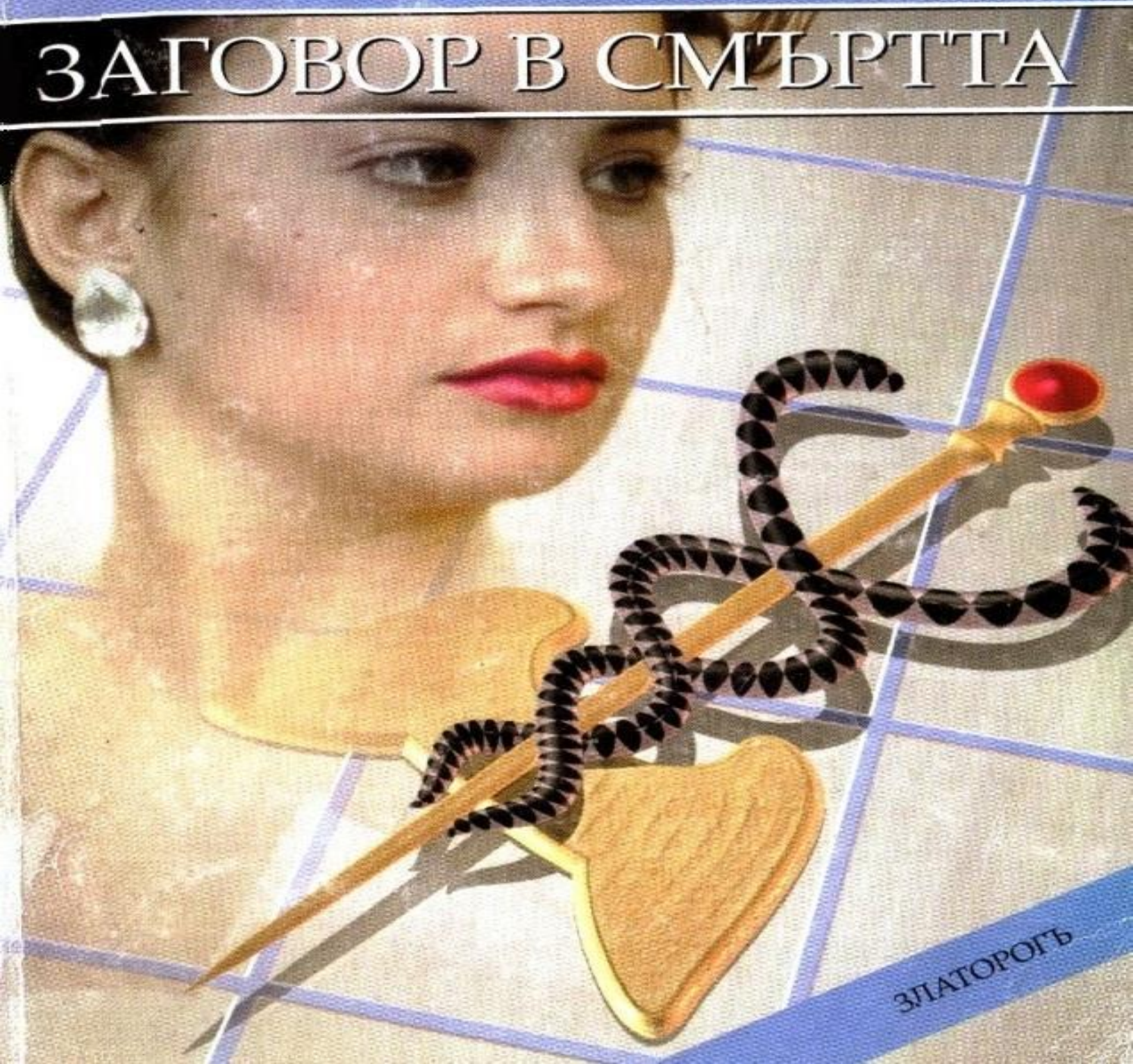

НОРА РОБЪРТС

ЗАГОВОР В СМЪРТТА

ЗЛАТОРОГЪ

НОРА РОБЪРТС ЗАГОВОР В СМЪРТТА

Превод: Весела Прошкова

chitanka.info

Престъпникът е самонадеян, жертвите — самотни, болни и безпомощни. Въоръжен с виртуозния си скалпел, той се чувства като бог. Органите които изважда от жертвите, са изрязани с хирургическо умение. Нюйоркската полиция е объркана и озадачена. Кому са нужни така изтръгнатите органи? На пръв поглед убийствата изглеждат безсмислени, нелепи и маниакални, но човешката природа е така неузнаваема, както непредсказуема е смъртта.

На лейтенант Ив Далас е поверена задачата да разкрие неуловимия сериен убиец, тъй като тя се слави като най-доброто нюйоркско ченге, макар че в личния си живот е само съпруга на баснословния богаташ Рурк.

Серията „В смъртта“ на Нора Робъртс продължава да жъне успех в целия свят. И „Заговор в смъртта“ не прави изключение.

*„Всеки от нас си мисли, че другите са
смъртни, а той ще живее вечно.“*

Едуард Йънг

„Нека да си побъбрим със Смъртта.“

Тенисън

ПЪРВА ГЛАВА

За някои хора смъртта не беше враг; за тях животът беше безмилостен противник. За наркоманите със зачервени клепачи и треперещи ръце, които напускаха бърлогите си само нощем, животът беше мъчително пътешествие, започващо и завършващо с приемането на поредната доза наркотик; пътешествие, което в повечето случаи беше изпълнено с болка и отчаяние, а понякога с ужас.

Беше 2059 година, но човечеството още не беше успяло да премахне язвите на обществото. Болката, отчаянието и ужасът бяха постоянни спътници на бедните и бездомните, които бяха намерили приют в търбуха на Ню Йорк. Огромният град беше затвор за хората с умствени и физически увреждания, отхвърлени от обществото. Разбира се, в тази епоха на технологичен напредък съществуваха различни социални програми. Привържениците на либерализма призоваваха за създаване на приюти за бездомни, предлагащи подобри условия за живот, на нови училища и болници за бедните, на центрове за обучение и рехабилитация, но не посочваха откъде ще се вземат средствата за съществуването на идеите им. Консерваторите пък с удоволствие съкращаваха бюджетите на вече съществуващите програми, после произнасяха затрогващи речи и възхваляваха високия жизнен стандарт и придобивките на всяко американско семейство.

Все пак имаше приюти за бедняците, които не отблъскваха съсухрената, мършава ръка на Благотворителността. Създадени бяха специални програми за обучение и преквалификация, стига отчаяният безработен да запазеше разума си, опитвайки да преодолее бюрократичната машина, която в повечето случаи прегазваше нещастниците, вместо да ги спаси.

Дори сега, в началото на XXI век, имаше гладуващи деца, жени, които продаваха телата си и мъже, готови да убиват срещу няколко долара.

Въпреки напредъка на обществото човешката природа оставаше непредсказуема като смъртта.

Януари беше тежък месец за онези, които спяха по тротоарите; жестокият студ не можеше да бъде прогонен с помощта на бутилка долнопробен алкохол или на наркотиците. Някои бездомници забравяха гордостта си и търсеха подслон в приютите, където спяха на легла с провиснали пружини и се завиваха с протрити одеяла, а студенти по психология — доброволци, им раздаваха по чиния с рядка супа и филия безвкусен соев хляб. Други оставаха на улицата, защото почти бяха загубили разума си или се страхуваха да не бъдат изместени от „територията“ си. Мнозина се разделяха с живота през тези ужасяващо студени нощи.

Градът ги беше убил, но никой не смяташе, че смъртта им е била насилствена.

Зазоряваше се, огромният град беше скован от студ. Докато шофираше към центъра, лейтенант Ив Далас нервно барабанеше с пръсти по волана. По принцип в задълженията ѝ не влизаше разследването на смъртта на някакъв бездомник. Това беше работа за „чираците“ в отдел „Убийства“ — събирачите на трупове, които обикаляха районите, обитавани от скитници, и закарваха в моргата мъртъвците, за да бъдат аутопсирани и разпознати от близките им (каквито в повечето случаи липсваха). Работата беше неприятна и „чираците“ бяха хора, които още се надяваха да станат детективи в полицията, или пък вече не вярваха, че ще направят кариера. В подобни случаи не се налагаше присъствието на служител от отдел „Убийства“, освен ако беше очевидно, че смъртта е била насилствена. Детективите се редуваха при изпълняването на това неприятно задължение. Ив мрачно си мислеше, че ако не беше неин ред да дежури, в тази студена утрин още щеше да бъде в топлото легло, в обятията на съпруга си.

— Навярно повикването е от някое изплашено начинаещо ченге, надяващо се да пипне сериен убиец — промърмори Ив.

Пийбоди, която се беше сгушила на седалката до нея, се прозина и изпод око погледна началничката си.

— В такъв случай присъствието ми е абсолютно излишно, лейтенант. Ако ме оставите на автобусната спирка, след десет минути отново ще бъда в леглото си.

— Щом се налага да мръзна и ти ще мръзнеш с мен.

— Думите ви подсказват топлите ви чувства към мен.

Ив се поусмихна, въпреки че изобщо не ѝ беше до смях. Хрумна ѝ, че не познава мъж или жена, на които да разчита повече, отколкото на Пийбоди. Въпреки ранния час, униформата на сътрудничката ѝ беше идеално изгладена, металните копчета лъщяха, черните обувки бяха излъскани до блясък. Пийбоди не беше изключителна красавица, имаше квадратно лице, обрамчено от тъмна права коса, но винаги беше спретната и притежаваше неизчерпаема енергия. Дори и сега, когато беше станала преди зазоряване, не изглеждаше сънena — Ив беше сигурна, че може да разчита на помощта ѝ.

— Ако не ме лъже паметта, снощи трябваше да присъствате на някакво тузарско празненство — обади се Пийбоди.

— Да, в източен Вашингтон. Рурк беше организирал благотворителен бал с много важна задача — предотвратяване изстребването на молците. Поднесените блюда бяха в такова изобилие, че с тях биха могли да се изхранят всички бездомници в Йист Сайд в продължение на цяла година.

— Бедната лейтенант Далас! Сигурно е отвратително да обличате скъпа рокля, да пътувате с частния самолет на Рурк и да пиете скъпо шампанско.

Ив се престори, че не долавя ироничните нотки в гласа на подчинената си, а отвърна:

— Не знаеш колко си права. — Тя не криеше, че още не може да свикне с блестящия светски живот, в който беше въввлечена като съпруга на Рурк. — Единственото ми утешение беше, че много пъти танцувах с мъжа си.

— Питам се дали е бил в смокинг — замечтано произнесе Пийбоди. Беше виждала Рурк във вечерно облекло и картината завинаги се беше запечатала в паметта ѝ.

— Разбира се — отговори Ив и си спомни как след като се бяха прибрали у дома, беше побързала да разсъблече съпруга си. Не възнамеряваше да сподели със сътрудничката си, че и гол Рурк беше невероятно привлекателен.

— Господи! — Пийбоди затвори очи и си представи с най-малки подробности човека, за когото говореха — тази техника беше научила като малка от родителите си, последователи на религията Нова ера. — Господи! — прошепна отново.

— Нима не те е страх, че ще се разгневя, като разбере, че сътрудничката ми копнее да се люби със собствения ми съпруг? Всяка друга на мое място би се вбесила.

— Но вие не сте като другите, лейтенант. Именно затова ви харесвам.

Ив престорено изстена и с усилие сви рамене. Беше спала едва три часа, но сама си беше виновна, тъй като не беше успяла да овладее страстта си. А сега трябваше да се съсредоточи, чакаше я работа.

Огледа полуразрушените сгради, напомнящи тумори, и мръсните улици, които бяха като белези на лицето на огромния град.

От близката шахта със свистене излизаше пара — в тунелите под улицата се намираха станциите на метрото и много магазини. Когато колата навлезе сред облаците пара, на Ив ѝ се стори, че преминават сред гъста мъгла, стелеща се над мръсна река.

Откакто се беше омъжила за Рурк, живееше в свят съвсем различен от този. Домът ѝ беше обзаведен с прекрасни мебели, картини и други произведения на изкуството, навсякъде ухаеше на ароматизирани свещи и парникови цветя. Тя с ирония си помисли, че богатството има специфичен аромат.

Ала знаеше какво чувстват онези, които са родени в бедняшките квартали. Във всеки град тези квартали бяха еднакви — изпълнени бяха с отвратителни миризми, а жителите им водеха монотонно и нерадостно съществуване.

Улиците бяха почти пуси. Малцина от обитателите на жалките сгради рискуваха да излязат толкова рано. Наркопласьорите и проститутките бяха привършили „работата“ си и още призори се бяха прибрали в квартирите си. Собствениците на магазини, които се осмеляваха да въртят търговия в този квартал, още не бяха вдигнали ролетките от витрините. Тук подвижните павилиони за скара се обслужваха от по двама души, въоръжени с малки електрошокови палки.

Ив забеляза черно-бялата полицейска кола и се намръщи, като видя, че униформените не са отцепили напълно района.

— По дяволите, защо не са свършили работата си до край? Измъкнаха ме от леглото посред нощ, а дори не са обградили местопрестъплението. Нищо чудно, че са „събирачи на трупове“. Тъпаци с тъпаци!

Пийбоди мълчаливо наблюдаваше как началничката ѝ паркира зад черно-белия автомобил и гневно изскочи от колата. Изобщо не завиждаше на „тъпаците“ — лейтенант Далас щеше да ги постави на мястото им. Тя последва Ив, която бързо крачеше към полицаите, привели глави срещу пронизващия вятър. Като видяха началничката ѝ, двамата веднага застанаха мирно — обичайната реакция на всички подчинени на Ив, която очевидно внушаваше респект.

Навярно причината не беше само в красотата ѝ — Ив Далас беше висока и стройна, в късо подстриганата ѝ кестенява коса проблясваха златисти и червеникави кичури; нищо не убягваше от зорките ѝ очи с цвета на отлежало ирландско уиски. Брадичката ѝ беше волева, с малка трапчинка, устните ѝ бяха плътни, но когато гневно ги стиснеше, се превръщаха в тънка линия.

Според Пийбоди началничката ѝ беше изключително привлекателна и чарът ѝ донякъде се дължеше на факта, че изобщо не бе суетна.

Но дори красотата на Ив да ѝ беше спечелила възхищението на униформените, те мигом застанаха мирно, защото знаеха, че тя беше едно от най-добрите ченгета в Ню Йорк. От онези, мислеше си Пийбоди, с които без колебание ще атакуват престъпниците, и които защитават живите и отмъщават заради убитите. „Лейтенантът изобщо не си поплюва“ — каза си по-младата жена, когато се доближи достатъчно, за да чуе края на „лекцията“.

— Да обобщим казаното досега — с леден тон произнесе Ив. — Обаждате се в отдела, измъквате ме от леглото преди изгрев-слънце, а когато пристигам, откривам, че не сте отцепили района на местопрестъплението и не сте подготвили рапорта си. Не ме зяпайте като кретени — остава само да засмучете палците си! Нали сте полицаи — действайте като служители на закона!

— Слушам, лейтенант — с треперещ глас произнесе по-младият униформен. Беше почти юноша и Ив очевидно го беше съжалила, в противен случай на двамата нямаше да им се размине толкова лесно. Другият полицай беше жена и по всичко личеше, че не е начинаеща. Ив гневно я изгледа, при което жената през зъби процеди:

— Слушам, лейтенант. — Тонът ѝ беше толкова пренебрежителен, че Ив наклони глава.

— Притеснява ли ви нещо, полицай... Бауърс?

— Не, лейтенант.

Лицето ѝ беше като издялано от черешово дърво, върху него се открояваха бледосините ѝ очи. Черната ѝ коса под фуражката беше късно подстригана. Едно копче на куртката ѝ липсваше, обувките ѝ бяха в печално състояние и очевидно никога не бяха виждали боя. Ив можеше да ѝ направи забележка за неугледния вид, но реши да не се заяжда — прибирането на мъртъвците от нюйоркските улици едва ли беше професия, подтикваща една жена да се грижи за външния си вид.

— Радвам се. — Тя кимна, но погледът ѝ предупреждаваше униформената да не злоупотребява с търпението ѝ. После извърна очи към младичкия полицай и внезапно ѝ дожаля за него. Младежът беше блед като платно и целият трепереше — по всичко личеше, че наскоро е завършил полицейската академия.

— Полицай Трухарт, сътрудничката ми ще ви покаже как се отцепва района на местопрестъплението. Постарайте се да запомните всичко.

— Слушам, лейтенант.

— Пийбоди! — Още не беше изрекла името ѝ, а нейната сътрудничка вече ѝ подаваше чантичката с най-необходимите принадлежности. — И тъй, какво сте открили, Бауърс?

— Бездомник. Бял, от мъжки пол. Подвизавал се е под името Снукс. Това е „квартирата“ му.

Тя посочи към огромния кашон, който беше умело изрисуван със звезди и цветя, а върху него вместо покрив се мъдреше продупченият капак от уред за рециклиране на сметта. На входа беше окачено одеяло, проядено от молци, а над него висеше табелка с лаконичен надпис: „Снукс“.

— Той вътре ли е?

— Да. Задължени сме да надничаме в бърлогите им и да прибираме мъртъвците. Този тук напълно се е вдървил — добави Бауърс и след миг Ив осъзна, че полицайката се опитва да се пошегува.

— Познах по миризмата — промърмори Ив — беше се приближила и вятърът не успяваше да прогони вонята.

— Аз също. Тези хора винаги смърдят на пот и на какво ли не още, но мъртвецът има особена миризма.

Ив също познаваше тази сладникава и някак лепкава воня. А тук, сред зловонието на урина и гноясала плът, се долавяше миризмата на

смърт, примесена с друга, по-остра — миризмата на кръв.

— Намушкали са го с нож, а? — Тя с въздишка извади флакона с безцветна течност, с която щеше да напръска ръцете си, за да не оставя отпечатъци. — Питам се защо. Тези бездомници не притежават нищо, което би могло да съблазни крадците.

За пръв път Бауърс се поусмихна, но очите ѝ останаха студени, в тях се четеше горчивина.

— Но все пак този е бил ограбен. — Тя отстъпи назад с доволно изражение. Надяваше се, че тази нафукана лейтенантка ще запее друга песен, като види какво има зад прокъсаното одеяло.

— Обадохте ли се на полицейския лекар? — попита Ив, докато пръскаше със спрея дланите си и подметките си.

— Като полицай, пристигнал първи на местопрестъплението, имам право на избор — заяви Бауърс и тържествуващо изгледа Ив. — Реших да оставя служителите на отдел „Убийства“ да действат по свое усмотрение.

— Престани да увърташ и кажи дали човекът е мъртъв! — извика Ив, чието търпение се беше изчерпало. Пристъпи към „колибата“, наведе се и повдигна одеялото.

Както винаги изпита ужас от гледката, въпреки че не припадна, както се беше надявала полицайката. Беше виждала прекалено много мъртъвци, но така и не беше свикнала с мисълта, че хората могат най-хладнокръвно да избиват събратята си. Неизменно изпитваше към мъртъвците съчувствие, което жената до нея никога нямаше да усети или да проумее.

— Горкичкият — промълви тя и приклепна, за да огледа трупа.

Бауърс беше права само за едно — Снукс напълно се беше вдървил. Дългата му, мръсноруса коса се беше разпиляла по земята, жълтеникавите му очи и устата му бяха широко отворени, повечето му зъби липсваха — очевидно не се беше възползвал от специалните здравни програми, предназначени за бедните. Навярно беше на около сто и дори да не го бяха убили, едва ли щеше да доживее до сто и двайсетгодишна възраст, която през ХХІ век се смяташе за средна, и която би достигнал, ако се хранеше добре и беше под лекарско наблюдение.

Ив забеляза, че макар ботушите му да бяха поизносени, още бяха здрави, също като одеялото, което беше захвърлено в другия край на

„колибата“. Нещастникът се беше опитал да украси „жилището“ си — върху сандък бяха подредени глава на кукла, джобно фенерче във формата на жаба, счупена чаша, в която бяха поставени грижливо изработени цветя от хартия. Стените бяха покрити с изображения, също изрязани от хартия — дървета, кучета, ангели, звезди и цветя.

Ив огледа мъртвеца. По лицето му нямаше драскотини и синини, които да подсказват, че старецът се е съпротивлявал. Онзи, който го беше убил, си е знаел работата.

„Действал е с прецизността на хирург“ — помисли си тя, докато се взираше в дупката в гърдите на бедния човек, която беше голяма колкото юмрук. При изваждането на сърцето на Снукс най-вероятно беше използван лазерен скалпел.

Ив излезе от „колибата“ и отново закри входа с одеялото. Погледна към Бауърс и като видя самодоволната ѝ усмивка, гневно стисна юмруци.

— Искам да уточним нещо, полицай. Очевидно антипатията ни е взаимна — необяснимо защо, но се случва понякога. Препоръчвам ти да запомниш, че мога да превърна живота ти в ад, докато ти ще бъдеш безпомощна да ми се противопоставиш. — Тя пристъпи напред и настъпи крака на Бауърс, сякаш за да подчертае думите си. — Бъди умно момиче, престани да се хилиш самодоволно и се постарай да не се мяркаш пред очите ми.

Присмехулната усмивка на Бауърс помръкна, тя враждебно изгледа Ив и заяви:

— Правилникът забранява на висшестоящите офицери да обиждат униформените полицаи.

— Не думай! Съветвам те да се оплачеш от мен в рапорта си: искам го в три екземпляра и да бъде на бюрото ми преди десет часа. Отдръпни се — добави тя, като снижи гласа си почти до шепот.

В продължение на десет секунди те се гледаха враждебно, сетне Бауърс сведе очи и отстъпи встрани. Ив ѝ обърна гръб и извади комуникатора си.

— Говори лейтенант Далас. Извършено е убийство.

Ив влезе обратно в „колибата“ и докато повторно оглеждаше трупа, се питаше кому е притрябвало сърцето на стареца. Спомняше

си, че веднага след приключването на Градските войни откраднатите човешки органи бяха най-търсената „стока“ на черния пазар; имаше случаи, когато в нетърпението си мародерите дори не изчакваха лекарите да удостоверят смъртта на донора. Ала това се случваше преди много години, преди изкуствените органи да бъдат усъвършенствани.

Донорството и „посредничеството“ в тази област все още бяха популярни. Ив си спомни, че някъде беше прочела за създаване на органи от човешки клетки, макар да избягваше медицинските списания.

Нямаше доверие на лекарите.

Предполагаше, че супербогатите отказваха да им бъдат присаджани изкуствени органи. Навярно биха дали астрономически суми за сърцето или бъбрека на млад човек, загинал при нещастен случай, но не и за органите на някакъв болнав старец.

Наведе се още по-ниско и сбърчи нос от непоносимата смрад. Внезапно долови още нещо — миризмата на дезинфектант, която ненавиждаше, тъй като ѝ напомняше за омразните болници.

Намръщи се, приклепна до трупа и се замисли. При предварителния оглед беше установила, че смъртта е настъпила малко след два. Кръвната проба и заключението на токсиколога щяха да покажат дали Снукс е вземал наркотици, ала тя вече беше разбрала, че старецът е бил алкохолик.

В ъгъла беше захвърлена кафява бутилка, която беше почти празна. В сандъка, служещ като нощно шкафче, Ив откри жалък запас от наркотици: тънка, ръчно свита цигара с марихуана, няколко розови капсули, навярно съдържащи възбуждащи вещества, както и мръсна торбичка с бял прах. След като го помириша, тя реши, че това е хероин, примесен със „Зевс“.

Лицето на мъртвеца беше покрито с издайническа мрежа от спукани кръвоносни съдове и с рани, подсказващи някаква кожна болест. Старецът беше кожа и кости — личеше, че не се е хранил редовно. Кому ли беше притрябвало да убива този жив труп?

— Лейтенант — Ив не вдигна поглед към сътрудничката си, която отметна завесата. — Пристигна специалистът по съдебна медицина.

— Защо е извадил сърцето му? — замислено промълви тя, сякаш не беше чула гласа на Пийбоди. — Защо го е отстранил чрез операция? Ако беше обикновено убийство, жертвата щеше да се съпротивлява. Ако са искали да обезобразят горкия старец, защо не са го направили? Операцията е извършена образцово.

Сътрудничката ѝ огледа трупа и направи кисела гримаса.

— Не съм присъствала на сърдечни операции, но съм склонна да ви вярвам...

— Погледни огромната рана — нетърпеливо я прекъсна Ив. — Би трябвало кръвта му да е изтекла. Но извършителят е поставил клампи, за да предотврати кръвоизлива, както би постъпил хирург. Очевидно е знаел какво прави... гордеел се е с работата си — добави тя, отметна одеялото и жадно вдъхна чистия въздух. — По всичко личи, че е опитен, може би е следвал медицина. Освен това смятам, че сам човек не би могъл да се справи. Изпрати ли двамата полицаи да потърсят свидетели.

— Да. — Пийбоди огледа безлюдната улица, счупените стъкла на прозорците, кашоните и дървените каси, скупчени в задната алея. — Едва ли щастието ще им се усмихне.

— Добро утро, лейтенант.

— Морис! — учудено възкликна Ив като видя съдебния лекар. — Не очаквах да изпратят най-добрия специалист заради убийството на някакъв бездомник.

Патологът се усмихна и очите му дяволито проблеснаха — явно беше поласкан от комплимента. Дългата му коса беше пригладена и сплетена на една плитка, той носеше червена скиорска шапка, за да се предпази от студа. Вятърът развяваше дългото му червено палто. Морис беше известен с екстравагантното си облекло.

— Бях на разположение, а случаят ми се стори интересен. Чух, че човекът нямал сърце.

— Поне аз не успях да го открия.

Патологът се засмя и пристъпи към „колибата“.

— Да погледнем, а?

Ив потръпна и за миг му завидя за дългата и очевидно топла горна дреха. Рурк ѝ беше подарил за Коледа великолепно кашмирено палто, но тя не искаше да го носи, когато е на работа, за да не го изцапа с кръв. Отново приклепна до мъртвеца и разсеяно си помисли, че

новите ѝ ръкавици сигурно са в джоба на великолепното палто, поради което сега ръцете ѝ замръзваха.

Пъхна ги в джобовете на коженото си яке, приведе се, опитвайки да се защити от ледения вятър и се втренчи в Морис, който правеше оглед на трупа.

— Професионална работа — възхитено изрече той.

— Убиецът е бил добър хирург, нали?

— Точно така. — Морис сложи очила с голям диоптър, които се използваха в микрохирургията, и погледна в отворения гръден кош. — Да, този човек не оперира за първи път. А инструментите му са първокласни, в никакъв случай не са саморъчно направени. Убиецът е първокласен хирург. Честно казано, дори му завиждам за умението.

— Членовете на някои секти използват за церемониите си различни части от човешкото тяло — промърмори Ив сякаш на себе си. — Но когато убиват, обезобразяват жертвата си. Освен това отнемането на човешки живот е свързано с определени ритуали, каквито очевидно не са били извършени тук.

— Не мисля, че убийството е извършено от религиозен фанатик. По-скоро съм склонен да вярвам, че престъпникът е лекар.

— И аз съм на същото мнение. Как смяташ — възможно ли е операцията да бъде направена само от един човек?

— Съмнявам се. — Морис прехапа долната си устна. — За да работи прецизно при тези условия, убиецът е имал изключително опитен асистент.

— Имаш ли представа защо са изтръгнали сърцето му, щом не са били членове на някоя сатанинска секта?

— Не ми хрумва никакво правдоподобно обяснение — бодро заяви Морис и ѝ направи знак да излязат. Когато се озоваха навън, той облекчено въздъхна и промърмори: — Истинско чудо е, че старецът не се е задушил от тази смрад. Между другото, съдейки по общото му състояние, не са му оставали много години живот. Взе ли отпечатъци от пръстите му и ДНК проба за идентифицирането му?

— Вече са готови за изпращане в лабораторията.

— Тогава ще вземем трупа.

Ив кимна.

— Май случаят те заинтригува и заради стареца ще „прередиш“ другите мъртъвци.

— Права си. — Той се усмихна, нареди на хората си да действат и отново се обърна към нея: — Препоръчвам ти да носиш шапка, Далас. Тази сутрин студът е направо кучешки.

Младата жена подигравателно се изкиска, сетне си помисли, че би дала цялата си месечна заплата за чаша горещо кафе. Остави Морис да се занимава с работата си и се обърна към двамата униформени, които току-що се бяха върнали от обиколката на квартала.

Бауърс стисна зъби. Беше премръзнала и гладна, освен това гневът ѝ се беше распалил, като забеляза приятелските отношения между лейтенант Далас и главния експерт по съдебна медицина. „Сигурно се чукаат“ — помисли си злобно. Знаеше колко струват жени като Ив — бяха готови да легнат с всекиго, само и само да направят кариера. Тя не беше успяла да се издигне, защото отказваше да „заработи“ повишението си в леглото.

„Това е единственият начин да спечели в тази мръсна игра“ — помисли си и сърцето ѝ лудо затуптя, а ушите ѝ забучаха от кръвта, нахлула в главата ѝ. Но някой ден, рано или късно, тя щеше да бъде победителката.

„Проститутка! Мръсница!“ — думите отекнаха в съзнанието ѝ. Малко оставаше да ги произнесе на глас, но на време успя да се овладее. Та нали още контролираше положението.

Ив не можеше да си обясни с какво е заслужила омразата, която се четеше в бледосините очи на Бауърс. Едва ли беше предизвикана само от заслуженото „конско“, което ѝ беше прочела. Погледът на униформената предизвикваше в нея инстинктивното желание да посегне към оръжието си, да се подготви за нападение. Успя да потисне необяснимия импулс и с леден тон попита:

— Какво научихте, полицай?

— Обитателите на саморъчно сглобените „къщурки“ твърдят, че не са чули, нито са видели нещо подозрително. Не съм и очаквала друго — тези хора се свират в бърлогите си и нямат желание да съдействат на полицията.

Въпреки че Ив гледаше Бауърс с крайчеца на окото си, забеляза как „новобранецът“ нетърпеливо пристъпваше от крак на крак, сякаш изгаряше от желание да се намеси в разговора. Подчинявайки се на интуицията си, тя извади няколко монети от джоба си и ги подаде на Бауърс.

— Отиди да ми вземеш кафе.

Презрителното изражение на жената се замени от неприкрито изумление, а Ив едва сдържа усмивката си.

— Да ви взема кафе ли?

— Точно така. — Ив пусна монетите в дланта ѝ. — Сътрудничката ми също не би се отказала от чаша кафе. Изпращам теб, защото познаваш квартала и знаеш къде се намира най-близкият денонощен супермаркет.

— Да отиде Трухарт — той е с по-нисък чин.

— Нима се обърнах към Трухарт, Пийбоди? — учтиво попита Ив.

— Не, лейтенант. Мисля, че говорехте на полицай Бауърс. — Пийбоди, която също се беше подразнила от поведението на униформената, злорадо се усмихна. — Аз пия кафето със сметана и захар, а лейтенант Далас го предпочита черно. Доколкото ми е известно, на една пряка от тук има денонощен магазин. Хайде, побързай.

Бауърс сякаш се вкамени, сетне се обърна и с нежелание се отдалечи, като промърмори:

— Гадина!

— Хей, Пийбоди, току-що те нарекоха „гадина“.

— Мисля, че „комплиментът“ беше за вас, лейтенант.

— Не може да бъде — кисело се усмихна Ив. — Е, може би си права. Хайде, Трухарт, изплюй камъчето.

— Лейтенант... — смаяно промърмори младежът и пребледня още по-силно — не можеше да повярва, че се обръщат към него.

— Какво мислиш за случилото се? Какво научи, докато разпитвахте обитателите на квартала?

— Ами... аз не...

Младокът изплашено погледна към Бауърс, която се отдалечаваше. Ив застана пред него и строго го изгледа.

— Не й обръщай внимание. Сега си подчинен на мен. Рапортувай какво научихте от разпита на обитателите на онези „колиби“.

— Аз... — отново поде той и смутено преглътна. — Те твърдят, че не са забелязали нещо необичайно... нито пък са видели някой да влиза в „жилицето“ на жертвата по времето, когато е настъпила смъртта.

— Чувствам, че криеш нещо... хайде, сподели го...

— Щях да го съобщя на Бауърс — прекъсна я младежът, — но тя не пожела да ме изслуша.

— Кажй го на мен.

— Отнася се за един човек по прякор Дългуча, който живее до „колибата“ на Снукс, откакто съм полицай в този квартал. Вярно е, че съм в полицията едва от няколко месеца, но...

— Обиколи ли вчера този район? — прекъсна го Ив.

— Да, лейтенант.

— Колибата до тази на Снукс беше ли на мястото си?

— Да, там си беше. Обаче сега той се е преместил на отсрещния тротоар и то в другия край на улицата.

— Разпитахте ли го?

— Не, лейтенант. Не успяхме да го събудим, а Бауърс заяви, че не е голяма загуба, тъй като и без това е пиян като свиня.

Ив замислено го изгледа. Вече не беше блед, по страните му бяха избили червени петна поради притеснението и ледения повей на вятъра. Понравиха й се очите му — ясни и интелигентни.

— Кога завърши полицейската академия, Трухарт?

— Преди три месеца, лейтенант.

— В такъв случай си извинен, задето още не си разбрал, че жената, на която си подчинен, е вещица в униформа. — Тя наклони глава и развеселено забеляза как младежът едва прикри усмивката си. — Но чувствам, че от теб ще излезе добър полицай. Обади се в управлението, нека закарат този Дългуч в полицейското изтрезвително. Искам да разговарям с него веднага щом дойде на себе си. Познава ли те?

— Да, лейтенант.

— Тогава ще останеш при него и ще го доведеш в управлението, когато изтрезнее. Искам да присъстваш, докато го разпитвам.

— Искате да... — Очите му се разшириха от изненада. — Назначен съм за събирач на... подчинен съм на Бауърс.

— Харесва ли ти тази длъжност?

Той се поколеба, сетне въздъхна.

— Откровено казано, не.

— Тогава защо не изпълняваш заповедите ми? — Ив се обърна и започна да дава нареждания на хората, които трябваше да отнесат трупа, а младежът усмихнато я проследи с поглед.

— Никога не съм ви виждала толкова благоразположена — кисело промърмори Пийбоди, когато седнаха в колата и отпиха от отвратителното кафе.

— Не се заяждай.

— Не отричайте, че му давате голям шанс.

— Момчето ми предостави потенциален свидетел... Освен това по този начин ще натрия носа на Бауърс. — Ив отново се усмихна, въпреки че изобщо не ѝ беше до смях. — Щом ти остане свободно време, проучи тази персона. Искане ми се да знам повече за хората, които се опитват да издерат очите ми.

— Ще я проверя в компютъра, когато се върнем в управлението. Искате ли разпечатка?

— Да. Проучи и Трухарт... за всеки случай.

— С най-голямо удоволствие ще се занимавам с него. — Пийбоди забели очи. — Малкият е голям сладур.

Ив я стрелна с поглед.

— Не ставай смешна — прекалено възрастна си за него.

— Разликата във възрастта ни едва ли е повече от две-три години — засегна се Пийбоди. — Някои мъже предпочитат по-опитни жени.

— Мислех, че още ходиш с Чарлс.

— Понякога излизаме заедно. — По-младата жена сви рамене; чувстваше се неловко, когато обсъждаше Чарлс с началничката си. — Но не съм обвързана с него.

„Едва ли можеш да се обвържеш с жиголо“ — помисли си Ив, но не изрече на глас хапливата си забележка. Преди няколко седмици за малко не беше загубила приятелството с подчинената си, защото си беше позволила да критикува връзката ѝ с Чарлс Мънро.

— Харесва ли ти това положение? — поинтересува се тя.

— Удобно е и за двама ни. Изпитваме взаимна симпатия, приятно ни е да бъдем заедно. Иска ми се да не се бъркаш... — Пийбоди не довърши и стисна устни.

— Не съм казала нищо.

— Но аз умея да чета мислите ви.

Ив искърца със зъби — нямаше да позволи на подчинената си отново да я предизвика.

— Грещиш — отговори с престорено безразличие. — В момента си мисля, че трябва да закусим, преди да се заемем с писмената работа.

Пийбоди сви рамене.

— Нямам нищо против. Особено ако вие черпите.

— Миналия път платих аз.

— Съмнявам се, но ще проверя в дневника си. — Пийбоди, която изглеждаше въодушевена при мисълта за закуската, извади електронния си бележник, а Ив избухна в смях.

ВТОРА ГЛАВА

Единственото преимущество на храната, която сервираха в закусвалнята на полицейското управление, беше, че временно засищаше глада. Докато ядеше буламача в чинията си, който минаваше за омлет със спанак, Пийбоди съобщаваше данните, които беше открила чрез миникомпютъра си.

— Елън Бауърс. Нямаме инициал за бащиното ѝ име. Завършила е нюйоркския клон на академията през 2046.

— По това време вече учех там — замислено каза Ив. — Предполага се, че е завършила една година преди мен, но изобщо не си я спомням.

— Не мога да проникна в компютъра на академията без специално разрешение.

— Сега това не е най-важното. — Ив намръщено се опита да разреже палачинката си, която беше по-твърда от картон. — Тази жена е в полицията от дванайсет години, а още работи в бригадата за събиране на мъртъвците. Питам се кого ли още е настъпила по мазола.

— През последните две години е била в Сто шейсет и втори участък, а преди това е изкарала още толкова време в Четирийсет и седми, работила е като пътен полицай. Господи, тази жена не се е задържала дълго на една служба. Работила е и в архива на Централното управление, и в Двайсет и осми участък, но никога не е била повишавана.

Ив изсипа върху палачинката половин шише сироп, но след като отново не успя да я нареже, отмести чинията си и отпи от кафето, което прогори стомаха ѝ като киселина.

— Изглежда, че нашата приятелка все не е успявала да си намери мястото в системата... или пък шефовете непрекъснато са я премествали.

— Необходимо е разрешението на командира, за да прегледам документите по прехвърлянията ѝ, както и служебната ѝ характеристика.

Ив обмисли предложението, после поклати глава.

— Не си струва труда, освен това се надявам никога повече да не я видим.

— Научих още, че никога не се е омъжвала. Трийсет и петгодишна е, родителите ѝ живеят в Куинс, има двама братя и една сестра. — Пийбоди изключи компютъра и добави: — Позволете да споделя собственото си мнение — надявам се повече да не се срещаме с нея, защото ви мисли злото.

Ив леко се усмихна.

— Сигурно не ѝ е лесно. Имаш ли представа защо ме мрази?

— Абсолютно никаква — може би ви завижда и копнее да бъде на вашето място... в служебен и личен план. — Пийбоди сви рамене, чувстваше странно безпокойство. — Съветвам ви да бъдете нащрек — тази жена изглежда способна да ви нападне в гръб.

— Съмнявам се, че често ще се срещам с нея... Храни се по-бързо. Искане ми се да разбере дали бездомникът знае нещо.

Реши да разпита Дългуча в специалното помещение — понякога строгата обстановка развързваше езиците на свидетелите. Когато доведоха бездомника, тя забеляза, че вече е изтрезнял, благодарение на специалните таблетки, но целият трепереше и очите му изплашено се стрелкаха към двете жени и младия полицаи.

Беше преминал през дезинфекционната камера и сега от него се носеше цитрусов аромат, който не успяваше да прикрие вонята, лъхаща от него.

Беше типичен алкохолик, чиито пороци бяха унищожили голяма част от мозъчните му клетки.

Ив му подаде чаша с вода — знаеше, че хората ожадняват след престоя в камерата.

— На колко години си, Дългуч?

— Хабер си нямам... може би съм на петдесет.

Изглеждаше като болнав осемдесетгодишен човек, но може би не лъжеше за възрастта си.

— Имаш ли си име?

Човекът сви рамене. Бяха го накарали да хвърли парцаливите си одежди и да облече пижама, която беше сивкава като лицето му.

— Не знам. Викат ми Дългуча.

— Добре. Нали познаваш полицай Трухарт?

— Да! Да! — Внезапно съсухреното му лице се озари от усмивка, невинна като усмивката на дете. — Здравсти! Ти беше оня, дете ми даде няколко кредитни жетона и ми рече да изям поне една чиния супа.

Трухарт се изчерви като рак и неловко запристъпва от крак на крак.

— Навярно вместо супа си купил бутилка с алкохол.

— Хич не знам. — Усмивката му помръкна, когато неспокойните му очи отново се втренчиха в Ив. — Ти пък коя си? Защо съм тук? Не съм направил нищо лошо. Трябва да се върна в къщата си, преди да са ме обралаи.

— Ще се погрижим никой да не пипа вещите ти. Казвам се Далас. — Стараеше се да говори тихо и да смекчи изражението си, за да не го изплаши. — Трябва да си поговорим. Гладен ли си?

— Де да знам... Май ми се яде.

— Ще ти донесат топла храна, след като отговориш на въпросите ми. Ще включа записващото устройство, за да не пропуснем важна подробност.

— Не съм направил нищо!

— Разбира се, че не си — отговори тя и нареди на устройството да се включи, после задиктува: — Разпит на свидетеля, известен с прякора Дългуча, относно случай №28913-Х. Разпитът се провежда от лейтенант Ив Далас. Присъстват Дилия Пийбоди и... — Тя въпросително погледна младежа, който побърза да отговори:

— Името ми е Трой.

— ... и Трой Трухарт — продължи Ив, като едва сдържаше усмивката си. Сетне отново насочи вниманието си към жалкия бездомник. — Свидетелят не е заподозрян в извършване на престъпление. Високо оценяваме съгласието му да ни сътрудничи... Разбра ли всичко това, Дългуч?

— Да... Какво да разбера?

Тя не се разгневи, но за миг се изплаши, че неприятната Бауърс е имала право, като казваше, че този алкохолик е безполезен свидетел.

— Намираш се в полицията, но не си загазил. Благодаря ти, задето се съгласи да си поговорим... Разбрах, че снощи си преместил

„жилището“ си.

Човекът навлажни с език напуканите си устни и отпи от чашата.

— Хич не знам.

— До вчера си живеел точно до Снукс. Познаваш Снукс, нали?

— Може би. — Ръката му затрепери и водата се изплиска върху масата. — Той е оня, дето рисува картините. Дадох му малко хероин, а Снукс ми подари нарисувано дърво. Прави и много красиви цветя.

— Видях ги. Наистина са много красиви. Приятел ли ти беше?

— Да. — Сълзи рукнаха от зачервените му очи. — Може би. Не знам.

— Направили са му нещо лошо. Знаеш ли кой го е сторил?

Бездомникът рязко повдигна едното си рамо и трескаво се заоглежда. Сълзите още се стичаха по страните му, ала погледът му беше на обезумял човек.

— Защо сте ме довели тук? Не обичам да ме затварят. Искам си нещата. Сто на сто ще ми ги задигнат.

— Видя ли кой го е наранил?

— Ще ми дадете ли тези дрехи? — Той наклони глава и заопипва ръкава на пижамата.

— Да, можеш да ги задържиш. — Ив присви очи и подчинявайки се на инстинкта си, реши да блъфира. — Защо не взе и обувките му? Вече е бил мъртъв, а обувките си ги биваше.

— Никога не бих откраднал от Снукс — с достойнство заяви човекът. — Нищо, че беше умрял. Човек не трябва да краде от приятелите си, нали така? Защо мислите, че са му направили това? — Той се приведе, изглеждаше искрено озадачен. — Защо му бяха пробили тая голяма дупка?

— Нямам представа. — Ив също се приведе към него, сякаш водеха задушевен разговор. — И аз си задавам същия въпрос. Може би някой му е имал зъб.

— На Снукс ли? Как не — той на мравката път правеше. Обаче ние сме от хората, дето не си пъхат носа в чуждите работи. Вярно е, че просим, ако скапаните квартални полицаи не се заядат с нас. Нали се сещате, че нямаме специални разрешителни за просия, ама изкарваме по някоя пара, стига ченгетата да не ни попречат. Понякога Снукс успяваше да продаде книжните си цветя, тогава си купуваше пиячка и

не пречим на никого. Защо им е притрябвало да му правят такава голяма дупка?

— Защото са били лоши хора. А ти видя ли ги снощи?

— Де да знам. Не знам какво съм видял. Хей, приятел! — Той отново лъчезарно се усмихна на Трухарт. — Ще ми дадеш ли още малко мангизи... да си взема чиния супа.

Младият полицај крадешком погледна към Ив, която кимна.

— Разбира се, Дългуч. Преди да си тръгнеш ще ти дам пари, но първо трябва да си поговориш с лейтенанта.

— Ти харесваше стария Снукс, нали?

— Разбира се. — Трухарт се усмихна и взимайки пример от Ив, също реши да блъфира. — Снукс рисуваше много хубаво. Веднъж ми подари хартиено цвете.

— Подаряваше ги само на хора, които му бяха симпатични. Каза ми, че те харесва, ама не можеше да понася оная жена. Очите ѝ бяха зли. Все ми се струваше, че ще ми избие зъбите, ако ѝ падна в ръцете. — Той закима, сякаш главата му беше на пружина. — А ти защо все ходиш заедно с нея?

— Тя не е тук — меко каза младежът. — Лейтенант Далас говори с теб, а нейните очи не са зли, нали?

Дългуча сбърчи чело и огледа Ив.

— Май не са. Обаче са очи на ченге. На ченге, ченге, ченге. — Той се изкиска, отпи глътка вода и стрелна с очи Пийбоди. — И тази е ченге, ченге, ченге. — Произнасяше думата напевно, сякаш тананикаше.

— Много ми е мъчно за стария Снукс — продължи Трухарт. — Обзалагам се, че би пожелал да разкажеш на лейтенанта какво се е случило, защото двамата бяхте приятели.

Бездомникът се почеса по главата.

— Сигурен ли си?

— Да. Предлагам да ѝ обясниш какво си видял снощи.

— Правичката да си кажа, не знам точно какво стана. — Дългуча сведе глава и леко заудря с юмруци по масата. — Дойдоха едни хора. Друг път не се е случвало да идват хора през нощта. Бяха с голяма черна кола. Много голяма, честна дума... цялата лъщеше в тъмното. Хората не говореха нищо...

Ив направи знак на Трухарт, че тя ще продължи разпита.

— Колко души бяха?

— Двама. Носеха дълги черни палта и маски, та се виждаха само очите им. Викам си: „Хей, да не би да е Халоуин?“. — Дългуча избухна в смях, сетне продължи: — Знам, че не е, обаче тия двамата носеха маски и чанти, като да бяха деца, които обикалят къщите и искат да ги черпят със сладкиши.

— Можеш ли да опишеш чантите им?

— Едната беше голяма, черна и лъскава. А другият човек носеше нещо бяло, в което се плискаше вода, когато той вървеше. Вмъкнаха се право в колибата на Снукс, като че ги беше поканил. После не чух нищо повече, само вятъра. Сигурно съм заспал.

— Онези хора видяха ли те?

— Хабер си нямам. Спомням си, че носеха топли палта и обувки, а колата беше много голяма. Хич не приличаха на хора, дето ще пробият дупка в гърдите на Снукс. — Той се приведе към Ив, грозноватото му лице беше изкривено от мъка, очите му отново се насълзиха. — Ама ако мислите, че са виновни, опитайте се да ги хванете, или помолете този младеж, щото той беше приятел на Снукс.

Бездомникът се разрида, а Ив хвана ръката му, без да се погнуси от гнойните му рани.

— Не плачи. Не си виновен ти за случилото се, а онези хора. Разкажи ми още какво видя.

— Не знам. — От очите му продължаваха да се стичат сълзи. — После май съм заспал, а като се събудих и погледнах навън, колата вече я нямаше. Всъщност се чудя дали изобщо я е имало. Вече се беше съмнало, затуй отидох при Снукс. Рекох си, че сигурно той ще знае дали е идвала голяма и черна кола. Обаче като влязох, веднага видях дупката в гърдите му и кръвта. Устата и очите му бяха отворени. „Майчице — викам си, — тия хора ще направят същото и с мен. По-добре е да се чупя!“ Веднага си вдигнах чукалата, после изкърках каквото беше останало от плячката и пак заспах. Не можех да помогна на стария Снукс.

— Сега му помагаш. — Ив се облегна назад. — Искам да поговорим още малко за двамината с дългите палта и маските.

Разпитва го още час, като упорито го връщаше към темата, когато той се отплесваше и бърбореше за какво ли не. Въпреки че не изкопчи нова информация от него, не мислеше, че си е губила времето.

Ако се наложеше отново да говори с бездомника, той вече я познаваше и дори изпитваше симпатия към нея, особено след като му беше поръчала закуска и му бе дала малко пари, които Дългуча безсъмнено щеше да похарчи за алкохол и наркотици.

Според нея мястото му беше в психиатрията или в приют, но този човек никога нямаше да се съгласи да отиде там. Ив отдавна се беше примирила с факта, че не може да спаси всеки пропаднал човек.

— Добре го подхвана, Трухарт — похвали тя младия полицай, който се изчерви до уши. Тя си каза, че наивността му е трогателна, но ще трябва да свикне да контролира емоциите си. В противен случай колегите му щяха да го побъркат от подигравки и може би щяха да го накарат да напусне полицията.

— Благодаря, лейтенант, задето ми позволихте да ви помогна при разпита му.

— Ти го заслужи, защото ни посочи този човек. Предполагам, че не мечтаеш завинаги да останеш „чирак“ в отдела.

Младежът изпъна рамене.

— Искам да стана детектив и се надявам някой ден да заслужи значката.

Ив си помисли, че това е мечтата на всички новаци в полицията, но все пак от това момче можеше да излезе нещо.

— Мисля, че ще успея да помогна за прехвърлянето ти в друг район и под ръководството на друг полицай. Но ще те помоля засега да останеш в този квартал. Имаш набито око и ми се иска да си сътрудничим, докато приключи разследването на този случай.

Трухарт изумено се облеци — не можеше да повярва на късмета си.

— Ще бъда на ваше разположение, лейтенант.

— Добре. Но знай, че Бауърс няма да се примири и ще направи черен живота ти.

— Вече го е направила — кисело се усмихна той.

Сега беше моментът да го разпита и да научи повече подробности за жената, която го обучаваше. Ала Ив не се възползва — не ѝ се искаше да го постави в неловко положение.

— Разбрахме се. Върни се в участъка и напиши рапорта си. Ако се натъкнеш на нещо, което би могло да е свързано с убийството, обади се на мен или на Пийбоди.

Тя тръгна към канцеларията си, като не пропусна да нареди на сътрудничката си да направи копие на диска със записа на разпита.

— Искам и списъка на наркопласьорите в този квартал. Не бива напълно да се изключва възможността, че убийството е извършено заради дрога. Едва ли някой пласьор ще умъртвява клиентите си, като оперативно отстранява жизненоважните им органи, но съм се сблъсквала и с по-странни случаи. Трябва да проверим и всички секти — продължи тя, докато Пийбоди записваше нарежданията ѝ в електронния си бележник. — Мисля, че убийството не е тяхно дело, но не бива да изключваме подобна възможност.

— Няма да е зле да се обадя на Изида — предложи Пийбоди, спомняйки си за гадателката, с която се бяха запознали при разследването на друг случай. — Може би ще ни осведоми дали привържениците на черната магия имат ритуали, изискващи изтръгването на човешки органи.

Двете стъпиха на ескалатора.

— Да, непременно се свържи с нея. Искам да елиминираме поне една от възможностите. — Ив разсеяно се загледа в изцяло остъклените асансьори, с които полицаи, чиновници и граждани се придвижваха до различните нива на сградата и които тя никога не използваше. Откъм улицата се разнесе вой на сирена, две полицейски коли профучаха към западната част на града, промъквайки се между огромен автобус, облепен с реклама, и трамвай.

В сградата сякаш ритмично пулсираше сърце. Чуваха се гласове, забързани стъпки, всеки служител беше зает с работата си. Този ритъм беше добре познат на Ив, бе част от живота ѝ. Погледна часовника си и видя, че е само девет. Беше на крак вече четири часа, а денят едва сега започваше.

— Надявам се и да установим истинската самоличност на жертвата — продължи тя, когато слязоха от ескалатора. — Имаме отпечатъците му и ДНК пробите. Ако Морис е започнал аутопсията, ще научим приблизителната възраст на мъртвеца.

— Веднага ще се заема със задачите. — Пийбоди зави наляво и се запъти към общото помещение, а Ив влезе в малката си канцелария. Единственият прозорец беше тесен и през него почти не проникваше светлина, но за сметка на това шумът от въздушния трафик беше

оглушителен. Ала автоготвачът работеше и беше зареден с великолепно кафе, което Рурк доставяше бог знае откъде.

Младата жена си поръча голяма чаша и доволно въздъхна, като отпи първата глътка. Настани се зад бюрото си и включи видеотелефона, за да се свърже с Морис.

— Знам, че в момента прави аутопсия — заяви тя на помощника на патолога. — Трябва да му съобщя важна информация за мъртвеца. Незабавно ме свържете с него.

Облегна се на стола, отново отпи от ароматното кафе, забарабани с пръсти по чашата и зачака.

— Здравей, Далас. — Лицето на Морис се появи на екрана. — Знаеш, че мразя да ме прекъсват, докато бърникам в черепа на някой мъртвец.

— Открихме свидетел, който твърди, че е видял двама души по времето, когато е било извършено престъплението. Пристигнали са с голяма лъскава кола, обувките им били хубави и нови. Единият носел кожена чанта, другият бяла, в която сякаш се плискала вода — цитирам думите на свидетеля. Описанието говори ли ти нещо?

— По-скоро ми „нашепва“ — отговори Морис и се намръщи. — Свидетелят видял ли е какво се е случило?

— Не. Той е алкохолик и твърди, че е спал почти през цялото време. Когато се събудил, онези двамата вече ги нямало. Мисля, че знам каква е била странната бяла чанта.

— Аз също се досещам — контейнер за пренасяне на органи. Операцията е извършена от първокласен хирург, Далас. Получих резултатите от кръвната проба. Старецът е бил упоен и не е усетил нищо. Но като гледам увеличения му черен дроб, болните му бъбреци и белите му дробове, които приличат на въглищна мина, предполагам, че сърцето му също не е било в добро състояние. Този човек никога не е бил ваксиниран против рак, нито е ходил на редовни медицински прегледи. Почти няма болест, от която да не е страдал. Сигурен съм, че най-много след шест месеца е щял да хвърли топа.

— Излиза, че са „откраднали“ сърце на болен човек — замислено изрече Ив. — Може би ще се опитат да го пласират като здраво.

— Ако е в състоянието на останалите му органи, дори първокурсник, следващ медицина, ще забележи разликата.

— Очевидно са имали някаква цел; иначе нямаше да си направят толкова труд само за да убият някакъв бездомник.

Ив се замисли. Може би старецът беше жертва на отмъщение, на привържениците на някаква секта, на търговци на човешки органи, или на извратени типове, които се забавляват като убиват.

— Преди малко спомена, че операцията е била извършена от първокласен специалист. Имаш ли представа кои са най-способните хирурзи в този град?

— Лично аз се занимавам само с мъртъвци — поусмихна се Морис. — Не се движа в средите на колегите си, които лекуват живите. Все пак знам, че най-добрата частна болница в Ню Йорк е Медицинският център „Дрейк“. Ако бях на твое място, бих започнал оттам.

— Благодаря ти. Дано по-скоро приключиш аутопсията — окончателните резултати са ми крайно необходими.

— В такъв случай престани да ме пришпорваш и ме остави да работя спокойно.

Ив се обърна към компютъра си и присви очи. От него се разнасяше подозрително бръмчене, заради което вече два пъти беше викала онези некадърници от отдела за поддръжка. Приведе се към екрана и се сопна:

— Хайде, боклук такъв, потърси информация за Медицинския център „Дрейк“.

Работя...

Компютърът изхълца, нададе вой, а мониторът се обагри в яркочервено, което заслепи Ив.

— По дяволите, прехвърли на синия екран!

Поради повреда синият екран е неизползваем. Да продължа ли търсенето?

— Ненавиждам те?! — възкликна Ив, но нямаше друг изход. — Продължавай!

Търся... Медицинският център „Дрейк“, намиращ се на Второ авеню в Ню Йорк, е основан през 2023 година и е наречен на името на Уолтър С. Дрейк — откривателят на противораковата ваксина. Заведението е частно и се състои от болница, няколко клиники, учебно-методичен център и изследователски лаборатории. Американската асоциация на медиците го е включила в списъка на

първокласните болници. Желаете ли списък на членовете на директорския съвет?

— Да, искам да ги видя на екрана, но направи и разпечатка.

Работя... Има повреда.

Странният звук се усили и изображението се размаза.

Моля повторете командата.

— Ще изям вместо обяд онези некадърни техници! — възкликна Ив.

Командата ви е неразбираема. Искате ли да си поръчате обяд?

— Не, за бога! Трябва ми списък на членовете на директорския съвет на Медицинския център „Дрейк“.

Работя... Членове на съвета на директорите: Колин Кагни, Лусил Мендес, Тая Уо, Майкъл Уейвърли, Шарлот Майра...

— Доктор Майра! — доволно възкликна Ив. Психиатърката беше една от най-известните специалистки по съставяне на профили на престъпниците и служителите от отдела често прибегваха до услугите ѝ. Тя беше и много добра приятелка на Ив.

Младата жена забарабани с пръсти по бюрото си, докато слушаше имената на директорите на учебния център. Някои ѝ бяха познати, но остана като поразена от гръм, когато компютърът заизрежда директорите на Медицинския център.

Шарлот Земуей, Рурк...

— Почакай! — Тя стисна юмруци. — Ах, този Рурк! Защо трябва да си пъха носа във всичко?

Не разбирам въпроса. Перифразирайте го.

— Млъкни! — Ив притисна очите си и въздъхна. — Продължавай — нареди на компютъра, въпреки че още не можеше да се окопити от изненадата. — Направи разпечатка, после се изключи.

Повреда. В момента не съм в състояние да изпълнявам сложни команди.

Искаше ѝ се да изкрещи, но се сдържа.

Цели двацет минути чака компютърът да открие информацията, после прекоси общото помещение и се отправи към малките „клетки“, които се полагаха на помощниците на детективите.

— Пийбоди, налага ми се да изляза.

— Искате ли да прехвърля досега получената информация на джобния ми компютър?

— Не, остани тук и довърши проучванията. Ще отсъствам само един-два часа. Когато приключиш, искам да намериш чук.

Пийбоди, която беше извадила електронния си бележник, за да запише нарежданията на началничката си, смаяно я изглежда.

— Добре ли чух, лейтенант?

— Да, намери някой по-голям и тежък чук, отиди в канцеларията ми и разбий онова жалко творение на техническата мисъл, наречено „компютър“.

— О... — Пийбоди се изкашля, опитвайки да не се изкиска, защото знаеше как ще реагира Ив. — Позволете да ви предложи алтернативно решение на проблема, лейтенант — да повикам техниците.

— Както искаш. Но ги предупреди, че при първа възможност ще се върна и ще ги избия до един. Да, ще извърша масово убийство. Сетне ще тъпча трупите и ще пея от щастие. Сигурна съм, че съдебните заседатели ще ме обявят за невинна.

Пийбоди едва сдържа усмивката си, като си представи как лейтенант Далас пее и танцува върху трупите.

— Ще уведомя техниците, че сте недоволни от работата им.

— Направи го, но не вярвам, че ще се трогнат. — Ив облече якето си и побърза да излезе.

По-логично беше първо да се свърже с доктор Майра. Психиатърката, която имаше богат опит с престъпниците, щеше да ѝ бъде неоценим помощник при разкриването на това престъпление. Но вместо към медицинския център, Ив насочи колата към небостъргача, напомнящ сребристо копие, откъдето Рурк управляваше своята империя.

Той притежаваше разкошни сгради в още много градове по земното кълбо и на други планети. Бизнесът му обхващаше най-различни дейности, които му носеха огромни печалби. Навремето беше участвал в доста съмнителни предприятия, но след брака си с Ив беше преустановил тъмните сделки, за да не я злепостави.

Съвсем логично бе името му често да се появява, когато тя разследваше някой случай, но всеки път Ив оставаше неприятно изненадана.

Вкара колата в клетката, която беше запазена за нея в огромния гараж, построен на много нива. Преди по-малко от година, когато за

първи път беше дошла тук, не беше подозирала, че ще има най-различни привилегии, една от които беше използването на асансьора, обслужващ само Рурк. Тогава беше влязла в огромното, украсено с цветя фойе, където бяха инсталирани електронна карта на света и многобройни монитори, а един служител я беше придружил до кабинета на Рурк.

Тогава беше дошла да го разпита във връзка с кърваво убийство.

Сега, щом слезе от колата, компютърът я поздрави с „Добре дошла, госпожо Рурк“, пожела й приятен ден и я осведоми, че ще съобщят на съпруга й за посещението й.

Ив се качи в асансьора и пъкна ръце в джобовете си. Навярно Рурк отново водеше сложни преговори за купуването на някоя планета или на обедняла държава. Налагаше се той да отложи спечелването на нови милиони долари, за да отговори на въпросите й.

Вратите на асансьора безшумно се отвориха. Секретарката на Рурк посрещна Ив с любезна усмивка. Както винаги тя беше елегантно облечена, а снежнобялата й коса — фризирана.

— Лейтенант, радвам се да ви видя. Съпругът ви има заседание. Помоли да почакате няколко минути в кабинета му.

— Добре.

— Да ви приготвя ли кафе? — Тя поведе Ив по остъкления коридор, откъдето се виждаха върховете на съседните небостъргачи. — Ако разполагате с време, ще се постарая да отложа следващата среща на Рурк, за да обядвате заедно.

Младата жена винаги се чувстваше неудобно от вниманието на секретарката — още не беше свикнала с мисълта, че е съпруга на един от най-богатите хора на земята.

— Не, ще остана съвсем малко. Благодаря ви. — Тя облекчено въздъхна, когато влезе в кабинета на Рурк.

— Повикайте ме, ако желаете нещо. — Секретарката дискретно се оттегли.

Кабинетът беше огромен, тъй като Рурк имаше слабост към просторните помещения. От многобройните прозорци с тъмни стъкла се разкриваше зашеметяваща гледка към града. Ив страдаше от аерофобия, затова не се доближи до прозореца, а закрачи напред-назад; краката й потъваха в разкошния килим.

Всички произведения на изкуството в този кабинет бяха уникати. Елегантните и удобни мебели бяха тапицирани с материи в яркосини и зелени тонове. Огромното абаносово бюро сякаш подсказваше характера на човека, който го използваше и който не само беше сред най-могъщите хора в света, а бе образец на елегантност и експедитивност.

Когато след десетина минути Рурк влезе в кабинета, Ив си помисли, че нито един от комплиментите по негов адрес не е преувеличен.

Въпреки че вече бяха женени, дъхът ѝ спираше всеки път, когато погледнеше лицето му, като че изваяно от ренесансов скулптор, невероятно сините му очи и устните му, които бяха създадени да целуват. Черната му коса стигаше почти до раменете и му придаваше вид на безмилостен пират.

Ив знаеше, че под елегантния му черен костюм се крие стройно, мускулесто тяло.

— Лейтенант, не мога да ти опиша какво удоволствие ми доставя неочакваното ти посещение — промълви той с пресилен ирландски акцент, който галеше ухото.

Тя несъзнателно се намръщи, както правеше винаги, когато се окажеше сломена от фаталния му чар и страстта си към него.

— Посещението ми не е случайно — трябва да поговорим.

— За какво? — Той въпросително повдигна вежди и се приближи до нея.

— За едно убийство.

— Нима? — Рурк я притегли към себе си и страстно я целуна. — Арестуван ли съм?

— Името ти се появи, докато събирахме информация, свързана с престъплението. Не знаех, че си член на Съвета на директорите на Медицинския център „Дрейк“.

— Разбира се — та нали съм сред най-видните граждани на Ню Йорк. Откакто съм женен за ченге, станах много примерен. — Сложи ръце на раменете ѝ и добави: — Член съм на още много директорски бордове и комитети. Кой е убитият?

— Бездомник на име Снукс.

— Не съм имал удоволствието да го познавам. Седни и ми обясни каква е връзката между извършеното престъпление и моето

участие в борда на „Дрейк“.

— Може би няма никаква връзка, но все отнякъде трябва да започна. — Тя продължи да крачи из кабинета — не я сдържаше на едно място.

Рурк я наблюдаваше — струваше му се, че неизчерпаемата ѝ енергия сякаш струи от нея. Отлично я познаваше и разбираше, че всичките ѝ усилия са насочени към търсене на възмездие за убитите.

Тази нейна черта непрекъснато го изумяваше.

— Сърцето на жертвата е извадено оперативно — обясни Ив. — Съдебният лекар твърди, че само отличен хирург може да извърши подобна операция, а Медицинският център „Дрейк“ се слави с добрите си специалисти.

— Правилно си се насочила — това е най-добрата болница в града и може би по цялото източно крайбрежие. — Той се облегна на бюрото и се замисли. — Казваш, че сърцето му е било извадено...

— Да. Най-странното е, че този човек е бил алкохолик и наркоман, тялото му е било изтощено. Морис заяви, че сърцето му е било негодно за присаждане и че му давал най-много още шест месеца живот. — Ив престана да се разхожда, застана пред Рурк и пъкна ръце в джобовете си.

— Какво знаеш за незаконната търговия с човешки органи?

— Никога не съм се занимавал с подобно нещо, дори по времето, когато не бях толкова... примерен — поусмихна се той. — Тази търговия процъфтяваше преди трийсет години, но вече е в застой, тъй като изкуствените органи и тези, получавани от жертвите при нещастни случаи, напълно задоволяват потребностите.

— Все пак искам да знам колко струва човешко сърце на черния пазар.

— Нямам представа. — Той иронично повдигна вежди и по красивите му устни заигра усмивка. — Но ако искаш, ще попитам.

— Не, сама ще разбере как стоят нещата. — Младата жена отново се заразхожда из просторното помещение. — Каква длъжност заемаш в този борд?

— Съветник съм. Към моя изследователски институт има клон за проучвания в областта на медицината. Подписали сме договор с центъра „Дрейк“ за доставка не само на необходимото медицинско оборудване, но и на апарати и компютри. — Той отново се усмихна. —

Рационализаторският отдел в „Дрейк“ се занимава предимно с фармацевтика, протези, химикали. И в моята компания, и в центъра се изработват изкуствени органи.

— Искаш да кажеш, че „произвеждате“ човешки сърца.

— Да, макар да развиваме и други дейности. Но никога не боравим с истински органи.

— Кой е най-добрият хирург в „Дрейк“?

— Колин, той е и главният лекар. Спомняш ли си, веднъж те запознах с него.

Тя измърмори нещо под носа си. Нима можеше да запомни всички хора, с които се беше запознавала на приеми и благотворителни балове, където присъстваше много често, откакто се бе омъжила за Рурк.

— Питам се дали този доктор извършва... домакински прегледи.

— Наричат се „домашни прегледи“ — с усмивка я поправи Рурк.

— Честно казано, не мога да си представя уважаваният Кагни да извършва незаконна операция в бърлогата на някакъв бездомник.

— Ще преценя що за човек е, когато повторно се срещна с него.

— Тя тежко въздъхна и машинално разроши късата си коса. — Извинявай, че прекъснах работата ти.

— Напротив, радвам се, че дойде. — Рурк се приближи до нея и нежно докосна устните ѝ. — Хайде да обядваме заедно.

— Не мога. Имам много работа... — промърмори тя. Докосването му мигом беше възпламенило страстта ѝ към него. — Кажи какво се готвиш да купиш днес?

— Австралия. — Той се изсмя, като забеляза изумлението ѝ. — Е, само една малка част, разбира се. — Реакцията на Ив му се стори толкова забавна, че привлече към себе си младата жена и впи устни в нейните. — Обожавам те, скъпа!

— Добре... радвам се... — измънка тя. Още не можеше да свикне с обясненията му в любов, да повярва, че са искрени. — Време е да тръгвам.

— Интересуват ли те подробности за изследванията на органи, които се провеждат в „Дрейк“?

— Сама ще науча каквото ми е необходимо. Ще ти бъда безкрайно признателна, ако не се замесваш в това разследване. По-

добре купи останалата част от Австралия. Довиждане, ще се видим у дома.

— Лейтенант, почакай. — Той се обърна, отвори едно чекмедже на бюрото си и й подхвърли шоколадче. — Сигурен съм, че няма да обядваш, но хапни поне това.

Ив се усмихна и пхна шоколадчето в джоба си.

— Много си мил, благодаря.

Когато съпругата му си отиде, Рурк погледна часовника си. Разполагаше с дващест минути до началото на следващото съвещание — достатъчно време за онова, което искаше да направи.

Поусмихна се, като си представи реакцията на Ив, седна пред компютъра и поиска пълна информация за центъра „Дрейк“.

ТРЕТА ГЛАВА

Оказа се, че Ив е постъпила правилно, когато не беше отишла първо при доктор Майра. Психиатърката отсъстваше от работа. Ив ѝ изпрати по електронната поща съобщение с молба за консултация на следващия ден. После се качи в колата и потегли към Медицинския център „Дрейк“, намиращ се в другия край на града.

Центърът се помещаваше в огромна сграда, заемаща почти цял квартал. Ив често беше минавала покрай зданието, но никога не му бе обръщала внимание. Но всичко се беше променило, след като няколко пъти Рурк насила я заведе или я занесе на ръце в отделението за спешна медицинска помощ към „Дрейк“. „Грижете му бяха прекалени — помисли си тя, — щях да се оправя само с подръчни средства от аптеката.“

Мразеше болниците. Изпитваше ужас при мисълта, че ще влезе в Медицинския център, макар и не като пациентка.

Някога на мястото на огромната сграда се беше издигала елегантна двуетажна къща, която навярно с цената на много средства беше съхранена и до днес. Към нея и над нея бяха пристроени конструкции от стомана и стъкло, които бяха свързани чрез остъклени коридори и сребристи ескалатори.

Под бели куполи се помещаваха ресторанти, магазини за сувенири и специални зали, откъдето хората от персонала, посетителите и пациентите можеха да се наслаждават на гледката и за малко да забравят, че се намират в болница.

Компютърът в колата на Ив работеше по-добре от онзи в канцеларията ѝ, ето защо, докато пътуваше към „Дрейк“, тя успя да получи доста от необходимата ѝ информация. Медицинският център представляваше нещо като малък град. Към него имаше методичен отдел, където се обучаваха специалисти, зали за изнасяне на лекции, лаборатории, травматологично и хирургично отделение, което заемаше голяма площ, стаи и цели апартаменти за пациентите, помещения за отдих на персонала и за посетителите.

Но за разлика от другите болници, тук имаше дванайсет ресторанта (два от които суперлюксозни), петнайсет параклиса, елегантен малък хотел за роднините и приятелите на пациентите, които искаха да останат близо до тях, безистен със скъпи бутици, три театрални зали и пет салона за разкрасяване.

Специални електронни карти и информационни центрове помагаша на посетителите да се ориентират. От паркингите до входовете на „Дрейк“ се движеха трамвайчета, под лъчите на бледото зимно слънце проблясваха стъклените кабинички на асансьорите, вградени от двете страни на гигантското здание.

Тъй като Ив бързаше, вкара колата в паркинга за линейките, намери свободно място на най-ниското ниво и гневно изгледа робота, който незабавно я попита какви наранявания или травми е получила. Механичният му глас занарежда:

— Това е паркинг, предназначен за пациентите на спешното отделение. Нараняванията или заболяването ви трябва да бъдат потвърдени, за да разрешим автомобилът ви да остане тук. Моля, съобщете от какво се оплаквате и пристъпете по-близо, за да ви огледаме.

— Състоянието ми е критично — вбесена съм — отвърна тя и вдигна значката си към него, за да я разгледа. — Полиция! А сега ще ме оставиш ли на спокойствие?

Роботът ужасено изписука, а Ив се извърна и се запъти към омразната стъклена врата.

В чакалнята на спешното отделение се чуваха писъци, плач, недоволни гласове. Някои пациенти попълваха формуляри, други седяха приведени и с безжизнени погледи чакаха реда си да бъдат приети.

Някакъв санитар старателно почистваше сивия метален под от кръв. Сестри със светлосини униформи забързано влизаха и излизаха. От време на време през приемната профучаваше лекар с развяваща се бяла престилка, който упорито избягваше погледите на пациентите.

Ив откри първия компютризиран указател и попита как да стигне до хирургичното отделение. Оказа се, че е най-добре да използва подземния трамвай, а когато се качи на него, се озова в компанията на болен, привързан към количка, двама стажант-лекари, наглед уморени

до смърт, и мъж и жена, които си шепнеха за някой си Джо, на когото току-що били присадили черен дроб.

Когато стигна до дясното крило, тя използва ескалатора и слезе на първия етаж.

Тук беше тихо като в катедрала; впечатлението се подсилваше от таваните, украсени с мозайки и великолепно подредените цветя. Подредени бяха кьтове с канапета и кресла, всички бяха оборудвани с комуникационна апаратура. Дроиди „екскурзоводи“ в пастелни костюми предлагаха помощта си на хората, дошли на свиждане на близките си.

Не всеки можеше да си позволи да бъде опериран с лазерен скалпел, да бъде „закърпен“ или да му бъде подменен някой жизненоважен орган. Лечението в частните здравни заведения струваше скъпо, центърът „Дрейк“ предлагаше комфорт на всички, които можеха да си го позволят.

Ив се приближи до едно от гишетата за приемане на пациенти и показа значката си на служителя, за да избегне недоразумения.

— Искам да говоря с доктор Колин Кагни.

— Моля, почакайте, докато го открия. — Човекът носеше тъмносив костюм и вратовръзка с идеален възел. Бързо натисна някакви клавиши, сетне учтиво се усмихна на Ив. — Доктор Кагни е на десетия етаж, в отделението за консултации. В момента преглежда пациент.

— Има ли на този етаж чакалня?

— На десети етаж има шест помещения, които служат за приемни. Ще проверя кое е свободно. — Той натисна други клавиши, на таблото пред него заблещукаха зелени и червени лампички. — Приемна №3 ще бъде на ваше разположение.

— Добре. Съобщете на доктор Кагни, че го чакам... и че нямам много свободно време.

— Разбира се. Използвайте който и да било асансьор, лейтенант. Бъдете здрава.

— Ще се постарая — промърмори Ив. Тръпки я побиваха от тази пресилена любезност. Реши, че навярно едно от условията човек да бъде приет на работа тук, беше напълно да се обезличи. Изкачи се с асансьора до десетия етаж и откри приемната, където трябваше да чака лекаря.

Малката стая беше обзаведена с вкус, а на екрана на уредбата за подобряване на настроението се редуваха меки пастелни цветове. Ив побърза да го изключи, сетне нервно се заразхожда из помещението. И през ум не ѝ минаваше да седне на ниското канапе или на удобното кресло.

Искаше ѝ се да бъде далеч от тук, но тъй като се налагаше да остане, се доближи до прозореца и надникна навън, към Второ авеню. Познатата гледка ѝ подежда успокояващо. Както обикновено имаше задръстване на движението, пешеходците се блъскаха по тротоарите. Болничен хеликоптер закръжи и се насочи към определеното за вертолети място. Ив забеляза как кацнаха още два хеликоптера, после една след друга пристигнаха пет линейки. В този момент вратата зад нея се отвори.

— Лейтенант, радвам се да ви видя. — Кагни ослепително се усмихна, белите му зъби бяха идеално подредени като гвардейци.

Докато той се приближаваше към нея, Ив успя да разгледа гладкото му лице, интелигентните му очи под поразително черните му вежди. Косата му беше напълно побеляла, само над лявото му слепоочие имаше черен кичур.

Кагни не носеше бяла престилка, а извънредно елегантен костюм с цвета на сивите му очи. Здрависа се с младата жена и тя установи, че макар дланта му да беше мека като на дете, ръкостискането му бе на истински мъж.

— Здравейте, докторе.

— Все се надявах, че сте запомнила името ми и ще ме наречете Колин. — Усмивката му отново проблесна и той отпусна ръката ѝ. — Срещали сме се няколко пъти на различни празненства, но предполагам, че жена с вашата професия и при това съпруга на Рурк, ежедневно се среща с много хора и едва ли ще сте запомнила точно мен.

— Прав сте, но вас не съм забравила. — Беше го познала от пръв поглед — подобно лице трудно можеше да се заличи от паметта ѝ. Скулите му бяха изпъкнали, брадичката квадратна, челото високо. Но най-поразяващ беше контрастът между бледозлатистата му кожа, бялата коса и черните вежди. — Благодаря, че се съгласихте да разговаряте с мен.

— Дори ми е много приятно. — Той ѝ направи знак да седне на креслото. — Надявам се, че не сте дошла при мен като при лекар. Не сте болна, нали?

— Не. Тук съм по служба. — Ив предпочиташе да остане права, но все пак се отпусна в креслото. — Разследвам обстоятелствата около смъртта на един бездомник. Рано тази сутрин е бил убит от човек, който очевидно е отличен хирург.

Кагни свъси вежди и поклати глава.

— Не разбирам...

— Сърцето му е било извадено, а свидетел съобщи, че единият от заподозрените е носел „бяла чанта с плискаща се в нея течност“. Предполагам, че става дума за контейнер за пренасяне на органи.

— Господи! — Той скръсти ръце на скута си. Изглеждаше едновременно объркан и много загрижен. — Онова, което ми съобщихте, е ужасно, но все пак не разбирам... Нима искате да кажете, че сърцето на този човек е било отстранено по оперативен път и е било пренесено, бог знае къде?

— Точно така. Бил е упоен и убит в собственото си „жилище“. Свидетелят е видял там да влизат двама души — единият със сигурност е носел лекарска чанта, а другият — контейнера. Повтарям, че операцията е била извършена от опитен хирург. Кръвотечението е било спряно с... клампи, както ги наричате вие, разрезът е прецизен. Това не е работа на аматьор.

— Но защо? Защо? — промърмори Кагни. — От години не съм чувал за кражба на органи и то толкова необикновена. Казвате, че убитият е бил бездомник. Установихте ли какво е било здравословното му състояние, преди да умре.

— Съдебният лекар твърди, че само след няколко месеца е щял да умре в съня си. Сърцето му е било увредено.

Лекарят тежко въздъхна и се облегна на канапето.

— Навярно всеки ден виждате какво може да причини един човек на свой събрат, лейтенант. Случвало ми се е да закръпвам хора, които са били зверски намушкани с нож или почти нарязани на парчета. С вас донякъде сме свикнали с кървавите гледки. Професиите ни го изискват. Но въпреки това насилието продължава да ме изумява, да ме кара да изпитвам дълбоко разочарование от човешкия род. Хората непрекъснато измислят нови начини да убиват събратята си.

— Винаги ще бъде така — съгласи се Ив. — Но интуицията ми подсказва, че смъртта на този човек не е случайна. Убийците са взели онова, което им е било необходимо. Докторе, длъжна съм да ви попитам къде бяхте между един и три сутринта?

Кагни примигна и зяпна от изумление, сетне се овладя и бавно заговори.

— Ясно. Бях си вкъщи, по-точно в леглото със съпругата ми. Но няма как да го докажа. — Спокойно се втренчи в Ив и с леден тон попита: — Трябва ли да потърся адвокат?

— Както желаете — равнодушно каза тя. — Мисля, че засега не ви е необходим. Налага се да поговоря и със съпругата ви.

Лекарят ядно стисна устни и кимна.

— Знаете, че при изпълнението на служебния ни дълг често се сблъскваме с неприятни задължения... като моето в момента. Трябва ми списък на най-добрите хирурзи в града, особено онези, които се занимават с трансплантация на органи.

Той стана, отиде до прозореца и заяви:

— Лекарите не се клеветят взаимно. Ние сме горди и лоялни хора.

— Ченгетата също се подкрепят взаимно. А когато някое се провини, вината му пада върху всички ни. Мога да получа списъка чрез други източници — добави Ив и стана. — Все пак ще ви бъда благодарна за помощта. Един човек е бил убит. Някой е решил да отнеме живота му. Не мога да се примиря с това, доктор Кагни.

Той тежко въздъхна и раменете му потрепнаха, после заговори, без да се обръща:

— До довечера ще имате списъка, лейтенант.

— Благодаря ви.

Докато паркираше колата в гаража на полицейското управление, Ив си спомни за шоколадчето, което ѝ беше дал Рурк. Изяде го по пътя към канцеларията си; дъвчеше машинално, защото мислите ѝ бяха заети с Кагни.

Лицето му навярно вдъхваше на пациентите доверие, но и малко страх. Положително те смятаха всяка негова дума за закон. Тя възнамеряваше да получи пълна информация за него; докторът

изглеждаше на около седемдесет, което означаваше, че е практикувал през по-голямата част от живота си.

Ив знаеше, че всеки човек при определени обстоятелства е способен да убива. Но способен ли бе Кагни на хладнокръвно убийство? Възможно ли беше да говори за професионална лоялност, за да прикрие истинския престъпник?

Не беше сигурна.

На компютъра ѝ примигваше зелена лампичка, сигнализираща за новопостъпила информация. Очевидно Пийбоди здраво се беше потрудила. Ив свали якето си и натисна един бутон. Компютърът изхърка, от него се разнесоха странни стържещи звуци, данните се появиха едва след пет минути.

Жертвата е идентифицирана като Самюъл Майкъл Петрински. Роден на 05.06.1961 в Медисън, щата Уисконсин. Родителите му са починали. Неизвестно е дали има братя или сестри. Развел се е през юни 2023 година. Бившата му съпруга се нарича Черил Петрински Силва и е деветдесет и двегодишна. Имат три деца — Самюъл, Джеймс, Луси. По желание ще получите информация за тях.

Самюъл Петрински не е работил през последните трийсет години.

„Какво се е случило с теб, Сам? — запита се Ив. Защо си изоставил съпругата и децата си и си дошъл в Ню Йорк, за да се тровиш с наркотици и алкохол?“

— Ужасна смърт те е настигнала, приятелю — промърмори тя, сетне поиска информация за децата на починалия — трябваше да им съобщи за смъртта му.

Неправилна команда. Моля, незабавно я изтрийте и въведете номера на личната ви карта, в противен случай цялата несъхранена информация ще бъде заличена.

— Ах, мръсник такъв! — Ив, която беше побесняла от гняв, скочи и удари с юмрук компютъра. Усети нетърпима болка, но замахна повторно да го удари.

— Май имаш проблеми с оборудването, лейтенант.

Тя изскърца със зъби и бавно се изправи. Командир Уитни рядко идваше в канцеларията ѝ, но беше избрал най-неподходящия момент — точно когато подчинената му разрушаваше имуществото на полицейското управление.

— Извинете, сър, но този компютър е пълен боклук.

— Мисля, че е по-добре да се обадиш в отдела за поддържане на техниката.

— Там е пълно с кретени.

— А бюджетът ни е нищожен. — Уитни влезе и затвори вратата, а Ив си помисли, че посещениято му не предвещава нищо добро. Той се огледа и поклати глава. — Ти си лейтенант и имаш право на кабинет. Това тук е истинска килия.

— На мен ми харесва, сър.

— Винаги същият отговор. По-добре да те попитам с какво кафе е зареден автоготвачът. Само не ми казвай, че е с онова, което раздаваме служебно.

— Не, сър. Искате ли една чаша?

— С най-голямо удоволствие.

Ив нареди на автоготвача да приготви кафето, а през това време трескаво размишляваше. Уитни беше затворил вратата, което означаваше, че разговорът ще бъде поверителен. Навярно я беше помолил за чаша кафе, за да я предразположи, да я накара да се отпусне.

Цялата ситуация я изнервяше, но ръката ѝ дори не трепна, когато му поднесе кафето и го погледна право в очите.

Командирът имаше обло лице с грубовати черти. Беше едър, широкоплещест и с огромни длани. Много често очите му бяха зачервени от умора.

— Рано тази сутрин са те повикали в бедняшки квартал, където е бил убит човек — започна той, сетне млъкна и с нескрито удоволствие отпи от великолепното кафе, което само мултимилионер като Рурк можеше да си позволи.

— Да, сър. Току-що идентифицирахме жертвата. Ще уведомя най-близките роднини. — Ив гневно изгледа компютъра си и добави: — Стига да измъкна някаква информация от този боклук, който упорито отказва да действа. До края на работното време ще имате рапорта ми.

— Вече получих рапорта на полицаи Бауърс, която първа се е озовала на местопрестъплението. Държа да те уведомя, че е придружен с оплакване. Изглежда, че двете сте си кръстосали шпагите.

— Скастрих я, но тя напълно го заслужаваше.

— В оплакването се споменава, че си я обсипала с обиди и с нецензурни думи. — Ив забели очи, а Уитни неволно се усмихна. — И двамата с теб знаем, че никой не обръща внимание на подобни докладни записки, дори смятаме автора им за мекушав глупак. Но... — Усмивката му помръкна. — Бауърс те обвинява и в неизпълнение на служебните задължения. И още, че си злоупотребила с доверието на подчинения й, че си я заплашвала с физическо насилие.

Ив почувства, че кръвта й кипна.

— Пийбоди е направила видеозапис на случилото се на местопрестъплението. Ще се погрижа незабавно да го получите.

— Браво на вас! Записът ми е необходим, за да отхвърля официално обвинението, което според мен е пълна глупост. — Уитни подозрително огледа изпочупените столове и предпазливо приседна на единия. — Преди да предприема нещо, искам да чуя мнението ти във връзка със случилото се между теб и Бауърс.

— Убедена съм, че невинността ми ще бъде доказана.

Уитни се облегна на масата и изгледа подчинената си.

Изражението му беше непроницаемо. Най-сетне произнесе само „Далас!“, при което младата жена облекчено въздъхна и заговори:

— Мисля, че се справих добре. Не обичам за всяка дреболия да тичам при началството, нямам навик да подавам докладни записки, когато двама полицаи имат известни недоразумения. — Тъй като командирът мълчаливо я наблюдаваше, тя гневно пхна ръце в джобовете си. — Когато пристигнах на местопрестъплението установих, че Бауърс не е отцепила района според инструкциите. Направих й забележка, а тя прояви неподчинение, поради което бях принудена да действам според устава, както сам ще се убедите. Стажантът, когото Бауърс обучава, ми съобщи, че „колибата“, намираща се до тази на убития, е преместена в другия край на улицата. Беше споделил наблюденията си с обучаващата го, но тя не му обърнала внимание. Благодарение на получената от него информация сега имаме свидетел. Поканих на разпита въпросния полицай на име Трухарт, който познава свидетеля. Отразила съм в рапорта си, че той е много способен и вероятно ще се издигне в полицията. — Прекъсна за миг изложението си и за пръв път в очите й проблясна гняв. — Отричам всички обвинения, освен последното. Навярно действително съм заплашила с физическо насилие полицай Бауърс и Пийбоди ще го

потвърди. Но съжалявам, че не изпълних закана си и не я пребих... сър.

Уитни повдигна вежди, но успя да запази сериозното си изражение. Лейтенант Далас рядко даваше израз на емоциите си.

— Ако беше изпълнила закана си, сега щеше здравата да си загазила. Отлично познавам теб и сътрудничката ти и съм убеден, че вече сте се запознали с досието на Бауърс. Тя е... „трудно дете“, както наричаме служители като нея. „Трудните деца“ не остават дълго в един участък — шефовете се опитват да им намерят подходящо работно място. — Уитни замълча и потърка врата си, сякаш да облекчи някаква болка. — Бауърс е и първенец по подаване на оплаквания — това е любимото ѝ занимание. Намразила те е, Далас, ето защо приятелски те предупреждавам, че при всяка възможност ще ти създава неприятности.

— Не се страхувам от тази жена.

— А трябва. Хора като нея живеят само за да направят черен живота на другите, особено на колегите си. А тя те е взела на мушка. Изпратила е копие от докладната си записка до началника на полицията Тибъл, както и до шефа си. До края на работното време искам да ми представиш видеозаписа на Пийбоди и твоя рапорт, придружен от отговор на оплакването. И си подбирай думите, когато съчиняваш отговора. Съветвам те да потърсиш помощта на сътрудничката си — добави той с лека усмивка. — Пийбоди е най-трезвомислещата жена, която познавам.

— Слушам, сър — намръщено отговори Ив. Очите ѝ хвърляха мълнии, но все пак тя се овладя и не даде изблик на гнева си.

— Лейтенант Далас, ти си най-способното ченге, което познавам и ще спомена този факт, когато отговарям на оплакването. Полицаи като Бауърс почти никога не успяват да направят кариера. Сигурен съм, че скоро ще напусне нашия отдел. Нападките ѝ няма да ти навредят, но не бива да ги пренебрегваш. Все пак не отделяй повече време от необходимото за отговора си.

— Дори пет минути ще бъдат прекалено много, като се има предвид колко работа ми предстои по разследването на този случай.

Уитни кимна, изправи се, отмести празната чаша и заяви:

— Кафето беше прекрасно... И не забравяй — искам рапорта ти след няколко часа.

— Слушам, сър — промърмори тя, когато командирът излезе. Искаше ѝ се да ритне бюрото, но не го стори; кокалчетата на пръстите още я боляха, след като беше ударила компютъра. Вместо да се нарани отново, повика Пийбоди и я помоли да се справи с непокорната машина, за да открият адресите на най-близките роднини на Снукс.

Успяха да се свържат с дъщерята, която избухна в ридания, въпреки че не беше виждала баща си повече от трийсет години.

Реакцията на непознатата помрачи още повече лошото настроение на Ив. Единственият светъл лъч през този отвратителен ден беше реакцията на Пийбоди, когато прочете оплакването на Бауърс.

— Ах, тази грозна и тъпа мръсница! — извика младата жена. Беше почервеняла и гневно стискаше юмруци. — Заслужава да я измъкна от бърлогата ѝ и да я спускам от бой! Тя е долна лъжкиня и некадърно ченге. Как си позволява да ви клевети? Май е излязла направо от лудницата! — Тя извади електронния си бележник и затърси адреса на Бауърс. — Ще отида в дома ѝ и така ще я подреда, че действително да има повод за оплакване.

— Уитни те похвали и каза, че си трезвомислещка — усмихна се Ив. — Радвам се, че командирът толкова добре познава служителите си. — Тя се изсмя гръмогласно, като забеляза, че очите на сътрудничката ѝ сякаш щяха да изскочат от орбитите си. — Успокой се, защото ако продължаваш така, ще получиш инсулт. Ще отговорим на оплакването както го изисква правилникът.

— А после ще пребием мръсницата, нали?

— Командирът мислеше, че с благия си характер ще окажеш благотворно влияние върху мен. — Ив поклати глава и седна. — Искам да направя копие от видеозаписа и да напишеш кратък рапорт, като се придържаш към фактите. Аз пък ще съчиня отговор на оплакването и щом се успокоиш и отново се превърнеш в трезвомислещката жена, за каквато те смята Уитни, ще прегледаш написаното и ще нанесеш необходимите поправки.

— Не мога да повярвам, че толкова спокойно възприемате случилото се.

— Повярвай ми, изобщо не съм спокойна — промърмори Ив. — А сега се хващай за работа.

Успя да се справи с неприятната задача, запазвайки самообладание, за да не използва думите, които ѝ се искаше да напише. Междувременно получи списъка, който беше поискала от Кагни. Въпреки че я измъчваше непоносимо главоболие, направи копия на всички дискове, съдържащи материали по случая; сетне се обади в отдела по поддържане на техниката и сравнително спокойно (нарече ги „тъпанари“ само два пъти) нареди да поправят компютъра ѝ.

Дежурството ѝ беше свършило и този път за разнообразие се прибираще право къщи... въпреки че щеше да продължи работата си у дома.

Ала докато шофираше, гневът отново я завладя и тя здраво стисна волана. Беше положила големи усилия да стане добро ченге: преминала беше всички степени на обучение и беше готова да работи до изнемогване, за да запази репутацията си.

Детективската значка не беше само символ на професията ѝ, а олицетворяваше самата нея. Ив осъзнаваше, че донякъде именно това я е спасило.

Спомените за детството ѝ бяха мъгляви и изпълнени с болка и ужас. Но беше оцеляла, дори след системните побои и изнасилвания от собствения ѝ баща, които я бяха накарали да обезумее. Когато я бяха открили пребита и окървавена, тя дори не си спомняше името си.

„Кръстница“ ѝ беше станала някаква социална работничка, която я бе нарекла Ив Далас. През целия си живот младата жена беше работила упорито, за да спечели уважението на колегите и на началниците си. Сега, когато беше служителка в полицията, вече не беше безпомощна. Нещо повече — сега можеше да помага на беззащитните.

Всеки път, когато оглеждаше човек, загинал от насилствена смърт, си спомняше какво е да бъдеш жертва на насилие. Всеки път, когато залавяше престъпника, чувстваше, че това е победа за безименното момиченце, което откъщаваше заради убитите.

А сега някаква некадърница, която използваха за най-неприятната работа, се беше опитала да опетни репутацията ѝ. Някои ченгета биха приели оплакването на Бауърс като смехотворно, но за Ив това беше жестока лична обида.

Хрумна ѝ, че ще изпита удовлетворение, ако се впусне в ръкопашен двубой с жената, която я ненавиждаше. Представи си как пращат кости, стори ѝ се, че долавя миризмата на кръв... и внезапно се разгневи още повече. Беше безсилна, защото уставът забраняваше на висшестоящите офицери да упражняват физическо насилие над подчинените си. Въпреки че Бауърс си го заслужаваше.

В раздражението си Ив не забеляза как колата премина през огромните врати на имението и профуча по алеята, водеща към разкошната, наподобяваща замък къща. Тя паркира пред входа с надеждата, че надутият иконом Съмърсет ще ѝ направи забележка, та да си изкара яда на него.

Дори не усети студа, когато изтича нагоре по стъпалата и отвори голямата външна врата. Застана във фойето и се огледа. Обикновено след една-две секунди икономът се появяваше и започваше да се заяжда. Днес тя направо копнееше за обидите му.

Ала къщата тънеше в тишина, Ив гневно заскърца със зъби — през този отвратителен ден дори не успя да кръстоса шпага с най-върлия си враг, за да се поуспокои.

Изгаряше от желание да удари някого, да счупи нещо.

Свали коженото си яке и нарочно го преметна на парапета на стълбището, но Съмърсет не се втурна да ѝ направи забележка.

„Мръсник“ — ядно си помисли тя и се заизкачва по стъпалата. На кого да си го изкара, след като икономът се беше скрил в миша дупка? Не искаше двубой с дроида, който играеше ролята на спаринг-партньор, копнееше да налага с юмруци истински човек.

Влезе в спалнята; възнамеряваше да вземе горещ душ, преди да се залови за работа, но видя Рурк. Очевидно току-що се беше прибрал и точно прибираше сакото си в гардероба.

Той се обърна и внимателно я огледа. Помътнелият ѝ поглед, зачервеното ѝ лице и агресивната ѝ поза му подсказаха в какво настроение е съпругата му. Затвори гардероба и се усмихна.

— Здравей, скъпа. Май си имала тежък ден.

— Направо отвратителен. Къде е Съмърсет?

Рурк повдигна вежда и прекоси спалнята. Струваше му се, че гневът и раздраженията се излъчват от тялото ѝ като топлинни вълни.

— Днес е почивният му ден.

— Браво! — Тя рязко се извърна. — Веднъж да ми потрябва, а него го няма.

Рурк леко се усмихна и се втренчи в огромния сив котарак, който се беше свил на леглото. Човекът и животното се спогледаха, сетне Галахад, който ненавиждаше скандалите, скочи на пода и побърза да напусне опасния терен.

Младият мъж също реши да действа предпазливо и любезно попита:

— Мога ли да ти помогна?

Тя рязко обърна глава и намръщено заяви:

— Лицето ти ми харесва, не ми се иска да те загрозявам.

— Извадих късмет — промърмори той и замълча, докато изпод око наблюдаваше как съпругата му обикаляше помещението като разярена тигрица и как разсеяно ритна канапето, като си говореше под носа. — Май си насъбрала доста излишна енергия, лейтенант. Мога да ти помогна да се освободиш от нея.

— Ако ми кажеш да взема успокоително, ще... — Тя не успя да довърши, защото ненадейно съпругът ѝ я сграбчи и я хвърли на леглото. — Не си играй с мен, човече. Нямам настроение за глупости!

— Виждам. — Той блокира удара ѝ, хвана я за китките и се просна върху нея. — Предлагам да изразходваш енергията си за полезни цели.

— Когато искам секс, ще те уведомя — изсъска Ив.

— Съгласен съм. — Рурк наведе глава и леко я ухапа по шията. — Но докато чакам, ще се позабавлявам. Кожата ти има великолепен вкус, когато си ядосана.

— Върви по дяволите! — изкрещя тя, но внезапно гневът ѝ беше заменен от друго чувство. — Престани! — промърмори, но когато Рурк докосна гърдата ѝ, тялото ѝ машинално се притисна до неговото.

— Ей сега. — Той впи устни в нейните; целувката му беше някак жестока и хищническа, сякаш беше усетил, че съпругата му се нуждае точно от това. Тялото ѝ пламна от несдържана похот, примесена с гняв. Рурк едва сдържаше страстта си, но се отдръпна и промърмори:

— Е, щом предпочиташ да останеш сама...

Ив изтръгна ръцете си от хватката му и го сграбчи за ризата.

— Прекалено късно е, приятелче. Искам да се любим.

Рурк се усмихна и ѝ позволи да го блъсне по гръб. Тя го яхна и постави длани на гърдите му, сетне задъхано промълви:

— Предупреждавам те, че когато съм в подобно настроение, трябва да внимаваш.

— Пред олтара се заклех във вечна вяроност към теб и съм готов да се примиря с всичко. — Посегна да свали кобура ѝ, после се залови да разкопчава блузата ѝ.

— Казах да внимаваш! — Тя вкопчи пръсти в черната му копринена риза. — Колко струва дрешката ти?

— Нямам представа.

— Още по-добре — заяви Ив и разкъса великолепната тъкан. Преди съпругът ѝ да се засмее или да я обсипе с проклетия, тя го ухапа по рамото. — Не очаквай нежности. — Сграбчи го за косата и добави: — Побързай!

Жадно притисна устни към неговите, но в целувката ѝ липсваше нежност. Ив като че беше ловец, който триумфира над жертвата си. После се притисна към него и трескаво започна да го съблича.

Двамата се бяха вкопчили един в друг като борци, ръцете им жадно докосваха всяка част от телата им, от гърдите им се изтръгваха стонове. Както всеки път, насладата беше неописуема.

Натрупаната в Ив енергия прерасна в глад, в желание да получава, да бърза да получи всичко. Страстта ѝ се подсилваше, когато усещаше как Рурк леко хапе гърдите ѝ, как пръстите му се впиват в плътта ѝ. Почувства, че дъхът ѝ спира, че обезумява — изви гръбнак и се притисна към любимия си. От гърлото ѝ се изтръгна звук, напомнящ ръмжене на животно, после устните на Рурк заглушиха стенанията ѝ.

— Искам те... сега! — Заби нокти в гърба му, който лъщеше от пот. Желанието ѝ беше като опасен хищник, готов да се нахвърли върху жертвата си. Погледът на Рурк ѝ подсказваше, че и той изпитва подобни чувства.

Яхна го и се отпусна върху тялото му; стори ѝ се, че няма да издържи насладата, която изпита.

После всичко пред очите ѝ се завъртя в странен калейдоскоп. Единственото, за което мислеше, бе: „Още! Още! По-силно!“. Струваше ѝ се, че страстта я разкъсва с невидимите си нокти.

Рурк я наблюдаваше как постепенно се предава на удоволствието; тялото ѝ лъщеше от пот, потъмнелите ѝ очи виждаха само него.

Когато Ив потръпна и дрезгаво изкрещя, той я привлече към себе си, обърна я по гръб и с мощен тласък я отведе в непознати досега висини.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Рурк лениво се повдигна на лакът и целуна Ив по шията. Обичаше странния вкус, който кожата ѝ добиваше, след като се бяха любили.

— Не се ли чувстваш малко по-добре?

Вместо отговор съпругата му само изстена, което го накара да се усмихне. Прегърна я, нежно я погали и зачака.

Ушите на Ив още бучаха, мускулите ѝ бяха толкова отпуснати, че не би могла да окаже съпротива дори на дете. От нежните ласки на Рурк постепенно се унасяше. Точно когато усети, че заспива, котаракът, очевидно решил, че теренът вече е безопасен, влезе в спалнята, скочи на леглото и се настани върху голия ѝ гръб.

— Божичко! — Тя подскочи, а Галахад заби нокти в кожата ѝ, опитвайки се да запази равновесие. Ив избърза да се притисне към Рурк, сетне замърка под милувките му.

Тя опипа гърба си, за да провери дали драскотините са дълбоки, и намръщено изгледа съпруга си.

— Сигурно и двамата с Галахад си въобразявате, че постъпките ви са много забавни.

— Всеки от нас те посреща посвоему. — Младата жена неволно се усмихна, а Рурк обгърна лицето ѝ с длани и се загледа в пламналите ѝ страни, капризно нацупените устни и сънените ѝ очи. — Когато си изморена, изглеждаш особено привлекателна, лейтенант. — Ненадейно се наведе и я целуна; страстта я накара да забрави, че е разгневена от поведението му. — Предлагам заедно да вземем душ, а докато вечеряме, ще ми разкажеш какво те тревожи.

— Не съм гладна — промълви тя. След като се беше успокоила, искаше да остане сама, за да обмисли всичко.

— Обаче аз имам вълчи апетит! — Рурк я взе в прегръдките си и я понесе към кухнята.

Когато се озоваха там, нежно я сложи на стола, без да обръща внимание на мрачното ѝ изражение. Добре познаваше съпругата си и предчувстваше, че гневът ѝ е предизвикан от служебни неприятности. Сигурен беше, че ще му каже какво я тревожи, въпреки че нямаше навика да споделя с него.

Поръча на автоготвача две порции стриди, наля вино в чашите и се настани срещу Ив в уютното кътче до прозореца.

— Установихте ли самоличността на онзи бездомник?

— Да. — Ив прекара пръсти по столчето на чашата, сетне сви рамене. — Бил е от онези хора, които са изпаднали в депресия след Градските войни. Едва ли някога ще разберем защо е предпочел да живее като отрепка.

— Може би преди да стане бездомник, животът му е бил ужасен.

— Да, навярно си прав. — Ив се опита да прогони неприятната мисъл. — Когато аутопсията приключи, ще предадем тялото на дъщеря му.

— Случилото се те натъжава — промърмори Рурк и тя вдигна поглед към него.

— Свикнала съм със смъртта.

— Убийството на този човек те натъжава — повтори той. — Според теб единственият начин да отмъстиш заради него, е да заловиш престъпника.

— Това ми е работата. — Ив взе вилицата и без апетит заровичка в чинията си. — Всичко щеше да бъде наред, ако повече хора гледаха собствените си работи, вместо да си пъхат носа в чуждите дела.

„А, ето какво било“ — помисли си той.

— Нима намекваш, че съм ти попречил, лейтенант?

Ив искаше да се престори, че случилото се не я засяга, но внезапно чу собствения си глас:

— Бог знае защо проклетата събирачка на трупове ме намрази от пръв поглед.

— Как се казва тази жена с изключително „привлекателна“ професия?

— Бауърс. Некадърница от Сто шейсет и втори участък, която е подала оплакване срещу мен, задето ѝ направих забележка за нескопосано свършената работа. Повече от десет години съм в

полицията, но досието ми е чисто. По дяволите! — Тя грабна чашата и на един дъх я пресуши.

Рурк нежно хвана ръката ѝ; беше обезпокоен от тъгата в очите ѝ.

— Сериозно ли е обвинението?

— Никой няма да му обърне внимание, но репутацията ми вече е опетнена.

Той стисна дланта ѝ.

— Разкажи ми всичко.

Този път тя сподели мъката си, което не беше сторила по време на разговора с Уитни. Докато говореше, машинално започна да се храни. Когато най-сетне млъкна, Рурк замислено промълви:

— Да обобщим случилото се. Направила си забележка на полицайката, която за отмъщение е подала оплакване срещу теб... което очевидно е любимото ѝ занимание. Шефът ти е на твоя страна — какво повече искаш?

— Вярно е, но... — Тя млъкна, беше разгневена от краткото му, но точно обобщение. — Не е толкова елементарно, както го представяш.

„Нищо не е елементарно за теб, скъпа моя“ — помисли си Рурк, но побърза да отговори:

— Възможно е. Но ако сравнят служебните ви характеристики, тази жена ще се изложи още повече, защото всички ще разберат, че е зловна глупачка.

Думите му накараха Ив да се усмихне, сетне тя заяви:

— Истината е, че Бауърс опетни доброто ми име. Много добре знаеш, че хората предпочитат да вярват на клеветите: това най-вече се отнася за служителите от инспектората. Освен това трябваше да си губя времето, за да отговоря на идиотското ѝ оплакване, вместо да събирам информация за хирурзите от списъка на Кагни. Тази жена изобщо не се интересува от разследването на случая, а иска да ми отмъсти, задето ѝ направих забележка и я изпратих да ни вземе по чаша кафе. Според мен мястото ѝ не е в полицията.

— Мисля, че този път е загазила, защото се е опитала да хвърли кал по теб, без да предполага, че си една от най-принципните служители, с блестяща репутация. — Рурк се поусмихна, като видя как съпругата му се намръщи и неловко се размърда на стола.

— И все пак ми се иска да ѝ смачкам физиономията.

— Естествено. Точно затова те обожавам. — Той взе ръката ѝ и нежно я целуна, което накара Ив колебливо да се усмихне. — Е, ще отидеш ли да я пребиеш? Ще ти бъда секундант.

Този път тя избухна в смях.

— Май изгаряш от желание да наблюдаваш как се бият жени. Питам се защо това доставя удоволствие на „силния“ пол.

В тъмносините очи на Рурк заиграха дяволити пламъчета. Отпи от виното си и промълви:

— Защото се надяваме, че по време на схватката дамите взаимно ще разкъсат дрехите си.

— Поне си откровен. — Тя с изненада забеляза, че чинията ѝ е празна — неусетно беше изяла закуската си. „Все пак бракът има известно предимство — помисли си. — Умопомрачителен секс, топла храна и съпруг, с когото да споделиш проблемите си.“ — Благодаря ти за всичко. Честно казано, чувствам се по-добре.

Хрумна ѝ, че след като Рурк е приготвил закуската, редно е тя да измие чиниите. Напъха ги в съдомиялната и реши, че си е свършила работата.

Рурк усмихнат я наблюдаваше — съпругата му не беше поставила чиниите където трябва и беше пропуснала да нареди на машината да се включи. Ив не беше идеалната домакиня, слава богу, че Съмърсет се грижеше за всичко.

— Да отидем в кабинета ми. Искам да ти покажа нещо.

Тя моментално се наежи и присви очи.

— След като на Коледа ме обсипа с подаръци, не искам да ми купуваш нищо повече.

— Знаеш, че ми доставя удоволствие — заяви той и тръгна към асансьора, като хвана под ръка съпругата си. Прокара пръст по ръкава на великолепия пуловер, който ѝ беше подарил, и добави: — На теб всичко ти стои прекрасно. Но този път ще те изненадам с нещо друго.

— Предстои ми много работа. Достатъчно време загубих, докато се занимавах с глупости.

— Нима да се любиш със съпруга си е глупаво?

Тя промърмори нещо, сетне рязко вдигна глава, тъй като асансьорът превключи от вертикално на хоризонтално движение.

— Надявам се, че не си замислил някое пътешествие. Действително нямам време за губене, особено след принудителната

отпуска заради... травмата, която претърпях есента.

Рурк инстинктивно я притисна към гърдите си. Не му се искаше да си спомня, че само преди няколко месеца любимата му жена за малко щеше да загине.

— Не, не е пътешествие — отвърна, макар наистина да планираше да прекарат няколко дни на някой тропически остров. Беше забелязал, че слънцето и океанът действат благотворно на Ив.

— Хайде, изплюй камъчето. Трябва да поработя още един-два часа.

Когато влязоха в кабинета му, той небрежно подхвърли:

— Първо ще изпием по чаша кафе.

Ив едва сдържа гнева си: все пак Рурк ѝ беше помогнал — със съчувствие бе изслушал оплакванията ѝ и дори беше предложил да ѝ стане секундант.

Стисна зъби, за да не изкрещи и мълчаливо му поднесе кафето.

Той разсеяно кимна, цялото му внимание беше насочено към клавиатурата. Компютърът можеше да се задейства и с устна команда, но Рурк предпочиташе да борава по друг начин с любимите си „играчки“. Беше изключително сръчен. „Та нали някога е бил обикновен уличен крадец“ — помисли си тя, после ѝ хрумна, че съпругът ѝ, който се беше настанил зад подковообразното си бюро и се вираше в мониторите, приличаше на капитан на космически кораб.

Кабинетът беше обзаведен луксозно; Рурк разполагаше не само със свръхмодерен компютър, но и с лазерни факсове и друга съобщителна техника.

Най-странното беше, че той винаги изглеждаше изискан, независимо дали се намираше в елегантната си кантора или на някоя воняща уличка.

Често, когато го наблюдаваше да работи, Ив се питаше възможно ли е този изключително красив мъж да ѝ принадлежи. Чувстваше, че е готова да му прости всичко, затова се стараяше да прикрива емоциите си.

— Може би ще поискаш и десерт? — попита го с леден тон.

— Да, но по-късно. — Втренчено я изгледа и кимна към отсрещната стена. — Погледни мониторите.

Тя се подчини, сетне се извърна толкова рязко, че щеше да преобърне чашата му върху бюрото, ако Рурк не беше успял навреме

да я дръпне.

— Внимавай, скъпа.

— Какво е това?

— Списък на хирурзите, които те интересуваха, придружен с информация за професионалните им изяви и за личния им живот.

— По дяволите! Изрично те предупредих да не си пъхаш носа в тази работа.

— Така ли? — За разлика от нея, той говореше съвсем спокойно, дори се усмихваше. — Излиза, че не съм те послушал.

— Способна съм и сама да си върша работата. Не желая да събираш информация за заподозрени от полицията.

— Ясно. Е, щом не желаеш... — Той натисна някакъв клавиш и данните изчезнаха от мониторите. — Не искам да ти се бъркам, затова изтрий всичко — добави и се усмихна, като видя разочарованото ѝ изражение. — Тъкмо ще си почета преди лягане, защото съм сигурен, че работата ще ти отнеме поне един-два часа.

Ив недоумяваше какво да отговори, за да не се изложи, ето защо само промърмори нещо. Действително щеше да прекара пред компютъра минимум един час и най-вероятно нямаше да получи толкова подробни сведения. Пое си въздух и заяви:

— Мислиш се за много умен.

— А нима не съм?

Тя успя да сподави смеха си и скръсти ръце на гърдите си.

— Сигурен съм, че не си заличил информацията. Върни я на мониторите.

— Добре, но първо трябва да ме подкупиш. — Наклони глава и ѝ направи знак да се приближи.

В душата ѝ бушуваха смесени чувства, накрая чувството за дълг надделя над гордостта ѝ. Намръщено заобиколи бюрото и застана до Рурк, сетне изруга, защото той рязко я дръпна на скута си.

— Пусни ме, перверзен тип такъв! Не съм в настроение за игрите ти.

— Ах, надеждите ми са покрусени! — иронично възкликна той, отново натисна клавишите и данните се появиха на мониторите. — В Ню Йорк работят само седмина хирурзи, които отговарят на описанието на евентуалния извършител.

— Откъде знаеш точно какъв човек търсим, след като не съм ти съобщила никакви подробности? — Тя извърна глава и го погледна право в очите. — Да не би да си проникнал в компютъра ми?

— Ще отговоря на въпроса само в присъствието на моя адвокат. Между другото, свидетелят е видял двама души — продължи той, без да обръща внимание на гневния ѝ поглед. — Възможно е единият престъпник да е бил... от нежния пол.

— По-добре кажи случвало ли се е да те шпионирам! — възкликна Ив, като го удари с юмрук по рамото, не успявайки да сдържи яростта си. — Проучвам ли зад гърба ти с какви борсови операции и сделки се занимаваш?

Рурк знаеше, че тя никога не би могла да се добере до информацията в главния му компютър, но се усмихна и шеговито подметна:

— Чист съм като изворна вода, скъпа. — Нежно ухапа долната ѝ устна и добави: — Интересуваш ли се от видеозаписа на последното съвещание на Съвета на директорите?

Искаше ѝ се да му извика да я целуне отзад, но се досети, че преди малко вече го беше направил. Ето защо само промърмори „Не ме интересува“ и му обърна гръб. Опита се да потисне тръпката, която усети, щом Рурк я прегърна, отмести ръката му и се загледа в един от мониторите. Информацията гласеше: „Тая Уо, главен хирург. Специалистка по присаждане на органи. Има частна практика, работи и в «Дрейк», както и в клиниката «Нордик» в Чикаго“.

Ив се замисли, сетне поиска сведения за физическите данни и снимки на доктор Уо.

— Висока е метър и осемдесет и е доста пълна — промърмори. — Възможно е в тъмнината онзи пияница да я е взел за мъж, особено ако е била с дълго палто. Какво знаем за доктор Уо?

Докато компютърът търсеше информацията, Ив внимателно разглеждаше сериозната петдесет и осемгодишна жена с права черна коса, студени сини очи и заострена брадичка.

Тая Уо беше получила отлично образование. Вече трийсет години се занимаваше с трансплантация на органи и се славеше като отлична специалистка. Получаваше огромна заплата, към която се прибавяха и приходите ѝ като консултант на фирмата за производство

на изкуствени органи „Нов живот“. Ив едва сподави въздишката си, като видя, че „Нов живот“ е собственост на Рурк.

Прочутата лекарка имаше два брака — с мъж и с жена — но след втория си развод преди шест години живееше сама. Нямахме деца, нито досие в полицията, но срещу нея бяха заведени три дела за проявена небрежност към пациент.

— Познаваш ли я? — обърна се Ив към съпруга си.

— Бегло. Надменна е, амбициозна е и изцяло посветена на професията си. Казват, че имала вълшебни ръце и мозък като на робот. Както виждаш, преди пет години е била председателка на Лекарския съюз. Ползва се с голямо уважение в медицинските среди.

— Като я гледам, ми се струва, че ѝ доставя удоволствие да реже хората — промълви Ив.

— И аз съм на същото мнение. Иначе нямаше да стане хирург.

Младата жена само сви рамене и поиска информация за останалите лекари от списъка. Внимателно разглеждаше снимката на всеки един, запознаваше се с данните.

— Познаваш ли някого от тях?

— Познавам всички — отговори Рурк. — Срещал съм ги най-вече на различни приеми и празненства. За щастие никога не съм прибягвал до професионалните им услуги.

— Кои са най-влиятелни?

— Кагни, Уо, Уейвърли.

— Майкъл Уейвърли — замислено промълви тя и отново поиска информацията за него. — Четирийсет и осем годишен, ерген. Главен хирург в „Дрейк“, понастоящем председател на Лекарския съюз. — Втренчи се в красивото лице на непознатия, забеляза колко интелигентни бяха зелените му очи, а буйната му златиста коса навярно се харесваше на жените.

— Кой е най-високомерният? — попита тя Рурк.

— Мисля, че надменността е присъща на всички хирурзи, но на първо място бих поставил Уо, на второ Уейвърли, а на трето Ханс Вандерхавен — шеф на изследователския отдел в „Дрейк“. Този човек също е известен с извършените от него трансплантации, освен това е сътрудник на трите най-прочути медицински центрове в страната и се радва на отлична международна репутация. Шейсет и пет годишен е, има четири брака. Всяка следваща негова съпруга е с десет години по-

млада от предшественицата си. Съпруга №4 е бивш модел и наскоро е навършила пълнолетие...

— Не съм те молила да ми разказваш клюки — прекъсна го Ив, после любопитството ѝ надделя. — Продължавай.

— Предишните му брачни партньорки го ненавиждат. Третата се е опитала да го убие с пиличка за нокти, когато разбрала, че той „си играе на чичо доктор“ с невръстната моделка. За щастие случилото се не е засегнало блестящата му кариера — от Лекарския съюз само го смъмрили.

— Като начало ще проуча тези двамата — реши Ив. — Човекът, който е убил Снукс, е бил безкрайно самоуверен и властен, освен това е бил отличен хирург.

— Страхувам се, че ще удариш на камък, скъпа. Лекарите ще се съюзят, за да ти окажат отпор.

— Констатирани са предумишлено убийство и кражба на човешки органи. — Тя машинално прокара пръсти през косата си. — Всичко се променя, когато ножът опре до кокала. Ако някой от тези касапи знае нещо, ще ми го каже, бъди сигурен.

— Ако искаш да се запознаеш с тях, в събота ще посетим благотворителното празненство, организирано от управата на „Дрейк“ — ще има модно ревю, сетне вечеря и танци.

Ив потръпна. Предпочиташе да влезе в ръкопашен бой с някой наркоман.

— Модно ревю ли? Цялата настръхвам. Добре, ще отидем, но ще поискам допълнително заплащане за работа при извънредно трудни условия.

— Част от облеклата са сътворени от Леонардо. Мейвис също ще присъства.

Ив неволно се усмихна. Не можеше да си представи своята екстравагантно облечена приятелка сред високомерните медицински светила.

— Лошо ѝ се пише, ако я вземат на мушка — заяви тя.

Ако не беше скандалът с Бауърс, на следващия ден Ив щеше да остане у дома и да работи на компютър, който не ѝ създаваше

неприятности. Но смяташе, че е въпрос на чест да бъде в полицейското управление, когато всички научеха за случилото се.

До обяд беше заета в съда, където беше призована като свидетелка. Пристигна в управлението малко след един и първата ѝ работа беше да потърси Пийбоди. Вместо да отиде в канцеларията си и да се свърже със сътрудничката си по комуникатора, тя мина през общото помещение.

— Здравсти, Далас — провикна се Бакстър, един от детективите, който обичаше да се шегува с нея, сетне ѝ намигна и се ухили. — Надявам се да си я изритала отзад.

Ив знаеше, че по този недодялан начин Бакстър показваше, че е на нейна страна. Това повдигна настроението ѝ, но тя само сви рамене и го отмина. Другите детективи също ѝ подхвърляха окуражителни реплики. Служителите в полицията винаги се сплотяваха, ако срещу техен колега бяха отправени нападки.

— Добър ден, лейтенант — поздрави я младият Макнаб, служител от отдела за електронна обработка на информацията, който стоеше пред миниатюрното работно помещение на Пийбоди. Беше надарен с изключителна красота, винаги се усмихваше, а екстравагантната му външност се подсилваше от дългата му златиста коса, сплетена на дебела плитка, и шестте обици на лявото му ухо. Ив беше работила заедно с него при разследването на няколко случая и знаеше, че макар младежът да прилича на красиво момченце и да не престава да бърбори, всъщност е надарен с остър ум и добра интуиция.

— Да не си останал без работа в електронния отдел, Макнаб?

— Напротив, затънал съм до уши. Донесох диска с желаната информация на един от детективите и реших да подразня Пийбоди, преди да се върна в нашия отдел, където всъщност работят истинските ченгета.

— Ще разкарате ли този досадник от главата ми, лейтенант? — проплака сътрудничката ѝ, която действително изглеждаше нервирана.

— С пръст не съм я докоснал... все още! — възкликна младежът и още по-широко се усмихна. Любимото му развлечение беше да дразни младата жена. — Слушайте, лейтенант, не искате ли помощ?

Ив, която умееше да чете между редовете, повдигна вежда. Младежът ѝ предлагаше да наруши правилника и да събере засекретената информация за Бауърс, ако изобщо имаше такава.

— Справям се и сама, благодаря. А сега искам да говоря със сътрудничката си. Изчезвай, Макнаб.

— Слушам. — Младокът лукаво се ухили и подхвърли на Пийбоди: — Ще ти се обадя по-късно, сладурче. — Тя гневно му изсъска, а Макнаб се отдалечи, като весело си подсвиркваше.

— Простак! — процеди Пийбоди и се изправи. — Рапортът ми е готов, лейтенант. Преди час получихме и заключението на съдебния лекар.

— Изпрати на доктор Майра всички материали, свързани с този случай. Много е заета, но секретарката ѝ уреди да се срещна с нея. Прибави и това. — Тя подаде диск на сътрудничката си. — Тук е списъкът на най-добрите хирурзи в града. Постарай се до час-два да приключиш с писмената работа, сетне отново ще отидем на местопрестъплението.

— Слушам, лейтенант. Как се чувствате?

— Нямам време да се притеснявам заради оплакването на някаква малоумна. — Ив се обърна и тръгна към кабинета си.

Там я очакваше съобщение от малоумните техници, които твърдяха, че компютърът ѝ е в пълна изправност. Тя гневно заскърца със зъби и се свърза по видеотелефона с Фийни. Дочу се виещ звук, сетне на екрана се появи грозноватото, но добродушно лице на ирландеца.

— Далас, какви са тези глупости? Коя е тази Бауърс и защо я оставяш да си разиграва коня?

Младата жена неволно се усмихна. Думите на добрия стар Фийни неизменно ѝ действаха успокояващо.

— Нямам време да се занимавам с нея. Разследвам смъртта на един бездомник, на когото са изтръгнали сърцето.

— Не думай! — Ирландецът смаяно вдигна рошавите си рижави вежди. — Защо не знам нищо по въпроса?

— Може би остаряваш и способностите ти те напускат — отбеляза тя. — Много по-забавно е да слушаш как две служителки на полицията едва не са се сбили, отколкото да се занимаваш с някакъв пропаднал скитник. Но случаят е интересен и ако разполагаш с малко време, ще те запозная с подробностите.

Накратко му разказа за случилото се, като използваше изрази, които само едно ченге можеше да разбере. Докато я слушаше, Фийни

кимаше, клатеше глава и мърмореше. Накрая заяви:

— Какво ли не се случва в наше време! С какво да ти помогна?

— Можеш ли да провериш дали са извършвани подобни престъпления?

— Къде — в града, в страната, в други страни или на други планети?

Тя подкупващо му се усмихна.

— Навсякъде. Опитай се да ми доставиш сведенията до края на работното време.

Вечно печалното му лице помръкна още повече.

— Никога не си била скромна, малката. Веднага се залавям за работа.

— Много ти благодаря. Щях да се свържа с информационната банка за извършените престъпления, но компютърът отново ми създава ядове.

— Нямахте да ти прави номера, ако проявяваше известно уважение към него.

— Лесно ти е да говориш, след като вашият отдел получава цялата свръхмодерна техника. След около час отново ще отида на местопрестъплението. Ако научиш нещо важно, свържи се с мен.

— Бъди спокойна; ако изобщо има подобна информация, ще се добера до нея. До скоро. — Той прекъсна връзката.

Ив прегледа заключението на съдебния лекар Морис, за да се увери, че в него не се съдържат допълнителни сведения. Бедният Снукс можеше да се „върне“ в Уисконсин при дъщеря си, която не беше виждал от трийсет години. Тя се питаше какво го е накарало да напусне семейството си и да заживее сам, откъснат от миналото си. Може би това беше по-печално от самата му смърт.

Ако някога ѝ беше предоставена възможност да избира, щеше да постъпи като него.

Откъсването от средата, в която беше родена, ѝ беше помогнало да се превърне в Ив Далас, от която всички се възхищаваха. Дали и с бедния Снукс се беше случило същото?

Тръсна глава, за да прогони мрачните мисли, и два пъти удари с юмрук компютъра, „поощрявайки“ го да побърза със списъка на наркопласьорите и наркоманите, които се подвизаваха в бедняшкия квартал, където бе извършено престъплението. Вниманието ѝ беше

привлечено от едно име... приведе се към монитора и студено се усмихна.

Добрият стар Ледо! Беше един от най-известните наркопласьори и доскоро бе в затвора, но едва сега Ив разбираше, че е бил освободен преди три месеца.

Лесно щеше да го открие и да го принуди (ако се наложи дори със сила) да проговори.

Но преди това трябваше да се срещне с Майра. Ив грабна необходимите ѝ материали, свърза се със сътрудничката си и ѝ нареди след час да я чака в гаража.

Кабинетът на психиатърката беше като пристанище за хората с емоционални проблеми и душевни заболявания. Тук се извършваха проучвания и анализи на съзнанието на престъпника, но елегантната обстановка не издаваше предназначението на помещението.

Ив често се питаше как е възможно ден след ден психиатърката да се сблъсква с измета на обществото, но никога да не избухва и да запазва спокойствие. Според нея доктор Майра беше най-съвършената дама, която познаваше.

Майра беше слаба, тъмнокестенявата ѝ коса обрамчваше лицето ѝ, запомнящо се с ненатрапчивата си красота. Предпочиташе елегантните костюми в пастелни цветове и класическите бижута, например наниз от перли.

Днес носеше и перлени обици, които сякаш допълваха светлозеленото ѝ сако без яка. Щом видя Ив, ѝ направи знак да се настани в дълбокото кресло, сетне поръча на автоготвача да приготви чай.

— Как си, Ив?

— Добре. — Винаги, когато се срещаше с Майра, тя беше принудена да забави обичайното си бясно темпо. Самата атмосфера и спокойствието на психиатърката ѝ пречеха направо да пристъпи към въпроса. С течение на времето Ив беше започнала да се доверява на по-възрастната жена, дори я бе обикнала. Взе чашата с чая, който така и нямаше да изпие, и попита: — Как прекара отпуската си?

Майра се усмихна; беше трогната от вниманието ѝ и от факта, че Ив е забелязала отсъствието ѝ.

— Прекрасно. Чувствам се като нов човек и душевно, и физически. Съветвам и теб да прекараш една седмица в курорт с минерални извори. Но се боя, че няма да издържиш по цял ден да те разтриват, масажират и да угаждат на прищевките ти.

Майра кръстоса крака с присъщата си грациозност, заради която Ив тайно ѝ завиждаше. Самата тя се чувстваше ужасно неловко, докато държеше чашката от прозрачен порцелан, украсена с цветни мотиви.

— Ив, научих за неприятностите ти. Искам да знаеш, че съм на твоя страна.

— Не съм особено опечалена... — започна Ив, сетне въздъхна — не можеше да заблуди опитната психиатърка. — Всъщност съм вбесена. Онази жена е пълна некадърница, а сега досието ми е опетнено заради нелепото ѝ оплакване.

— Знам колко държиш на репутацията си. — Майра се приведе и хвана ръката ѝ. — Запомни, че докато се издигащ, много хора ще се опитват да те очернят. Тази жена не може да ти попречи. Нямам право да издавам поверителна информация, но ще ти кажа, че полицай Бауърс е известна със страстта си към оплакванията и в повечето случаи изобщо не ѝ обръщат внимание.

Ив напрегнато я изгледа.

— Значи си я подложила на тест...

Психиатърката наклони глава.

— Не мога да коментирам. — И все пак изражението ѝ подсказваше, че отговорът е положителен. — Знай, че те подкрепям като твоя колежка и приятелка. А сега... — Тя се облегна назад и отпи от чая си. — Да се заемем с твоя случай.

Няколко секунди Ив остана замислена, сетне побърза да си напомни, че личните ѝ неприятности не бива да ѝ пречат да изпълнява задълженията си.

— Предполагам, че убиецът има опит в областта на лазерната хирургия и отстраняването на органи.

— Прочетох заключението на доктор Морис и съм съгласна с теб. Все пак това не означава, че престъпникът е член на медицинската общност. — Тя направи знак на Ив да не я прекъсва. — Възможно е да е пенсиониран хирург или както се случва с много хора, упражняващи тази тежка професия — някой, който е загубил способностите. Навярно този човек е преживял нещо неопишуемо, за да наруши най-

святата клетва и да отнеме човешки живот. Не съм сигурна дали още практикува.

— Но си съгласна, че някога е бил хирург.

— Да. Твоето описание на трупа и заключението на аутопсията подсказват, че убиецът има дългогодишна хирургическа практика.

Ив се замисли, после попита:

— Какъв според теб е човекът, който хладнокръвно убива умиращ мъж, за да изтръгне увреденото му сърце, сетне чрез операция спасява живота на пациент?

— Според мен това е типичен пример за мания за величие. Много лекари се мислят за богове, но честно казано, човек наистина трябва да бъде прекалено самоуверен, за да се осмели да оперира друго човешко същество.

— Предполагам, че някои хирурзи изпитват удоволствие от професията си.

— Удоволствие ли? Може би. Знам, че мразиш лекарите, но повечето са мотивирани от призиванието си, от огромното желание да облекчат страданията на ближния си. Някои от тях понякога се самозабравят, внушават си, че са богоизбрани. — Майра леко се усмихна. — Ти си отлично ченге, защото вярваш в собствените си способности, но никога не се самозабравяш.

— Може би си права — кимна по-младата жена.

— Едновременно проявяваш съчувствие към жертвите, не си закоравяла и безчувствена като мнозина мои и твои колеги.

— Права си. За някои полицаи работата става рутинна, въпреки че им дава известно чувство за превъзходство — отбеляза Ив. — А лекарите стават алчни и започват да се интересуват само от материалните блага.

— Парите са важен стимул — съгласи се психиатърката. — Но минават години, докато лекарят си възвърне средствата за обучението си. Все пак има известни компенсации, например щастието, което всеки медик изпитва, щом успее да спаси човешки живот. Може би хирурзите са прави да мислят, че се различават от събратята си, след като притежават способността да лекуват благодарение на таланта си. — Тя се замисли, отпи от чая си и продължи: — Някои се дистанцират емоционално, за да издържат нечовешкото напрежение. За тях човекът на операционната маса е само поредният пациент.

— Ченгетата реагират по същия начин — промълви Ив.

Майра я погледна в очите и отговори:

— Има и изключения. Онези, които не са безразлични към жертвите, навярно страдат, но са много по-способни от колегите си... А сега да се върнем към случая, който разследваш. Според мен убиецът не е извършил престъплението, за да си отмъсти на жертвата, освен това е действал хладнокръвно. Този човек умее да се владее и работи методично, без да бърза. Съгласна ли си с преценката ми?

— Да. Но ти описа качества, присъщи на всеки хирург.

— Точно така. Престъпникът е извършил операция и то успешна... от негова гледна точка. Ако съдим по старанието, което е проявил, той харесва професията си. Не съм добре запозната с изваждането и трансплантацията на органи, но знам, че когато хирургът не се старае да запази живота на донора, не е необходимо да работи с прецизността, която наблюдаваме при този случай — например точният разрез или предотвратяването на кръвоизлив. Убиецът се гордее с уменията си и гордостта го кара да пренебрегва предпазните мерки. Не се страхува от последствията, защото е твърдо убеден, че никога няма да го заловят.

— Сигурна ли си?

— Да. Или пък мисли, че ще му се размине, дори ако го разкрият. Това ме кара да мисля, че този човек се ползва с отлична репутация независимо дали в момента практикува или не, че е изключително самонадеян, посветен на работата си и че е известен сред колегите си. — Майра отново отпи от чая си и се намръщи. — Всъщност характеристиката се отнася и за втория човек, който е присъствал на... операцията. Всеки хирург работи в екип с анестезиолог или със свой колега, който му асистира при операцията и умее да дава упойка...

— В случая не е бил необходим опитен асистент, тъй като „донорът“ е бил обречен на смърт — замислено каза Ив. — Ала престъпникът е свикнал да работи с най-добрите измежду колегите си. Освен това съучастникът му е човек, на когото той се доверява.

— Или когото контролира. Някой, който е лоялен на каузата.

Ив понечи да отпи от чашата си и потръпна, като се досети за отвратителния вкус на чая.

— Според теб каква е целта им?

— Според мен съществуват само две възможности. Първата е отстраняване на органа с цел да бъде продаден, но това изглежда почти невероятно, като се вземе предвид, че здравето на жертвата е било разклатено. Мисля, че става въпрос за някакъв експеримент.

— Какъв?

Майра сви рамене.

— Нямам представа, но честно казано, възможността ме плаши. В разгара на Градските войни се извършвали опити с мъртъвци и с хора на смъртно легло и обществеността си е затваряла очите за тях. От историята знаем, че жестокостите съпътстват всяка война, но все пак тайно се надяваме, че те никога няма да се повторят. Оправданието е било, че експериментите обогатяват знанията и помагат за спасяването на други човешки същества, но всъщност нищо не извинява извършването им. — Тя отмести чашата си и скръсти ръце. — Моля се на бога това да е изолиран случай. Защото в противен случай имаш работа не с обикновен убиец, а с привърженици на ужасяваща кауза, прикрита под измамен девиз.

— Например „Пожертвайте неколцина, за да спасите човечеството“ — насмешливо каза Ив и поклати глава. — Поддръжниците на подобни безумия винаги са се проваляли.

— Така е. — Очите на Майра вече не бяха спокойни, в тях се четеше страх. — Но преди това са успявали да унищожават безчет невинни хора.

ПЕТА ГЛАВА

Повечето хора трудно променят от навиците си. Ив смяташе, че един дребен наркопласьор, който сам се друсаше до забрава, няма да бъде изключение от правилото. Ако не я лъжеше паметта, Ледо по цели дни киснеше в долнопробното заведение „Геймтаун“ и се опитваше да пробута стоката си на тъпаците, които се захласваха по електронните игри.

Няколкото години, които беше прекарал в затвора, едва ли го бяха превърнали в изискан джентълмен, стремящ се към по-изискани развлечения.

В центъра на многомилионния град съществуваше малък квартал, наречен „Квадрата“, където сградите бяха почернели от мръсотия, а по улиците се издигаха планини от смет. Една нощ жителите на квартала нападнаха хората, поддържащи чистотата, пребиха го почти до смърт и унищожиха боклукчийската кола. Оттогава никой не се грижеше за изнасянето на сметта. Служителите от градската управа се осмеляваха да прекратят границите на „Квадрата“ само облечени с предпазно облекло и въоръжени с електрошокови палки, както го изискваше правилникът.

Ив носеше бронежилетка под якето си и беше наредила на сътрудничката си да стори същото. Жилетките нямаше да ги предпазят, ако някой решеше да пререже гърлата им, но поне щяха да попречат да им забият нож в гърдите.

— Бъди готова всеки момент да използваш палката си — заповяда Ив, а Пийбоди само рязко си пое въздух, но замълча.

Тя старателно беше проверила какви ритуали извършват различните секти, ала не беше открила нищо, което да ги свързва с убийството, което разследваха. Чувстваше странно облекчение, защото веднъж вече се беше сблъскала с нечувана жестокост и нямаше желание отново да преживее същия ужас. И все пак, когато колата навлезе в „Квадрата“, тя си помисли, че би предпочела да се занимава с кръвожадни сатанисти, отколкото с обитателите на този квартал.

Улиците не бяха пусти, но цареше странна тишина — тук животът започваше едва след падането на нощта. Малцината, които надничаха от входовете или бавно вървяха по тротоарите, се оглеждаха като хищни животни и стискаха оръжията си, скрити в джобовете им.

По средата на уличното платно стоеше преобърнатата таксиметрова кола, напомняща, обърната по гръб, безпомощна костенурка. Стъклата ѝ бяха изпочупени, гумите бяха свалени, а по вратите със спрей бяха изписани цинични изрази.

— Шофьорът сигурно не е бил с всичкия си, щом се е съгласил да докара пътник тук — промълви Ив и заобиколи изоставения автомобил. — Ако той е бил малоумен, то какви сме ние, Пийбоди? Страхотни ченгета — ето какво — сама отговори на въпроса си и се ухили. Беше забелязала, че макар боята да изглеждаше прясна, по платното нямаше кръв.

В този момент видя патрулна кола с двама дроиди, облечени като командоси и въоръжени с палки. Махна им да спрат, показва им значката си и попита:

— Шофьорът жив ли е?

— За щастие бяхме наблизно и разпръснахме тълпата. — Дройдът, настанил се на дясната седалка, леко се усмихна. От време на време електронните специалисти създаваха дроиди-полицаи с чувство за хумор. — Измъкнахме нещастника от колата и го изведохме извън сектора.

— А те са изкарали яда си на автомобила — промълви тя и попита: — Познаваш ли Ледо?

— Да, лейтенант. Лежа няколко години в затвора заради производство и продажба на наркотици. — Дройдът отново се усмихна. — Твърди, че вече се е поправил, че е нов човек.

— Да, сега е истински стълб на обществото. Още ли виси в „Геймтаун“?

— Това е любимото му заведение.

— Ще оставя колата си тук, като се върна, искам да я заваря непокътната. — Тя включи всички аларми, после излезе от автомобила и се огледа. Веднага забеляза човека, който ѝ трябваше.

Беше кльощав, със зловни очи; машинално отпиваше от кафявата бутилка и се облягаше на стената, която беше „украсена“ със същите неприлични рисунки и изречения, изписани и върху вратите на

преобърнатото такси. Правописът на незнайния художник очевидно куцаше, но графичните изображения не бяха лоши.

Ив направи знак на Пийбоди (която едва успяваше да прикрие страха си) да я почака, приближи се до непознатия и се приведе, докато лицата им почти се докосваха.

— Виждаш ли онази кола?

— Мяза ми на автомобил на гадно ченге — присмехулно заяви кльощавият.

— Много си умен, браво. — Тя го сграбчи за китката и изви ръката му, преди човекът да успее да бръкне в джоба си. — Обаче като се върне и забележи, че някой е пипал колата, гадното ченге ще ти натика топките в гърлото, докато пукнеш от задушаване. Ясно ли е?

Кльощавият вече не се усмихваше. От гняв беше почервенял като рак, очите му хвърляха мънии. Все пак не промълви нито дума, само кимна.

— Добре. — Ив пусна ръката му, отстъпи назад, обърна се и се отдалечи.

— Божичко, защо го направихте? — простена Пийбоди.

— Защото сега той е заинтересован никой да не разбие колата ни и час по-скоро да напуснем квартала. Познавам този тип хора — не обичат да си имат работа с полицията, въпреки че в главата им се въртят лоши мисли. Обикновено са безобидни, но човек никога не може да бъде сигурен... — добави тя, иронично се усмихна и заслиза по мръсните метални стълби, водещи към метрото.

— Шегувате се, нали? — Пийбоди я последва, като беше готова всеки момент да използва оръжието си.

— Пази се да не те нападнат в гръб — промърмори Ив, когато се озоваха в мрачното подземие.

Хрумна ѝ, че тук сред застоялия въздух, в недрата на земята под нюйоркските улици, беше царството на проститутките и обречените на смърт наркомани — истинско гнездо на порока.

Почти всяка година кметът се хвалеше, че ще изчисти подземията от измета на обществото, а по телевизията започваха диспути, в които участниците одобряваха или заклемяваха проекта. От време на време шефът на полицията организираше акция, при която биваха арестувани шепа скитници, а най-долнопробните заведения се затваряха за ден-два.

По времето, когато още беше обикновена униформена полицайка, Ив беше участвала в подобна акция и още си спомняше ужаса, който беше изпитала, писъците, проблясването на ножове и звука на саморъчно изработените бомби.

Тогава Фийни беше неин наставник, както самата тя сега обучаваше Пийбоди. До края на живота си щеше да му бъде благодарна, защото й беше помогнал да се измъкне невредима.

Ив закричи бързо, като непрекъснато се оглеждаше.

Отнякъде се разнасяше музика, звуците отекваха от надупчените стени и затворените врати на клубовете. Подземните тунели отдавна не се отопляваха, а дъхът й излизаше на облачета, които се разсейваха под жълтеникавата светлина.

Някаква застаряваща проститутка, издокарана с палто, се пазареше с клиент, който изглеждаше още по-зле от нея. Двата враждебно изгледаха Ив и униформената Пийбоди, сетне побързаха да се отдалечат, за да довършат „делката“ си.

В една от тесните алеи някой беше запалил огън в голям варел. Около огъня се бяха сгушили неколцина мъже, които продаваха малки пакетчета с наркотици. Когато видяха двете жени, те настръхнаха, но Ив ги отмина, сякаш не беше забелязала нищо.

Можеше да рискува живота си и този на Пийбоди, да повика подкрепления и да арестува наркопласъорите, но знаеше, че само след няколко часа край огъня ще изникнат други търговци на смърт.

Научила се беше да приема, че не всичко можеше да се промени и всички неправди да бъдат поправени.

Продължиха по криволичещия тунел и спряха пред „Геймтаун“. Тъмночервените и сини лампички, които украсяваха фасадата, изглеждаха някак печални под жълтеникавата светлина на лампите в подземиято. Кой знае защо напомниха на Ив за застаряващата проститутка, която бяха отминали преди малко.

Напомниха й и за крещяща неонова реклама, която обагреше в червено мръсния прозорец на отвратителната хотелска стая, където живееше с баща си и където той системно я изнасилваше. Докато една нощ го беше убила и беше сложила край на страданията на смазаното от бой и унижавано момиченце...

— Не си я спомням — промълви Ив. Имаше усещането, че миналото заплашваше отново да я погълне.

— Кого не си спомняте? Какво ви е, лейтенант? — Пийбоди, която се беше изплашила от странното изражение на началничката си, трескаво се озърташе. — Кого виждате?

— Никого! — Ив тръсна глава и се опомни, но както винаги цялата трепереше и това я разгневи. Не можеше да си обясни какво кара кошмарните спомени от време на време да изплуват в съзнанието ѝ и да предизвикват чувство за вина и страх. — Никого. Ще влезем заедно. Не се отделяй от мен, прави каквото правя аз. Ако играта загубее, не се придържай към правилника, а гледай да спасиш живота си.

— Естествено. — Пийбоди преглътна, застана до Ив и двете влязоха в заведението.

Едната зала беше пълна с автомати за електронни игри, от които се разнасяха изстрели, писъци, стонове и лудешки смях. На същия етаж имаше и две кабинки за холограмни изображения. Едната беше заета. Някакво мършаво хлапе току-що беше платило таксата, за да влезе в бой с римски гладиатор или с някакъв мускулест терорист. Ив не спрѝ да погледа — знаеше кой ще бъде победителят.

В другата зала имаше арена, на която две жени с огромни силиконови бюстове и с лъщящи от пот тела, се бяха вкопчили в ръкопашна схватка, окуражавани от възгласите на публиката.

По стените бяха монтирани многобройни монитори, по които зрителите наблюдаваха спортни състезания, провеждащи се на Земята и на други планети. Залагаха се крупни суми. Загубилите гневно размахваха юмруци.

Ив си запробива път през множеството, без да обръща внимание на сепаретата, където се бяха уединили по-състоятелните комарджии. Мина покрай бара, като хвърли поглед към намръщените мъже, насядали по високите столчета, и се озова в полутъмна зала, където звучеше приглушена музика.

Дузина маси за бiliarд бяха подредени като ковчези, обграждащите ги лампички примигваха при всяко сблъскване на топките. Само шест бяха заети, но залозите бяха много високи.

Чернокож мъж, върху чиято голата глава беше татуирана златна змия, се състезаваше с дроид — служителка на заведението. Едрата, широкоплещеста жена носеше предпазна жилетка и специален

гащеризон. В колана ѝ беше втъкнат нож с тънко острие, наточено като бръснач.

Ледо и трима мъже играеха на масата в дъното на залата. Самодоволната му усмивка и мрачните изражения на партньорите му недвусмислено говореха кой печели.

Ив мина покрай жената дроид, която машинално посегна към ножа, а татуираният промърмори, че не може да търпи скапани полицайки.

Тя можеше да го арестува за обида на служебно лице, но не искаше да подплаши Ледо, който щеше да избяга.

Докато вървеше към него, в залата постепенно настъпи тишина, само по някой смелчага дръзваше да подхвърли неприлична реплика към младите жени. С машиналния жест на жената дроид Ив разкопча якето си и хвана оръжието си.

Ледо се приведе над масата и допря направената си по поръчка щека със сребърен връх до петата топка. Ако успееше да я вкара в джоба, щеше да спечели петдесет долара.

Не беше пиян и още не бе дрогиран. Никога не се друсаше, докато играеше бiliarд. Кокалестото му тяло беше напрегнато, сламенорусата му коса беше грижливо пригладена. Тъмнокафявите му очи със зачервени клепачи се открояваха върху бледото му лице. Много скоро щеше да се превърне в един от наркоманите, на които пробутваше стоката си. Ако не се откажеше от порочния навик, зрението му щеше да отслабне и той вече нямаше да може да играе бiliarд.

Ив мълчаливо го наблюдаваше. Ръцете му леко трепереха, но той умело балансираше с тежестта на щеката. Топката се удари в друга топка и се изтърколи право в джоба.

Ледо умело прикри радостта си, но все пак широко се усмихна. Сетне видя Ив и лицето му се изопна. Не можеше да си спомни коя е младата жена, но знаеше, че тя е ченге.

— Здравсти, Ледо. Трябва да си поговорим.

— Не съм направил нищо. Искам да си довърша играта.

— Налага се да я прекъснеш. Приятелите ти ще почакаат. — Тя пристъпи към него, внезапно пътят ѝ беше препречен от мускулест гигант.

Кожата му беше златиста, гърдите му сякаш бяха необятни. Тръпки побиха Ив, когато вдигна поглед към лицето му.

Кожата над веждите му беше продупчена, за да бъдат поставени златни халки. Кучешките му зъби бяха с блестящи сребърни коронки, които проблеснаха в полумрака, когато великанът се усмихна. Беше с трийсетина сантиметра по-висок от Ив и поне с петдесет килограма по-тежък.

Първото, което й хрумна, беше: „Господи, колко е необикновен... и красив“. Усмихна му се, сетне любезно го помоли да се отдръпне.

— Не сме си довършили играта. — Гласът на гиганта проехтя като гръм, отекващ в каньон. — Този скапаняк ми прибра пет стотачки. Ще играем, докато си ги върна.

— Ще си поговоря със скапаняка, после правете каквото искате.

Ив вече не се тревожеше, че Ледо ще избяга, тъй като двама от партньорите му го бяха хванали под ръка. Великанът леко я побутна и сребърните му зъби отново проблеснаха.

— Ченгетата нямат работа тук. — Повторно я блъсна и добави: — Такива като теб ги схрусквам за закуска.

— В такъв случай... — Ив отстъпи и забеляза победоносното му изражение. Тя рязко се извърна, сграбчи скъпоценната щека на Ледо и заби острия ѝ връх в корема на гиганта. Той изстена и се приведе, а младата жена замахна и стовари щеката върху черепа му. Човекът залитна, тръсна глава и без да обръща внимание на кръвта, стичаща се в окото му, пристъпи към Ив, която го удари с коляно между краката. Гигантът пребледня като платно и рухна на пода. Тя се огледа и се провикна:

— Има ли други желаещи да ме схрускат за закуска?

— Счупи щеката ми! — С изкривено от мъка лице Ледо се спусна към нея и се опита да изтръгне щеката от ръцете ѝ. Дръжката се заби в скулата на Ив; пред очите ѝ притъмня, но тя дори не мигна, а заговори:

— Ах, ти, тъпако...

— Почакайте! — Човекът, който току-що беше влязъл в залата, по нищо не се различаваше от елегантно облечените чиновници, работещи в небостъргачите, намиращи се недалеч от ужасяващото подземие. Беше слаб и изискан, а мръсотията, която покриваше всичко наоколо, сякаш не се полепваше по него.

Без да изпусква Ледо, Ив се обърна и извади значката си.

— В момента нямам работа с теб. Но ако настояваш, винаги мога да намеря повод да те арестувам.

— Не се съмнявам... лейтенант. — Непознатият стрелна значката й със странните си сребристосини очи, сетне внимателно огледа Ив и Пийбоди, която беше готова да се притече на помощ на началничката си. — Не се случва често едно от най-прочутите нюйоркски ченгета да ни удостоява с присъствието си. Нашите посетители бяха... неподготвени. — Той погледна към гиганта, който стенеше на пода и добави: — В буквалния и в преносния смисъл... Пропуснах да се представя — казвам се Кармайн и съм собственик на заведението. С какво мога да ви бъда полезен?

— С нищо, Кармайн. Искам да си поговоря с един от твоите... клиенти.

— Предполагам, че искате да останете насаме с него. Защо не използвате някоя от свободните стаи?

— Чудесна идея. — Ив изтръгна щеката от ръката на Ледо и я подаде на Пийбоди. — Сътрудничката ми ще върви след теб, приятел. Ако се опиташ да избягаш, тя може да се спъне и да натика скъпоценната ти пръчка в задника ти.

— Не съм направил нищо незаконно — запротестира Ледо с внезапно изтънял глас, но послушно последва Ив и Кармайн. Преминаха през някаква празна зала и се озоваха в дълъг коридор, от двете страни на който имаше врати.

Собственикът на клуба отвори една и с жест покани Ив да влезе.

— Желаете ли още нещо, лейтенант?

— Постарай се да обуздаеш клиентите си. Нито ти, нито аз искаме полицията да „прочисти“ заведението ти.

Кармайн кимна и се отдалечи, а Ив избута в стаята съпротивляващия се Ледо, после се обърна към сътрудничката си:

— Остани на пост, Пийбоди. Разрешавам ти дори при най-малкия повод да използваш оръжието си.

— Слушам, лейтенант. — По-младата жена стисна още по-здраво щеката, със свободната си ръка сграбчи електрошоковата палка и се облегна на стената.

Ив влезе в стаичката и затвори вратата. Обзавеждането се състоеше само от тясно легло и телевизор с мръсен екран. Подът не

беше почитван от години, но все пак тук бяха далеч от любопитни погледи. Тя докосна раната от щеката не само защото изпитваше болка. Искаше й се Ледо да си помисли, че жестоко ще му отмъсти.

— Е, приятел, отдавна не сме се виждали.

— Чист съм — побърза да каже той, а младата жена подигравателно се изсмя.

— Не ме мисли за толкова глупава. Не ще бъдеш чист, дори ако прекараш цяла седмица в дезинфекционна камера. Знаеш ли какво означава това? — Тя посочи раната си. — Означава нападение на полицаи, което пък ми дава право да те претърся, да те заведе в управлението и да получи заповед за обиск на жилището ти.

— Хей, Далас, по-кратко. — Той вдигна ръце, сякаш се предаваше. — Ударих те, без да искам.

— Може би ще приема твоята версия, ако ми помогнеш.

— На твоите услуги, Далас. Какво ще желаш — хапчета за повишаване на настроението, за успокояване на нервите, за сексуална възбуда. — Ледо трескаво зарови в джобовете си. — За теб стоката е безплатна. Ако търсиш нещо, с което не разполагам, гарантирам, че ще ти го доставя.

Очите й го пронизаха като стоманени остриета.

— Ако наистина мислиш, че съм дошла за дрога, значи си поглупав, отколкото предполагах. Въобразявах си, че мозъчето ти е колкото лешник, но явно съм се излъгала.

Ръцете му замръзнаха, изпитото му лице стана безизразно. Сетне се опита да се изсмее и й показа празните си длани.

— Вярно е, че отдавна не сме се виждали, Далас. Забравил съм, че ненавиждаш дрогата. Не исках да те обидя, нали така?

Тя безмълвно продължи да се взира в него, докато върху горната му устна избиха капчици пот. Реши, че при първа възможност отново ще го вкара в затвора, но сега имаше по-важна работа.

— Може би искаш информация, а? Никога не съм бил доносник на ченгетата, но съм готов да ти предоставя информацията срещу услуга.

— Услуга ли?

— Безплатно — побърза да се поправи той. — Задаваш ми въпроси, а аз ти отговарям, стига да мога, разбира се. Какво ще кажеш?

— Съгласна съм. Да започнем със Снукс.

— Интересуваш се от онзи старец с цветята, а? — Ледо облекчено въздъхна. — Чух, че някой го разпорил и му откраднал сърцето. Нямам нищо общо с тази далавера.

— Продавал си му наркотици.

— Не си спомням — уклончиво отговори пласьорът.

— Ще си спомниш, сигурна съм. Откъде Снукс взимаше пари за дрогата?

— Ами... просеше по улиците, понякога продаваше хартиените си цветя. Беше много изобретателен, когато искаше да се надруса... всъщност напоследък страстта му към наркотиците беше неудържима.

— Някога завличал ли е теб или други пласьори?

— Не, защото на бездомниците не даваме стока на кредит. Нямаме им доверие. Обаче Снукс беше готин. Не си пъхаше носа в чужди работи, затова не знам някой да му имаше зъб. Беше добър клиент, никога не се е опитвал да ме измами.

— Май редовно снабдяваш района, където беше „колибата“ му.

— Човек трябва да изкарва прехраната си, Далас. — Тя гневно го изгледа, а Ледо примирено въздъхна. — Да, това е моят район. От време на време се появяват конкуренти, но общо взето се спогаждаме. Все пак живеем в свободна страна, нали?

— Виждал ли си напоследък непознати, които да се интересуват от Снукс и от другите бездомници?

— Като онзи с костюма ли?

Сърцето на Ив подскочи, но тя с престорено безразличие се облегна на стената.

— За кого говориш?

— Ами една нощ се появи някакъв костюмиран тип... беше страхотно изтупан, повярвай ми. — Ледо приседна на леглото и кръстоса тънките си крака. — Обърна се към мен, а аз си помислих, че се страхува някой да не го види, че си купува дрога. Затова идва в бедняшките квартали. Обаче се оказа, че той тип не се интересува от стоката ми.

Ив мълчаливо наблюдаваше как пласьорът гризеше ноктите си. Накрая нервите ѝ не издържаха и го попита:

— Какво го интересуваше?

— Снукс. Описа ми го, ама аз не можах да загрея за кого ставаше дума. Повечето бездомници си приличат като близнаци. После

костюмираният спомена, че търси човека, който рисувал и правел хартиени цветя, та разбрах, че търси Снукс.

— И ти му съобщи къде живее старецът.

— Разбира се, защо не? — Ледо понечи да се усмихне, сетне в главата му проблесна „гениална“ мисъл: — Леле, значи костюмираният е накълцал Снукс. Ама защо го е направил? Слушай, Далас, нямам никаква вина. Онзи ме попита къде спят бездомниците и аз му казах. И през ум не ми е минавало, че иска да очисти някого. — По челото му изби пот, той скочи на крака. — Не можеш да ми лепнеш убийството. Само поговорих с костюмирания.

— Опиши го.

— Хабер си нямам как изглеждаше. Честно! — Ледо закърши ръце. — Беше елегантен и много чист.

— На каква възраст беше, висок или нисък, пълен или слаб, бял ли беше или чернокож?

— Ами... беше... мъж. — Ледо се заразхожда из стаичката и разсеяно разроши косата си. — Не му обърнах внимание. Дойде преди една-две вечери. Май беше бял... — Той изпитателно погледна към Ив, която невъзмутимо го наблюдаваше. — Да, наистина беше бял. Честно казано, повече ме интересуваше палтото му. Беше черно, дълго и изглеждаше топло.

„Тъпак!“ — помисли си Ив, но упорито продължи да го разпитва:

— Трябваше ли да вдигнеш глава, за да видиш лицето му?

— Аха. — Пласьорът засия, като малчуган, който е решил трудна задача. — Да, беше висок. Обаче не видях лицето му, Далас. Беше тъмно, освен това непознатият беше нахлупил шапката си, после закопча и палтото си, щото студът беше кучешки.

— Не си ли го виждал преди? Мяркал ли се е оттогава?

— Не, повече не го видях, само тогава — преди две, не, три вечери. — Ледо избърса устните си с опакото на дланта си, сетне повтори любимата си фраза: — Не съм извършил нищо незаконно.

— Не е зле да си го татуираш на челото, за да не го казваш всеки пет минути. Засега нямам повече въпроси, но искам да знам къде мога да те намеря, ако отново реша да си поговорим. Знай, че много ще се ядосам, наложи ли се да те издирвам.

— Ще бъда на твое разположение. — Той се просълзи от облекчение. — Когато и да попиташ, ще ти каже къде съм.

Понечи да се стрелне покрай Ив, но се вкамени, когато тя сложи ръка на рамото му.

— Ако отново видиш този човек или някой като него, непременно ми се обади, Ледо. Постарай се да не се издадеш пред непознатия, после веднага ми позвъни. — Тя се усмихна толкова зловещо, че наркопласьорът изтръпна. — Всеки ще ти каже как да ме откриеш.

Ледо понечи да попита колко ще получи за информацията, но леденият поглед на Ив го накара да забрави за заплащането. Кимна и побърза да напусне стаичката.

Пийбоди се отпусна едва когато отново се качиха в колата, която беше паркирана на три пресечки от входа към подземие.

— Приключението беше много забавно — престорено невъзмутимо заяви тя. — Предлагам следващия път да поплуваме в басейн с акули.

— Справи се отлично, Пийбоди.

По-младата жена потръпна от удоволствие. Ив Далас не беше от хората, които обичаха да правят комплименти.

— Да си призная, бях се парализирала от страх.

— Да, защото не си глупава. Всъщност ако беше тъпа, нямаше да бъдеш моя сътрудничка... Вече знаем, че престъпникът се е интересувал точно от Снукс — замислено продължи тя, — не от който и да било бездомник. Трябвало им е именно неговото сърце. Но защо? Поискай справка за него и отново ми я прочети. — Тя изслуша какво се беше случило през дългия живот на Снукс и поклати глава. — Навярно пропускаме важна подробност. Този човек не е бил случайно избран... — Замисли се, сетне добави: — Да допуснем, че децата или внуците му имат зъб, задето ги е изоставил. Изтръгването на сърцето му може би е символично...

— Наказали са го за безсърдечията, като в действителност са му отнели сърцето, така ли?

— Нещо такова. — Ив неизменно се учудваше от любовта и омразата, които понякога се разгаряха между членовете на едно семейство. — Ще проверим тази теория, най-вече за да се убедим в несъстоятелността ѝ.

Спря колата близо до „колибата“ на Снукс и се огледа. Полицейските сензори бяха на мястото си и спираха достъпа на външни лица до местопрестъплението. Очевидно никой от съседите не притежаваше достатъчно познания, за да ги изключи и да открадне жалкото имущество на мъртвеца.

Ив забеляза, че двата подвижни павилиона за храна отново бяха на ъгъла. Продавачите намръщено закриваха очите си от дима, бълващ от скарите. По всичко личеше, че търговията им не върви.

Покрай нея минаха неколцина мършави просяци. „Разрешителните“ им бяха провесени от вратовете им и най-вероятно бяха подправени. На отсрещния тротоар бездомниците и умопобърканите се тълпяха около запален във варел огън, който излъчваше малко топлина и много задушлив дим.

— Поговори със собствениците на павилионите — обърна се Ив към Пийбоди. — Те забелязват повече от обитателите на квартала. Може би ще имаме късмет. Искам още веднъж да огледам „жилището“ на мъртвеца.

— Лейтенант, мисля си, че онези двамата ще бъдат по-разговорливи, ако си купя сандвич със соеви наденички.

Докато слизаха от колата, Ив иронично промърмори:

— Сигурно умираш от глад, щом се осмеляваш да консумираш храна, приготвена сред тази мръсотия?

— Действително съм много гладна — съгласи се сътрудничката ѝ, изпъна рамене и тръгна към павилиона.

Ив разкодира сензорните устройства, за да премине през заграждението. Почувства, че я наблюдават десетки очи, изпълнени с гняв, омраза, мъка. Струваше ѝ се, че погледите на несретниците се забиваха като ножове в гърба ѝ, усещаше отчаянието им, което сякаш полепваше по кожата ѝ. Тя безуспешно се опита да не мисли за тях.

Отметна парцаливото одеяло и влезе в „колибата“, като стисна зъби да не повърне от вонята на урина и смърт.

„Кой всъщност си бил, Снукс? Защо си избрал да живееш като скот?“

Разсеяно взе букетчето от хартиени цветя, които бяха покрити с праха за вземане на отпечатъци. „Мечтите“ вече си бяха свършили работата тук, но им предстоеше трудната задача да изолират влакна, косми и какво ли още не от мръсотията, която цареше в „колибата“.

После идваше ред на лабораториите, за да анализират веществените доказателства. Ала Ив беше почти сигурна, че няма да открият важни улики.

— Проявил си изключителна предпазливост — промърмори тя на въображаемия убиец. — Не си оставил никакви следи... поне така си въобразяваш.

Престъпникът и жертвата винаги оставяха някакъв... отпечатък, някакво ехо. Тя знаеше, че трябва да напрегне слуха си, за да го чуе.

Убийците бяха пристигнали посред нощ с луксозна кола и дори не се бяха потрудили да се прикрият.

Били са безкрайно самонадеяни.

Не са бързали, не са се безпокоели, че ще ги заловят.

Били са изключително самоуверени.

Навярно са били отвратени от вонята, която ги е лъхнала, когато са отметнали одеялото, но лекарите бяха свикнали с неприятните миризми.

Носели са хирургически маски, а ръцете им са били напръскани със спрей, заместващ гумените ръкавици, като че са възнамерявали да извършат обикновена операция.

Бяха използвали дезинфектант, навярно и инструментите им са били стерилни. Това би било съвсем в реда на нещата, ако донорът не беше обречен на смърт.

Необходима им е била силна светлина, не мъждивото пламъче на свещта или лъча на джобното фенерче, което Снукс държеше на изкорубената дървена полица.

В чантата на лекаря е имало мощен минипрожектор, очила за микрохирургия, лазерен скалпел и други инструменти, реши Ив. Питаше се дали нещастникът се е събудил от светлината на прожектора, дали е имал време да се изплаши, преди да му инжектират упойката. Не можеше да си представи какво се е случило после, защото никога не беше присъствала на операция, но все си мислеше, че двамата престъпници са действали бързо, мълчаливо и с изключителна прецизност. Как ли се е чувствал онзи, който е държал човешко сърце? Дали изживяването е било ново за него, или го е изпълвало с чувство за всемогъщество, за превъзходство над останалите представители на човешкия род? Навярно поне за миг

убиецът се е почувствал като бог. Бил е толкова самонадеян, че е работил бавно, за да демонстрира изключителния си талант.

Престъпниците бяха оставили след себе си доказателство за необикновената им гордост, самоувереност и хладнокръвие.

Мислите ѝ бяха прекъснати от бръмченето на комуникатора ѝ. Ив остави хартиените цветя и извади устройството от джоба си. На миниатюрния екран изплува опечаленото лице на Фийни.

— Далас, открих още един случай, подобен на твоя. Ела при мен, за да ти съобщя подробностите.

ШЕСТА ГЛАВА

— Жертвата се нарича Спиндлър и е бивша проститутка. Сега се занимава със сводничество — обясняваше Фийни. — Била е пристрастена към скъпия наркотик „джаз“. До четирийсетата си годишнина работела като момиче на повикване, после започнала да обикаля улиците в търсене на клиенти.

— Кога е била убита?

— Преди шест седмици. Нейна колежка я открила в жилището ѝ на Дванайсета улица.

— И нейното сърце ли е било извадено?

— Не. Липсвали са бъбреците ѝ. — Ирландецът се обърна и поиска още информация от компютъра. — Сградата, където е живеела, не е оборудвана с охранителна система, поради което не разполагаме с видеозапис на хората, които са влизали и излизали. В рапорта си следователят съобщава, че му е било невъзможно да прецени дали жертвата е пуснала убиеца в жилището си или той е съумял да отключи бравата. Нямамо следи от влизане с взлом, жената не била изнасилена, на пръв поглед не липсвали никакви вещи. Жертвата била намерена в леглото ѝ, бъбреците ѝ липсвали. Според патолога смъртта била настъпила дванайсет часа преди да открият нещастницата. Случаят се смята за приключен — допълни той.

— Не може да бъде! — избухна Ив.

— Знаех си, че това ще те заинтересува. — Ирландецът неодобрително стисна устни и се загледа в монитора, където се появиха нови данни. — Следователят — някакъв тъпанар на име Росуел, служител в Сто шейсет и втори участък — решил, че жената е била убита от някой смахнат клиент. Постановил, че случаят не заслужава вниманието на полицията.

— Сто шейсет и втори участък ли? Там се подвизава и Бауърс. Струва ми се, че този участък е развъдник за кретени. Пийбоди! — извика, но сътрудничката ѝ вече беше извадила портативния си видеотелефон.

— Лейтенант, свързвам се с въпросния следовател. Вероятно, ще искате да дойде колкото е възможно по-бързо в управлението за... консултация.

— Кажи му, че го искам тук най-много след час. Благодаря ти, Фийни. Обади ми се, ако се натъкнеш на други подобни престъпления.

— Засега сме проучили само убийствата, извършени в нашия град. Макнаб работи върху допълнителната справка.

— Предупреди го да ми се обади, ако открие нещо. Можеш ли да прехвърлиш информацията на компютрите в кабинета ми и в дома ми?

— Вече съм го направил. — Ирландецът лукаво се усмихна и подръпна ухото си. — Напоследък ми липсват забавления. Имаш ли нещо против да присъствам, докато правиш на пух и прах този Росуел?

— Напротив. Всъщност ми е необходима помощта ти.

Фийни въздъхна.

— Страхувах се, че няма да ми го предложиш.

— Ще го разпитаме тук. Свърза ли се с него, Пийбоди?

— Росуел ще се яви след един час, лейтенант. — Подсмивайки се, тя прибра видеотелефона си и добави: — Мисля, че до смърт се страхува от вас.

Ив мрачно се усмихна.

— Признавам, че има основание. Отивам в канцеларията си. Повикайте ме, когато онзи глупак благоволи да се появи.

Щом влезе в миниатюрния си кабинет, дочу звъненето на видеотелефона. Разсеяно го включи, докато ровеше из чекмеджетата за някое забравено шоколадче.

— Здравей, лейтенант.

Тя примигна към монитора, видя лицето на Рурк и отново се залови да тършува в бюрото, като мърмореше, че някой ѝ краде сладкишите.

— Човек никога не бива да се доверява на ченгетата — промълви Рурк, сетне присви очи и ѝ нареди: — Приближи се към екрана.

— Какво искаш? — Умът ѝ беше зает с липсващото шоколадче.

— От какво ти е тази синина?

— Синина ли? А, ето го! Не сте успели да го намерите, а, крадливи копелета? — Тя победоносно измъкна шоколадчето изпод купчина формуляри.

— Ив, кой ти насини лицето?

— За какво говориш? — Младата жена разкъса опаковката и неволно се усмихна, като забеляза тревогата на съпруга си. — О, това ли? Играх билиард с момчетата и се поувляхох.

С усилие на волята Рурк отпусна стиснатите си юмруци. Не можеше да понася мисълта, че някой е ударил любимата му жена.

— Никога не си ми казвала, че имаш слабост към билиарда. Трябва да изиграем няколко партии.

— С най-голямо удоволствие. Когато кажеш, приятел.

— Само не и тази вечер. Обаждам се, за да те предупредя, че ще се прибере много късно.

— Така ли? — Тя още не можеше да свикне с мисълта, че съпругът ѝ имаше навика в последния момент да я уведомява за ненадейните си пътешествия. — Заминаваш ли за някъде?

— Всъщност вече съм в Ню Лос Анджелис — възникна малък проблем, който трябваше лично да разреши. Бъди спокойна, до довечера ще се върна.

Ив мълчеше. Знаеше, че той се опитваше да я успокои, да я увери, че няма да спи сама и да сънува кошмари. После ни в клин, ни в ръка го попита:

— Как е времето там?

— Прекрасно. Слънчево е, температурата е около двайсет и пет градуса. — Усмихна се и добави: — Но ще се преструвам, че страдам, защото ти не си до мен.

— Да не забравиш. До скоро.

— Стой по-далеч от залите за билиард, лейтенант.

— Ще се постарая. — Екранът потъмня, а Ив се опита да потисне разочарованието си, че Рурк няма да си бъде у дома, когато тя се прибере. Въпреки че бяха женени по-малко от година, вече беше свикнала с присъствието му.

Разгневи се на себе си заради проявата на мекушавост и побърза да включи компютъра. Беше толкова разсеяна, че дори пропусна да го удари, както ѝ беше обичай.

Поиска файловете на Снукс и Спиндлър, после нареди на компютъра да постави снимките им една до друга и да раздели съответната информация в две колони. Старецът и проститутката изглеждаха похабени, бяха хора, които не бяха обръщали внимание на здравето си, дори го бяха съсипвали с употребата на наркотици. Все

пак лицето на Снукс беше някак благородно и дори благо. Спиндлър пък изглеждаше изключително сурова и непривлекателна и беше поне с двайсет години по-млада от стареца. Бяха от различен пол, произхождаха от различни социални среди.

— Искам снимките, направени на убитата Спиндлър — нареди тя на компютъра.

Жената беше живяла в малка, претъпкана с мебели стаичка, с един-единствен тесен прозорец. Но Ив забеляза, че помещението беше чисто и подредено.

Спиндлър беше просната върху леглото, върху избелелите, пропити с кръв чаршафи. Клепачите ѝ бяха спуснати, устата ѝ беше отворена. Беше гола и гледката не бе особено привлекателна. Сгънатата нощница на жертвата беше върху масичката до леглото. Човек би помислил, че жената е заспала, ако не бяха окървавените чаршафи.

Навярно убийците я бяха упоили, после я бяха рязали. Човекът, който се е потрудил да сгъне нощницата, е бил прецизен и методичен.

Как ли бяха избрали тази жена, питаше се Ив. И защо?

На следващия кадър полицейските служители бяха обърнали мъртвата, която изглеждаше жалка, загубила остатъците от достойнството си. Беше кожа и кости, гърдите ѝ бяха отпуснати, лицето ѝ — покрито с бръчки. Очевидно не беше давала пари за поддържане на тялото си, сякаш беше предчувствала, че няма да живее дълго.

— Искам едър план на разреза — нареди Ив на компютъра. Противно на очакванията ѝ, разрезът не беше голям, сякаш хирургът не беше искал да загрози жената. Въпреки че раната не беше затворена, престъпниците бяха използвали специално замразяващо покритие, за да предотвратят кръвоизлива.

„Този човек действа така, сякаш се намира в операционната. Освен това е много горделив“ — помисли си тя. Прочутите хирурзи винаги оставяха затварянето на разреза на някого от асистентите си — не беше присъствала на операция, но бе гледала много видеофилми за лекари.

— Компютър, анализирай хирургическата интервенция при двамата мъртъвци. Интересува ме каква е възможността операциите да са извършени от един и същи човек.

Работя... Анализът ще ми отнеме приблизително десет минути.

— Добре. — Тя стана, приближи се до прозореца и се загледа навън. Небето беше почерняло. Както обикновено, въздушното движение беше претоварено. Някакъв минихеликоптер подскачаше нагоре-надолу, понесен от ураганния вятър. До вечерта щеше да завали сняг и пътуването до дома ѝ щеше да бъде кошмарно.

Ив си представи, че в момента Рурк се намира на пет хиляди километра от заледения Ню Йорк и се разхождаше под палмовите дървета.

Спомни си и за бездомниците, скупчени около огъня в ръждясалия котел, които се опитваха да стоплят премръзналите си ръце. Къде ли щяха да се скрият тази нощ, когато снегът щеше да затрупа града, а вятърът да вие като обезумял човек из пустите улици?

Тя машинално докосна стъклото и студът прониза пръстите ѝ.

Внезапно в съзнанието ѝ изплува спомен, който отдавна беше погребан заедно със спомените за беззащитното момиченце, което някога беше самата тя. За слабичкото дете с хлътнали очи, затворено в поредната отвратителна хотелска стая със счупени прозорци, през които вятърът фучеше, разтърсваше стените и забиваше в тялото му хиляди ледени иглички.

Това момиченце вечно беше премръзнало и гладно, живееше в непрекъснат страх и самота, сгушено в мрака. Защото знаеше, че мъчителят му щеше да се върне. И може би нямаше да бъде толкова пиян, че да се строполи на леглото и да я остави на мира. Може би щеше да я измъкне иззад изтърбушеното, вонящо на дим и пот кресло, където тя се опитваше да се скрие от него и от нетърпимия студ.

През онази нощ беше заспала, докато наблюдаваше как облачетата пара, излизащи от устата ѝ, се разсейваха в мрака.

Ала когато баща ѝ се прибра, не беше достатъчно пиян и тя не успя да се скрие от него.

— Чикаго! — възкликна Ив, сякаш думата беше киселина, която разяждаше гърлото ѝ. Дойде на себе си и осъзна, че притиска юмруци към сърцето си... и че трепери както някога в онази леденостудена стая.

„Откъде ли ми хрумна това?“ — запита се тя, докато дишаше дълбоко, опитвайки се да не повърне. Защо беше толкова сигурна, че

ужасяващата сцена се е разиграла в Чикаго?

Всъщност сега това нямаше значение. Ив заудря с юмрук по перваза на прозореца. Отдавна беше забравила миналото.

Трябваше да го забрави.

За миг младата жена затвори очи и потърка пресъхналите си устни. Отдавна беше обърнала гръб на кошмарното си детство и беше посветила живота си на професията си... на защитата на безпомощните и слабите.

Въздъхна и си каза, че е крайно време отново да се залови за работа и да не се поддава на мрачни настроения. Най-добре беше преди срещата със следователя да проучи досието му. Оказа се, че Росуел беше влюбен в хазартните игри, които не му отворяха със същото. Страстта му към комара го правеше за посмешище, най-вече защото изобщо не го биваше като играч. Но той продължаваше да залага. Живееше в мизерен апартамент, намиращ се близо до полицейския участък и на две минути път от залата за хазартни игри. Когато щастието беше на негова страна, плащаше със спечелените пари старите си дългове, а през останалото време се криеше от кредиторите и се пазареше с „горилите“, които бяха изпратени да го пребият от бой.

Ив тежко въздъхна и тръгна към залата, където вече чакаше Росуел. Когато го зърна, първото, което ѝ хрумна, беше, че този човек отдавна се е простил с мисълта да направи кариера и с нетърпение очаква да го пенсионира.

Той я видя, но остана седнал, облегал лакти на масата. Ив мълчаливо се втренчи в него, докато човекът се изчерви и изправи.

Пийбоди беше права — изражението на Росуел беше невъзмутимо, но погледът му издаваше страха му.

— Вие ли сте лейтенант Далас?

— Да. — Тя му направи знак да седне, сетне замълча и се втренчи в него. От опит знаеше, че тишината изнервя разпитваните и често казват онова, което са възнамерявали да премълчат.

Росуел се изкашля, присви жълтеникавите си очи, последователно изгледа Фийни и Пийбоди, сетне отново се обърна към Ив.

— Защо ме повикахте, лейтенант?

— Защото не си свършил докрай работата си. — Човекът смаяно примигна, а тя приседна на ръба на масата. — Разкажи ми всичко за убийството на Спиндлър.

— Спиндлър ли? — Той вдигна рамене и неразбиращо я изгледа. — Господи, непрекъснато си имам работа с убийства. Невъзможно е да помня имената на жертвите.

„Добрят полицай ги помни“ — помисли си Ив.

— Ще се опитам да опресня паметта ти. Ерин Спиндлър е бивша проститутка, на която са били извадени някои вътрешни органи.

— А, сега се сетих! — удари се той по челото. — Пречукали я бяха в леглото. Смешно, нали, след като това е било „работното ѝ място“. — Ив не се засмя, а той се изкашля и продължи: — Случаят беше ясен, лейтенант. Жената беше известна с това, че тормозела своите момичета и клиентите им. Не минавал ден, без да се надруса. Не се намери човек, който да каже добра дума за нея, камо ли да я оплаче. Сто процента е сигурно, че на някое от момичетата или на клиент му е писнало от номерата ѝ и са я очистили. Голяма работа. — Той отново вдигна рамене. — Смъртта ѝ не е загуба за обществото.

— Глупостта ти ме нервира, но може би си тъп по рождение. Ала щом са ти дали полицейска значка, нямаш право да се отнасяш небрежно към задълженията си и да решаващ, че няма смисъл да си губиш времето с даден случай. Изобщо не си се потрудил да разследваш убийството на Спиндлър, а си скалъпил някакъв идиотски рапорт, „блестящ“ с тъпи умозаклучения.

— Направих всичко необходимо за откриването на извършителя.

— Нищо не си направил! — Тя нареди на компютъра да се включи, натисна няколко клавиша и на монитора се появи разрезът в плътта на Спиндлър. — Как смееш да твърдиш, че някаква проститутка е направила това? В такъв случай тя е великолепна лекарка и би спечелила състояние, ако оперираше в някоя частна болница. Още по-невероятно е убиецът да е клиент, тъй като Спиндлър вече не е приемала мъже в леглото си, поне не срещу заплащане. Защо е била убита? Как престъпникът се е добрал до нея? Защо е откраднал бъбреците ѝ?

— Не знам какво се върти в главата на някой смахнат престъпник?

— Ето още една причина да бъдеш уволнен от отдел „Убийства“.

— Чакай малко! — Той скочи на крака и се изпъчи като пуяк. Пийбоди изпод око погледна Фийни и забеляза лукавата му усмивка. — Нямах повод да ме клеветиш пред шефа. Докато разследвах онзи случай, стриктно се придържах към правилника.

— Очевидно в твоя правилник липсват няколко страници — заяви Ив с леден тон. — Не си направил справка в централите за трансплантация на органи, не си се заинтересувал дали някой хирург има мотив да извърши престъплението, нито си проверил какви вътрешни органи се търсят на черния пазар.

— Притрябвало ми е да го правя! — Той се приведе към нея. — Някакъв психар е разрязал една дърта кранта и си е взел сувенири. Случаят е приключен. На кого му пука за тази курва?

— На мен! И ако не се отдръпнеш, ще разглася какъв некадърник си.

Росуел стисна зъби, но се подчини.

— Стриктно изпълних задълженията си при онова разследване. — Отчетливо произнасяше всяка дума, сякаш говореше на слабоумен. — Нямах право да си пъхаш носа в моите случаи и да ми създаваш неприятности.

— Ти си пълен бездарник. А когато пътищата ни се пресичат и разбирам, че навремето не си си свършил работата, направо се вбесявам. Наскоро беше убит някакъв бездомник, сърцето му беше извадено. Въведох в компютъра информацията за двете убийства — излезе, че са извършени от един и същ човек.

— Чух, че си се издънила при това разследване. — Той ехидно се ухили — беше като впримчено животно и страхът го правеше безочлив.

— С Бауърс сте приятелчета, нали? — не му остана дължна Ив и също се усмихна.

Усмивката ѝ го втресе.

— Тя не си пада по теб.

— Направо съм сломена. Освен това се чувствам оскърбена, а когато ме обидят, винаги си го изкарвам на някого. — Приведе се и изсъска: — А сега ти си ми под ръка.

Росуел навлажни с език пресъхналите си устни. Ако беше сам с Ив, моментално щеше да отстъпи. Но в залата присъстваха още две

ченгета, които щяха да разгласят наляво и надясно за малодушието му. Ето защо възкликна:

— Само да си посмяла да ме удариш! Ще подам оплакване срещу теб, също като Бауърс. Макар да си любимка на Уитни, ще бъдеш изправена пред дисциплинарната комисия.

Ив неволно сви юмруци. Жадуваше да смаже нахалната му физиономия, но успя да се въздържи и продължи да се взира в него. Сетне се обърна към ирландеца:

— Чу ли? Росуел щял да ме обади на учителката.

— Виждам, че си изплашена до смърт, Далас — бодро възкликна Фийни и пристъпи към масата. — Позволи ми да дам урок на този тлъст тъпанар.

— Много мило от твоя страна, но ми се иска да разрешим проблема като зрели хора. Росуел, повдига ми се от теб. Може би преди години си бил добро ченге, но сега не заслужаваш значката на детектив. Негоден си дори да събираш труповете на бездомниците. Точно това ще напиша в моя рапорт. Междувременно се смятай освободен от длъжността си. Предай на сътрудничката ми всички материали по делото „Спиндлър“.

— Подчинявам се единствено на разпорежданията на моя началник — с треперещ глас заяви Росуел, който напразно се опитваше да запази достойнството си. — Не съм ти подчинен, Далас, и хич не ми пука, че имаш по-висок чин и че мъжлето ти е червиво с пари.

— Ще го имам предвид — спокойно каза Ив. — Пийбоди, свържи ме с капитан Дизвъръс в Сто шейсет и втори участък.

— Слушам, лейтенант.

Ив привидно успя да запази спокойствие, но главоболието ѝ се усили, а стомахът ѝ се сви на топка. Все пак изпита известно удовлетворение, докато наблюдаваше как Росуел се поти, докато тя обясняваше на началника му колко некадърен служител има, сетне поиска разследването на този случай да бъде поверено на нея.

Дизвъръс я помоли да му се обади след един час под предлог, че искал да се запознае с материалите по случая, но за всички беше ясно, че съдбата на Росуел е решена, освен това му предстоеше да изслуша още по-жестоки упреци от шефа си.

След като приключи разговора с капитана, Ив прибра папките и дисковете и се обърна към Росуел.

— Свободен си, детектив.

Той скочи на крака, беше пребледнял от яд.

— Права беше Бауърс, като твърдеше, че си мръсница. Дано тъпкано да ти го върне!

Ив дори не го погледна, а невъзмутимо повтори:

— Свободен си, детектив. — Сетне се обърна към сътрудничката си: — Пийбоди, свържи ме с доктор Морис и го уведоми, че има още едно убийство, което е дело на същия престъпник. Фийни, трябва да пришпорим Макнаб. Надявам се вече да е открил нещо.

Росуел се изчерви от гняв, задето тя открито го пренебрегваше, бързо прекоси залата и тресна вратата след себе си. Фийни дяволито се усмихна.

— Далас, май напоследък си спечели много нови приятели.

— Навярно хората не могат да устоят на благия ми характер и на чувството ми за хумор. Господи, какъв тъпак е този човек! — Опита се да преодолее раздразнението си и добави: — Ще се отбия в клиниката на улица „Канал“, където Спиндлър се е явявала на медицински прегледи през последните дванайсет години. Има вероятност и Снукс да се е лекувал там, тъй като заведението приема хора, които живеят от социални помощи. Така или иначе все отнякъде трябва да започнем. Пийбоди, идваш с мен.

Слязоха с асансьора в гаража, но докато отиваха към колата, Фийни се свърза с Ив по комуникатора.

— Какво открихте? — побърза да го попита тя.

— Макнаб се е натъкнал на друга кражба на сърце. Жертвата е някакъв наркоман на име Джаспър Мот. Бил е убит преди три месеца.

— Преди три месеца ли? Кой е разследвал случая?

— Убийството е било извършено в Чикаго.

— Какво? — Отново я побиха тръпки, стори й се, че вижда пукнатината в стъклото на прозореца, наподобяваща гигантски паяк.

— В Чикаго — повтори Фийни и присви очи. — Далас, какво ти е?

— Нищо ми няма. — Тя се втренчи с невиждащ поглед в сътрудничката си, която вече седеше в колата и търпеливо чакаше. — Можеш ли да изпратиш на Пийбоди информация за случая? Интересува ме името на детектива, който се е занимавал с

разследването. Ще помоля Пийбоди да се обади в чикагската полиция за допълнителни подробности.

— Разбира се. Между другото, няма да е зле да хапнеш нещо, малката. Изглеждаш така, като че всеки момент ще повърнеш.

— Казах ти, че съм добре. Предай поздравленията ми на Макнаб — нека продължава в същия дух.

— Нещо неприятно ли ви съобщиха, лейтенант? — поинтересува се Пийбоди, когато Ив седна зад волана.

— Не. Натъкнахме се на трето подобно убийство, но е било извършено в Чикаго. Фийни ще ти съобщи към кого да се обърнеш, за да научиш кой се е занимавал с разследването и да получиш копие от заключението му, както и по-подробна информация. Искам да действаш много бързо, но едновременно не нарушавай устава.

— За разлика от някои хора, аз стриктно се придържам към правилника — заяви сътрудничката ѝ. — Едно не ми е ясно — как некадърник като Росуел е станал детектив?

— Знаеш ли, Пийбоди, често животът ни поднася неприятни изненади.

Животът определено беше поднесъл неприятни изненади на пациентите, които се тълпяха в приемната на болницата, намираща се на улица „Канал“. Тук сякаш се бяха събрали всички страдащи и умиращи бедняци в града, загубили всякаква надежда.

Някаква жена с насинено лице кърмеше бебе, друго невръстно дете се беше хванало за полата ѝ и пицеше. Някой непрекъснато кашляше и от време на време се изхрачваше. Шест улични проститутки с помътнели очи и безизразни лица чакаха да минат на задължителен медицински преглед, за да се заемат с нощната си работа.

Ив си проби път до гишето, което се обслужваше от дежурната сестра.

— Попълнете формуляра — монотонно заговори жената, без дори да я погледне. — Не пропускайте да отбележите номера на социалната ви осигуровка и на личната ви карта, както и настоящия ви адрес.

Ив извади значката си и я долепи до бронираното стъкло, сетне попита:

— Кой е шефът ти?

— Вероятно питате за дежурния лекар — скастри я сестрата и невъзмутимо разгледа значката. — Днес дежурна е доктор Димато, но в момента преглежда пациент.

— Имате ли свободен кабинет, където да поговорим насаме с нея?

— Разполагаме с мизерна стаичка, която не може да се нарече кабинет. — Сестрата гневно изсумтя, сетне изключи кода, отвори вратата и с очевидно нежелание поведе двете посетителки към къс коридор. Пийбоди смаяно се озърна и прошепна на началничката си:

— Никога не съм попадала на такова място.

— Имала си късмет. — Самата Ив преди години беше честа посетителка на подобни болници. Сирачетата, които се издържат от държавата, нямат достъп до частни лекари или скъпи клиники.

Сестрата с жест ги покани да влязат в стаичката, която дежурните лекари използваша като кабинет. Ив хвърли поглед към бюрото с размерите на кашон, двата разнебитени стола и компютъра, който изглеждаше още по-архаичен от компютъра ѝ в полицейското управление. Помещението беше дори без прозорец, но някой се беше опитал да го разкраси с два плаката, залепени на стената и с някакво виещо се растение, което беше засадено в нащърбена саксия.

На поличката, където бяха подредени дискове, до миниатюрния модел на човешки скелет, се мъдреше букетче от хартиени цветя.

— Снукс е идвал тук — промърмори Ив.

— Не ви чух, лейтенант.

— Това са цветя, изработени от Снукс. — Тя взе букетчето от полицата. — Съседът му сподели, че ги е подарявал само на хора, които са му били симпатични. Очевидно и той е бил симпатичен на човека, който е запазил подаръка му. Пийбоди, мисля, че най-сетне попаднахме на следа.

Още държеше букетчето, когато вратата с трясък се отвори и в стаичката нахлу млада жена. Беше дребничка и беше наметнала бяла престилка над широкия си пуловер и избелелите си джинси. Късата ѝ златиста коса беше неравно подстригана, но бялото лице с розови страни на непознатата беше изключително привлекателно. Очите ѝ

бяха тъмносиви като буреносен облак, гласът ѝ бе заплашителен като гръмотевица.

— Мога да ви отделя само три минути. Чакат ме пациенти и хич не ме е грижа, че сте от полицията.

Ив вдигна вежди. При нормални обстоятелства думите на лекарката щяха да я вбесят, но тя успя да забележи тъмните сенки под очите ѝ и скованата ѝ поза, която издаваше умората ѝ.

Самата тя често работеше до пълно изтощение и добре познаваше признаците му, за това съчувстваше на младата лекарка. Усмихна се и подхвърли на сътрудничката си:

— Напоследък май не сме симпатични на никого. — После се обърна към непознатата: — Аз съм лейтенант Ив Далас. Необходими са ми сведения за неколцина ваши пациенти.

— Името ми е Луиз Димато и не давам сведения на никого, дори на ченгетата. А сега моля да ме извините...

— Става въпрос за мъртви пациенти — подметна Ив, когато лекарката се обърна и тръгна към вратата. — За убити хора. Работя в отдел „Убийства“.

Луиз се върна и внимателно я огледа. Видя слаба жена със сериозно лице и уморени очи.

— Убийство ли разследвате?

— Дори две. — Без да откъсва поглед от лекарката, тя ѝ подаде цветята. — Ваши ли са?

— Да, но какво общо имат... — Внезапно замълча и погледът ѝ стана тревожен. — Не, невъзможно е! Кой е убил Снукс? Та той е напълно безобиден.

— Пациент ли ви беше?

— Всъщност кракът му не е стъпвал тук. — Тя се приближи до старомодния автоготвач и го програмира да приготви кафе. — Веднъж седмично правим с медицинския фургон обиколка на бедняшките квартали и се опитваме да лекуваме несретниците. — От автоготвача се разнесе подозрително съскане. Луиз изруга и отвори вратичката. Вътре имаше локвичка от жълтеникава течност, която подозрително приличаше на урина. — Чашите отново са се свършили — промърмори тя и се извърна. — Бюджетът ни е направо мизерен.

— Също като на полицията — сухо отбеляза Ив.

Младата лекарка се изсмя и прокара пръсти през косата си.

— Срецах се със Снукс, когато бях дежурна с медицинския фургон. Преди около месец го подкупих, за да го прегледам. Струваше ми цели десет долара да науча, че ако не се лекува, след шест месеца той ще умре от рак. Опитах се да му го обясня, но сякаш новината не го развълнува. Подари ми цветята и каза, че съм била добро момиче. — Тя тежко въздъхна и добави: — Мисля, че не беше слабоумен, макар да не успях да го придумам да го прегледа психиатър. Имах усещането, че изобщо не се интересува дали ще живее или ще умре.

— Изготвихте ли му картон, в който да запишете резултатите от прегледа?

— Мога да го открия в компютъра, но се питам какъв е смисълът. Нали не е умрял от рак, а е бил убит?

— Цялата информация за Снукс ми е необходима. Също и за Ерин Спидлър, която е минавала тук на задължителните медицински прегледи.

— Спидлър ли? — Луиз поклати глава. — Мисля, че не е от моя контингент. Ако искате сведения за пациентите, лейтенант, трябва да ми съобщите повече подробности. Как са умрели?

— Може да се каже, че смъртта им е настъпила по време на хирургическа операция. — Ив ѝ разказа всичко.

Лекарката смаяно я слушаше, постепенно очите ѝ станаха безизразни и студени. Замисли се, после поклати глава.

— Не зная за тази Спидлър, но гарантирам, че органите на Снукс бяха негодни за трансплантация и дори на черния пазар никой не би се заинтересува от тях.

— Сърцето му е било извадено и то от отличен специалист. Кой е вашият главен консултант по хирургия?

— Нямаме външни консултанти — уморено промълви Луиз. — Тук аз оперирам. Ако сте решила да ме разпитате или да ме арестувате, ще се наложи да почакате, докато свърша с прегледите на пациентите.

Ив едва сдържа усмивката си.

— За сега не ви арестувам, докторе. Освен ако сте решила да направите самопризнания, че сте извършила ето това. — Тя извади от чантата си снимки на двете жертви и ги показа на лекарката.

Луиз внимателно ги разгледа, сетне подсвирна.

— Който е сторил това, е бил гениален хирург. Знаем, че и мен ме бива, но изобщо не мога да се сравнявам с този човек. Знаете ли какво

умение, каква сръчност се изисква, за да оперираш при подобни примитивни условия? — Тя поклати глава и подаде снимките на Ив. — Отвращавам се от онова, което е сторил престъпникът, но се възхищавам от блестящите му способности.

— Имате ли представа кой би могъл да... оперира по този начин?

— Мисля, че хирургът е бил гениален; лично аз не познавам величията в нашата професия, а този човек положително е прочут. Ще помоля сестрата да ви осигури необходимите сведения. Пациентите ме чакат. — Тя спря и отново се загледа в изкуствените цветя. В уморените ѝ очи се четеше тъга. — Вече умеем да лекуваме почти всички болести, но все още хора страдат и умират млади, защото са прекалено бедни, прекалено страхливи или пък упорито не желаят да потърсят медицинска помощ. Но съм сигурна, че лекарите рано или късно ще успеят в своята област. Ала за хората от полицията никога не ще има пълна победа. Най-големият враг на човека винаги ще остане самият човек, който по природа е хищник. Ще продължа да лекувам онези, които са били пребити, намушкани с нож или нарязани с брадва, а за вас остава да събирате трупове.

— Аз също побеждавам, докторе, всеки път, когато пъкна зад решетките някой „хищник“. Ще отмъстя за Снукс и Спиндлър, повярвайте ми.

— Вече не вярвам в нищо — прошепна Луиз и побърза да се върне при пациентите си, за които животът беше загубил всякакъв смисъл.

СЕДМА ГЛАВА

Макнаб откри в полицейските досиета още един бездомник, който бил убит в Париж. Черният му дроб липсвал, но трупът му бил полуизгризан от хищните котки, поради което не можеше да се определи дали операцията е била извършена като онези в Съединените щати. Все пак Ив прибави името на скитника към своя списък.

Взе дисковете със себе си — беше решила да работи вкъщи, докато чака завръщането на Рурк от Ню Лос Анджелис. Този път Съмърсет не я разочарова, а безшумно се появи във фоайето, миг след като тя затвори външната врата.

Тъмните му очи критично я огледаха, сетне икономът сбърчи аристократичния си нос.

— След като порядъчно закъсняхте, лейтенант, и не благоволихте да ме уведомите за плановете си, реших, че вече сте вечеряла.

Ив не беше хапнала нито зальк след шоколадчето, което беше открила в бюрото си, но само сви рамене и свали якето си.

— И сама мога да си приготвя вечеря, приятел.

— Радвам се да го чуя. — Съмърсет намръщено я проследи с поглед, когато тя преметна якето си на перилото; правеше го ежедневно, защото знаеше, че това вбесява надутия иконом. — Защото изобщо не възнамерявам да се грижа за менюто ви, щом не ми съобщавате кога ще се приберете.

Младата жена наклони глава и изгледа от глава до пети високия, кокалест Съмърсет.

— Решил си да ми дадеш урок, а?

— Имате сътрудничка, лейтенант. Помолете я да ме информира за намеренията ви, за да мога да поддържам някакъв ред в този дом.

— И двете с Пийбоди имаме много по-важни дела, отколкото да те информираме.

— Делата ви не ме интересуват — високомерно заяви той. — Назначен съм за иконом и стриктно изпълнявам задълженията си. Записах в календара ви датата на благотворителния бал на Лекарския

съюз. От вас се иска в петък в седем и половина да бъдете готова и в приличен вид... — Той многозначително огледа овехтелите й ботуши и измачканите й панталони, сетне добави: — ... ако изобщо това е възможно.

Ив заплашително пристъпи към него.

— Да не си посмял да пипаш календара ми с гадните си пръсти!

— Рурк ме помоли да запиша датата и да ви напомня, че трябва да присъствате. — Той ехидно се усмихна.

Ив реши, че ще нахока Рурк, задето беше превърнал Съмърсет в куче пазач, което да я дебне.

— Забранявам ти да се бъркаш в работата ми!

— Изпълнявам единствено заповедите на Рурк.

— А пък аз не позволявам на нито един от двамата ви да ме командва — заяви тя, тръгна нагоре по стълбата, обърна се и подхвърли: — Целуни ме отзад.

После всеки се уедини в апартамента си; и двамата смятаха, че са излезли победители в словесния двубой.

Ив отиде направо в кухнята; навярно щеше да се ужаси, ако знаеше, че Съмърсет нарочно е повдигнал въпроса за вечерята, надявайки се тя да се нахрани напук на него. В противен случай положително щеше да гладува и тази вечер.

Тя откри в менюто на автоготвача любимото си телешко задушено и си поръча огромна порция. Автоматът избръмча, потвърждавайки поръчката й; в този момент Галахад се промъкна между краката й.

— Сигурна съм, че вече си вечерял — промърмори младата жена, но щом отвори вратичката и ароматът на задушено изпълни кухнята, котаракът пронизително измяука. Ив реши да му даде малко храна, за да не я оглуши. Галахад се нахвърли върху купата си, сякаш това беше мишка, която можеше да избяга.

Ив занесе чинията и чашата с кафе на бюрото си и разсеяно започна да се храни, докато преглеждаше данните, появяващи се на монитора. Инстинктът й подсказваше, че е на прав път, но все пак трябваше да получи файловете и снимките на другите жертви, за да може компютърът да потвърди предположенията й.

В картоната на Спиндлър беше записано, че пациентката е имала болни бъбреци, увредени от някаква инфекция в детството й. Поради

това ѝ се налагало редовно да посещава болницата на улица „Канал“.

„Увредено сърце, увредени бъбреци“ — помисли си Ив. Беше готова да се обзаложи на месечната си заплата, че органите на хората, убити в Чикаго и Париж също са били увредени.

Следователно убиецът внимателно подбираше жертвите си в зависимост от органите, които са му били необходими. Ню Йорк, Чикаго, Париж... Доктор Смърт очевидно обичаше да пътува. Тя се питаше къде ли още е бил и каква ли ще бъде следващата му стъпка.

Може би той не живееше в Ню Йорк, а пътуваше по целия свят, както и до другите планети, за да подбира жертвите си. И все пак навярно някой го познаваше, знаеше за изключителния му талант.

Този човек беше зрял, заключи тя, мислено допълвайки психологическата му характеристика, съставена от доктор Майра. Освен това бе високообразован и с голям опит. Вероятно беше спасил живота на безброй пациенти. Какво ли го беше превърнало в убиец?

Дали беше загубил ума си? Не, лудият не е способен на такава прецизност. По-скоро причината беше неговата арогантност. Беше изключително високомерен и горд и беше надарен с изключителен талант. Извършваше блестящи операции, „опитните му зайчета“ неизменно бяха обитатели на бедняшките квартали.

Да, той положително гледаше на жертвите си като на опитни зайчета. Но точно какви бяха експериментите му и с каква цел ги извършваше?

Ив реши, че на всяка цена трябва да проучи работата на изследователския отдел на „Дрейк“.

Сигурна беше, че има някаква връзка между луксозния здравен център и бедняшката болница на улица „Канал“. Убиецът беше проучил пациентите, знаеше навиците им, познаваше заболяванията им.

Най-странното беше, че търсеше хора с увредени органи.

Тя се замисли, сетне поиска от компютъра да издири научни публикации и други данни, свързани с трансплантацията и реконструкцията на органи.

След около час думите започнаха да се сливат пред очите ѝ. Главата ѝ пулсираше от болка, след като непрекъснато трябваше да пита какво означават стотици термини и фрази. Никога нямаше да се справи сама. Необходим ѝ беше консултант, който познаваше тази

област или можеше да се запознае със специализираната литература и да ѝ преразкаже за какво става дума.

Погледна часовника си и видя, че приближава полунощ — беше прекалено късно да се обади на Майра или на Морис. Те бяха единствените лекари, на които се доверяваше.

Тежко въздъхна и зачете поредната статия, публикувана в някакъв вестник през 2034 година. Внезапно видя нещо, което я накара да подскочи.

ОТ КЛИНИКАТА „НОРДИК“ СЪОБЩАВАТ ЗА ГОЛЯМО НАУЧНО ОТКРИТИЕ.

„Доктор Уестли Френд, завеждащ изследователския отдел на клиниката «Нордик», който повече от две десетилетия е работил върху изграждането на изкуствени органи, съобщава за успешна операция, при която на пациента X са били присадени сърце, бял дроб и бъбреци. Лекарите от клиниката заедно с колегите им от центъра «Дрейк» в Ню Йорк са посветили близо двацет години на създаването на органи, които да бъдат масово произвеждани и напълно да заместват човешките.“

Авторът на статията коментираше, че революционното откритие ще допринесе за развитието на медицината, че вече за хирурзите нямаше да има неспасяеми пациенти. Въпреки че плодът се наблюдаваше още в утробата на майката и евентуалните дефекти се отстраняваха още преди раждането на детето, все пак се раждаха бебета с порок на сърцето. Възможно бе органът да се изгради, като се използват тъкани на пациента, ала това отнемаше време.

Откритието на Френд позволяваше болното сърце да бъде отстранено и веднага да бъде заместено с „орган на дълголетие“, както го наричаше докторът, който щеше да функционира повече от сто и двацет години — средната продължителност на живота на повечето хора.

Най-любопитното беше, че тези органи можеха да бъдат рециклирани и присадени на друг пациент след смъртта на

първоначалния им притежател.

Авторът завършваше статията с думите, че и двете болнични заведения са прекратили изследванията, свързани с възстановяването на органи, но продължават да работят за създаването на изкуствени сърца, бъбреци, бели дробове.

„Проектите за възстановяване на човешки органи бяха замразени преди двайсет години — досети се Ив. — А може би някой беше решил да поднови изследванията?“ Най-важното в случая беше, че имаше някаква връзка между клиниката „Нордик“ в Чикаго и центъра „Дрейк“ в Ню Йорк.

— Компютър, искам информация за доктор Уестли Френд от клиниката „Нордик“ в Чикаго.

Работя... Доктор Уестли Френд, лична карта №987-002-34-РФ, роден в Чикаго, Илинойс, на 15 декември 1992. Починал на 12 септември 2058...

— Починал ли е? Как е умрял?

Заклучението е, че доктор Френд се е самоубил. Инжектиран си е смъртоносна доза приспивателно. Съпругата му се нарича Елън, синът му — Уестли младши, а името на дъщеря му е Клеър. Внуците...

— Стой — нареди Ив. В момента не я интересуваха биографичните данни. — Интересуват ме всички сведения, свързани със самоубийството.

Работя... Отказан ми е достъп. Информацията е секретна.

„Голяма работа!“ — каза си Ив. Утре сутринта щеше да се справи с този проблем. Стана, закрачи напред-назад и се замисли. Искаше да научи абсолютно всичко за доктор Уестли Френд, за изследванията му и за колегите му. Потръпна при мисълта, че може би ще ѝ се наложи да пътува до Чикаго. Побърза да си напомни, че и преди беше посещавала този град и това изобщо не я беше притеснявало.

Но преди не я беше връхлитал кошмарният спомен.

Опита се да прогони лошите си предчувствия и реши да си налее още една чаша кафе. Все пак имаше известен напредък — беше установила общото между две болници в два различни града. Дали щеше да открие подобна клиника в Париж, а може би и в други градове?

Всъщност беше съвсем логично, нали? Престъпникът набелязваше опитното си зайче, сетне започваше опитите си. Работеше в прекрасно оборудвани лаборатории, където беше добре известен и никому не хрумваше да го попита с какво се занимава.

Невъзможно бе да експериментира или да се занимава с изследователска работа в прочуто здравно заведение. Та нали не е сам в лабораторията, нали трябва да представя отчети за дейността си, да спазва правилника на клиниката и да отговаря на въпросите на любопитните?

И все пак той крадеше човешки органи, като очевидно преследваше някаква цел.

Ив потърка уморените си очи и се отпусна в специалния стол за спане. Каза си, че ще си отдъхне само пет минути, междувременно ще обмисли новополучената информация. Затвори очи и моментално заспа. И засънува случилото се в Чикаго.

По време на обратния полет към Ню Йорк Рурк приключи всичките си служебни дела. Когато пристигна вкъщи, дори се чувстваше отпочинал. Предполагаше, че ще намери Ив в кабинета ѝ — съпругата му избягваше да спи в огромното легло, когато той не беше до нея.

Потръпваше, като си представеше кошмарите, които я измъчваха по време на отсъствията му. През последните месеци се беше постарал така да уреди служебните си ангажменти, че да пътува колкото е възможно по-малко. Докато събличаше палтото си, си помисли, че го правеше не само заради Ив, а и заради себе си.

За пръв път в дома му го чакаше любима жена. Откакто тя се беше появила в живота му, вече не беше самотен. Беше щастлив, съсредоточаваше се повече върху работата си и беше доволен от дейността на многобройните си предприятия.

Жените, които беше имал преди Ив, го забавляваха, но никога не бяха успели да завладеят чувствата му.

„Любовта променя човека — реши той и се приближи до домашния скенер. — Когато човек е влюбен, всичко останало е второстепенно.“

— Къде е Ив? — попита.

Лейтенант Далас е в кабинета си.

— Така си и мислех — промълви Рурк и тръгна нагоре по стълбата. Любимата му съпруга продължаваше да работи... освен ако в пристъп на изтощение не беше решила да подремне на специалния стол. Знаеше, че всяко разследване завладяваше съзнанието ѝ и тя не знаеше покой, докато не го приключеше.

Докато за пореден път отмъстеше заради мъртъвците.

От време на време той успяваше за малко да я накара да забрави проблемите си, да се отпусне. Освен това можеше... и се стараше да ѝ помага. С удивление беше установил, че полицейската работа му допада, харесваше му парченце по парченце да сглобява мозайката.

А може би умението му се дължеше на факта, че много години беше живял като човек, преследван от закона. За миг той изпита носталгия по отдавна отминалите времена и се усмихна.

Не съжаляваше за нищо, защото след различни житейски перипетии се беше озовал тук. И се беше запознал с Ив.

Зави по един от множеството коридори, прорязващи огромната къща, пълна с безценни произведения на изкуството, които беше придобил (по честен и не съвсем коректен начин) с течение на годините. Ив не разбираше страстта му към красивите и изящни вещи. Не проумяваше, че когато той ги купуваше, колекционираше и дори подаряваше, все повече се отличаваше от момчето, скитащо из мръсните улички на Дъблин, което не притежаваше нищо, освен ума и смелостта си.

Спря на прага на кабинета и се загледа в съпругата си — неговото най-голямо съкровище — която спеше на стола, без дори да се съблече и да свали кобура с оръжието си. Под очите ѝ имаше сенки, синината на скулата ѝ беше станала още по-голяма. Умората на Ив го тревожеше не по-малко от доказателствата за опасната ѝ професия, но знаеше, че никога не ще успее да я промени, да я накара да се раздава по-малко.

Галахад, който се беше излегнал на скута ѝ, се събуди и втренчи в Рурк разноцветните си очи.

— Пазиш ли я, приятелю? — промърмори младият мъж. — Сега ще те отменя.

Усмихна се и пристъпи към стола, но лицето му се изопна, когато Ив застана, размаха ръце, сетне изхлипа.

Той я грабна в прегръдките си, а младата жена започна отчаяно да се съпротивлява и закрепця:

— Недей! Не ме измъчвай отново!

Гласът ѝ беше тънък и безпомощен като на дете и Рурк почувства как сърцето му се свива от мъка.

— Успокой се, скъпа. Никой няма да ти причини зло. Вкъщи си, Ив, у дома си. Аз съм при теб... — Най-ужасяващо беше, че жената, която ежедневно се сблъскваше със смъртта, беше изтезавана от кошмарите си. Сложи я на коленете си я залюля. — Нищо не може да ти се случи, когато си с мен.

Тя потръпна и се събуди. Беше потънала в пот, цялата трепереше, задъхваше се. След миг долови познатото ухание, което се излъчваше от Рурк, усети милувките му, чу гласа му и прошепна:

— Добре съм. Нищо ми няма.

Срамуваше се, задето още се чувстваше слаба и изплашена, сякаш кошмарът я преследваше и след събуждането ѝ. Опита се да отблъсне Рурк, но той още по-силно я притисна към себе си и промълви:

— Позволи ми да те подържа в прегръдките си. Прегърни ме и ти.

Ив се подчини; сгуши се в ръцете му, докосна с устни шията му и остана неподвижна, докато престана да трепери.

— Добре съм — повтори, и този път казваше истината. — Не се тревожи. Сънувах кошмар — това е всичко.

Рурк започна да масажира раменете ѝ и почувства колко е напрегната.

— Май този път си сънувала нещо по-различно. — Ив само сви рамене, а той я отдръпна от себе си и я погледна в очите. — Разкажи ми го.

— Ами... стори ми се, че се намирах в друга стая... — Дълбоко си пое въздух и продължи: — Не знам защо, но бях сигурна, че се намирам в Чикаго. В стаята беше студено, в стъклото на прозореца имаше пукнатина. Бях се скрила зад някакъв стол, но когато се прибрах, баща ми ме откри и отново ме изнасили. Нали знаеш, сънищата ми са почти еднакви и не ми подсказват нищо ново.

— Фактът, че знаеш какво се е случило, не намалява страданията ти.

— Прав си. А сега ме пусни. — Тя стана и започна да се разхожда из кабинета. — Открихме още един труп в Чикаго — по всичко личи, че извършителят е онзи, който е очистил бедния Снукс. Навярно затова сънувах, че се намирам в Чикаго. Бъди спокоен, ще се справя.

— Знам. — Той също се изправи, приближи се до нея и сложи ръце на раменете ѝ. — Но сега сме заедно и искам да ти помогна.

Понякога прекалената му загриженост дразнеше Ив, друг път я трогваше.

— Още не съм свикнала с вниманието ти, Рурк. — После сложи длани върху ръцете му и добави: — Все пак се радвам, че те виждам.

— Донесох ти подарък.

— Нали те помолих да престанеш с подаръците! — По гласа ѝ личеше, че чашата на търпението ѝ е преляла и че съпругът ѝ не го чака нищо добро. Той неволно се усмихна и целуна трапчинката на брадичката ѝ, сетне се обърна и взе куфарчето си, което беше захвърлил, когато чу стенанията на съпругата си.

— Сигурен съм, че този ще ти хареса.

— Трябва да наема склад, за да побера всичко, което си ми купил досега. Искрено те съветвам да престанеш.

— Защо? Доставя ми удоволствие.

— Но аз се чувствам... — Тя смаяна замълча при вида на това, което съпругът ѝ извади от куфарчето. — По дяволите, какво е това?

— Според мен е котка. — Рурк се засмя и ѝ подаде плюшеното животинче. — Според мен нямаш достатъчни играчки, лейтенант.

Ив неволно се изкиска и възкликна:

— Прилича на Галахад. — Прокара пръст по муцунката на животинчето и добави: — Дори очите ѝ са с различен цвят като неговите.

— Честно казано, специално помолих да имат предвид тази малка подробност. Знаеш ли, когато я видях, си казах, че непременно трябва да я имаме.

Ив се усмихваше и милваше плюшеното животинче. Никога не ѝ беше хрумвало, че през живота си не беше притежавала кукла или играчка, ала Рурк се беше досетил.

— Изглежда глупаво, нали?

— Бива ли да говориш така за нашето дете? — шеговито я упрекна той и погледна към Галахад, който отново се беше настанил на стола и ги наблюдаваше с присвити очи. Сетне презрително вирна опашка и започна да „се мие“ с лапички. — По-голямото дете ревнува — промърмори Рурк.

Ив постави играчката върху бюрото си.

— Може би ще се обикнат, когато се опознаят.

— А сега е време за сън — намръщи се той, като видя, че съпругата му възнамерява отново да седне пред компютъра. — След като се напиш, ще бъдеш много по-работоспособна.

— Може би си прав. Главата ме заболя от тези медицински термини. Знаеш ли нещо за изкуствените органи от серията „Нов живот“?

Той вдигна вежда, но Ив така се беше замислила, че не забеляза изненадата му.

— Може би знам. Утре ще поговорим по този въпрос. Хайде да си лягаме.

— И без това сега не мога да се обадя на никого. — Тя потисна нетърпението си, съхрани информацията и изключи компютъра. — Може би ще се наложи да пътувам, за да разговарям лично с колегите, които са разследвали другите убийства.

Рурк кимна и я поведе към вратата. Нямаше да ѝ позволи да замине сама за Чикаго, щом градът ѝ навяваше такива кошмарни спомени.

Тя е събуди призори и с изненада откри, че беше спала непробудно, а сега се чувстваше изключително бодра. В съня си се беше притиснала към съпруга си и беше обвила бедрата си около него, сякаш го беше вкопчила в капан. Обикновено той ставаше много рано и Ив никога не го откриваше до себе си, ето защо сега се наслаждаваше на допира на мускулестото му тяло.

„Кожата му е толкова гладка, толкова... вкусна“ — помисли си и го целуна по рамото. Лицето му беше така красиво, че всеки път, когато го погледнеше, дъхът ѝ спираше. Бяха женени почти година, но още не можеше да повярва, че този мъж с чувствени устни и гъсти черни ресници ѝ принадлежеше.

Внезапно го пожела, тялото ѝ като че се възпламени, сърцето ѝ затуптя. Предчувстваше удоволствието от ласките му, щастлива беше, че той отвърща на любовта ѝ с още по-голяма любов.

Венчалната ѝ халка проблесна на светлината, проникваща през прозореца над леглото, когато тя повдигна главата му. Топлите му устни се отвориха, езиците им се докоснаха.

Нежно се милваха, постепенно страстта им се разгаряше, въпреки че всеки познаваше тялото на другия. Рурк чувстваше, че сърцето му сякаш ще изскочи от гърдите му, но се стараше да не бърза. Ръката му намери центъра на насладата на Ив и тя застана — струваше ѝ се, че лети към връх, който искри като вино под слънчевите лъчи. Виковете ѝ на наслада се смесиха с неговите.

Цялото ѝ тяло пулсираше от желанието да се отдаде на Рурк; болката в сърцето ѝ беше сладка като сълза.

Изви гръбнак, повдигна бедрата си и прошепна името му, когато той проникна в нея. Като че се озоваха в океан, вълните прииждаха и се отдръпваха. Рурк потърси устните ѝ и безкрайната му нежност я обгърна.

Той почувства как Ив отново полетя към невидимия връх, бедрата ѝ се стегнаха около кръста му, цялата потръпна. Удоволствието, което беше изписано на лицето ѝ, накара сърцето му да се свие, сякаш любовта беше смъртоносен куршум. Тя не откъсваше поглед от него, въпреки че кехлибарените ѝ очи потъмняха.

„И двамата сме безпомощни“ — помисли си Рурк, впи устни в нейните и позволи на страстта да го завладее изцяло.

Ив побърза да вземе душ и си помисли, че отдавна не се е чувствала толкова бодра и в добро настроение. Когато спря водата, чу приглушения глас на говорителката, която съобщаваше сутрешните новини по телевизията. Представи си как Рурк ги слуша с половин ухо, докато преглежда борсовите сведения и пие първата си чаша кафе.

„Прилича на всеки друг примерен съпруг“ — насмешливо си помисли тя и побърза да влезе в кабинката за изсушаване. Когато се върна в спалнята, видя точно онази гледка, която си беше представляла: съпругът ѝ пиеше кафе и се взираше в монитора на компютъра, докато Надин Фарст от Канал 75 четеше новините.

Когато видя Ив, той се усмихна и отбеляза:

— Изглеждаш отпочинала, лейтенант.

— Действително се чувствам добре, но е крайно време да се залавям за работа.

— Струва ми се, че вече добре поработихме.

Тя се обърна и лукаво го изгледа.

— Май трябваше да уточня, че имам предвид служебните дела.

— И в това отношение мога да ти помогна. — Рурк замълча, докато тя облече бяла риза и набързо я закопча. — Според метеоролозите днес се очаква застудяване. Ще замръзнеш с тази дреха.

— Не бой се, няма да бъда на открито — промърмори Ив, когато той ѝ подаде син вълнен пуловер. — Много си досаден, приятелю.

— Нямам друг избор. — Рурк поклати глава и оправи яката на ризата ѝ. — Ще поръчам закуска.

— Ще хапна в управлението.

— По-добре закуси тук, за да поговорим. Снощи спомена продуктите от серията „Нов живот“.

— А-ха. — Тя смътно си спомняше, че го беше питала за тези продукти, но тогава беше уморена до смърт и все още бе под влиянието на кошмарния сън. — По-късно ще се занимая с тях. Научих, че са изкуствени човешки органи, изработвани от тъкан, която е открита от учените в клиниката „Нордик“. Предполагам, че имат някаква връзка с кражбите на органи, които разследвам в момента.

— В такъв случай и двамата с теб ще имаме неприятности. От пет години съм собственик на фирмата „Нов живот“.

— Да му се не види! — беше единственото, което успя да каже тя.

— Очаквах подобна реакция. Но нали те предупредих, че една от моите компании произвежда изкуствени органи?

— Защо винаги твоя компания е замесена в случаите, с които се занимавам?

— Нямам представа. По-добре седни и ми разкажи как стигна до „Нов живот“, а аз ще ти предоставя пълна информация за фирмата.

Ив нервно разроши косата си, после си каза, че Рурк не е заслужил гнева ѝ. Тежко въздъхна и измъкна панталоните си от гардероба, като мърмореше:

— Ще се опитам да погледна нещата откъм добрата им страна. Поне информацията, която ще получа, ще бъде достоверна и не ще губя излишно време. — Тя навлече панталоните си и все пак не успя да съдържа гнева си. — По дяволите, защо трябва да притежаваш всичко?

Рурк се позамисли, сетне се усмихна.

— Защото ми доставя удоволствие. Но това е тема на друг разговор. Сега искам да закуся.

Поръча и за двамата вафли, пресни плодове и още кафе, после се облегна на стола.

Ив остана права и намръщено го наблюдаваше.

— Отново те питам — защо трябва да притежаваш всичко?

— Защото имам възможност, скъпа моя. Изпий си кафето. Дано след това настроението ти да се подобри.

— Не съм в лошо настроение, а ти престани да се отнасяш с мен като с глупачка. — Все пак тя седна и взе чашата си. — Разкажи ми нещо повече за производството на изкуствени органи.

— Това е много доходен бизнес. Компанията „Нов живот“ се занимава и с изработването на изкуствени крайници. Интересуват ли те счетоводните данни?

— Не в момента, но сигурно ще ми потрябват. Използвате ли като консултанти лекари?

— Така мисля, въпреки че работата изисква по-скоро технически познания. — Той сви рамене. — И в момента имаме изследователски отдел, но основните продукти са били усъвършенствани години преди да купя компанията. Какво общо има „Нов живот“ с твоето разследване?

— Методът за масово производство на изкуствени органи е бил разработен в клиниката „Нордик“ в Чикаго; специалистите от „Нордик“ работят съвместно с „Дрейк“. И в двата града са открити мъртъвци с липсващи органи. Натъкнахме се на трето подобно убийство в Париж. Искам да разбера дали и там има медицински център, който се занимава с трансплантации. Уестли Френд е работил предимно с продуктите на „Нов живот“.

— Нямам информация за медицински център в Париж, но веднага ще я получа.

— Познаваш ли доктор Уестли Френд?

— Бегло. Беше в съвета на директорите на „Нов живот“, когато купих компанията, но съм разговарял с него само служебно. Подозираш ли го?

— Самоубил се е миналата есен, следователно е извън подозрение.

— О, не знаех.

— Доколкото разбрах от материалите, които прегледах, той е бил шеф на екипа, разработил технологията за масово производство на органи. Когато те започнали да се прилагат, възстановяването на човешки сърца, бъбреци и бели дробове било преустановено. Може би някой е решил да го възобнови.

— Едва ли, защото процесът отнема много време и средства. Възстановяването на органи е икономически неизгодно. Производствената цена на изкуственото сърце е около петдесет долара, а продажната — два пъти по-висока. Добавяме хонорара на хирурга и таксата, която клиниката взема за операция, и излиза, че всеки пациент може да има ново сърце със стогодишна гаранция срещу по-малко от хиляда долара.

— Представи си, че в клиниката се извършва възстановяване на органи. Тогава цялата печалба отива в ръцете на собствениците ѝ.

Рурк се поусмихна.

— Браво, лейтенант, разсъждаваш много логично. Надявам се това да те убеди, че главните акционери на „Нов живот“ едва ли биха подкрепили подобен план.

— Освен ако знаят, че ще спечелят много пари. Все пак ще започнем от тази компания. Интересува ме всичко около продажбата ѝ, например от кого си я купил. Необходим ми е списък на служителите в изследователския отдел, както и на медицинските консултанти.

— Ще имаш цялата информация след около час.

Ив понечи да му каже, че това е работа на полицията, но се отказа — не разполагаше с достатъчно време, затова трябваше да забрави принципите си.

— В такъв случай няма да е зле да изровиш засекретените данни за Френд. Самоубийството му изглежда... прекалено „удобно“.

— Ще ги имаш.

— Благодаря. Странното е, че и в двата случая престъпникът е избирал жертви с увредени органи. Обзалагам се, че и с другите

мъртъвци е същото. Сигурно има някаква причина.

Рурк замислено отпи от кафето си, сетне промълви:

— Ако убиецът е практикуващ лекар, много по-лесно би било да краде увредени органи, които се отстраняват по време на законна операция.

— Прав си. Наистина няма логично обяснение за действията му — промърмори Ив и се нервира, че снощи умората ѝ беше попречила да забележи тази слабост в теорията си. — Нямам представа каква е процедурата, но предполагам, че е необходимо съгласието на донора или на най-близките му роднини, пък и медицинският център, който и да е той, навярно отпуска средства за извършване на експериментите или изследванията, извършвани от престъпника. Следователно съществуват писмени доказателства, а ние трябва да ги открием. — Тя забарабани с пръсти по коляното си и добави: — Член си на директорския съвет, нали? Каква е политиката на „Дрейк“? Правят ли се изключително рисковани или радикални опити?

— Към центъра има първокласен научен отдел, а директорите са изключително консервативни. Всяка дейност предварително се подлага на дебат, до решение се стига след ожесточени спорове. После идва ред на адвокатите, сетне на хората от рекламния отдел, които решават как да съобщят на медиите за новата програма.

— Следователно процесът е много сложен, нали?

— Да. — Той иронично се усмихна. — Сложно е всичко, което се ръководи от комитет. Бюрокрацията, скъпа моя, забавя дори идеално работещия механизъм.

— А може би този човек е получил отказ, когато е предложил проекта си, затова е решил да действа самостоятелно. — Тя отново прокара пръсти през косата си и отмести чинията си. — Време е да тръгвам.

— Не забравяй, че довечера сме поканени на благотворителния бал на „Дрейк“.

Лицето ѝ помръкна.

— Не съм забравила.

— Не прави такива тъжни физиономии, миличка. — Рурк я хвана за ръката, притегли я към себе си и я целуна. — Ще ти се обадя, щом получа необходимите ти сведения.

Ив излезе, а той отпи от кафето си и си помисли, че този път съпругата му няма да закъсне за празненството. Сега за нея благотворителния бал беше част от работата ѝ.

ОСМА ГЛАВА

Ив възнамеряваше веднага да се залови за работа, ето защо беше неприятно изненадана, когато завари в канцеларията си инспектор от отдела по вътрешни дела. Всъщност дори да не бързаше, посещението на този човек щеше да я раздразни.

— Стани от стола ми, Уебстър.

Той не помръдна, само лъчезарно ѝ се усмихна. Ив познаваше Дон Уебстър още от академията. Той беше в по-горния курс, но от време на време го беше срещала на различни празненства.

Едва след време Ив беше осъзнала, че младежът прави всичко възможно да я вижда по-често. Отначало беше едновременно поласкана и разгневена, сетне забрави за съществуването му. Не беше постъпила в академията, за да се среща с момчета, а да получи образование.

След дипломирането си, когато и двамата бяха назначени в Централното полицейско управление, започнаха да се срещат още по-често.

Една нощ, по време на „новобранската“ ѝ година като ченге, след като за пръв път беше видяла убит човек, Ив прие поканата на Дон да изпият по чаша, после спа с него. Беше решила, че случилото се е било само забавление за него, както беше за нея, и двамата останаха приятели.

Сетне Уебстър беше преместен в друг отдел и се виждаха много рядко.

— Хей, Далас, изглеждаш страхотно.

— Казах ти да станеш от стола ми. — Тя се приближи до автоготвача, за да поръча кафе.

Дон въздъхна и се подчини.

— Надявах се, че ще си поговорим като приятели.

— Нито един служител от инспектората не може да ми бъде приятел — заяви тя. Помисли си, че Уебстър почти не се е променил. Тясното му лице беше интелигентно, сините му очи иронично

проблясваха. Имаше къдрава кестенява коса и изключително чаровна усмивка, която често пускаше в употреба. Ив си спомняше, че тялото му беше мускулесто, очевидно поддържано с физически упражнения. Спомняше си още, че този човек имаше доста странно чувство за хумор.

Уебстър носеше елегантен черен костюм (който беше нещо като униформа за всички служители от неговия отдел) и екстравагантна вратовръзка. Още като младеж обичаше да се облича според последната мода.

Младият мъж се престори, че не е чул обидните й думи, обърна се и затвори вратата, сетне заговори:

— Когато оплакването постъпи в отдела, поисках да се заема със случая. Мислех, че така ще ти се размине по-лесно.

— Не ми губи времето, Уебстър. Опитвам се да заловя масов убиец.

— Налага се да ми отделиш време. Ако помогнеш, ще приключим много бързо.

— Отлично знаеш, че в тази докладна записка няма капчица истина.

— Знам. — Той отново се усмихна и на лявата му страна се появи трапчинка. — Между другото, славата на твоето кафе достигна чак до нашия отдел. Няма ли да ми предложиш да го опитам?

Ив замислено го изгледа, сетне реши, че е за предпочитане да има работа с познат човек, отколкото с друг високомерен инспектор. Програмира втора чаша кафе и се обърна към него:

— От теб щеше да излезе добро ченге, Уебстър. Защо се прехвърли в инспектората?

— Поради две причини. Това е най-прекият път към административната работа, Далас. Никога не съм искал да бъда обикновен полицай. Харесва ми изгледът от „Пауърс“, където е седалището на нашия мил шеф.

Младата жена иронично вдигна вежди. Не беше предполагала, че амбициите му са толкова големи. Поднесе му кафето и попита:

— Каква е втората причина?

— Ченгетата, които не спазват устава или не се справят с работата си, ме вбесяват. Направо ги ненавиждам. — Той отпи от кафето, притвори клепачи и въздъхна от удоволствие. — М-м-м,

наистина е отлично, похвалите не са били преувеличени. — Отвори очи и се втренчи в нея, като си мислеше, че никога не е бил влюбен толкова дълго в една жена. Чувстваше се леко засегнат, че тя така и не беше разбрала истината. Беше прекалено посветена на работата си и не обръщаше внимание на мъжете.

Докато не се беше появил Рурк.

— Не мога да повярвам, че вече си омъжена — подметна той. — За теб не съществуваха нищо друго, освен служебните ти задължения.

— Бракът не промени отношението ми към работата.

— Така и предполагам. — Уебстър се облегна назад и внезапно стана сериозен. — Нагърбих се да отговоря на оплакването не само заради старото ни... приятелство, Далас.

— Доколкото си спомням, не сме били чак толкова големи приятели, Уебстър.

— Само защото ти не го пожела. — Той се усмихна и отпи от кафето си, после отново стана сериозен. — Добро ченге си, Далас.

Думите му смекчиха гнева ѝ. Тя се обърна към прозореца и промълви:

— Тази жена опетни репутацията ми.

— Не се притеснявай. Винаги съм те харесвал, Ив, ето защо съм тук и нарушавам устава. Искам да те предупредя, че Бауърс иска главата ти.

— Но защо? Само задето я упрекнах, че не си е свършила работата, така ли?

— Работата е по-сложна. Наистина ли не си спомняш тази жена? Бяхме заедно в академията.

— Не.

— Ала тя те помни и оттогава ти има зъб. С нея бяхме в един курс и се дипломирахме в годината, когато ти постъпи. Няма защо да ти го казвам, но беше блестяща, Далас — не само в часовете за теоретична подготовка, но и при тренировките. Инструкторите твърдяха, че никога не са имали толкова способна курсистка. Всички говореха за острия ти ум, за издръжливостта и волята ти. — Той отново се усмихна, защото Ив се извърна от прозореца и намръщено го изгледа. — Едва ли си чула какви слухове се носят за теб, тъй като изцяло се беше посветила на целта си — да получиш значката на детектив. — Приседна на ръба на бюрото ѝ, с наслада отпи от

ароматното кафе и продължи: — Бауърс все те хулеше пред малцината си приятели. Разправяше, че навярно се чукаш с инструкторите, за да ти дават по-леки задания... Нали разбираш, още тогава се интересувах кой какво говори за колегите си.

— Не си я спомням — повтори Ив, сетне престорено небрежно сви рамене. Стомахът ѝ се сви при мисълта, че е била обект на клюки и сплетни.

— Сигурен съм, но гарантирам, че тя не те е забравила. Между нас да си остане, но Бауърс ни създава големи проблеми. Оплакванията, които е подала, са повече от глобите, които ежедневно регистрира колата дроид, следящ за спазването на правилата за движението. На повечето не обръщаме внимание, но от време на време тя попада на следа, която съсипва кариерата на човека, с когото се е... заяла. Не ѝ давай повод да те съсипе, Далас.

— Не вярвам на ушите си! — гневно възкликна Ив. — Бауърс прояви небрежност, заради която я скастрих — това е всичко. Нямам намерение да седя със скръстени ръце и да се притеснявам, че тя ще направи живота ми ад. Бързо трябва да заловя престъпник, който разрязва жертвите си и изтръгва органите им. Невъзможно е да изпълнявам задълженията си, докато си губя времето с отговори на някакво идиотско оплакване!

— Предлагам да приключим колкото е възможно по-бързо. — Уебстър извади от джоба си миниатюрно записващо устройство и го постави на бюрото. — Формално ще те разпитам, сетне ще забравим за случилото се. Повярвай, че всичките ми колеги са на твоя страна — нали познаваме номерата на Бауърс.

— Тогава защо не разследваш нея? — промърмори Ив, а Уебстър само се усмихна, тя разбра какво искаше да ѝ каже и заяви: — Започвам да се убеждавам, че има някаква полза от вашия отдел.

Въпреки че разпитът беше формален, Ив се раздражни. Опита се да се успокои, като си каза, че въпросът е приключен. Време беше да се залови за работа. Обади се в Париж и преодоля всички бюрократични формалности, докато най-сетне я свързаха с Мари Дюбоа, която беше разследвала смъртта на човека с липсващ черен дроб.

Тъй като французойката говореше зле английски, а Ив не знаеше нито една френска дума, двете разговаряха, използвайки компютрите си като преводачи. Търпението на Ив започна да се изчерпва, когато компютърът ѝ започна да задава въпросите ѝ на холандски.

— Почакайте за момент, ще повикам сътрудничката ми — обърна се тя към французойката.

Дюбоа примигна, намръщи се и поклати глава.

— Защо казвате — прозвуча гласът на компютъра, — че закусвам с фъшкии?

Ив отчаяно вдигна ръце. Навярно изражението ѝ издаваше гнева и безсилието ѝ, защото Мари се засмя.

— Апаратурата ви прави номера, нали?

— Да, да. Моля, почакайте. — Ив се свърза с Пийбоди, после добави: — Компютърът ми създава проблеми. Извинете.

— Не се извинявайте. Всички полицейски служители имат подобни проблеми. Разбрах, че се интересувате от случая Лъоклерк.

— Да. Разследвам две подобни престъпления. Надявам се да ми помогнете с информация.

Мари учудено я погледна, сетне се засмя.

— Това чудо ми предаде, че искате да правите секс с мен. Мисля, че отново е оплело конците.

— По дяволите! — Ив удари с юмрук компютъра. В този момент се появи Пийбоди и насмешливо заяви:

— Май отново се борите с апаратурата.

— Този тъпак току-що направи неприлично предложение на френската ми колежка. Програмата за превод е скапана.

— Позволете да опитам. — Тя заобиколи бюрото, занатиска клавишите и хвърли поглед към монитора. — Французойката е много привлекателна и компютърът я е съблазнил.

— Изобщо не е смешно, Пийбоди. Накарай тази гадина да работи както трябва и да престане да си прави шегички.

— Слушам, лейтенант. Компютър, направи проверка на системите, изчисти програмата за превод и отново я въведе.

Работя...

— Ще отнеме само минута. Знам малко френски. Ще се опитам да поговоря с колежката.

Пийбоди си припомни наученото в училище и криво-ляво обясни какво се е случило.

Мари се усмихна.

— *Oui, pas de quoi.*

— Каза, че всичко е наред — преведе Пийбоди.

Повредата е отстранена. Програмата е отново въведена.

— Опитайте още веднъж, но побързайте. Един бог знае дали компютърът няма да откаже след няколко минути.

Ив набързо описа убийствата, които разследваше, и помоли Мари за съдействие.

— Щом получа официално разрешение, ще ви изпратя копия от моите файлове — съгласи се французойката. — Трупът, който открихме, беше полуизяден от котките, ето защо липсващият орган не ни направи впечатление.

Ив си помисли за неутолимия апетит на Галахад, сетне побърза да прогони ужасяващата мисъл.

— Според мен убийството е било извършено по същия начин и по същата причина, поради които са били умъртвени двама души в Ню Йорк и в Чикаго. Проучихте ли какво е било здравословното състояние на жертвата?

— Никой не ми е наредил да го сторя. Страхувам се, че никой не обърна внимание на този случай — както ви казах, трупът беше полуизяден и веществените доказателства унищожени. Но онова, което ми разказахте, възбуди любопитството ми. Ще ми предоставите ли информация за вашите случаи?

— Съгласна съм. А пък от вас искам списък на най-добрите медицински и изследователски центрове в Париж. Съществуват ли клиники, където се извършва присаждане на органи?

Мари учудено вдигна вежди.

— Действително има такава клиника. Към нея ли водят следите?

— Може би. Проверете коя болница е посещавал Льоклерк. Интересува ме в какво състояние е бил черният му дроб.

— Ще се погрижа да получите колкото е възможно по-бързо желаните от вас сведения, лейтенант. Надявам се и вие да направите същото. Навремето решихме, че убийството на Льоклерк не заслужава внимание, но ако излезете права, нещата се променят.

— Сравнете снимките на труповете. Вероятно ще намерите някаква прилика. Благодаря. Скоро отново ще ви се обадя.

— Мислите ли, че този тип обикаля света, за да избира жертвите си?

— Точно така. Необходими са му „специални“ хора. Този човек е много прецизен и методичен. А сега трябва да се обадим в Чикаго.

Въпреки че този път не ѝ се налагаше да използва преводач, Ив срещна много по-големи затруднения с колегите си в Чикаго.

Оказа се, че детективът, който беше разследвал убийството, се беше пенсионирал, без да довърши работата си. Тя помоли да я свържат с човека, който беше поел задълженията му. Помолиха я да почака, междувременно беше принудена няколко пъти да изслуша някаква идиотска реклама за благотворително мероприятие за набиране на средства за чикагската полиция.

Точно когато ѝ се струваше, че ще полудее от натрапчивия механичен глас, я свързаха с някой си детектив Кимики.

— С какво мога да ви услужа, лейтенант? — попита той.

Ив обясни какво се е случило в Ню Йорк. Кимики с отегчен глас я изслуша, после промърмори:

— Да, да, спомням си този случай. Попаднахме в задънена улица. Макрий не стигна до никъде. Прехвърлихме работата на друг колега, но засега извършителят е неизвестен.

— Вече ти обясних, че и тук са извършени подобни престъпления, Кимики. Информацията, която искам от теб, може би ще ми помогне.

— Не разполагаме кой знае с какво, пък и те предупреждавам, че си имам много по-важна работа. Все пак ще поискам разрешение от шефа, за да не съм в нарушение...

— Гледай да не се преумориш, колега.

Детективът се престори, че не долавя подигравателния ѝ тон, а продължи:

— Слушай, когато Макрий преждевременно се пенсионира, струпаха на главата ми всичките случаи, с които се е занимавал. Аз решавам на кой да дам предимство. Ще ти изпратя сведенията при първа възможност. — Той прекъсна връзката.

— Тъпак! — промърмори Ив и разтърка вратните си мускули. — Преждевременно пенсиониране ли? — Тя погледна към Пийбоди. —

Провери кога и защо Макрий е напуснал полицията.

След половин час Ив нетърпеливо крачеше напред-назад по коридора в моргата, докато чакаше да бъде допусната при доктор Морис. Щом ключалките изщракаха, тя побърза да влезе в залата за аутопсии.

Усети отвратителната миризма на разлагаща се плът и дълбоко си пое въздух, за да не повърне. Погледна за миг към трупа върху масата и побърза да си сложи въздушна маска.

— За бога, Морис, как издържаш тази воня?

Патологът невъзмутимо продължаваше да прави стандартния клинообразен разрез.

— За мен това е поредният ден в рая, Далас.

Поради въздушния филтър гласът му звучеше като на робот, очите му, увеличени от очилата с голям диоптър, напомняха очите на огромен жабок. — Тази госпожица е била открита снощи, след като съседите са разбили вратата ѝ; изплашени от вонята, носеща се от жилището. Мъртва е поне от седем дни. Предполагам, че е била удушена с ръце.

— Имала ли е любовник?

— Доколкото разбрах, ченгето, което разследва случая, се опитва да го намери. Едно е абсолютно сигурно — тази жена никога повече няма да има любовник...

— Голям майтапчия си, Морис. Сравни ли данните за убийството на Спиндлър с тези на Снукс?

— Да. Заключениеето ми още не е готово, но щом си дошла тук, предполагам, че искаш отговор незабавно. Според мен двамата са убити от един и същ човек.

— Това вече ми е ясно. Обясни ми защо случаят „Спиндлър“ е бил отнесен към приключените дела.

— Някой не си е свършил докрай работата — заяви той и пъкна ръце в подпухналия труп. — Не съм я аутопсирал, иначе веднага щях да се досетя, когато видях този Снукс. Естествено щях да стигна и до други заключения... Колежката, която е извършила аутопсията на сводницата, е била служебно порицана. — Той вдигна глава и погледна Ив право в очите. — Мисля, че втори път няма да допусне подобна

грешка. Не искам да я оправдавам, но тя твърдеше, че следователят я накарал да бърза.

— Това вече няма значение. Трябва ми цялата информация.

Морис въздъхна.

— Възникна известен проблем. Данните за Спиндлър са изчезнали от компютъра.

— Какво?

— Изчезнали са безвъзвратно. Дори нямаше да знам, че е била аутопсирана тук, ако ти не го беше разбрала от файловете на служителя, занимаващ се с разследването.

— Разпита ли колежката ти?

— Тя се кълне, че е въвела всички данни в компютъра.

— Питам се дали лъже или е прекалено глупава. А може би информацията е била унищожена.

— Сигурен съм, че не лъже. Признавам, че още е неопитна, но в никакъв случай не е глупава. Възможно е данните да са били заличени по погрешка, но така и не успяхме да ги възстановим. Името на Спиндлър не фигурира сред имената на мъртъвците, които са били докарани в моргата.

— Следователно информацията съзнателно е била изтрита. Но защо? — изсъска Ив и гневно пъкна ръце в джобовете си. — Кой има достъп до компютъра?

— Всички патолози. — За пръв път той изглеждаше разтревожен. — Свиках събрание на персонала и ще проведе вътрешно разследване. Не се съмнявам в хората си, Далас. Добре ги познавам и знам, че не са способни на подобно нещо.

— Компютрите обезопасени ли са от проникване?

— Очевидно не са.

— Някой е искал да ни попречи да свържем двете убийства. Плановите му се провалиха... — разсъждаваше тя на глас и кръстосваше залата. — Онзи идиот от Сто шейсет и втори участък е забъркал истинска каша. Открих подобни убийства в Чикаго и в Париж, но се страхувам, че ще се натъкнем и на други. Струва ми се, че попаднах на следа — става въпрос за скъпи клиники. Опитах се да прочета куп медицински статии, но главата ми пламна от неразбираеми термини. Необходим ми е консултант.

— С удоволствие бих ти помогнал, но не разбирам от присаждане на органи. Трябва ти обикновен лекар.

— Какво ще кажеш за Майра?

— Тя също работи в друга област, но е за предпочитане пред моя милост.

— Почакай... Спомних си, че познавам подходяща лекарка. Първо ще опитам с нея. Слушай, Морис, някой се подиграва с нас. Направи ми копия на всички материали, свързани със Снукс. Направи копия и за себе си и скрий дисковете на сигурно място.

Патологът кисело се усмихна.

— Вече съм го сторил. Изпратих дисковете в дома ти по частен куриер. Може би ще ме помислиш за параноик, но...

— Мисля, че си много умен. — Тя свали маската и тръгна към вратата, но преди да я отвори, се обърна и промълви:

— Морис, пази се.

Пийбоди, която седеше на скамейка в коридора, побърза да се изправи.

— Най-сетне се добрах до сведения за Макрий от Чикаго. Май е по-лесно да получиш информация за някой психопат, отколкото за ченге.

— Полицията знае как де предпазва служителите си — промълви Ив, докато вървяха към изхода. Тази история започваше сериозно да я тревожи.

— Научих, че пенсионираният колега е бил на трийсет — служил е едва осем години. Напуснал е полицията, въпреки че е щял да получава по-малко от десет процента от пълната пенсия. Ако беше порботил още две години, сумата щеше да се удвои.

— Защо е напуснал? Може би поради болест или пък е имало друга причина?

— В досието му не е записано нищо. Разбрах... — За миг тя замълча, защото излязоха на улицата и леденият вятър сякаш ѝ зашлеви плесница. — Разбрах, че този Макрий се е ползвал с добра репутация и след по-малко от година е трябвало отново да бъде повишен. Справял се е отлично с работата си, което се доказва от големия брой на случаите, които е разкрил. Репутацията му е неопетнена, а през последните три години е бил служител на отдел „Убийства“.

— Трябва да надникнем в личния му живот. Може би съпругата му го е принудила да напусне службата, като го е заплашила с развод. Или пък е имал материални затруднения — да речем, че е обичал чашката, друсал се и си е падал по комара.

— По-трудно ще се добера до тази информация. Трябва да подам заявка и да измъкна основателна причина.

— Не се притеснявай — това е моя работа. — Ив седна зад волана и си помисли, че за нелегалния компютър на Рурк няма непосилни задачи. — Но предпочитам да не се интересува откъде съм получила сведенията.

— Какви сведения? — усмихна се сътрудничката ѝ.

— Браво, бързо схващаш. А сега се обади на диспечера и му съобщи, че излизаме в почивка. Не искам никой да знае за следващото ни посещение.

— Жестоко! Може би ще се срещнем с мъже и ще правим секс?

— Не ти ли стига да се любиш с Чарлс?

Пийбоди смутено се покашля.

— Ами... напоследък не ми се е случвало. — Сетне заговори в комуникатора: — Диспечер, говори полицай Дилия Пийбоди. Лейтенант Ив Далас иска разрешение за почивка.

— Съобщението е прието... Имате разрешение.

— Мисля, че няма да е зле тези непознати мъже първо да ни заведат на обяд — обърна се Пийбоди към началничката си.

— Ще те заведа на обяд, но категорично отказвам да правя секс с теб. Престани да мислиш за храна и за чукане, защото искам да ти съобщя нещо важно.

Когато спряха пред болницата на улица „Канал“, на Пийбоди вече не ѝ беше до шеги.

— Навярно мислите, че случаят е изключително сериозен и не става дума само за убийствата на бездомници и проститутки, нали, лейтенант?

— Мисля, че трябва да направим копия на всички материали по случаите и да не разгласяваме резултатите от разследването.

Видя някакъв алкохолик, който се подпираше на стената и му подвикна:

— Ела насам. Питам се дали си оглупял напълно или са ти останали достатъчно мозъчни клетки, че да спечелиш една

двайсетачка.

— Умът ми е като бръснач — оживи се той. — Какво ще желаете?

— Когато изляза от болницата, да намеря колата си на същото място, при това здрава и непокътната. Тогава ще получиш парите.

— Става. — Скитникът пхна бутилката в джоба си и се втренчи в автомобила като котка, която дебне пред миша дупка.

— Можеше да го заплашите както направихте с онзи тип в бедняшкия квартал — отбеляза Пийбоди.

— Не обичам да заплашвам беззащитните. — Ив прекоси чакалнята и мимоходом забеляза, че положението беше още по-трагично, отколкото при предишното ѝ посещение. Приблужи се до гишетото и заяви, че иска да говори с доктор Димато.

Дежурна беше същата сестра, която според табелката, прикрепена към престилката ѝ, се наричаше Джан. Тя намръщено изгледа Ив.

— Доктор Димато е заета.

— Ще я почакам в същата стая, където ме поканихте миналия път. Кажете ѝ, че няма да ѝ отнема много време.

— Днес тя има много работа.

— Какво съвпадение — аз също. — Ив застана до вратата и нетърпеливо се втренчи в сестрата.

Джан тежко въздъхна и раздражено вдигна рамене. Ив разсеяно си помисли, че тази жена мразеше професията си. Когато вратата се отвори, тя влезе в коридора и присмехулно каза:

— Много благодаря. Ведрото ви изражение подсказва какво удоволствие изпитвате от работата си.

Джан слисано я изгледа — очевидно не беше разбрала, че ѝ се подиграват. Ив мина покрай нея и се настани в оскъдно обзаведената стаичка, за да почака Луиз.

Доктор Димато се появи след двайсет минути и очевидно не се зарадва на посетителката.

— Моля ви да побързате. Предстои ми да наместя счупената ръка на един пациент.

— Тогава ще премина направо към целта на посещението ми. Ще се съгласите ли да бъдете моя консултантка във връзка със серия от убийства? Работното време е отвратително, заплащането е мизерно,

може би ще рискувате живота си, а отгоре на всичко съм много взискателна към сътрудниците си.

— Кога започвам?

Усмивката на Ив беше толкова неочаквана и сърдечна, че младата лекарка едва не се вцепени от изненада.

— Кога е следващият ти почивен ден?

— Нямам право на целодневна отпускат, но за сметка на това утре смяната ми започва чак в два следобед.

— Прекрасно. Искам те у дома точно в осем сутринта. Пийбоди, дай й адреса ми.

— Не е необходимо, лейтенант. — Сега беше ред на Луиз да се усмихне. — Всички знаят къде живее Рурк.

— Тогава ще те чакам. И не закъснявай. — Докато вървяха по коридора, тя се обърна към сътрудничката си: — С удоволствие ще работя с нея.

— Необходимо ли е да подготвя официална молба доктор Димато да бъде назначена за ваша консултантка?

— Засега ще го запазим в тайна. — Ив си спомни за изчезналата информация и поклати глава. Сетне седна зад волана. — Свържи се с диспечера и му съобщи, че сме на разположение.

Сътрудничката й жално я изгледа.

— Нали щяхте да ме водите на обяд?

— Ама и ти си една лакомница! Отказвам да купувам храна от този квартал — истински развъдник на болести е. — Вярна на думата си, тя подкара колата и спря едва когато забеляза сравнително чист подвижен павилион за храна. Взе си порция пържени картофи, а Пийбоди се изкуши от огромен сандвич със соеви наденички и зеленчуци.

Ив превключи на автоматичен пилот и разсеяно изяде картофките, докато размишляваше. Толкова се беше унесла, че дори не забелязваше оглушителния шум от натовареното улично движение и монотонното, неспирно бръмчене на въздушните автобуси. Много магазини обявяваха сезонни разпродажби чрез високоговорители или крещящи неоновии реклами.

Клиентите, които бързаха да се възползват от намалението, зъзнеха по откритите ескалатори и бързаха да влязат в магазините. Ив си каза, че зимата беше лош сезон за крадците и мошениците — никой

пешеходец не се спираше достатъчно дълго на улицата, за да бъде ограбен или измамен. Все пак тя забеляза, че в един вход се разиграваше комар, видя и неколцина крадци, които се придвижваха мълниеносно на въздушни кънки.

„Ежедневие“ — помисли си тя. Измамниците и джебчиите бяха част от действителността. Всички знаеха за съществуването им и се надяваха да не станат техни жертви.

Бездомниците също бяха част от ежедневието на огромния град. Изкарваха зимата с надеждата, че няма да умрат от студ в жалките си колиби. Всъщност никой не се интересуваше от съдбата им — какво значение имаше смъртта на някакъв скитник?

Навярно убиецът разчиташе именно на това безразличие към съдбата на несретниците. Жертвите му нямаха роднини, приятели или любовници, които да задават неудобни въпроси.

Нито една телевизионна станция не беше съобщавала наскоро да е бил убит някой бездомник. Това не беше интересна новина, която да повиши рейтинга им.

Ив се усмихна, питаше се как ли щеше да реагира Надин Фарст, ако предложеше да ѝ даде интервю. Изяде последното картофче и набра номера на репортерката.

— Ало? Тук Фарст. Говорете по-бързо и по същество. Имам включване на живо в десет.

— Искаш ли интервю, Надин?

— Далас! — Лицето на репортерката засия. — Какво желаш в замяна?

— Да си вършиш работата — това е всичко. Разследвам убийството на един бездомник...

— Почакай. Това не е интересно. Миналия месец направихме предаване за скитниците, споменахме, че умират от студа и че ги убиват. Тази тема може да се експлоатира най-много два пъти в годината. Прекалено рано е за...

— Човекът е бил разрязан и сърцето му е било откраднато.

— Пак не става. През октомври — точно преди Хелюин — излъчихме материал за различните секти и ритуалите им. Продуцентът няма да се навие да направи репортаж за някакъв си бездомник. Виж, ако зрителите можеха да надникнат в интимния живот на лейтенант Далас и Рурк...

— Никой няма право да „наднича в интимния ми живот“. Чуй какво още имам да ти кажа: преди няколко месеца е била убита някаква бивша проститутка. Някой е „взел“ бърбреците ѝ.

В погледа на Надин проблесна любопитство, тя наостри уши, сетне промълви:

— Мислиш си, че между двете убийства има някаква връзка?

— Вместо да ме разпитваш, се постарай да си вършиш работата. После отново ще поговорим. — Тя прекъсна връзката, превключи на ръчно управление и хвана волана.

— Май Надин захапа стръвта, лейтенант — обади се Пийбоди.

— За един час тя ще открие повече информация, отколкото шест дроида за цяла седмица. После ще ми позвъни и ще поиска да дам официално изявление и интервю. Тъй като съм добра по душа, ще се съглася.

— Няма да е зле отначало да я поразиграете, за да не се усъмни, че я използвате за някаква ваша цел.

— Разбира се, но не искам Надин да загуби търпение. Обади се на диспечера и му съобщи, че отиваме в жилището на Спидлър. Искам престъпниците да разберат, че съм попаднала на следа. Това ще ги изнерви, а нервните хора по-често допускат грешки.

Тя не очакваше да открие веществени доказателства — все пак убийството беше извършено преди няколко месеца. Искаше ѝ се да добие представа как е живяла бившата проститутка и да разпита съседите ѝ.

Мизерният апартамент на Спидлър се намираше в един от панелните блокове, които бяха набързо издигнати, за да заменят разрушените къщи по време на Градските войни.

Кметът на Ню Йорк беше обещал, че след десетина години грозните постройки ще бъдат заменени от по-солидни и красиви сгради.

Изминали бяха няколко десетилетия от края на войните, но грозните панелни здания още не бяха разрушени.

Някакъв самодееен художник беше изрисувал със спрей върху сивкавата фасада на блока голи мъже и жени, съвокупляващи се в различни пози. Ив реши, че този човек е бил добър в занаята, освен това е притежавал чувство за хумор, защото в тази сграда живееха повечето проститутки, които работеха по улиците на квартала.

Над входната врата нямаше камера за наблюдение, липсваше кодирано заключващо устройство. Подобни „придобивки на цивилизацията“ не бяха познати в този мизерен квартал, или ако някога ги е имало, отдавна бяха откраднати или унищожени.

Ив и Пийбоди влязоха в тъмен коридор. Видяха редица от счупени и надраскани пощенски кутии. Вратата на асансьора беше заключена с катинар.

— Спиндлър е живяла в апартамент на четвъртия етаж — промърмори Пийбоди и с отвращение огледа разнебитеното стълбище. — А проклетият асансьор не работи.

— Ще се качим по стълбите, тъкмо ще ти спадне храната.

Някой беше засилил докрай звука на стереоуредбата си и музиката сякаш разтърсваше сградата. Все пак това беше за предпочитане пред звуците, които се разнасяха иззад една от вратите на втория етаж.

Ако се съдеше по тежкото дишане и скърцането на леглото, някоя проститутка работваше таксата си. След миг мъжки глас изкрещя:

— Духай! Духай, мръснице!

— Интересен подход — сухо отбеляза Пийбоди. — Получихме доказателство, че стените на тази кокетна сграда не са звукоизолирани.

— Мисля, че на обитателите хич не им пука. — Ив спря пред вратата на апартамент 4-С и почука. Уличните проститутки работеха по двайсет и четири часа в денонощието, но на смени. Ето защо предполагаше, че ще намери някоя от тях в жилището.

— Смяната ми започва чак довечера! — изкрещя някаква жена. — Разкарай се!

Ив вдигна значката си пред шпионката.

— Полиция. Искам да си поговорим.

— Разрешителното ми е наред. Престанете да ме тормозите.

— Отвори вратата, иначе наистина ще започна да те тормозя.

Жената гневно изруга, ключалката щракна. Вратата леко се откряна и през процепа Ив видя кървясало око.

— К'во искате? Не съм на бачкане и се опитвам да подремна. Що сте се разтропали?

Съдейки по замъгления ѝ поглед, Ив разбра, че непознатата се опитваше да заспи с помощта на наркотик.

— От кога живееш в този апартамент?

— От няколко седмици. А на теб к'во ти пука?

— Къде живееше преди това?

— Ей там, отсреща. Слушай, имам си разрешително и редовно ходя на доктор. Няма за к'во да се хванеш.

— Ти момиче на Спиндлър ли беше?

— Ъ-хъ. — Жената още малко откряна вратата и Ив видя другото ѝ око и гневно стиснатите ѝ устни. — А на теб к'во ти пука? — повтори непознатата.

— Как се казваш?

— Манди. А на теб...

— Това вече го каза. Отвори, Манди. Искам да ти задам няколко въпроса за Спиндлър.

— Мъртва е — само това знам. — Все пак тя отвори вратата. Косата ѝ беше много късо подстригана, тъй като уличните проститутки предпочитаха да носят перуки. Навярно беше на около трийсет, но лицето ѝ беше на четирийсетгодишна жена.

Очевидно Манди полагаше по-големи грижи за пищното си тяло. Ив забеляза, че огромните ѝ гърди под розовата роба бяха твърди и опъваха копринената материя. Помисли си, че жената е права да „инвестира“ в тялото си. Клиентите не гледаха лицата на проститутките.

Двете с Пийбоди влязоха в жилището, което беше преустроено за извършване на два вида дейност.

Помещението беше разделено със завеса. В едната „стаичка“ имаше две легла, а на стената беше поставен ценоразпис за различните „услуги“. В другата половина на помещението имаше компютър, видеотелефон и един стол.

— Ти ли пое работата на Спиндлър? — поинтересува се Ив.

— Четири сме, дето въртим бизнеса. Рекохме си, че все някой трябва да го върши, пък и така ще се чупим поне за малко от улицата. — Манди се поусмихна и добави: — Станахме голяма работа, сега ние набавяме мадами за клиентите.

— Няма що, страхотни умници сте. Слушай, беше ли тук през нощта, когато са убили Спиндлър?

— Ами... може би. Влизах, излизах, нали знаеш каква е нашата работа. Сещам се, че тогава бизнесът много вървеше. — Тя се настани

на единствения стол и протегна крака. — Сигурно щото не беше толкоз студено.

— Под ръка ли ти е бележникът, в който записваш ангажиментите си?

Проститутката се намръщи.

— Няма защо да си пъхаш носа в тефтера ми, нали виждаш, че съм откровена с теб.

— Тогава ми разкажи всичко, което знаеш. Сигурна съм, че си спомняш дори най-малките подробности от онази нощ. Дори и в този квартал убийства не се случват толкова често.

— Разбира се, че си спомням. — Манди сви рамене. — Тъкмо си почивах, когато Лайда я намери и направо откачи. Бога ми, крещеше като девственица. После взе да тропа на вратата ми. Викаше, че дъртата мръсница е умряла, че имало кръв... Рекох ѝ да си затваря плювалника и да викне ченгетата, щом толкова ѝ се иска. После пак си легнах.

— Не отиде ли да провериш какво се е случило?

— Хич не ми пукаше за дъртата. Щях да се радвам, ако наистина беше гушнала босилека, пет пари не давах, дори да беше жива.

— Откога работиш за нея?

— От шест години. — Манди широко се прозина. — А сега бачкам за себе си.

— Май не си я харесвала, а?

— Мразех я в червата. Слушай, вече казах на другото ченге: не можеше да познаваш мадам и да не я мразиш. Не съм чула нищо, не съм видяла нищо, ама даже да бях, нямаше да ти кажа.

— С какво ченге си разговаряла?

— Първо беше униформен полицаи, като тази. — Проститутката кимна към Пийбоди. — После дойде една като тебе... Разбрах, че не им дреме, задето са очистили една стара чанта. А ти защо толкова се интересуваш?

— Манди, срещала съм много момичета като теб. — Ив пристъпи към нея и се приведе. — Тази жена е била сводница, следователно е държала пари вкъщи — нямало е да хукне посред нощ да ги внася в банката, нали? Очистили са я преди момичетата да приключат смяната си, а в рапорта не се споменава за намерени пари.

Манди кръстоса крака.

— Значи някое ченге е свило мангизите. К'во от това?

— Според мен ченгето не би взело цялата сума. Всъщност мисля, че полицаите наистина не са открили нищо. Ето защо искам да ми кажеш всичко, което знаеш. В противен случай ще те прибера на топло, а в ареста всички пропяват. Изобщо не ми пука дали си откраднала парите на Спиндлър, но ме интересува точно какво се е случило през онази нощ. — Изчака, за да даде възможност на проститутката да разбере думите ѝ, и продължи. — И така, приятелката ти заблъскала по вратата и ти съобщила за убийството. Престани да ме баламосваш, че си си легнала. Искам истината, разбра ли?

Манди я наблюдаваше изпод око и я преценяваше. Научила се беше да съди за хората по израженията им и по поведението, в противен случай едва ли щеше да доживее до дълбока старост. Реши, че това ченге нямаше да я остави на мира, докато не научи истината.

— Все някой щеше да гепи мангизите, затуй с Лайда си ги поделихме. Голямо чудо!

— Значи си влязла и си огледала Спиндлър.

— О, не. Просто проверих дали наистина е хвърлила топа, ама за това не беше нужно да влизам в спалнята. Имаше много кръв и вонеше гадно.

— Добре. А сега ми разкажи за нощта преди убийството. Спомена, че си имала много работа. Знаеш какви клиенти идват тук. Забеляза ли някой, който изглеждаше не на място в този квартал?

— Ще имаш да вземаш. Не ща да се забърквам с полицията заради някаква дърта мръсница.

— Тогава ми кажи какво си видяла. Иначе ще те обвиня, че си унищожила ценни вещественни доказателства, защото първа си се озовала на местопрестъплението. — Ив отново замълча, докато Манди размишляваше. — Възползвай се от предложението, защото ще уредя да те подложат на специален тест — тогава ще кажеш цялата истина, но ще прекараш и няколко дни в ареста.

— Ама че си гадна! — Манди стана и отиде да си вземе бира от хладилника. — Казах ти, че онази нощ се скъсах от работа. Когато се прибирах с поредния клиент, видях двама типа да излизат от сградата. Рекох си: „Мамка му на моя късмет! Трябва да се чукам с някакъв

малоумник, а някоя от колегките е гепила двама сладури, дето сигурно са въшливи с пари!“.

— Защо си помисли, че са богати?

— Заради тузарските им палта. И двамата носеха нещо... май бяха чанти. Реших, че са си донесли „секс играчки“.

— Сигурна ли си, че бяха мъже?

Манди замислено отпи от бутилката.

— Ами... рекох си, че са мъже, обаче не успях да ги разгледам, щото онзи тъпак вече ме натискаше.

Ив кимна и приседна на ръба на бюрото.

— Добре, Манди. А сега ще повторим всичко отначало. Може би ще си спомниш още нещо.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Ив ненавиждаше бляскавите светски тържества почти колкото лекарствата. Избягваше ги, когато беше възможно (това рядко ѝ се отдаваше, откакто беше омъжена за Рурк), а когато присъствието ѝ беше наложително, решително стискаше зъби и се опитваше да не обръща внимание на нещата, които я дразнеха.

Но сега с нетърпение очакваше благотворителния бал на „Дрейк“, защото нямаше да присъства като гостенка. Този път отиваше в ролята си на ченге.

Съжаляваше, че не ще може да вземе оръжието си — тежестта му ѝ придаваше увереност, но нямаше как да го скрие под елегантната си вечерна рокля. Беше избрала да носи тоалет, сътворен от Леонардо, тъй като той беше сред моделиерите, чиито творения щяха да бъдат показани на модното ревю.

Гардеробът ѝ беше препълнен с негови модели. Откакто Леонардо се беше появил в живота на Мейвис, следователно и в живота на Ив, тя притежаваше толкова елегантни рокли, че биха стигнали за цяла театрална трупа. За щастие можеше да носи на работа любимите си джинси, панталони и ризи.

Беше избрала роклята заради цвета ѝ на потъмняла мед и заради семплия модел. Дрехата стигаше до глезените ѝ, което я наведе на мисълта да прикрепи оръжието към прасеца си. Накрая го пхна във вечерната си чантичка заедно със значката си. Обичаше да бъде подготвена за всякакви изненади.

Когато влезе в балната зала, си помисли, че въоръжените ченгета нямат място сред елегантните гости, отрупани със скъпоценности. Долови уханието на парниковите цветя и на скъпите парфюми. Отнякъде звучеше тиха музика.

Сервитьори с изискани черни униформи поднасяха на гостите кристални чаши с шампанско и различни екзотични питиета. Присъстващите тихо разговаряха, от време на време се разнасяше приглушен смях.

Ив си каза, че всички до един ѝ изглеждаха помпозни и досадни, а атмосферата — потискаща. Точно когато възнамеряваше да сподели мисълта си с Рурк, се дочу възторжен писък и звън на счупена кристална чаша.

Мейвис Фрийстоун, която напомняше пъстра птица сред облечените в черно дами, замаха с ръка и многобройните ѝ пръстени проблеснаха на светлината на разкошните полилеи. Изкиска се, извини се на сервитьора, когото беше блъснала, и тичешком прекоси залата, като се полюшваше на петнайсетсантиметровите токчета. Ив забеляза, че приятелката ѝ носеше сребристи сандали, а ноктите на краката ѝ бяха боядисани в яркосиньо.

— Далас! — отново извика певицата и се хвърли на шията на приятелката си. — Тук е направо вълшебно! Мислех, че няма да дойдеш. Леонардо ще се зарадва, като те види. В момента е в гардеробната на манекенките и е изпаднал в истерия. Посъветвах го да вземе успокоително, че току-виж се издрайфал върху някого. Здравсти, Рурк.

Преди Ив да успее да я спре, певицата прегърна съпруга ѝ.

— Божичко, и двамата изглеждате супер! Успяхте ли да пийнете нещо? Коктейлите „Торнадо“ са върховни. Изпих вече три.

— Изглежда са ти се отразили добре. — Рурк неволно се усмихна като наблюдаваше дребничката певица, която вече беше полупияна.

— Ей, недей да ме занасяш. За всеки случай си нося хапчета за изтрезняване, за да подкрепям Леонардо, когато манекенките започнат да представят неговите модели. Но преди това... — Тя понечи да вземе нова чаша от подноса на сервитьора и за малко не падна. Ив я прегърна и прошепна:

— Но преди това ще хапнем нещо.

Страничният наблюдател би си помислил, че не е виждал хора, които толкова се различаваха помежду си. Рурк беше изключително сексапилен в елегантния си смокинг, Ив изглеждаше неотразима в семплата си вечерна рокля, а Мейвис привличаше вниманието със сребрилата си дреха, която изглеждаше като мокра и ставаше прозрачна на сантиметри под чатала ѝ. Върху едното ѝ бедро беше татуиран ухилен гущер.

Дългата ѝ до раменете коса беше боядисана в същия яркосин цвят като ноктите ѝ.

— Истинската вечеря ще бъде след ревюто — отбеляза тя, но все пак си взе от съблазнителните малки сандвичи.

— Защо да чакаме дотогава? — Ив напълни чинията си с апетитни соленки и сладкиши, но дори не ги опита, а развеселено наблюдаваше приятелката си.

— Божичко, храната е страхотна — заяви Мейвис, после се изкиска и притисна корема си. — Ако продължавам в същия дух, ще повърна. Май ще е по-добре да си взема хапчетата за изтрезняване и да отида при Леонардо. Може би има нужда от мен — толкова се изнервя преди всяко ревю. Честно да си кажа, радвам се, че сте тук. Повечето от тия хора са... абсолютни досадници.

— Отивай при Леонардо. Аз трябва да остана и да разговарям с досадниците.

— Ще седнем на една маса по време на вечерята и ще си правим майтап с другите. Видях кошмарни тоалети! — Певицата тръсна глава и се отдалечи.

— След една-две седмици пускаме на пазара дискове и видеофилми с нейни изпълнения — обърна се Рурк към Ив. — Питам се какво ли ще бъде мнението на публиката за Мейвис Фрийстоун.

— Сигурна съм в успеха ѝ — никой не може да устои на чара на Мейвис. — Ив усмихнато погледна съпруга си. — Хайде, запознай ме с досадниците. Мисля, че присъствието ми ще изнерви някого.

За пръв път блестящото събитие не ѝ се струваше скучно. Всеки, с когото се запознаваше, беше потенциален заподозрян. Някои се усмихваха, други учтиво кимваха, трети учудено вдигаха вежди, когато научаваха, че тя е ченге от отдел „Убийства“.

Ив забеляза между гостите доктор Майра и Кагни; изненадана беше, когато видя и Луиз Димато. Реши, че ще поговори с тях по-късно и протегна ръка на доктор Тая Уо.

— Приятно ми е да се запознаем, лейтенант, слушала съм много за вас.

— Нима?

— Да. Редовно следя местните новини. През последната година непрекъснато срещам името ви в пресата и в различни телевизионни

репортажи. Журналистите обичат да описват подвизите ви, но станяхте още по-популярна след брака ви с Рурк.

Гласът на лекарката беше дрезгав, но не дразнеше слуха. Изглеждаше изключително елегантна в черната си рокля. Единственото ѝ бижу беше малка златна значка, изобразяваща две змии, увити около жезъл, увенчан с крила — древния лекарски символ.

— Да работиш в полицията съвсем не означава да извършваш подвизи — промърмори Ив.

Доктор Уо се усмихна — по-точно устните ѝ се разтегнаха за миг, но очите ѝ останаха сериозни.

— Не исках да ви обидя. Според мен новините са най-висшата форма на забавлението. Много по-правдоподобни са от книгите и видеофилмите, защото показват хората в истинската им светлина, те изказват собственото си мнение. Освен това престъпленията ме интересуват.

— Мен също. — Ив си помисли, че жената ѝ беше предоставила идеална възможност да насочи разговора към темата, която е интересуваше. — Може би ще ви бъде любопитно да научите, че в момента разследвам серия от убийства. Жертвите са бездомници, наркомани, улични проститутки.

— Животът на тези хора е ужасяващ.

— И смъртта им е била ужасна. На всеки един чрез операция е отстранен вътрешен орган. Операциите са дело на отличен хирург, а бедните хорица насила са били превърнати в донори.

Доктор Уо присви очи.

— Не съм чула нищо по този въпрос.

— Ще чуете — с престолено безразличие заяви Ив. — В момента проследявам няколко души. Разбрах, че сте специалистка по трансплантация на органи. — Тя замълча и забеляза как лекарката понечи да каже нещо, но се отказа. — Питам се дали не можете да ми помогнете с някакво предположение... от медицинска гледна точка.

— Ами... — Доктор Уо машинално посегна към значката си. Ив забеляза, че ноктите ѝ бяха късо подрязани и не бяха лакирани. — Може би престъпникът зарежда черния пазар, макар че след създаването на евтините изкуствени органи търсенето на човешки е много ограничено.

— Най-странно е, че откраднатите сърца, бъбреци, черен дроб са били увредени.

— Така ли? Тогава си имате работа с безумец. — Тя поклати глава. — Никога няма да проумея какво става в човешкото съзнание. С тялото е много по-лесно — то е като двигател, който може да бъде поправен и настроен. Но човек никога не е сигурен какво се случва в мозъка дори на нормалните хора, винаги съществува възможност да се допусне грешка. Все пак имате право — тази тема е изключително интересна.

Тя извърна очи, а Ив доволно си помисли: „Иска й се да прекрати разговора, но не знае как да ме зареже, без да обиди богатия ми съпруг.“

— Съпругата ми е много упорита. — Рурк прегърна Ив през раменете. — Никога не се предава, докато не открие онова, което търси. Мисля, че в известно отношение ченгетата и лекарите си приличат. Въпреки че работата им е трудна и отговорна, те изцяло са посветени на професията си.

— Така е. Извинете... — Уо махна на някакъв мъж.

Ив позна Майкъл Уейвърли от снимката в досието му. Беше най-младият в списъка; тя си спомни, че докторът беше ерген и в момента бе председател на Лекарския съюз.

Беше много висок, доста привлекателен и се държеше по-свободно от колегите си. Златистата му къдрава коса стигаше почти до раменете му, той носеше смокинга си с черна риза без яка и с посребрени копчета.

Когато се усмихна, цялото му лице засия и това подсили чара му.

— Здравей, Тая. — Той се наведе и я целуна по страната, сетне протегна ръка на Рурк. — Радвам се отново да ви видя. Ние в „Дрейк“ високо оценяваме щедростта ви.

— С удоволствие отпускам средства за благородната ви кауза. Запознайте се със съпругата ми. — Рурк не отдръпна ръката си от рамото на Ив, защото забеляза с какъв интерес хирургът втренчи поглед в нея. Не му допадаше, когато мъжете проявяваха толкова голям интерес към Ив. — Лейтенант Далас.

— Лейтенант ли? — Хирургът й протегна ръка и се усмихна още по-чаровно. — О, да, бях чул, че жена ви е ченге. Приятно ми е. Да

предполагаме ли, че градът е в безопасност, щом имате възможност да присъствате на нашето празненство?

— Ние, ченгетата, никога не предполагахме, докторе.

Той се засмя и приятелски стисна ръката ѝ.

— Тая призна ли пред вас, че се интересува от престъпленията? Чете само медицински списания и криминални романи.

— Точно разказвах за серия престъпления, които за съжаление не са плод на въображението ми — обясни Ив и отново описа случилото се, като внимателно наблюдаваше Уейвърли. Забеляза как по лицето му пробягваха различни изражения — любопитство, изненада, учудване и най-сетне разбиране.

— Убедени сте, че престъпникът е лекар, по-точно хирург. Трудно ми е да го повярвам.

— Защо?

— Необходими са доста години и упорит труд, за да станеш добър хирург и да спасяваш хората. Каква причина може да накара способния лекар да отнема живота на ближните си? Много съм озадачен. Подозирате ли някого?

— Няколко души, но още нямам повод да обвиня когото и да било. Ето защо реших да проуча всички добри хирурзи в Ню Йорк.

Уейвърли се изсмя.

— Следователно ние с колежката Уо сме във вашия списък на заподозрените. Поласкан съм. А ти, скъпа?

— Понякога чувството за хумор ти изневерява — гневно процеди доктор Уо и им обърна гръб. — Извинете.

— Тя приема нещата прекалено насериозно — промърмори златокосият хирург. — Е, лейтенант, няма ли да ме попитате къде съм бил в нощта на престъплението?

— Трябва да ми дадете отчет не само за една нощ. Благодаря, че проявихте разбиране — учтиво каза Ив.

Той изненадано примигна и усмивката му помръкна.

— Мисля, че в момента не е уместно да обсъждаме този въпрос.

— Ще ви повикам на разпит в най-близко време.

— Нима? — В гласа му се промъкнаха ледени нотки. — Виждам, че не обичате да си губите времето, лейтенант.

Тя реши, че е успяла да го оскърби, но не и да го нервира. Очевидно смяташе, че благодарение на репутацията си е извън

всякакво съмнение.

— Още веднъж ви благодаря за проявеното разбиране. Рурк, трябва да поговорим с доктор Майра.

— Разбира се. Извинете, докторе... Справи се блестящо — прошепна ѝ, докато си пробиваха път сред множеството.

— Научила съм го от теб. Често съм те наблюдавала как с привидна учтивост нанасяш смъртоносен удар на противника си.

— Благодаря, скъпа. Гордея се с теб.

— Радвам се. А сега ме запознай със следващия хирург.

Рурк дори не въздъхна, а се огледа и заяви:

— Току-що видях Ханс Вандерхавен. Като имам предвид настроението ти, мисля, че сега е моментът да ви запозная.

Поведе я към едър, плешив мъж с елегантно подстригана бяла брада, който стоеше до жена с огромни гърди и дълга червеникава коса.

— Навярно това е последната съпруга на доктора — прошепна той.

— Изглежда си пада по младите дами.

— И по тези с пищна гърд — съгласи се Рурк и тръгна към двойката преди съпругата му да го скастри за „наблюдателността“ му. — Здравей, Ханс.

— Как си, Рурк? — Дълбокият глас на хирурга заглуши тихата музика. Той огледа Ив от главата до петите и добави: — Навярно това е съпругата ти. Приятно ми е да се запознаем, госпожо. Разбрах, че работите в полицията.

— Точно така — рязко отговори младата жена. Стана ѝ неприятно от начина, по който Вандерхавен я оглеждаше и по който ѝ целуна ръка. Но поведението му очевидно ни най-малко не разтревожи жена му, която продължи да се усмихва изкуствено. Когато тя отпи от шампанското си, Ив забеляза пръстена ѝ с огромен диамант.

Докторът се зае да ги представи.

— Запознайте се — съпругата ми Фон, Рурк и...

— Далас. Ив Далас.

— О, чувала съм за вас. — Фон се изкикоти и кокетно запърха с дългите си ресници, които подчертаваха светлосините ѝ очи. — Никога досега не съм разговаряла с полицайка.

Ив си помисли, че ако зависеше от нея и сега не би разговаряла с тази празноглава кукла. Усмихна се и побутна Рурк, който разбра какво се иска от него. Обърна се към Фон и я обсипа с комплименти, а красавицата звънливо се засмя.

Ив съсредоточи вниманието си върху хирурга.

— Забелязах, че доктор Уо носи значка като вашата.

Докторът машинално докосна значката на ревера си и отвърна:

— Нарича се „жезъл на Хермес“ и е наш почетен знак. Навярно и хората с вашата професия имат свои символи. Но да преминем към същината на въпроса. Съмнявам се, че накарахте съпруга си да забавлява хубавата ми жена, за да обсъждате с мен допълненията към облеклото.

— Много сте наблюдателен, докторе.

Изражението му стана сериозно, той сниши глас.

— Колин ми каза, че разследвате убийство, свързано с кражба на човешки органи. Сериозно ли мислите, че престъпникът е хирург?

— Да. И то много добър специалист. — Ив тайно изпита облекчение, че Вандерхавен беше толкова директен и не се опитваше да увърта. Той още беше в списъка на заподозрените, но това не й пречеше да му бъде признателна за откровеността. — Надявам се да ми помогнете. През следващите няколко дни трябва да разпитам вас и ваши колеги.

— Това е обидно. — Той взе чашата си и по цвета и миризмата Ив разбра, че докторът пиеше уиски вместо обичайния коктейл, какъвто поднасяха на подобни празненства. — Навярно е необходимо от ваша гледна точка и все пак се чувствам засегнат. Повярвайте, че нито един лекар не би отнел безпричинно човешки живот по начина, който сте описала на Колин.

— Безпричинно ли? Ще разберем дали е било така, когато установим мотива му — спокойно отговори тя и забеляза как Вандерхавен гневно стисна устни. — Ето фактите, докторе: някой е убил човек и е извадил сърцето му. Според специалистите този някой е бил отличен хирург. Имате ли друго предположение?

— Секта — лаконично отговори той, отпи от уискито си и дълбоко си пое въздух. — Извинете, че избухнах, но става въпрос за мои колеги... с който сме като членове на едно голямо семейство. Мисля, че е секта — повтори с повелителен тон, подсказващ, че Ив

трябва да приеме предположението му. — Предполагам, че неин член има медицинско образование. Отдавна е отминало времето, когато лекарите използваха органи от донори. Увредените органи вече не ни интересуват.

— Откъде знаете, че са били увредени, след като не съм ви го казала? — попита тя, без да откъсва поглед от лицето му.

Вандерхавен неразбиращо я изгледа, сетне примигна.

— Предположих, че е бил увреден, щом жертвата е била от бедняшките квартали. Тези хора нямат пари за лекари и обикновено здравословното им състояние е печално. А сега ме извинете. Искам да запозная съпругата си с някои от гостите. — Хвана Фон под ръка и въпреки очевидното ѝ нежелание да се раздели със събеседника си, я поведе към другия край на залата.

— Добре ме подреди — изстена Рурк, взе чаша шампанско и отпи голяма глътка. — Идиотското ѝ кикотене ще ме преследва дори в съня ми.

— Тази жена е отрупана с бижута като коледна елха — отбеляза Ив. — Мислиш ли, че не са фалшиви?

— Не си нося бижутерската лупа — кисело каза той, — но съм сигурен, че са истински. Според мен тези първокласни диаманти и сапфири струват поне четвърт милион. Естествено един първокласен хирург може да си ги позволи. — Рурк ѝ подаде чашата с шампанско. — Въпреки че голяма част от хонорарите му отиват за издръжката на бившите му съпруги и на децата от предишните му бракове.

— Разговорът с него беше... любопитен. Той вече знаеше всичко и ме упрекна, задето подозирам него и колегите му. — Ив отпи от шампанското и подаде чашата на Рурк. — Имам усещането, че двамата с Кагни бяха разговаряли по въпроса.

— Напълно разбираемо е. Те са не само колеги, но и приятели.

— Ще помоля Майра да ми разкаже за личния живот на тези хора.

Рурк долови промяната в ритъма на музиката и каза:

— Модното ревю ще започне всеки момент. По-късно ще се видим с Майра. Струва ми се, че сега не бива да я безпокоим.

Ив забеляза, че Кагни беше сложил ръка на рамото на психиатърката и ѝ говореше нещо. Напрегнатото му изражение подсказваше, че разговорът е неприятен.

Майра поклати глава, сетне потупа ръката му и се отдалечи.

— Онова, което ѝ каза Кагни, я разтревожи — промълви Ив и изненадващо почувства, че ѝ се иска да защити Майра. — Може би трябва да поговоря с нея, да се опитам да я успокоя...

В този момент се разнесе гръмка музика и гостите се струпаха от двете страни на подиума, по който щяха да дефилират манекените. Ив изгуби психиатърката от погледа си и се озова лице срещу лице с Луиз.

— Добър вечер, лейтенант Далас. — Младата лекарка ѝ кимна високомерно. Прическата ѝ беше великолепна, а червената ѝ рокля бе изключително елегантна. Носеше обици с диаманти, които очевидно не бяха фалшиви. — Не очаквах да ви видя тук.

— Аз също — заяви Ив, а мислено добави: „И не очаквах да изглеждаш като истинска богаташка“. — Не приличаш на лекарка в бедняшка болница, доктор Димато.

— И вие не приличате на ченге, лейтенант.

— Посещаването на бляскави празненства е любимото ми занимание — присмехулно изрече Ив и Луиз неволно се усмихна, после протегна ръка на Рурк.

— Казвам се Луиз Димато и ще бъда консултантка на съпругата ви. Мисля, че с нея бързо ще се сприятелим или пък ще се намразим, преди да сме приключили съвместната ни работа.

— Искате ли да се обзаложим какво ще се случи? — усмихна се той.

— Още не съм преценила на коя възможност да заложа. — Младата лекарка погледна към подиума и сухо отбеляза: — Кой знае защо, но манекенките ми напомнят за жирафи.

— Много по-интересно е да наблюдаваш жирафи — намеси се Ив. — Мисля си, че много по-просто беше да се дадат на „Дрейк“ средствата, изразходвани за това пищно празненство.

— Миличка, разсъждаваш прекалено логично и не разбираш целта на благотворителните инициативи. Организаторите изразходват огромни суми, сетне взаимно се поздравяват, когато изчисляват приходите — как иначе ще се чувстват полезни за обществото?

— Да не забравяме, че по този начин се създават и връзки — обади се Луиз и лъчезарно се усмихна на Рурк. — Светилата в областта на медицината довеждат половинките или любовниците си и се запознават със „стълбовете на обществото“, какъвто е и Рурк.

— Страхотен стълб, няма що — презрително изсумтя Ив.

— Луиз има предвид, че всеки... състоятелен човек автоматично бива причисляван към тази категория.

— Същото се отнася и за съпругата му.

— Ченгетата не стават за стълбове на обществото. — Ив откъсна поглед от манекенките с прозрачни летни рокли и се втренчи в Луиз. — Изяснихме защо ние с Рурк сме тук, но се питам как една лекарка с мизерна заплата може да си позволи скъпия билет за благотворителния бал.

— Може, ако е племенница на главния лекар на „Дрейк“. — Луиз грабна чаша шампанско от подноса на минаващия покрай тях сервитьор и я вдигна като за тост.

— Значи си племенница на Кагни.

— Да.

„Приятели, колеги, роднини... — помисли си Ив. — И всички са като членове на секта, които се съюзяват помежду си, за да прогонят натрапниците.“

— Защо работиш в онази дупка, вместо в някоя луксозна клиника?

— Защото искам, лейтенант. До утре. — Тя кимна на Рурк и си запробива път през тълпата.

Ив тежко въздъхна.

— Само това ми липсваше — консултантка, която е племенница на един от заподозрените.

— Ще се откажеш ли от помощта ѝ?

— Още не. Ще видим какво ще излезе.

Последната дългокрака манекенка напусна подиума. Разнесе се тиха музика, която сякаш подканяше гостите на дансинга. Ив намръщено се взираше в чинията си и се питаше дали е безопасно да яде храната, обогрета с изкуствени оцветители. Мейвис възбудено я задърпа за ръката.

— Моделите на Леонардо бяха супер, нали? Нито един от другите дизайнери не може да се мери с него. Рурк, непременно трябва да купиш на Далас червената рокля без гръб.

— Цветът няма да ѝ подхожда — обади се Леонардо, приближи се и огромната му длан покри двете длани на Мейвис. В златистите му очи грееше любов към дребничката певица. Личеше си, че изпитва огромно облекчение, че ревюто е приключило благополучно. Когато човек видеше този исполин, никога не би допуснал, че е простодушен и голям добряк, и че се страхува от публичните изяви като първолак преди първия учебен ден. Толкова беше изнервен, че действително се беше „издрайфал“, както се беше изразила Мейвис.

— Но зелената копринена рокля е нещо друго... — Той стеснително се усмихна на Рурк. — Признавам, че я създадох специално за Ив. Цветът на материята и кройката много ще ѝ подхождат.

— Тогава ще трябва да ѝ я купя. Какво ще кажеш, скъпа?

Ив продължаваше да ровичка в чинията си и само промърмори:

— Питам се дали нещо става за храна.

— Това се нарича художествена кулинария — засмя се Рурк и ѝ предложи кифличка с големината на кредитен жетон. — Тук естетическият вид е по-важен от вкуса. — Той се наведе, целуна я и добави: — Преди да се приберем у дома, ще изядем някъде по една пица.

— Чудесно. Ще обиколя залата — дано открия Майра. А може би ще подплаша с присъствието си още някого от великите хирурзи.

— Ще дойда с теб. — Рурк стана и учтиво ѝ помогна да се изправи.

— Добре. Ревюто беше чудесно, Леонардо. И зелената рокля много ми хареса.

Исполинът засия от удоволствие, привлече я към себе си я целуна по страната. Докато се отдалечаваше, Ив чу как Мейвис се изкиска и заяви на Леонардо, че иска да изпие още един коктейл, за да отпразнува големия му успех.

В огромната зала бяха поставени маси, застлани със снежнобели покривки. Шест огромни полилея се спускаха от високия таван и разпръскваха сребриста светлина. Многобройните сервитьори наливаха вино и разчистваха празните чинии, като се движеха безшумно и грациозно, сякаш изпълняваха сложен танц.

След като бяха изпили по няколко чаши шампанско, присъстващите бяха по-разговорливи и по-шумни, смеховете им бяха

по-невъздържани.

Гостите сядоха ту на една, ту на друга маса, за да разговарят с познатите си. Ив забеляза, че мнозина се възхищаваха от храната в чиниите си, но не я докоснаха.

— Колко струва една порция? — обърна се тя към Рурк. — Пет или десет хиляди долара?

— Малко повече, скъпа.

— Какво разсипничество! Виж, Майра излиза от залата. Сигурно отива до тоалетната. Ще я последвам. А ти се опитай да научиш нещо — струва ми се, че господа докторите са малко по-разговорливи.

— С удоволствие. След това ще потанцуваме и ще хапнем по една пица. Аз искам моята да бъде с люти чушки.

Ив широко се усмихна и не се изчерви, когато той я целуна, въпреки че погледите на всички бяха отправени към нея и съпруга ѝ!

— Предложението се приема. Връщам се веднага.

Тя излезе от балната зала, прекоси огромното фоайе и намери помещението, където дамите освежаваха грима си. Гардеробът се обслужваше от дроид с елегантна черна униформа и бяла риза, който беше готов да изпълни всеки каприз на посетителките. До едната стена беше поставена дълга маса, боядисана в розово, върху нея бяха подредени красиви шишенца и бурканчета с парфюми и кремове, четки и гребени за еднократна употреба, телове и лакове за коса. Всяко от дванайсетте огледала беше обградено с лампички.

Ако гостенката беше загубила или забравила червилото си или кутийката с гримове си, дроидът предлагаше богат избор от най-добрите марки.

Майра седеше пред едно от огледалата. Беше включила лампичките, но още не се беше заела с грима си.

Ив си помисли, че приятелката ѝ беше необичайно бледа и изглеждаше много разтревожена. Понечи да излезе, но Майра я видя в огледалото, обърна се и се усмихна.

— Здравей, Ив. Казаха ми, че присъстваш на празненството.

— Видях те за миг, после ревюто започна и те изгубих от погледа си. — Ив се приближи до нея.

— Ревюто беше чудесно. Няколко модела много ми допаднаха, но Леонардо си остава ненадминат. Мисля, че и твоята рокля е сътворена от него.

Ив машинално приглади дрехата си.

— Да. Той знае, че не обичам екстравагантните модели.

— Леонардо те разбира...

— Разтревожена си — прекъсна я Ив и видя как очите на приятелката ѝ се разшириха от изненада. — Какво се е случило?

— Нищо. Боли ме глава — това е всичко. Искаше ми се за малко да остана сама. — Тя се обърна към огледалото и извади червилото от чантичката си.

— Видях те да разговаряш с Кагни — настоя Ив. — По-точно той ти казваше нещо, което те е разтревожило. Ще го споделиш ли?

— Не забравяй, че не се намирам в помещението за разпит — отговори Майра, и затвори очи като забеляза, че резкият ѝ тон е обидил по-младата жена. — Извини ме, не исках да те засегна. Не съм разтревожена, но съм... обезпокоена. Мислех си, че умело се прикривам, но ти ме разобличи.

— Не забравяй, че професията ми изисква да бъда наблюдателна — поусмихна се Ив. — Възхищавам се от теб, защото винаги изглеждаш много спокойна и неизменно си изключително елегантна.

— Нима? — Психиатърката се засмя и се втренчи в изображението си. Знаеше, че не е красавица, но беше поласкана и същевременно изненадана от факта, че жена като Ив я намираще свършена. — Точно си казвах, че е крайно време да посетя козметичния салон.

— Нямах предвид само външността ти, но и обноските ти. Тази вечер си изнервена — личи си по маниерите ти. Ако проблемът е личен, няма да те разпитвам повече, но искам да знам, ако е свързан с Кагни и със случая, който разследвам.

— Вярно е и едното, и другото. С Колин се познаваме отдавна. — Тя вдигна очи и срещна погледа на Ив. — Някога бяхме... повече от познати.

— О, така ли? — Ив се изчерви от смущение. Отвори чантичката си, но се досети, че беше взела само значката и оръжието си. Взе една от четките и се престори, че вчесва косата си.

— С Колин бяхме близки, преди да се запозная със съпруга си. След като се разделихме, останахме приятели, макар и не много близки. Оттогава изминаха много години и всеки от нас има свой живот — тъжно промълви Майра. — И все пак ние бяхме любовници,

Ив. Не ти го казах, когато ме помоли да бъда твоя консултантка, защото мислех, че не е свързано с работата. Все още съм на същото мнение. Но ми е трудно в личен план...

— Слушай, ако искаш, можеш да се откажеш.

— Не, не искам. Точно това заявих на Колин. Разбирам и него — разтревожен е от разследването ти, от факта, че докато приключиш, той и колегите му ще бъдат заподозрени. Помоли ме да му съобщавам какво сме научили с теб или да се откажа от съвместната ни работа.

— Помолил те е да му съобщаваш поверителна информация?

— Е, не се изрази съвсем директно — побърза да каже Майра и се обърна с лице към Ив. — Моля те да разбереш, че той се чувства отговорен за сътрудниците си и за подчинените си. Той е на важен пост, а това има своите недостатъци.

— Ако ти беше истински приятел, нямаше да поиска от теб да направиш компромис със съвестта си.

— Може би си права, но Колин ежедневно е подложен на стрес, ето защо го оправдавам. Чувствам, че участието ми в разследването ще помрачи приятелството ми с него, може би дори ще го загубя. Признавам, че ще ми бъде тежко, че ще страдам. — Тя дълбоко въздъхна. — Но и аз имам своите отговорности... Знам, че след онова, което току-що ти казах, имаш право да ме отстраниш от разследването. Ще те разбере и няма да се засегна.

Ив остави четката за коса и погледна Майра в очите.

— В началото на следващата седмица очаквам от теб психологическия профил на престъпника.

— Благодаря ти.

— Недей. Искам да работя с най-добрите специалисти, за това си ми необходима именно ти. — Тя скочи на крака, защото забеляза как очите на Майра се насълзиха. — По-добре ми кажи какво знаеш за племенницата му Луиз Димато?

— Не много. — Психиатърката се опита да се овладее и прибра червилото си. — Винаги е била много самостоятелна. Мисля, че е много умна, изключително независима и е изцяло посветена на професията си.

— Мога ли да ѝ се доверя?

Майра машинално понечи да отговори утвърдително, после си каза, че не бива да се влияе от чувствата си.

— Може би. Вече ти казах, че не я познавам добре.

— Благодаря. Искаш ли... искаш ли да остана тук с теб?

Майра втренчено се усмихна. Ив изглеждаше ужасена от перспективата да я утешава.

— Не. Ще остана сама. Тишината ми действа успокояващо.

— Тогава се връщам при Рурк. — Тя тръгна към вратата, но на прага се обърна: — Слушай, ако се окаже, че той е виновен, ще можеш ли да се справиш?

— Ако Кагни излезе престъпник, значи изобщо не го познавам. Горчиво ще съжалявам, че съм била влюбена в подобен човек. Бъди спокойна, ще се справя.

Но когато Ив излезе, Майра затвори очи и се разплака.

ДЕСЕТА ГЛАВА

На другата сутрин Ив реши, че не бива изцяло да се доверява на интуицията си. Притесняваше я роднинската връзка между Колин Кагни и бъдещата ѝ консултантка.

Тя обърна гръб на заскрежения пейзаж, който се разкриваше през прозореца, пхна ръце в джобовете си и поиска от компютъра информация за Луиз Димато.

Луиз Ан Димато. Лична карта №3452-100-34. Родена на 1 март 2030 г. в Уестчестър, щат Ню Йорк, неомъжена, без деца. Родители — Алиша Кагни Димато и Марк Робърт Димато. Няма братя или сестри. Понастоящем живее на улица „Хюстън“ №28 в Ню Йорк. От две години е лекарка в болницата на улица „Канал“. Завършила е с отличие Харвардския университет. Била е на практика в болницата „Рузвелт“...

— Какво е финансовото ѝ състояние? — попита Ив и разсеяно вдигна поглед към Рурк, който току-що бе влязъл в кабинета ѝ.

Работя... Годишната ѝ заплата в болницата на улица „Канал“ възлиза на трийсет хиляди...

— Положително не си е купила обещаните с мизерната си заплата! — възкликна Ив. — За бога, дори аз получавам повече.

... получава от попечителския фонд, учреден на нейно име от дивиденди и лихви приблизително двеста шейсет и осем хиляди годишно...

— А, сега разбирам! Но защо не си е наела луксозно жилище?

— С четвърт милион годишно човек не може да живее в разкош както преди години — насмешливо отбеляза Рурк и се загледа в монитора. — За кого искаш информация? За младата лекарка ли?

— Да, ще бъде тук след няколко минути. Трябва да реша дали мога да ѝ се доверя. — Тя смръщи чело и се замисли, после промълви като на себе си: — Богата е, чичо ѝ е шеф в „Дрейк“, но доктор Димато предпочита да лекува бездомници срещу мизерно заплащане. Защо ли?

Рурк наклони глава и приседна на ръба на бюрото.

— Познавам една полицейска служителка, която сега има внушителни доходи и връзки с влиятелни хора. Ала тя продължава да работи в полицията и понякога дори рискува живота си срещу мизерно заплащане. Защо ли?

— Парите не ме интересуват — промърмори тя.

— Вярвам ти, скъпа. Може би не вълнуват и доктор Димато и тя като теб иска да помага на хората.

Ив се позамисли, опита се да забрави за богатството на съпруга си, за това, че част от състоянието му принадлежеше на нея.

— Ти май я харесваш.

— Първите ми впечатления са отлични. По-важно е, че ти я харесваш, скъпа.

— Може би. — Тя въздъхна и разроши косата си. — Да, харесвам я, но не знам как ще постъпи, ако разберем, че Кагни е виновен. — Сви рамене и добави: — Рано или късно ще разберем... Компютър, съхрани данните и се изключи.

— Получих информацията, която вчера ми поиска. — Рурк и подаде някакъв диск. — Не знам до колко ще ти бъде полезна. Не открих никаква връзка между твоето разследване и „Нов живот“. Проучих и Уестли Френд. Излезе, че е бил изключително порядъчен човек, изцяло посветен на семейството и на работата си.

— Благодарение на помощта ти по-бързо ще елиминирам онези, които са извън подозрение. Много съм ти задължена.

— Винаги сам на твое разположение, лейтенант. — Рурк я хвана за китките и я привлече към себе си. Испита удоволствие, когато почувства, че пулсът ѝ се учести при допира му. — Да разбирам ли, че ще се занимаваш с това през целия ден?

— Да. А ти няма ли да тръгваш на работа?

— Смятам да остана вкъщи. Днес е събота.

— О, бях забравила... — За миг се почувства виновна, че заради работата си понякога пренебрегваше Рурк. — Нали с нещо не обърквам плановете ти? Доколкото си спомням, не бяхме предвидили някакво пътуване през почивните дни.

— Не. — Той леко се усмихна и плъзна ръце по бедрата ѝ, възползвайки се от объркването ѝ. — Но можем да предприемем нещо, след като приключиш работата си.

— Така ли? — Щом се притисна до него, кръвта ѝ закипя. — Какво по-точно?

— Позволи ми да те изненадам. — Той закачливо захапа долната ѝ устна.

— Изненадите ми допадат. — Искаше ѝ се да затвори очи и да позволи на страстта да я завладее, но устоя на изкушението. — Рурк, престани да ме съблазняваш, чака ме работа.

— Радвам се, че присъствието ми те възбужда. — Той гърлено се засмя. — Ще се старая още повече. — Сведе глава и жадно впи устни в нейните.

В този момент Луиз застана на прага, последвана от Съмърсет. Тя си помисли, че би трябвало да се изкашля, за да не постави двойката в неловко положение. Ала беше завладяна от тази проява на страст; интересно ѝ беше да види, че суровата и понякога заядлива лейтенант Далас в интимните моменти беше просто влюбена жена, която също изпитваше плътски чувства.

Струваше ѝ се, че завинаги ще запомни гледката на прегърнатите съпрузи, застанали до огромния прозорец, зад който се сипеше сняг. Ив носеше обичайните си риза и панталони, а Рурк както винаги беше елегантен в черните си одежди. „В момента за тях светът е престанал да съществува, толкова са погълнати един от друг — помисли си тя. — Ето едно доказателство, че бракът невинаги изпепелява страстта.“

Съмърсет забеляза, че гостенката е като хипнотизирана от гледката, дискретно се изкашля и надуто произнесе:

— Извинете, че ви прекъсвам. Доктор Димато е тук.

Ив понечи да се отдръпне, но Рурк я задържа в прегръдката си и още веднъж я целуна. Тя се опита да преодолее смущението си, въпреки че кръвта ѝ бушуваше във вените ѝ. После небрежно подхвърли на Луиз:

— Много си точна.

— Обичам точността, лейтенант. Добро утро, Рурк.

— Добро утро. — Той се усмихна, развеселен от реакцията им и най-сетне освободи Ив. — Мога ли да ви предложа нещо? Може би кафе.

— Никога не се отказвам от чаша кафе. Домът ви е изключителен — добави тя и влезе в кабинета.

— За нашата къщичка ли говориш? — намеси се Ив. — Засега ни върши работа, но сигурно ще потърсим по-голяма.

Луиз се засмя и остави куфарчето си на масичката. Ив забеляза златната значка на ревера ѝ и повдигна вежди.

— Снощи забелязах, че доктор Уо и доктор Вандерхавен носят същите значки.

Луиз машинално докосна ревера си и обясни:

— В началото на века са започнали да връчват тези значки на лекарите, които са изкарали задължителния стаж в болница. Предполагам, че повечето колеги са захвърлили значката си в някое прашно чекмедже, но на мен ми харесва да я нося.

— Госпожи, оттеглям се, за да не ви преча. — Рурк подаде чашата с кафе на Луиз и се обърна към съпругата си. Дяволитите пламъчета в очите му говореха по-красноречиво от думите, които изрече: — Ще се видим по-късно, лейтенант, и ще доуточним плановете си.

— Добре — отвърна тя и си помисли, че устните ѝ още горяха от целувката му.

Младата лекарка го изчака да затвори вратата между двата кабинета и промълви:

— Надявам се, че няма да се обидиш, ако ти кажа, че никога не съм виждала по-красив мъж.

— Не се засягам от истината. Ще бъда откровена с теб. Чичо ти е сред заподозрените — не мога да пренебрегна този факт. Мислиш ли, че това ще бъде проблем за теб?

Луиз се намръщи и между веждите ѝ се появи дълбока бръчка, издаваща раздражението ѝ.

— Не, защото съм сигурна, че с моя помощ ще се убедиш в невинността му. С него сме на различно мнение по много въпроси, но зная, че главната му цел е да осигури по-добър живот на хората.

— Интересна цел — промърмори Ив, заобиколи бюрото и седна на ръба му. Знаеше, че с тази жена взаимно ще изпитат силите, преди да заработят заедно. — Повечето лекари се стремят да спасят или да удължат живота на всеки пациент.

— Но някои са убедени, че ако човек не живее добре, съществуването му се превръща в бремене.

— И ти ли си на същото мнение?

— Мисля, че най-важното е да бъдат облекчавани страданията на хората.

Ив кимна и отпи от кафето си, което беше напълно изстинало.

— Някои биха казали, че животът на Снукс е бил кошмарен. Той е тънел в мизерия и е бил смъртно болен, следователно смъртта е била избавление за него.

Младата лекарка пребледня, но не сведе поглед.

— Нито един лекар, който спазва Хипократовата клетва, не би отнел живота на пациент без неговото съгласие. Сигурна съм, че като високо морален човек чичо ми дословно се подчинява на клетвата, която е дал.

— Ще видим — кимна Ив. — Искам да прегледаш материалите, които съм открила, и да ги „преведеш“ на език, разбираем за човек, който не е завършил медицина в Харвард.

Луиз смръщи чело.

— Проучила си биографията ми, а?

— А ти съмняваше ли се, че ще го сторя?

— Не. — Лекарката се усмихна. — Дори бях сигурна. Радвам се, че предположението ми се потвърди.

— Тогава да започваме. — Тя нареди на компютъра да се включи и направи знак на Луиз да седне пред монитора. В този момент Пийбоди се втурна в кабинета и тя с леден тон я упрекна за закъснението ѝ.

— Метрото... — Пийбоди вдигна ръка, докато се опитваше да си поеме дъх. — Голямо закъснение... времето е отвратително... Извинете. — Свали покритото си със сняг палто и добави: — Лейтенант, умирам за чаша кафе.

Ив посочи към автоготвача, в този миг видеотелефонът ѝ иззвъня.

— Тук Далас.

— Нямах ли навик да проверяваш съобщенията? — сопна ѝ се Надин. — От снощи се опитвам да се свържа с теб.

— Е, сега ме откри. Какво искаш?

— Интервю. Трябва да съобщиш на зрителите подробности около убийствата на Самюъл Петрински и Ерин Спиндлър. Имам информация, че разследваш и двата случая.

Ив се усмихна — репортерката отново се опитваше да я изнуди за допълнителни сведения, но нямаше да ги получи. Записите на разговорите по видеотелефона можеха да бъдат прослушани.

— Нямам право да правя официално изявление, тъй като разследването на двете убийства още не е приключило.

— Според моите източници убийствата са извършени от един и същ човек. Избирай — ще мълчиш, а аз ще съобщя на зрителите всичко, което знам, или пък ще се съгласиш на интервю, преди да съм разгласила за случилото се.

„Разбира се, можеше да поиска още нещо и често го беше правила — помисли си Ив. — Но сега е решила да не злоупотребява с търпението ми.“

— Днес работя у дома, Надин.

— Ще дойде след двамазет минути.

— Не желая телевизионен екип да прекрачва прага ми — принципите ми са ти известни. Ще те чакам след час в полицейското управление.

— Нека да бъде след трийсет минути. Нямам никакво време.

— След час, Надин. Ако не си съгласна, само ти губиш. — Ив прекъсна връзката и се обърна към сътрудничката си: — Продължавай да работиш с доктор Димато. Ще се върна колкото е възможно по-скоро.

— Питам се как ще се придвижите, лейтенант. — Пийбоди очевидно изпитваше облекчение, че не ѝ се налага отново да излезе в снежната буря. — Улиците още не са разчистени.

— Ще го приема като поредното предизвикателство — промърмори Ив.

Надяваше се незабелязано да напусне къщата, но точно когато посягаше към якето си, лицето на Рурк се появи на монитора във фоайето.

— На разходка ли отиваш, лейтенант?

— Божичко, как ме изплаши! — гневно възкликна тя и се намръщи. — Ти май ме следиш.

— Опитвам се да предвидя постъпките ти. Ако излизаш, облечи си палтото. Якето не е подходящо за такъв студен ден.

— Ще прескоча за час-два до управлението.

— Сложи си палтото и не забравяй, че ръкавиците са в джоба му. Съветвам те да вземеш един от джиповете.

Ив понечи да възрази, но екранът потъмня.

— Досаден си като стара квачка! — възкликна тя и подскочи, когато лицето му отново се появи на монитора.

— И аз те обичам — промълви Рурк, засмя се, като забеляза гнева ѝ и отново изключи устройството.

Ив присви очи. Искаше ѝ се напук на съвета му да облече якето, но си спомни колко топло и меко беше новото ѝ кашмирено палто. Реши, че този път ще се подчини на съпруга си — та нали отиваше в управлението, не на местопрестъпление, където имаше опасност да изцапа новата си дреха. Навлече скъпото палто над износените си джинси и отвори външната врата в мига, когато пред къщата спря сребрист джип. „Това чудо е мощно като танк, с него пътуването няма да бъде проблем“ — помисли си тя. Седна зад волана и установи, че парното вече работеше и в купето беше топло — както обикновено Рурк беше предвидил всичко. Ив реши да изпита качествата на мощния автомобил. Превключи на ръчно управление и подкара джипа по алеята. Имаше усещането, че не се движи по неутъпкан сняг, а по почистено асфалтово платно.

Както очакваше, движението беше задръстено. Много коли се бяха преобърнали на едната си страна и бяха изоставени от шофьорите. Докато измине четири преки, тя се натъкна на четири катастрофи и се обади на диспечера, за да изпрати полицаи на местопроизшествията.

Дори притежателите на подвижни павилиони, които не се страхуваха от лошото време, днес не бяха излезли на работа. По тротоарите не се движеха пешеходци, а поради обилния снеговалеж шумът от оскъдния въздушен трафик не се чуваше.

На Ив ѝ се струваше, че е попаднала в една от онези стъклени топки, в които при разклащането им се развихряше снежна буря.

Градът беше покрит с бяла пелена и изглеждаше някак нереален. Необичайната тишина я накара да потръпне.

Колкото и да беше странно, почувства облекчение, когато паркира в гаража и влезе в управлението, където я посрещна обичайната глъчка.

До срещата ѝ с репортерката оставаше половин час. Тя се заключи в канцеларията си от страх Надин да не подрани и се обади на командира.

— Извинете, че ви търся у дома през почивния ви ден, сър.

— Ако не се лъжа, събота е почивен ден и за теб. — Той се обърна и извика: — Обуйте ботушите си. Ще бъда готов след няколко минути. — После обясни на Ив: — Внуците са при мен. Ще си устроим бой със снежни топки.

— Няма да ви задържам. Помислих, че трябва да ви уведомя, че се съгласих да дам интервю на Надин Фарст. Преди малко се обади у дома. Открила е подробности за убийствата на Петрински и Спиндлър. Реших, че е за предпочитане да дам официално изявление и да отговоря на някои от въпросите ѝ, отколкото да ѝ позволя да съобщава предположенията си.

— Добре, но интервюто трябва да бъде много кратко. — Усмивката, която беше озарила лицето му, когато говореше за внуците си, помръкна. — Нищо чудно след предаването ѝ и от други медии да поискат информация. Докъде стигна с разследването?

— В момента работя съвместно с лекарка, която ще ми разясни сложните медицински термини, използвани в материалите, свързани с трансплантацията на органи. Открих, че в Париж и в Чикаго са извършени убийства, при които органите на жертвите също са били откраднати. Обадох се на хората, които разследват случаите и очаквам да ми изпратят по-подробни сведения. Макнаб продължава да издирва подобни престъпления. Подозирам, че са замесени хора, които работят в различни прочути клиники и медицински центрове.

— Постарай се Надин да не научи за подозренията ти. Още днес ми изпрати у дома подробен рапорт. Очаквам те в службата в понеделник сутринта.

— Слушам, сър. — Ив облекчено въздъхна. Сега ѝ оставаше да хвърли въдицата чрез предаването на Надин и да види кой ще захапе стръвта.

Стана, отключи вратата, после отново се настани пред компютъра и започна да пише рапорта си до Уитни. Когато чу отривисто потропване на токчета по коридора, побърза да изключи компютъра.

— Ама че време! — Надин влезе в малката канцелария и приглади грижливо фризираната си коса. — Само смахнат би излязъл в такава виелица, което означава, че двете с теб не сме с всичкия си, Далас.

— Ченгетата не обръщат внимание на някаква си снежна буря. Нищо не може да спре безстрашните служители на закона.

— Докато пътувахме насам, видяхме две катастрофирани патрулни коли. Преди да тръгнем, разговарях с метеоролога. Той твърдеше, че от години не е имало толкова силна буря. — Надин заразкопчава палтото си. — Каза още, че виелицата щяла да продължи до утре и дори в града дебелината на снежната покривка щяла да надмине шейсет сантиметра. Това означава, че животът в Ню Йорк ще замре.

— Чудесно. До следобед хората ще започнат да се избиват взаимно заради руло тоалетна хартия.

— Ще гледам да се запаса. — Надин понечи да окачи палтото си редом с това на Ив, но смаяно възкликна: — Гледай ти, истински кашмир. Страхотно е. Твое ли е? Никога не съм те виждала с него.

— Не го нося на работа, а днес теоретично е почивният ми ден. За какво предпочиташ да говорим, Надин — за мода или за убийствата?

— Работата винаги е на първо място за теб. — Репортерката примирено въздъхна и се обърна към оператора: — Ще седнем така, че зрителите да виждат снежната буря отвън. По този начин ще подчертаем, че нищо не може да попречи на ченгетата и на репортерите да изпълняват служебния си дълг. — Тя отвори пудриерата си, провери в огледалцето грима и прическата си, сетне се настани на единствения стол и кръстоса крака. — Косата ти изглежда ужасно, но сигурно не ти пука.

— Да приключваме по-бързо — нетърпеливо я прекъсна Ив, прекара пръсти през късата си коса и раздражено си помисли: „По дяволите, та нали се постригах преди Коледа.“

— Добре, започваме. Ще монтирам материала, когато се върна в телевизията... Престани да се мръщиш, Далас, ще изплашиш зрителите. Ще излъчим интервюто по време на обедния бюлетин, но предполагам, че най-голямата новина ще бъде невиджданата снежна буря. — „И това се случва“ — примирено си помисли Надин, пое си

въздух, за миг стисна клепачи, направи знак на оператора да включи камерата.

После отвори очи и се усмихна, придавайки си сериозен вид.

— Аз съм Надин Фарст. Намирам се в кабинета на лейтенант Ив Далас в Централното полицейско управление. Лейтенант, научихме, че разследвате извършеното преди няколко ноци убийство на един бездомник. Потвърждавате ли сведенията ни?

— Да, разследвам смъртта на Самюъл Петрински по прякор Снукс, който е бил убит малко след полунощ на 12 януари. Случаят не е приключен.

— Разбрах, че около смъртта на този човек има доста странни обстоятелства.

Ив изгледа репортерката.

— Всяко убийство е свързано с необичайни обстоятелства.

— Навярно сте права. Но в този случай сърцето на жертвата е било изтръгнато и... откраднато. Ще го потвърдите ли?

— Снукс беше открит в „колибата“ му. Констатирахме, че е умрял по време на операция, при която е бил отстранен вътрешен орган. Длъжна съм да отбележа, че операцията е била извършена от изключителен хирург.

— Подозирате ли членовете на някоя секта?

— Не отхвърлям подобна възможност, но честно казано, това ми се струва малко вероятно.

— Навярно разследвате и незаконната търговия с органи.

— Да, черният пазар може би има връзка със случая.

Надин се приведе, сякаш искаше да подсказе колко важен е следващият ѝ въпрос.

— Според моя източник разследвате и смъртта на някоя си Ерин Спиндлър, която преди няколко седмици е била убита в дома си. Първоначално друг следовател се е занимавал с този случай. Защо се нагърбихте с работата му?

— Защото се предполага, че убийствата са дело на един и същ престъпник. В подобни ситуации разследването се извършва от един детектив, за да се постигне по-голяма експедитивност.

— Успяхте ли да изградите психологически портрет на убиеца или на убийците?

Ив си каза, че сега е моментът да пристъпи границата на разрешеното от Уитни и да хвърли примамка на престъпника.

— В момента го съставят. Засега се смята, че извършителят е бил медицинско лице.

— Лекар ли?

— Не всички лица с медицинско образование са лекари — отклони тя въпроса. — Но не отхвърляме подобна възможност. Ще положим усилия да заловим убиеца или убийците на Петрински и Спиндлър.

— Разполагате ли с някакви улики?

Ив изчака секунда, преди да отговори:

— Да, но за сега нямам право да съобщавам подробности.

Продължи да говори още десет минути, като непрекъснато подчертаваше, че убийствата са дело на един и същ човек, вероятно с медицинско образование, и че ще положи големи усилия да открие извършителя.

— Браво! — възторжено извика Надин, когато приключиха и отметна косата си. — При монтажа ще разделя репортажа на две части. По дяволите, трябва ми новина, с която да изместя съобщенията за проклетата снежна буря. — Тя чаровно се усмихна на оператора. — Миличък, бъди така добър веднага да изпратиш заснетия материал. Чакай ме във фургона, идвам веднага. — Изчака, докато младежът излезе и изпитателно изгледа Ив. — А сега ми кажи всичко, което премълча.

— Нямам какво повече да ти съобщя.

— Мислиш, че убиецът е хирург и то изключително способен.

— Няма значение какво мисля. Важни са фактите. Още нямам никакви доказателства.

— Но си сигурна, че не са замесени членове на секта или търговци на човешки органи.

— Действително съм на това мнение. Убедена съм, че убитите не са били принесени в жертва пред някакво кръвожадно божество, нито са били умъртвени от човек, стремящ се към бърза печалба. Дори престъпленията да са били извършени за пари, то става въпрос за някакъв заговор, където се разиграват големи суми. Слушай, Надин, разчитам, че ако откриеш нещо интересно, ще ми го съобщиш. Стига да мога, ще потвърдя или ще отрека информацията.

„Сделката е изгодна“ — помисли си Надин Фарст. От опит знаеше, че Ив никога няма да я измами и ще изпълни обещанието си.

— Ами ако се натъкна на факти, които са ти неизвестни и ги споделя с теб? Ще ми отвърнеш ли със същото?

— Ще бъдеш първата, на която ще дам интервю след приключването на случая — усмихна се Ив.

— Приятно ми е да работя с теб, Далас. — Тя стана и намръщено се втренчи към снежната завеса отвън. — Мразя зимата — промърмори и излезе.

Ив довърши рапорта си и изпрати копие на командира. Точно когато приключи, прозвуча сигналът за новопостъпваща информация. Мари Дюбоа беше изпълнила обещанието си.

Тъй като предпочиташе на спокойствие да се запознае с материалите, Ив реши да остане още малко в канцеларията си. Минаваше дванайсет, когато приключи и пъкна дисковете в чантата си.

Снеговалежът се беше усилил, ето защо тя включи сензорите на джиपा. Не й се искаше да връхлети върху някой автомобил, полузаровен в преспите.

Оказа се, че благодарение на сензорите не прегازی човека, който лежеше по корем на сред улицата и снегът бързо го затрупваше.

— Да му се не види! — Спря на сантиметри от главата му, скочи на земята и се наведе над непознатия. Посегна към комуникатора си, за да извика линейка, но в този миг човекът скочи и я удари, тя се просна в снега. В гнева си дори не обърна внимание на болката, а побърза да скочи на крака, като си мислеше: „Това да ти е за урок — никога не прави добро, защото ще ти избият зъбите!“.

— Сигурно много си закъсал, приятел, щом се опитваш да ограбиш някого в това кучешко време. Днес не ти върви — аз съм ченге. — Понечиш да извади значката си, внезапно видя в ръката му оръжие, подобно на нейното. От горчив опит знаеше каква болка причинява електрошоковата палка, затова предпочете да не посяга към оръжието си.

— Лейтенант Далас, нали? — каза човекът.

Едва сега Ив успя да го разгледа и установи, че това беше дроид, който бе програмиран да спре именно нея.

— Да. Какво искаш?

— Упълномощен съм да ви предам съобщение.

Тя си помисли, че навярно снегът му пречеше да вижда добре, както пречеше и на самата нея. Хрумна ѝ, че трябва да изчака удобен случай и да прекъсне захранването му.

— Какво съобщение? Дявол да те вземе, побързай, преди някой да е прегазил и двама ни.

— Трябва да прекратиш разследването на убийствата на Петрински и на Спиндлър.

— Така ли? — Тя се изпъна, опитвайки се да му покаже, че не се страхува от него. — Защо?

— Ако не се подчиниш, ще бъдеш убита, също и съпругът ти Рурк. Смъртта ви ще бъде бавна и мъчителна, тъй като ще бъде причинена от лица, които отлично познават човешката анатомия. Упълномощен съм подробно да ти опиша какво ви очаква.

Ив инстинктивно се нахвърли върху него, като изкрещя:

— Да не си посмял да заплашваш мъжа ми!

Като в сън дочу треперещия си глас, видя как дроидът протегна ръка, за да се защити.

Всичко се случи мигновено.

Ив изби оръжието му, завъртя се, надявайки се да не се подхлъзне, и силно го ритна. Дроидът машинално отстъпи, но младата жена не успя да извади оръжието си. Сетне той я блъсна на земята, за щастие снегът омекоти удара от падането ѝ. Двамата мълчаливо се вкопчиха в схватка на живот и смърт. Ив усети вкуса на кръвта си, когато дроидът издебна удобен момент и я удари с юмрук право в зъбите. Тя заби лакът в гръкляна му и нападателят забели очи, сетне го изрита между краката, ама този път дроидът не реагира.

— Май нещо ти липсва, а? — запъхтяно извика Ив. — Сигурно си от по-евтиния модел, без топки! — Стисна зъби, успя да извади оръжието си и го притисна до гърлото му. — Кажу ми, мръсно, кой скъперник те е изпратил при мен? Кой те е програмирал?

— Не съм упълномощен да ти съобщя тази информация.

Тя още по-силно притисна оръжието си.

— Ето това те упълномощава!

— Не се подчинявам на такава команда. — Очите му се разшириха. — Програмиран съм да се самовзривя след определено

време. Десет секунди до експлозията, девет...

— Господи! — възкликна тя, скочи на крака и побягна, като непрекъснато затъваше в снега. Чу го да казва „две... една...“, хвърли се на земята и сложи ръце на тила си.

Експлозията я оглуши, въздушната вълна премина над нея, понесла парчета метал, но преспата, в която Ив беше попаднала, спаси живота ѝ.

След няколко секунди тя се изправи и потръпвайки от болка, доуца до мястото, където беше повалила дроида. Сега там снегът беше почернял, виждаха се парчета метал и пластмаса.

— По дяволите! Не е останало почти нищо от него! — Тя разтърка очите си и бавно тръгна към джипа.

Усети пареща болка, погледна дясната си ръка и забеляза, че ръкавицата ѝ е прогорена, а отдолу се виждаше дълбока рана. Прималя ѝ, тя гневно свали двете си ръкавици и ги запрати в снега.

Изстена от болка, докато се качваше в автомобила. Непрекъснато си повтаряше, че е имала късмет. Ами ако някоя искра беше подпалила косата ѝ? Това вече щеше да бъде истинско приключение. Докато пътуваше към дома си, се свърза с полицейския диспечер и съобщи за случилото се. Когато паркира пред входната врата, едва се сдържа да не закрепчи, тъй като болките бяха станали непоносими. Тресна вратата и Съмърсет изникна като привидение във фойето.

— Лейтенант... — Той понечи да ѝ изнесе обичайната си лекция, но щом я огледа, възкликна: — Съсипала сте новото си палто, а още няма месец, откакто Рурк го купи.

— Вината е негова, защото ме накара да го облека — сопна се в отговор Ив. — Майната му на палтото! — Свали го и се разгневи още повече, като видя, че тук-там беше разкъсано, прогорено или изцапано. Захвърли го на пода и накуцвайки, се заизкачва по стълбището.

Изобщо не се изненада, когато Рурк я пресрещна в коридора, а процеди през зъби:

— Онзи мръсник вече ти е докладвал, че съсипах скъпото палто, нали?

— Съобщи ми, че си ранена — мрачно каза Рурк. — Сериозни ли са раните ти?

— Да беше видял противника ми — ще трябва да събират останките му с пенеста.

Той въздъхна, извади носната си кърпа и отбеляза:

— Устната ти кърви, скъпа.

— Отново се цепна, докато се плезех на Съмърсет. — Тя не взе кърпата, а избърса кръвта с opakото на дланта си. — Съжалявам, че палтото пострада.

— По-важното е, че благодарение на него ти не си пострадала толкова много. — Рурк нежно я целуна по челото. — Ела с мен. За щастие у дома има лекар.

— В момента ненавиждам докторите.

— Кога ли пък си ги обичала? — Той я поведе към кабинета ѝ, където Луиз продължаваше работата си.

— Сега ги мразя повече от всякога. Помисли — преди по-малко от час Надин засне интервюто с мен. Но още никой не го е гледал, нито пък престъпникът е имал време да ме проследи, да програмира дроида и да го изпрати при мен. Следователно още снощи сме изнервили някого.

— Нали точно това искаше? Значи денят ти е бил много успешен.

— Да. — Тя подсмръкна. — Но отново изгубих ръкавиците си.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Късно следобед снежната буря продължаваше да бушува. Ив се усамоти в кабинета си и прочете резюмето на Луиз.

Вече знаеше, че за пръв път изкуствени човешки органи са били създадени от доктор Френдли и екипа му. Оказало се бе, че те са евтини и при това напълно заместват истинските. За сметка на това присаждането на органи съвсем не беше лесно. Трябваше да се открие подходящ донор, а органът да се запази и трансплантира.

Напоследък все по-често се прилагаше изграждането на бъбреци, сърца и други органи, като се използваша тъкани на пациента. Този метод беше за предпочитане, тъй като нямаше опасност организмът да изхвърли чуждото тяло, но процедурата отнемаше много време и беше прекалено скъпа.

С напредъка на медицината все по-малко се търсеха донори. Повечето органи, необходими за присаждане, се вземаха от хора, които бяха загинали при нещастни случаи.

Според Луиз в природата имаше равновесие. С нарастването на продължителността на човешкия живот донорите намаляваха. Над деветдесет процента от трансплантираните органи бяха изкуствени.

Някои заболявания успешно се лекуваха и не нанасяха поражения на сърцето, белите дробове и бъбреците на пациента. Но в случаите, когато заболяването беше прекалено напреднало, което се случваше предимно с обитателите на бедняшките квартали, органите бяха безвъзвратно увредени и единственият изход беше присаждането на изкуствени заместители.

„На кого са били необходими безполезните органи? — питаше се Ив. — Защо е трябвало да бъдат убивани невинни хора?“

Вдигна поглед, когато Рурк влезе в кабинета, сетне замислено заговори:

— А може би убийствата са дело на поредния психопат, който „за разнообразие“ е опитен хирург, обзет от фикс идея. Може би е

намислил да унищожи всички, които смята за по-низши от себе си и органите са неговите трофеи.

— Не откри ли някаква връзка между жертвите?

— И Снукс, и Спиндлър са били свързани с болницата на улица „Канал“, това е всичко. Не намерих друго общо, нито помежду им, нито с жертвите от Чикаго и Париж. Освен че са били от измета на обществото и че всеки един е имал сериозно заболяване.

Тя дори не препрочете материалите, изпратени ѝ от Мари Дюбоа — вече знаеше наизуст съдържанието им.

— Убитият в Париж е бил наркоман на около седемдесет, нямал е роднини. Когато имал пари, наемал евтино жилище, но през повечето време спял в някой вход. От време на време посещавал болницата за бедни, за да получи безплатни лекарства, когато нямал пари за дрога. Отпускането на лекарствата се извършва само след щателен медицински преглед. В картоната на този човек е записано, че е имал цироза на черния дроб...

— Действително всичките му жертви страдат от някакво сериозно заболяване.

— Черен дроб, сърце, бъбреци. Този тип си прави колекция. Сигурна съм, че ключът към загадката се крие в някоя клиника — не съм сигурна дали става въпрос за „Дрейк“, „Нордик“ или друг медицински център.

— Може би не е само една — обади се Рурк и тя кимна.

— И това ми е хрумвало, но мисълта ме плаши. Човекът, когото преследвам, е доста високопоставен и с основание се чувства в безопасност. — Облегна се назад и продължи: — Той е образован, има успешна кариера и е педант. Сигурна съм, че има определена цел, Рурк, беше готов да убие ченге, за да я постигне. Но аз не мога да я открия.

— Може би го прави за удоволствие.

— Едва ли. — Ив затвори очи и си представи как изглеждаше всяка от жертвите. — Този човек не се забавлява, а действа съвсем професионално. Обзалагам се, че при всяко убийство изпитва удоволствие, но не това е истинската причина да отнема живота на различни хора.

Рурк се наведе, повдигна брадичката ѝ и огледа лицето ѝ.

— Това разследване те съсипва в буквален и в преносен смисъл.

— Не се притеснявай, Луиз ме „закърпи“. Тя не е толкова досадна като другите лекари.

— Нуждаеш се от смяна на обстановката — реши Рурк. — Трябва да се разсееш, за да можеш в понеделник пълноценно да се занимаваш с работата си. Да вървим.

— Къде? — Тя посочи към прозореца. — Може би не си забелязал, но градът почти е затрупан.

— Тогава ще се възползваме от възможността. — Той я хвана за ръка и я накара да се изправи. — Хайде да си направим снежен човек.

Въпреки че се познаваха близо две години, Рурк непрекъснато я изненадваше, но този път Ив не можеше да повярва на ушите си.

— Искаш да направим снежен човек ли?

— Защо не? Мислех да вземем самолета за Мексико, но... — Рурк стисна ръката ѝ, загледа се през прозореца и се усмихна. — Не всеки път ти се представя такава възможност.

— Никога не съм правила снежен човек.

— Аз също. Да видим какво ще излезе.

Ив замърмори, предложи му различни начини за прекарване на свободното време, включително да се любят безразсъдно в топлото легло, но той беше неумолим. Накара я да се облече топло и я поведе навън.

— Божичко, Рурк, сигурно си се побъркал! Не виждам нищо на метър пред себе си.

— Страхотно е, нали? — Той се усмихна, хвана я за ръката и я задърпа надолу по стъпалата, затрупани със сняг. Тя се подхлъзна, падна на колене и намръщено възкликна:

— Ще бъдем погребани в някоя преспа!

Рурк се наведе, събра сняг на малка купчинка и заяви:

— Идеален е за нашата цел. Като дете никога не съм виждал толкова много сняг. В Дъблин вали предимно дъжд. А сега трябва да направим пиедестал за нашия човек. — Наведе се и започна да трупа сняг.

Ив намръщено наблюдаваше как един от най-могъщите хора в света се забавляваше като хлапе. След няколко секунди промърмори:

— Това май се нарича неизживяно детство.

— Права си. И двамата не сме имали нормално детство.

Тя взе няколко шепи сняг и ги постави върху купчината, която беше оформил Рурк, после заяви:

— Но успяхме да си наваксаме, нали? Хей, какво правиш? Пиедесталът трябва да бъде по-широк.

Той се изправи, усмихна се, обгърна лицето ѝ с дланите си, които бяха покрити със сняг, и я целуна.

— Помогни ми, скъпа, или поне не ми пречи.

Ив махна снега от лицето си и презрително изсумтя.

— Ще направя друг снежен човек, който ще бъде сто пъти по-хубав от твоя!

— Винаги съм се възхищавал от състезателния ти дух.

— Този път ще останеш изненадан от способностите ми. — Отдалечи се от него и се залови за работа. Не беше надарена с артистични способности, за сметка на това не ѝ липсваха сила и желание за победа.

Нейният снежен човек беше наклонен на една страна като пияница, но със сигурност беше поне с трийсет сантиметра по-висок от този на Рурк.

Страните ѝ поруменияха от студа, мускулите ѝ се загоряха от физическото упражнение и напрежението я напусна. Вместо да я изнервя, пълната тишина ѝ действаше успокояващо. Сякаш сънуваше и беше попаднала в безмълвен, бял свят, който ѝ помагаше да се отпусне и да си отпочине.

Запъхтяна се залови да оформя топка, която да послужи за глава на снежната ѝ скулптура и мимоходом подхвърли на Рурк:

— Почти съм готова и моят човек има телосложението на футболист. Жалкото ти творение ще бледнее пред него.

— Ще видим. — Той отстъпи, огледа с присвити очи скулптурата си и се усмихна. — Доволен съм.

Ив се обърна и му извика:

— Направи му по-големи мускули, иначе моят човек ще го схруска за закуска.

— Не. Мисля, че формите са съвършени.

Той изчака, докато Ив довърши творението си и тръгна през преспите към него. Огледа снежния човек, после изненадано възкликна:

— Твоят има цици!

— Да, и то големи като дини.

Тя сложи ръце на кръста си и огледа скулптурата му, която представляваше пишно женско тяло с огромни гърди.

Рурк докосна едната снежна гърд и отбеляза:

— Моята красавица ще води за носа твоя мускулест тъпанар.

Ив поклати глава.

— Ти си перверзен тип. На света няма жена с такива огромни гърди.

— Но това не ми пречи да мечтая за такава мадама. — Ив запрати снежна топка в гърба му, а той се обърна и ехидно се усмихна. — Надявах се да го направя. Щом ме нападна, ще се постарая да отвърна със същото. — Без да откъсва очи от нея, той загреба шепа сняг и го направи на топка.

Ив отскочи, наведе се, оформи огромна снежна топка и я запрати към него с грациозността на опитен футболист, като го улучи в гърдите. Рурк кимна, оценявайки точния ѝ мерник и бързината ѝ, после я атакува.

Снежните топки летяха като снаряди, битката беше жестока. Ив запрати поредната топка в лицето на Рурк, сетне още три в тялото му.

Той самоотвержено ѝ отвърщаше, веднъж дори ударът я накара да извика от болка. Ив знаеше, беше сигурна, че щеше да излезе победителка, ако не се беше разсмяла. Не можеше да спре, ръцете ѝ се разтрепериха, задъха се. Вдигна ръка и извика:

— Искам примирие. Прекрати стрелбата!

В отговор той запрати в ръцете ѝ още една снежна топка и тръгна към нея.

— Какво каза? Предаваш ли се?

— Не! — отчаяно извика тя и напразно се опита да се съпротивлява, когато Рурк се хвърли към нея. Падна в дълбоката преспа, а той се просна отгоре ѝ.

— Умопобъркан! — задъхано изкрещя Ив.

— Загуби битката, скъпа.

— Не съм.

— Както обикновено аз командвам положението, лейтенант — промърмори Рурк, но побърза да хване китките ѝ, защото знаеше, че от нея може да се очаква бърза контраатака. — Сега си в ръцете ми, ще правя с теб каквото пожела.

— Нима? Не ме плашиш, храбрецо! — усмихна се тя и неволно се възхити от красотата му. Черната му скиорска шапка беше покрита със сняг, дългата му коса беше мокра и блестеше. — Нанесох ти няколко смъртоносни удара. Ако вместо със снежни топки те обстрелвах с куршуми, вече щеше да си мъртъв.

— Мисля, че имам достатъчно живец, за да ти причиня страдания. — Сведе глава и леко я ухапа по брадичката. — И да те накарам да молиш за пощада. — Почувства езика му върху устните си и съзнанието ѝ започна да се замъглява.

— Ако ти е хрумнало да...

— Какво?

— Нищо — промълви тя и впи устни в неговите.

Струваше ѝ се, че никога няма да се насити на целувките му. Вече не усещаше нищо, освен желанието да бъде с него, да му принадлежи.

— Да се прибираме — прегракнало прошепна Рурк и си помисли, че друга жена не го беше възбуждала така. — Хайде да...

— Прегърни ме — изстена Ив. — Искам да усетя ръцете ти върху мен.

Рурк изпита желание да разкъса дрехите ѝ, за да докосне топлата ѝ плът, да я ухапе. Страстно я зацелува и двамата паднаха в дълбокия сняг.

Учудено се спогледаха, смаяни от силата на желанието си. Внезапно тя се усмихна.

— Рурк, хайде да се прибираме и да оставим насаме нашите снежни човеци.

— Предложението се приема.

— Но преди това трябва да свърша нещо. — Тя отново го прегърна, престори се, че ще го целуне, но вместо това напъха шепа сняг под яката на якето му.

Рурк гневно извика:

— Измамница!

— Ще ми го върнеш в леглото, съгласен ли си?

— С удоволствие — каза той и потръпна от ледената струйка, която се стичаше по гърба му.

Започнаха любовните ласки още в басейна. Рурк включи устройството за хидромасаж и когато водата се разпени, притисна Ив към себе си, докосвайки я така, че още по-силно я възбуди. После я накара да се изправи, докато горещата вода се стичаше по голите им тела. Ив беше премаляла, виеше ѝ се свят.

— Да отидем в леглото — прошепна той, грабна я в прегръдките си и я понесе към асансьора.

— Побързай! — Тя го ухапа по шията. Сърцето ѝ лудо биеше, сякаш всеки момент щеше да изскочи от гърдите ѝ и да падне в ръцете на Рурк — на мъжа, който вече притежаваше не само сърцето ѝ, но и самата нея.

Ив се притисна към съпруга си, замаяна от щастие, и прошепна:

— Обичам те, Рурк.

Той потръпна — толкова рядко чуваше подобни признания. Думите ѝ накараха краката му да се подкосят, сърцето му като че щеше да се пръсне от неописуемата любов, която изпитваше към нея.

Влезе в спалнята, приближи се към леглото, поставено точно под прозореца, и положи Ив върху него.

— Кажи ми го отново — промълви, после страстната му целувка заглуши стоновете ѝ. — Кажи ми го отново, докато те докосвам...

От ласките му тялото ѝ затрептя като струна, тя се повдигна, искаше ѝ се Рурк да я прободне, да я изпълни цялата.

Пръстите му докоснаха центъра на желанието ѝ и тя изкрещя, когато я заля горещата вълна на насладата. Ала страстта ѝ не беше задоволена, след миг отново пожела съпруга си и желанието беше зашеметяващо, като че ѝ бяха инжектирали наркотик.

— Кажи ми го отново. — Той рязко проникна в нея. — По дяволите, кажи ми го сега!

Ив вплете пръсти в дългата му коса, сякаш търсеше опора в желанието си да издържи само още секунда. Втренчи се в невероятните му сини очи и прошепна:

— Обичам те. Никога не съм обичала другиго, освен теб.

После се остави във властта му.

„Рурк е толкова... изобретателен — мислеше си Ив. — Винаги ще намери начин да ме успокои, да ме накара да си отдъхна.“

Беше намислила да поработи и в неделя, но точно когато отваряше очи, Рурк я взе на ръце и я занесе в залата за холограмни изображения. След няколко минути тя вече лежеше гола на един от плажовете на остров Крит. Морската вода беше топла, в далечината се издигаха хълмове, а слънцето припичаше — трудно беше да устои на тази съблазън, особено след като Рурк използва една от функциите на холограмната система и поръча великолепен обяд.

Ню Йорк беше затрупан от шейсетсантиметрова снежна покривка. Полицейски патрули на ски обикаляха из града, предотвратявайки възможни обири на затворените магазини. Отряди от санитарии издирваха хора, загънали в преспите. От кметството бяха отправили молба към гражданите да останат по домовете си, на работа бяха само онези, чието присъствие беше абсолютно необходимо.

Ето защо Ив не чувстваше угризения на съвестта, задето прекара деня на плажа.

В понеделник сутринта беше отпочинала и готова за предизвикателствата, които щяха да ѝ поднесат следващите дни. Докато се обличаше, слушаше новините по телевизията. От градската управа съобщаваха, че всички големи улици вече са почистени от снега. Тя се съмняваше в това съобщение, но все пак реши да рискува да отиде на работа с колата си.

Видеотелефонът иззвъня. Ив закопча последното копче на ризата си и взе чашата с кафе.

— Тук Далас.

— Лейтенант Далас, обажда се диспечерът. Незабавно тръгнете за Слийпър Вилидж, Бауъри. Извършено е убийство. Униформените полицаи вече са на местопрестъплението.

— Уведомете полицаи Дилия Пийбоди. Съобщете ѝ, че ще я взема от дома ѝ. — Тя прекъсна връзката, остави чашата и посегна към кобура си. — Онзи мръсник е взел нова жертва! — Обясни на Рурк и той забеляза, че очите ѝ са заприличали на ледени топчета. — Направил го е нарочно така, че аз да съм на смяна. Този път предизвикателството е отправено лично към мен.

— Внимавай, лейтенант — предупреди я Рурк, а когато тя излезе, поклати глава и промълви: — Убийството винаги е лично предизвикателство за теб, скъпа.

Настроението ѝ се помрачи още повече, когато видя, че полицаите, които първи бяха пристигнали на местопрестъплението, бяха Бауърс и Трухарт. Няколко минути ѝ бяха необходими да паркира колата, тъй като противно на обещанията уличното платно не беше почистено от снега. Това ѝ даде време да овладее гнева си. Преди да слезе от колата, въздъхна и се обърна към сътрудничката си:

— Ако видиш, че се готвя да я ударя...

— Какво да направя, лейтенант?

— Не се опитвай да ми попречиш! — сопна се Ив и отвори вратата. Загази през дълбокия сняг, без да откъсва поглед от Бауърс. Едва сдържаше яростта, която бушуваше в гърдите ѝ.

— Рапортувайте, полицай Бауърс.

— Жертвата е от женски пол, на неопределена възраст. Самоличността ѝ е неизвестна. — С периферното си зрение Ив забеляза, че Трухарт понечи да я прекъсне, но се отказа. — Открихме я в мизерното ѝ жилище, като Снукс, но този път има много кръв. Тъй като не съм медицинско лице, не успях да установя дали липсва някой орган.

Ив се огледа. Видя неколцина души с бледи, изпити лица, които тъпо се взираха в нея.

— Разпитахте ли някого?

— Не.

— Направете го — нареди тя и тръгна към „колибата“, която беше обградена с полицейски сензори.

Бауърс направи знак на младия полицай да изпълни заповедта, а самата тя последва Ив и заяви:

— Подадох второ оплакване.

— Полицай, сега нямаме време да обсъждаме взаимоотношенията си.

— Няма да ти се размине лесно, задето ми се обади вкъщи и ме заплаши, Далас.

Ив спря и я изгледа, прикривайки изненадата и раздразнението си. Забеляза, че Бауърс е разгневена, но в очите ѝ се четеше странно задоволство.

— Никога не съм те търсила в дома ти или където и да било. Освен това нямам навик да отправям заплахи.

— Имам запис на обаждането ти.

— Радвам се. — Ив ѝ обърна гръб и продължи към „колибата“, ала когато Бауърс я хвана за рамото, тя машинално стисна юмруци. Идваше ѝ да избие зъбите на неприятната жена, но се въздържа. — Предупреждавам те, че разговорът ни се записва и че съзнателно ми пречиш да изпълнявам служебните си задължения. Отдръпни се.

— Точно това искам. — Бауърс погледна към записващото устройство, прикрепено към ревера на Пийбоди. Беше възбудена и не можеше да се контролира. — Искам да се отбележи, че съм подала официален рапорт, за да съобщя за поведението ти. Предупреждавам, че ако не бъдеш наказана, ще дам под съд не само теб, но и шефа на твоя отдел.

— Отбелязано е, полицай. А сега се отдръпни, преди да съм упражнила моите права.

— Искат ти се да ме удариш, нали? — изсъсква Бауърс и очите ѝ злобно проблеснаха. — Такива като теб обичат да демонстрират силата си...

— О, с удоволствие щях да зашлевя високомерната ти физиономия, но имам по-важна работа. А след като отказваш да се подчиняваш, смятай се за освободена. Напусни местопрестъплението.

— Нямах право да ме отстраняваш. Първа се озовах тук.

— Свободна си. — Ив отблъсна ръката ѝ, направи две крачки и се извърна, когато Бауърс отново понечи да я хване. — Само ако ме докоснеш, ще накарам сътрудничката ми да те арестува, задето пречиш на разследването. Колкото до личните ни взаимоотношения, ще ги обсъдим друг път — ти избери къде и кога. А сега се разкарай! — Изчака секунда, за да се овладее, после се обърна към сътрудничката си. — Пийбоди, уведоми началника на Бауърс, че съм я отстранила от разследването. Поискай да ти изпратят друг полицай, който да помага на Трухарт.

— Щом гониш мен, и Трухарт ще ме последва.

— Бауърс, ако след трийсет секунди не си зад сензорите, ще накарам да ти сложат белезници и насила да те изведат. — Ив рязко се обърна, преди да се е поддала на изкушението да я удари. — Пийбоди, придружи полицай Бауърс до колата ѝ.

— С удоволствие, лейтенант. Ще вървиш ли, или ще се наложи да те изнесем, колежке? — учтиво попита тя.

— Тъпкано ще го върна и на двете! — Гласът на Бауърс трепереше от гняв. Тя замарширува през снега, обмисляйки поредното си оплакване.

— Как сте, лейтенант? — попита Пийбоди.

— Щях да се чувствам отлично, ако й бях смачкала физиономията — тежко въздъхна Ив. — Доста време загубихме с тази жена. Да се залавяме за работа.

Приближи се до „колибата“ и отметна разкъсания костюм, който заместваше вратата.

Видя огромна локва кръв, която вече беше започнала да се съсирва. Тя извади от чантата си спрея, с който напръскваше ръцете си, за да не оставя отпечатъци и задиктува за протокола:

— Жертвата е от женски пол, чернокожа, на възраст между деветдесет и сто и десет години. Смъртта вероятно е причинена от раната в коремната област. Жертвата е загубила много кръв. Няма видими признаци да се е съпротивлявала или да е била изнасилена. — Тя влезе в примитивното жилище, без да обръща внимание на локвите кръв, в които газеше. — Пийбоди, уведоми шефа на клиничната лаборатория. Искам Морис да направи аутопсията. Предполагам, че черният дроб на жената липсва. Боже мой, този път престъпникът е действал небрежно. Разрезът е перфектен — продължи тя, като си сложи специалните очила и се приведе над трупа. — Но сега той не е поставил клампи, за да предотврати кръвоизлива както при другите жертви.

Забеляза, че мъртвата носеше твърдите черни обувки, които благотворителните институции раздаваха на бездомниците. До постелката стояха миникасетофон и пълна бутилка с долнопробен алкохол.

— Убийството не е било извършено с цел грабеж — промърмори тя и продължи работата си. — Като се има предвид температурата в „жилището“, предполагам, че смъртта е настъпила приблизително в два и половина сутринта. — Тя протегна ръка и откри разрешително за просия, на което срокът беше изтекъл. — Жертвата се е наричала Джилеса Браун, деветдесет и осем годишна, без постоянен адрес.

— Лейтенант, отместете се в дясно. Трябва да заснема трупа.

Ив се подчини и усети, че настъпи нещо, което беше потънало в локвата от кръв. Наведе се и пръстите й напипаха малък предмет —

беше златна значка. По змиите, които обвиваха жезъла, се стичаше кръв.

— Виж ти... — промърмори тя. — Пийбоди, включи записващото устройство. Близо до жертвата открихме златна значка със счупена игла. Нарича се „Хермесов жезъл“ и е символ на лекарската професия. — Пъхна я в специално пликче и я прибра в чантата си. — Този път нашият човек е бил изключително непредпазлив. Дали е бил разгневен или просто е бързал? Предлагам да поговорим с Трухарт — предчувствам, че има да ни съобщи нещо.

Докато слушаше младия полицай, Ив избърса ръцете си.

— Хората от квартала са я наричали Хъни. Не чух лоша дума за нея, всички са я обичали. Онези, с които разговарях, не са видели нищо снощи. Снегът спрял около полунощ, но студеният вятър бил много силен и натрупал преспи...

— Ето защо няма да открием никакви следи — намръщено допълни Ив. — Трухарт, разчитам на теб да научиш всичко за жертвата, но ако бях на твое място, щях да помоля да ме прикрепят към друг полицай, който да ме обучава. Когато положението се нормализира, ще препоръчам да те прехвърлят в Централното управление, стига да желаеш.

— Лейтенант, ще ви бъдат много признателен.

— Недей. Там ще те скъсат от работа. — Тя се обърна към Пийбоди: — А сега отиваме в болницата на улица „Канал“. Нещо ми подсказва, че Джилеса Браун е посещавала тази болница.

Оказа се, че Луиз е дежурна и обикаля с линейката бедняшките бордеи, за да дава първа помощ на хората, пострадали от измръзване. Заместникът ѝ беше толкова млад, че приличаше на гимназист, който се люби на задната седалка на колата си с царицата на абитуриентския бал.

От него Ив научи, че Джилеса Браун е била не само пациентка, но и любимка на персонала на болницата. Докато маневрираше през задръстеното движение по пътя към полицейското управление, тя размишляваше върху думите на младия лекар. Джилеса идвала поне

веднъж седмично, за да си побъбри с пациентите в чакалнята и да си изпроси от близалките, които лекарите давали на децата. Тя била много дружелюбна и обичала сладкишите, но страдала от умствено заболяване, което би могло да бъде излекувано в младостта ѝ. Говорела завалено, а умствените ѝ способности били на осемгодишно дете. Била напълно безобидна, а през последните шест месеца я лекували от рак на черния дроб. Заболяването било в напреднал стадий, но лекарите се надявали на подобрене.

А сега бедната жена беше мъртва.

Когато влезе в канцеларията си, Ив забеляза мигащата червена лампичка на видеотелефона, подсказваща, че е записано съобщение. Тя не го прослуша веднага, а се обади на Фийни.

— Имам още един труп.

— Знам. Вестите се разнасят бързо.

— Открих на местопрестъплението златна значка, която е символ на лекарската професия. Занесох я в лабораторията и висях на главата на Дики, докато я провери и потвърди, че е златна. Моля те да ми помогнеш. Дано откриеш къде се продават подобни значки.

— Ще се опитам. Разговаря ли с Макнаб?

— Още не. — Стомахът я сви от ужасяващо предчувствие. —
Защо питаш?

Фийни въздъхна и извади от джоба си пакетче с любимите си захаросани бадеми.

— Преди шест месеца в Лондон е бил убит някакъв наркоман. Когато го открили, трупът му вече бил започнал да се разлага. Бъбреците му липсвали.

— Днешният случай напомня убийството на Снукс, но този път на местопрестъплението имаше локви кръв. Извършителят е бързал или вече не си прави труда да спира кръвоизлива. Ще се свържа с Макнаб, за да науча подробностите.

— Той всеки момент ще бъде при теб. Изпрати ми значката по него и ще видя какво мога да направя.

— Благодаря ти. — Щом прекъсна връзката, видеотелефонът отново иззвъня. Обаждаше се Уитни.

— Чакам те в кабинета ми, Далас. Незабавно.

„Онази мръсница отново се е оплакала“ — помисли си Ив, сетне побърза да кимне.

— Слушам, сър.

Преди да излезе, позвъни на сътрудничката си.

— Макнаб ще дойде всеки момент, за да ми съобщи подробности за убийство, извършено в Лондон. Моля те, ела в канцеларията ми и го изчакай.

— Добре, лейтенант, но... — Тя замълча и реши, че няма смисъл да обяснява колко неприятен ѝ е младежът. Въздъхна и се подготви за изпитанието, което я очакваше. Реши незабавно да отиде в канцеларията на началничката си, докато досадникът не се е настанил зад бюрото.

Уитни незабавно прие Ив. Тя внимателно го изгледа, но изражението му не ѝ подсказваше какво я очаква.

— Лейтенант, разбрах, че отново си се скарала с полицай Бауърс.

— Да, сър. Разговорът ни е записан, може да го прослушате — отговори тя и си помисли: „Господи, как мразя да се държат с мен като с провинила се ученичка!“. — Тя прояви неподчинение, ето защо я отстраних от разследването.

Уитни въздъхна.

— Не можеше ли да намериш компромисно решение?

Ив се въздържа да каже първото, което ѝ дойде на езика. Извади диск от чантата си и му го подаде.

— Това е запис от случилото се на местопрестъплението. Прегледайте го и сам решете дали бих могла да действам по друг начин.

— Седни, Далас.

— Сър, ако ще ме упрекувате, задето съм изпълнила задълженията си, предпочитам да остана права.

— Никога досега не съм те упреквал, Далас. — Той говореше спокойно, но също се изправи. — Преди случката от тази сутрин Бауърс вече беше подала второ оплакване срещу теб. Твърди, че в събота вечерта си се обаждала в дома ѝ и си я заплашвала с физическа разправа.

— Сър, тази жена лъже. — Ив се стараяше да говори спокойно, въпреки че гневът бушуваше в гърдите ѝ. — Действително я заплаших, след като тя ме предизвика, но никога не съм ѝ се обаждала.

— Представила е запис на разговора. Жената, която ѝ се е обадила, се е представила като лейтенант Далас.

Ив студено го изгледа.

— Имате запис на гласа ми. Искам да го сравните с гласа на тази жена.

— Ще го направим, Далас, моля те, седни. — Младата жена с нежелание се подчини, а той продължи: — Не се съмнявам, че гласовете ще се окажат различни. Както не се съмнявам, че Бауърс ще продължи да се заяжда с теб. Искам да те успокоя, че ще се постарая да я държа на разстояние.

— Разрешавате ли да говоря откровено?

— Разбира се.

— Бауърс изобщо не трябва да работи в полицията. Тази жена е изключително опасна, сър. Повярвайте, че не говоря като засегнатата страна, а като професионалистка.

— Напълно те подкрепям, но нещата не са толкова лесни, колкото изглеждат. О, и още нещо. Вчера ми се обади кметът на града. Съобщи ми, че сенатор Брайън Уейлан го помолил да те отстраним от разследването и да го възложим на друг детектив.

— По дяволите, за какъв се мисли този Уейлан? — Ив скочи на крака. — Какво общо има някакъв затлъстял политик с моята работа?

— Сенаторът е поддръжник на Американския лекарски съюз. Синът му е лекар и работи в чикагската клиника „Нордик“. Той смята, че провежданото от теб разследване и разгласата в медиите опетнява честта на лекарите и дори може да предизвика паника сред гражданите. Управата на съюза е сериозно обезпокоена от случилото се и иска да проведе свое разследване.

— Не се и съмнявам, след като е ясно като бял ден, че един от колегите им е убиец. Няма да се откажа от разследването, сър. Възнамерявам да заловя престъпника.

— Знай, че членовете на медицинската общност ще откажат да ти съдействат — продължи командирът. — Вероятно политиците ще упражнят натиск и върху нашия отдел, за да прикрием резултатите от проучванията ти. — Уитни се намръщи, сетне лицето му отново стана безизразно. — Искам колкото е възможно по-бързо да приключиш този случай, Далас. Не желая да се занимаваш с колегиални... дразги. Ето защо те моля да ми позволиш да се заема с Бауърс.

— Не беше нужно да ми го казвате. Знам кое е по-важно.

— Добре. И още нещо — забранявам до второ нареждане да се съобщава каквато и да било информация на медиите. Не желая да научават дори и най-незначителната подробност. За хода на разследването ще докладваш лично на мен или ще ми изпращаш кодирани рапорти.

— Нима мислите, че имаме шпионин в отдела?

— Мисля, че хората от Вашингтон проявяват необичаен интерес към работата ни. От този момент информацията по случая ще се смята за строго секретна — до нея ще имаме достъп само хората от екипа — ти и аз. Повтарям, всички сведения трябва да бъдат кодирани, никакви изявления пред медиите. Нямаме време за губене, Далас.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

— Ако сега се намирах в нашия отдел, щях да получа данните два пъти по-бързо, отколкото от този архаичен компютър, който сигурно е бил в Ноевия ковчег.

— Но сега си в отдел „Убийства“, Макнаб.

— Не е необходимо да ми го напомняш. Щом искаш пълните данни за жертвата в Лондон, ще ти ги предоставя. Все пак аз съм специалистът по електронна обработка на информацията.

— А пък аз съм сътрудничка на лейтенант Далас, която се занимава с разследването... Отдръпни се, престани да ми дишаш в лицето.

— Миришеш прекрасно, сладурче.

— След пет секунди ще ти разбия носа и вече не ще можеш да правиш тъпи комплименти.

Ив стоеше на прага на канцеларията си и докато ги слушаше, ѝ идваше да скубе косата си от отчаяние. Членовете на нейния „екип“ се караха като петгодишни хлапета, останали сами вкъщи.

Бог да ѝ е на помощ, ако трябваше да разчита на тях.

Когато влезе, двамата гневно се измерваха с погледи. Щом видяха Ив, гузно се отдръпнаха и се престориха на ни лук яли, ни лук мирисали.

— Почивката свърши, деца. Пренасяме се в залата за съвещания. Фийни ще дойде след няколко минути. Искам информацията по всички случаи да бъде сравнена до края на работното време. Трябва да пипнем мръсника, преди да е обогатил колекцията си.

Тя побърза да излезе, а Макнаб доволно се усмихна и възкликна:

— Майчице, колко ми харесва да работя с нея! Мислиш ли, че отново ще ръководим операцията от дома ѝ? Рурк има най-страхотните играчки в квартала.

Пийбоди се залови да събира дисковете и папките и поучително заяви:

— Ще работим, където нареди лейтенант Далас. — Изправи се, сблъска се с него и нервите ѝ не издържаха. Втренчи се в игривите му зелени очи и промърмори: — Престани да ми се мотаеш в краката, Макнаб.

— Старая се да ме забележиш. Между другото, как е Чарли?

— Чарлс е много добре, но изобщо не ти влиза в работата да се интересуваш от него — изсъска Пийбоди. — А сега размърдай кльощавия си задник и се махни от пътя ми! — Блъсна го с лакът и изпита удоволствие, когато чу как той изстена от болка.

Макнаб въздъхна и потърка удареното място, сетне промълви:

— И все пак си падам по теб, сладурче. Бог знае защо, но те харесвам.

Ив нетърпеливо крачеше из залата за съвещания, опитвайки се да забрави за оплакванията на Бауърс. Беше сигурна, че ако още няколко минути мислено ругаеше онази противна жена, щеше да я запрати в някое далечно ъгълче на съзнанието си, като в тъмна килия. „Ще я заключа там с няколко плъха и с парче плесенясал хляб“ — каза си тя и се усмихна. Пое си дълбоко въздух и заговори на Пийбоди, която току-що беше влязла:

— Постави на дъската снимките, заснети на местопрестъплението. Искам карта на света, като заградиш с кръгчето местата, където са били извършени убийствата. Срецу имената на жертвите отбележи в кой град са намерили смъртта си.

— Слушам, лейтенант.

— Макнаб, говори.

— Ами...

— И задръж за себе си коментарите. Говори по същество — добави тя, а Пийбоди ехидно се изкиска.

Младежът се изчерви, но съдържа гнева си.

— Лейтенант, предоставям ви на дискове и разпечатки сведенията за научноизследователските центрове в градовете, които ви интересуваха. Съпоставих данните със списъка ви на лекари от Ню Йорк. — Подаде ѝ разпечатката и продължи: — Виждате, че всички по някакъв начин са служебно свързани с поне един от изследователските центрове. Проучванията ми показаха, че само около триста хирурзи,

специализирали се в трансплантация на органи, биха могли да извършат операциите, които са причинили смъртта на жертвите. — За миг той замълча, очевидно беше възхитен от стегнатия си рапорт. — Още търся убийства, при които извършителят е откраднал органи на мъртъвците. Забавянето се дължи на факта, че колегите не са обърнали достатъчно внимание на въпросните случаи. — Младежът приседна на ръба на бюрото и кръстоса крака. — По всичко личи, че някои детективи са изоставили разследването, тъй като никой не се е интересувал от смъртта на някакъв си бездомник, или пък са решавали, че това е обикновено престъпление. „Погребали“ са информацията толкова дълбоко, че доста ме затрудняват. За съжаление най-често се натъквам на жертви на семейни скандали и на различни секти. Открих много мъже, които са били кастрирани от съпругите си или от любовниците си. Направо е невероятно как мадамите с лека ръка осакатяват за цял живот мъжете, които си падат по... разнообразието. През последните три месеца само в Северна Каролина шестима представители на силния пол са били превърнати в евнуси. — Той потръпна и едва се въздържа да не докосне собствения си пенис, за да се убеди, че е на мястото му. — Все едно, че е избухнала епидемия...

— Онова, което разказваш, е любопитно, но не е свързано с работата ни, Макнаб — прекъсна го Ив. — Предлагам да се съсредоточиш върху вътрешните органи. — Тя посочи към компютъра. — Необходим ми е поне един здравен център в дадения град, който да се занимава с присаждане.

— Вашите желания са закон за мен.

— Фийни, ето те и теб! — облекчено възкликна Ив, когато ирландецът влезе в залата, стиснал в ръка обичайното пликче със захаросани бадеми. — Какво откри за значката?

— Нищо конкретно за онази, която си намерила на местопрестъплението. По принцип в три магазина се продават подобни значки, изработени от осемнайсет карата злато: в центъра „Дрейк“, в „Тифани“ на Пето авеню и в „Дебауър“ в търговския район на града. — Той машинално си взе захаросан бадем, докато наблюдаваше как Пийбоди прикрепва снимките към таблото. — Осемнайсеткаратовите дрънкулки струват по пет бона. Повечето скъпи болници са редовни клиенти на „Тифани“, тъй като купуват значки на едро, за да ги

подаряват на дипломиралите се лекари. Всъщност има и значки от сребро, които са предназначени за завършващите с по-слаб успех. Само през миналата година в „Тифани“ са били поръчани седемдесет и един златни и деветдесет и шест сребърни отличителни знака с Хермесовия жезъл. В деветдесет и два процента от случаите парите са били преведени директно от болниците.

— Луиз каза, че подобни значки се раздавали на всички лекари — замислено отбеляза Ив. — Но не всички ги носят. Забелязах Хермесов жезъл на ревера на Тая Уо, на Ханс Вандерхавен... и на Луиз — намръщено добави тя. — Дано да открием кой наскоро го е загубил. Ще държим под наблюдение трите магазина в случай, че престъпникът реши да си купи нова значка.

Тя пхна ръце в джобовете си и се обърна към таблото.

— Преди да започнем трябва да ви уведомя, че командирът обяви разследването за строго секретно. Забранени са всякакви изявления пред медиите. Компютърните файлове следва да бъдат кодирани.

— Навярно се съмнявате в някого от отдела — предположи Фийни.

— Може би. По-важното е, че от Вашингтон оказват политически натиск. Фийни, какво можеш да откриеш за сенатор Уейлан от Илинойс, без той или сътрудниците му да разберат, че го проучваш?

Грозноватото лице на ирландеца се озари от усмивка.

— О, почти всичко, дори размера на бельото му.

— Обзалагам се, че този тип има дебел задник и малка пишка — промърмори Ив, а Макнаб се изкиска. — И така, да обобщим фактите. — Тя се приближи до таблото със снимките. — Престъпникът колекционира органи. Не знаем дали печели от продажбата им или убива, за да се забавлява. По-важното е, че той се интересува от увредени органи. В един от случаите сме сигурни в наличието на контейнер за пренасяне, следователно може да се предположи, че подобен метод е използван и при другите убийства. Щом полага грижи за запазването на органите, следователно разполага с място, където да ги съхранява...

— Лаборатория — намеси се Фийни.

— Очевидно. И то частна. Може би дори се намира в дома му. Следващият важен въпрос е как той набеязва „обектите“ си, защото е

ясно, че те са грижливо и предварително подбрани. Тези трима — Ив посочи снимките, — са били убити в Ню Йорк и са били свързани по един или друг начин с болницата на „Канал“. Престъпникът е имал достъп до техните картони, значи работи в клиниката или някой служител му съобщава необходимата информация.

— Ами ако е някое ченге? — промълви Пийбоди и неловко се размърда на стола, когато всички погледнаха към нея. Тя смутено се изкашля и продължи: — Кварталните полицаи и „събирачите на трупове“ познават тези хора. Ако приемем, че в нашия отдел има предател, много вероятно е той да е доставял сведения на убиеца.

— Права си — каза Ив, след като помисли няколко секунди. — Възможно е шпионинът да е сред нас.

— Бауърс работи в района, където са били убити две от жертвите! — възбудено възкликна Макнаб. — Вече знаем, че тази жена не е цвете за мирисане. Мога да ѝ направя пълно проучване.

— Да му се не види! — Ив се приближи до прозореца и присви очи срещу блясъка на слънчевите лъчи, които снегът отразяваше. Ако разрешеше проучването, то трябваше да бъде извършено по каналния ред и да бъде изтълкувано от мнозина като нейно желание, за да си отмъсти на Бауърс.

— Ще го възложиш не ти, а ние от електронния отдел — намеси се Фийни, който веднага беше разбрал какво я тревожи.

— Аз разследвам случая — промълви Ив — и лично ще подпиша заповедта за проучването. Изпрати я още сега, Макнаб, не бива да губим време.

— Слушам, лейтенант. — Младежът се обърна към компютъра.

— Колегата от Чикаго още не е благоволил да ни съдейства — продължи Ив. — Трябва да го притиснем. Очакваме и сведенията от Лондон. — Върна се до таблото и се втренчи в сътрудниците си: — А междувременно ни предстои къртовска работа. Пийбоди, какво мислиш за политиката?

— Че е необходимо зло, а политиците общо взето са корумпирани типове. — Тя се усмихна и добави: — Привържениците на „Свободна ера“ не обичат да се занимават с политика, лейтенант. Но ние сме много активни при организирането на мирни протести.

— „Настрой“ се на вълната на „Свободна ера“ и се опитай да откриеш корумпираните личности в Американския лекарски съюз. Аз

ще пришпоря онзи глупак от чикагската полиция и ще проверя дали Морис е приключил с аутопсията на Джилеса Браун.

Тя се върна в канцеларията си и се свърза с Чикаго. Когато отново я посъветваха да се свърже по електронната поща с Кимики, чашата на търпението ѝ преля.

— Некадърник — промърмори тя и поиска да разговаря с неговия командир.

— Тук лейтенант Сойер.

— Безпокои ви лейтенант Далас от нюйоркската полиция — обясни Ив и внимателно огледа събеседника си. Изпитото му лице беше жълтеникаво, очите му — тъмносиви, а устните му бяха много тънки. — Работя върху серия от убийства, които са свързани с престъпление, извършено във вашия град. — Тя му събщи подробностите, като не откъсваше поглед от лицето му. Ето защо не пропусна да забележи промяната на изражението му.

— Един момент, лейтенант. — Сойер изключи видеото.

Цели три минути Ив се взираше в монитора и нетърпеливо барабанеше с пръсти по бюрото си. Когато Сойер отново се появи, лицето му беше непроницаемо.

— Не съм получил молба за изпращане на информация по случая, който е бил причислен към престъпленията, извършени от неизвестен престъпник.

— Слушайте, Сойер, преди седмица разговарях с детектива, който е бил натоварен с разследването. Изпратих и писмена молба. Имам вече три убийства и фактите доказват, че онова, което е извършено в Чикаго, е дело на същия престъпник. Щом сте решили, откажете се от разследването и го поверете на мен. Моля ви за услуга като колега. Информацията ми е необходима много спешно.

— Детектив Кимики в момента е в отпуска. Да не си въобразявате, че ние тук стоим със скръстени ръце? Колкото до молбата ви, сигурно се е загубила.

— Ще си направите ли труда да я откриете?

— След час ще получите сведенията. Моля да ни извините за забавянето. Продиктувайте ми номера на личната ви карта, както и къде да ви изпратим данните. Лично ще се заема с това.

— Благодаря.

„С този приключих“ — помисли си тя и се обади на Морис.

— В момента подготвям заключението си, Далас. Току-що приключих аутопсията.

— Съобщи ми най-важното.

— Жената е мъртва.

— Голям шегобиец си, няма що.

— Готов съм на всичко, за да те разведрия... И тъй, смъртта е настъпила след разреза в коремната област. Направен е бил с лазерен скалпел, отново е действал опитен хирург. Жертвата е била упоена преди операцията. В този случай раната не е била затворена и кръвта на жената е изтекла. Черният ѝ дроб липсва. Открих, че е имала рак, който е засегнал точно този орган. Очевидно е вземала лекарства, които са ѝ подействали благотворно, тъй като се виждат новоизградени тъкани. Сигурен съм, че е било възможно жената да оздравее.

— Разрезът прилича ли на другите?

— Направен е професионално. Престъпникът не е бързал. Според мен той е извършил и другите убийства. Но останалото... е различно. Този път убиецът не се е гордеел с „работата“ си, а жертвата не е била на смъртно легло — възможно е било да живее поне още десет години.

— Добре. Благодаря.

Тя се облегна назад, стисна клепачи и се опита мислено да подреди новополучените сведения. Когато отвори очи, видя Уебстър на прага.

— Извинявай, че те събудих — промърмори той.

— Какво искаш? Ако продължаваш да ми досаждаш, ще повикам адвоката си.

— Няма да е зле. Постъпило е ново оплакване срещу теб.

— Много добре знаеш, че онази Бауърс лъже. Сравнихте ли гласа на жената, която се е обаждала, със записа на гласа ми? — Тя почувства, че дълго сдържаният ѝ гняв всеки момент ще избухне. — По дяволите, известно ти е, че не съм по анонимните обаждания!

Ив скочи от стола. До преди миг не беше осъзнавала колко силна е яростта ѝ, която сякаш я стискаше за гърлото. В безсилието си тя сграбчи празната чаша и я запрати към стената.

Уебстър също се изправи, стисна устни и кимна към отломките.

— По-добре ли се чувстваш, Далас?

— Да — тежко въздъхна Ив.

— Ще сравним гласовете и съм сигурен, че няма да съвпадат. Наистина те познавам — не си от хората, които действат подмолно. Но с Бауърс ще си имаш много неприятности — не я подценявай. Сега се оплаква, задето тази сутрин си я изгонила от местопрестъплението.

— Всичко е записано. Прослушай записа, после отново ще разговаряме.

— Ще го прослушам — уморено въздъхна той. — Действам по устава, защото мисля, че така ще бъде по-добре за теб. Направи ми впечатление, че си наредила да я проучат. Не биваше да го правиш — излиза, че се заяждаш с нея.

— Проучването е свързано със случая, върху който работя. Наредих да проучат и Трухарт.

— Защо?

— Нямам право да ти отговоря. Дисциплинарната комисия няма нищо общо с работата ми. Уитни нареди резултатите от разследването да бъдат засекретявани.

— Според мен само усложняваш положението.

— Само изпълнявам задълженията си.

— Аз също, Далас. Има още една „радостна“ новина. — Уебстър пъкна ръце в джобовете си. — Бауърс обяви, че ще даде изявление пред медиите.

— Господи, тази жена напълно е откачила, щом прави от мухата слон.

— Заплаши, че ще съобщи как от отдела те прикриват и какви ли не още небивалици. Твоето име е в състояние да повиши рейтинга на всеки репортер — очаквам, че до довечера всички телевизионни станции ще раздухат историята.

— Няма нищо любопитно, нали?

— Напротив, хората се интересуват от теб, от прочутото ченге, което само преди година изобличи прочут политик. Ченгето, омъжило се за най-богатия човек на планетата и извън нея, който случайно има доста тъмно минало. Ти си новината, Далас, и журналистите ще се възползват от случая.

— Това не ме засяга — рязко отвърна тя, ала гърлото ѝ пресъхна, а стомахът ѝ се сви на топка.

— Засяга отдела. Някой ще трябва да отговори на неудобните въпроси, които ще бъдат зададени. Помисли кога ще дадеш изявление,

за да успокоиш обществеността.

— Няма да стане, Уебстър. Не мога да контактувам с репортерите, защото резултатите от разследването са секретни.

Той я погледна в очите, надявайки се Ив да разбере, че е приятелски настроен към нея.

— В такъв случай ще се окажеш в особено неблагоприятно положение. Записът на гласа ти ще бъде сравнен с анонимното обаждане и резултатът ще бъде официално оповестен. Ще изгледаме и видеозаписа на случилото се днес сутринта на местопрестъплението, сетне дисциплинарната комисия ще се произнесе по въпроса за поведението на двете ви. Дотогава молбата ти за проучване на Бауърс няма да бъде разглеждана. Това е официалното становище на нашия отдел. А сега ми позволи да ти дам приятелски съвет — ангажирай адвокат, най-добрия адвокат в града (Рурк може да си го позволи) и гледай да приключиш с тази история.

— Не възнамерявам да използвам съпруга си, за да се измъкна от кашата, която сама забърках.

Той отново въздъхна.

— Винаги си била упорита като магаре, Далас. Това е едно от качествата ти, които харесвам.

— Целуни ме отзад!

— Навремето се опитах, но не излезе нищо. — Уебстър престана да се усмихва и пристъпи към нея. — Държа на теб, като на приятелка и колежка. Предупреждавам те, че Бауърс иска да те закопае. Малцина ще ти протегнат ръка за помощ. Постигнала си големи успехи в личния си живот, имаш блестящи професионални изяви и всичко това кара хората тайно да ти завиждат. Подобен скандал ще даде повод на завистниците да се нахвърлят върху теб.

— Ще се справя.

— Добре. — Уебстър поклати глава и тръгна към вратата. Преди да излезе, се обърна и подхвърли: — За последен път те предупреждавам — пази се!

Тя уморено се отпусна на стола, прокара пръсти през косата си и се запита какво да предприеме.

Едва изчака края на работното време. Прибра в чантата си всички материали, включително распечатката на сведенията, които най-сетне бяха пристигнали от Чикаго. Докато шофираше към дома си,

настроението ѝ се помрачи още повече от непоносимото главоболие и от обичайното задръстване на движението по Медисън авеню.

През това време Бауърс излезе от метростанцията на „Деланси“. За разлика от друг път изглеждаше доволна и щастлива. Беше успяла да съсипе кариерата на Ив Далас. „Така ѝ се пада на мръсницата!“ — помисли си и едва не заподскача по тротоара.

Ах, какво удоволствие беше изпитала, докато описваше пред камерата униженията, на които е била подлагана, а репортерката съчувствено кимаше!

Крайно време беше хората да я видят по телевизията, да чуят думите ѝ!

Искаше ѝ се да разкаже на всички, че мъките ѝ бяха започнали от мига, когато Ив Далас постъпи в полицейската академия и буквално обсеби вниманието. Мръсницата беше счупила всички рекорди, но не в академично отношение, а в сексуално. Как иначе да се обясни отличният ѝ успех, ако не с факта, че беше духала на всички инструктори? Нищо чудно да беше „оправила“ и надзирателките. Всеки с малко ум в главата би се досетил, че уличницата години наред се чука с Фийни и може би с Уитни.

„Царството ѝ свърши“ — доволно заключи Бауърс и се отби в денонощния супермаркет, за да купи голяма кутия със сладолед. Щеше да го изяде, докато записваше в дневника си случилото се през деня.

Онази гадина си въобразяваше, че ще ѝ се размине безнаказано, ако издевателства над Елън Бауърс, но беше сбъркала адреса. Безкрайното ѝ преместване от участък в участък най-сетне беше дало резултат. Беше си създала връзки. Точно така, вече познаваше влиятелни хора.

Унищожаването на Ив Далас щеше да я направи известна и уважавана, да ѝ донесе така мечтаното назначение в отдел „Убийства“.

Този път тя щеше да бъде телевизионна звезда.

„Да, крайно време беше“ — отново си помисли и почувства, че омразата започва да я задушавя. Щеше да унищожи Ив Далас, сетне щеше да се погрижи онзи педераст Трухарт да плати за предателството си.

Много добре знаеше, че Далас му е позволила да я чука.

Не можеше да се примири с мисълта, че една жена беше направила кариера благодарение на развратността си. Самата тя никога нямаше да позволи на някой лъжец да си вкара онази работа между краката ѝ.

Елън Бауърс знаеше какво е мнението на колегите ѝ за нея. Казваха, че била скапано ченге, че нещо не било наред в главата ѝ.

Всички до един бяха гадняри, от Трухарт до началника на полицията Тибъл.

Нямаше да им позволи тихомълком да я отстранят от отдела и да ѝ подхвърлят половин пенсия. Когато приключеше с отмъщението си, Елън Бауърс щеше да бъде най-важната клечка в нюйоркската полиция.

Щеше да унищожи всички, започвайки с Далас. Защото именно тя беше причината за униженията ѝ.

Гневът помрачи доброто ѝ настроение. Години наред той беше неин неизменен спътник, който ѝ нашепваше как да постъпи и караше кръвта ѝ да бушува. Ала тя умееше да го контролира, защото беше умна, по-умна от всички. Всеки път, когато на някой гадняр му хрумнеше да я подложи на психотест, тя вземаше доза успокоително и успяваше да издържи, като натриваше носовете на враговете си.

Вярно бе, че напоследък ѝ бяха необходими по-големи дози и се чувстваше най-добре, когато ги смесеше с малко дрога, но продължаваше да контролира положението.

Знаеше как да заблуди тъпите психиатри, знаеше и как да действа, за да постигне желаната цел. Сега беше на върха на вълната и щеше да се възползва от предимството си.

Имаше таен източник на доходи и беше натрупала солидна сума, която щеше да ѝ помогне да осъществи амбициите си.

Зави по тъмната улица към дома си, като замечтано се усмихваше. Щеше да бъде богата и прочута, както си беше мечтала. А приятелят ѝ щеше да ѝ помогне да довърши Далас.

— Вие ли сте полицаи Бауърс?

— Да. — Тя присви очи и се втренчи в мрака, като машинално посегна към оръжието си. — Какво има?

— Трябва да ви предам съобщение от вашия приятел.

— Така ли? — Тя се успокои. — Казвай.

— Въпросът е деликатен. Искам да поговорим насаме.

— Готово, мой човек. — Бауърс пристъпи напред и се усмихна при мисълта, че ще получи нова информация, която ще използва. — Да се качим в апартамента ми.

— Никъде няма да ходим. — Дроидът с безцветни очи и с невъзмутимо лице изскочи от сянката на сградата. Замахна и стовари металната тръба върху главата на Бауърс, преди тя да успее да изкрещи.

Кутията със сладоледа отхвъркна встрани, кръв обагри тротоара, когато дроидът повлече жертвата си във входа, сетне надолу по стъпалата към мазето.

Когато я свали в тъмното помещение, побърза да се изкачи и да заключи вратата. Не му беше необходима светлина, тъй като беше програмиран да вижда в мрака. Съблече униформата ѝ, взе личната ѝ карта и оръжието и заедно с тръбата ги напъха в чантата, която беше донесъл. По-късно щеше да захвърли чантата в предварително набелязания апарат за рециклиране, който нарочно беше повредил.

Сетне, с присъщото на всички роботи хладнокръвие, той преби до смърт жертвата си.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Некадърници, които изобщо не са си свършили работата! — възкликна Ив, докато нервно се разхождаше из кабинета на Рурк. Трябваше да изкара яда си на някого и този някой беше съпругът ѝ. Рурк съчувствено кимаше, докато четеше току-що получения факс относно изграждането на курорта „Олимп“, намиращ се на далечна космическа станция.

Хрумна му, че няма да е зле с Ив отново да посетят „Олимп“. Разходката щеше да се отрази благоприятно на съпругата му. Реши да организира пътуването в удобно и за двамата време.

— Двама детектива — продължаваше да говори тя. — Две ченгета, които са прецакали разследването. Как ли ги обучават в Чикаго? Може би им пускат сериала „Тримата глупаци“.

Рурк само се усмихна, но не се осмели да ѝ противоречи, за да не разпали още повече гнева ѝ.

— Абсолютни бездарници! Половината от документацията е изгубена. Липсват протоколите от разпитите на свидетелите, както и заключението на съдебния лекар. Установили са самоличността на жертвата, но не са се потрудили да научат нещо повече. Или пък сведенията не са въведени в компютъра.

Рурк поправи сумата, упомената във факса (разликата беше „едва“ седемстотин и петдесет хиляди долара) и го препрати на сътрудника си.

— С какво разполагаш? — попита съпругата си.

— Мъртвец с липсващо сърце! — сопна се тя и намръщено се загледа в Рурк, който извади бутилка вино от хладилника. — Разбирам, ако едното ченге не се е справило с работата си. Не го одобрявам, но подобни грешки се случват. Ала е невероятно двама детективи да провалят едно и също разследване. А сега и двамата не са на разположение, така че утре ми предстои да „ухажвам“ шефа им. — Ив тежко въздъхна. — Започвам да подозирам, че някой ги е подкупил или

ги е заплашил... — В гнева си тя несъзнателно скубеше косата си. — Какво, ако престъпникът има шпиони не само в нюйоркската полиция?

— Доколкото си спомням, нахалният сенатор е от великия щат Илинойс.

— Да. — Ив отпусна ръце. Господи, ненавиждаше политиката и хората, които я бяха превърнали в свой занаят. — Навярно ще се наложи лично да се срещна с колегата от Чикаго, но първо трябва да получа разрешение от Уитни.

Рурк наля вино в двете чаши, взе ги, прекоси кабинета и застана пред Ив.

— Ще те придружа.

— Това е работа на полицията.

— А ти си моята полицайка. — Подаде ѝ чашата и добави: — Няма да ти разреши да заминеш сама за Чикаго.

Ив знаеше, че няма смисъл да протестира. Опита се да се отпусне, отпи от чашата си и заобяснява:

— Бауърс е подала още две оплаквания срещу мен. Тази сутрин беше отишла първа на местопрестъплението, но отново започна да се заяжда с мен, затова я освободих. Шефовете разполагат с видеозапис на случилото се и съм сигурна, че когато го изгледат, ще оправдаят постъпката ми, но тази жена започва да ме изнервя. — Стомахът ѝ се сви на топка, докато говореше. — Мой стар познат, който е член на дисциплинарната комисия, ме предупреди, че Бауърс продължава да се заяжда с мен и дори е дала интервю за телевизията.

— Скъпа, светът е пълен с мръсници и тъпанари. — Той докосна трапчинката на брадичката ѝ. — Повечето дори се гордеят с „качествата“ си. Повярвай, че тази жена сама ще се накисне.

— Сигурно, но Уебстър е много разтревожен.

— Кой е този Уебстър?

— Моят познат от дисциплинарната комисия.

— Така ли? — Надявайки се да я разсее, той престорено сърдито продължи: — Никога досега не си споменавала името му. Значи е твой стар познат, а?

— Вече не се срещаме често...

— Но едно време сте били близки, нали? — Рурк я стисна за рамото и тя присви очи от болка, сетне отвърна:

— Беше много отдавна...

— Какво е имало между вас?

— Отдавна отмина времето, когато с него се напивахме, събличахме се и се чукахме — процеди тя през зъби. — Доволен ли си?

Рурк се засмя, наведе глава и леко я целуна.

— Направо съм съкрушен. Сега ще трябва да се напиеш, да се съблечеш и да се чукаш с мен като компенсация за младежките ти лудории.

Ив ядно си помисли, че нямаше да бъде зле, ако той поне се престореше на ревнив съпруг. Безразличието му към любовните ѝ авантюри я жегна и тя още по-нервно заяви:

— Извинявай, чака ме много работа.

— Мен също. — Той остави чашата си и взе Ив в прегръдките си. — Да те ухажвам е сложна работа, лейтенант.

Ив извърна глава и си каза, че този път ще устои на страстта, която Рурк неизменно събуждаше в нея. Усети как той леко я ухапа по шията и промърмори:

— Не съм пияна, приятелче.

Рурк взе чашата ѝ, остави я на масичката и заяви:

— Ще се задоволя само със събличане и... чукане. — После я дръпна на пода.

Когато кръвта престана да бучи в ушите ѝ и отново можеше да разсъждава трезво, Ив се зарече никога да не признава на съпруга си, че изпитва удоволствие да се люби на пода.

— Получи своето, а сега ме остави на мира.

Рурк притисна устни към гърлото ѝ и прошепна:

— Ухаеш прекрасно. — Леко я ухапа и почувства как сърцето ѝ лудо затуптя. — Искаш ли отново да се любим?

— Престани! — възкликна Ив и усети познатото замайване. — Казах ти, че имам работа. — Отблъсна съпруга си, докато още имаше сили и изпита едновременно облекчение и разочарование, когато той се отмести.

Скочи на крака и грабна ризата му, защото ѝ беше под ръка. Внезапно си помисли: „Господи, навярно винаги ще се възхищавам от

прекрасното му тяло!“ Опитвайки се да прикрие чувствата си, промърмори:

— Нима възнамеряваш цяла нощ да лежиш гол на пода?

— С удоволствие щях да го направя, но ни предстои много работа.

— На нас ли?

— Да. — Той стана и обу панталоните си. — Ако изчезналите материали по следствието изобщо съществуват, ще успея да ги открия.

— Ще успееш ли... — Тя се сепна и вдигна ръка. — Дори не искам да знам как ще го направиш. Ще действам по каналния ред.

Щом изрече последните думи, ѝ се прииска да си отхапе езика. След помпозното си изявление нямаше смелост да помоли Рурк неофициално да открие подробностите около самоубийството на Уестли Френд.

— Както искаш. — Той сви рамене и отново взе чашата си. — По всяка вероятност щях да ти дам информацията след един-два часа.

Предложението му беше изключително примамливо, но тя поклати глава.

— Сама ще се справя... Моят видеотелефон звъни — добави и погледна през отворената врата между двата кабинета.

— Ще прехвърля разговора тук. — Той заобиколи бюрото, натисна няколко бутона и видеотелефонът иззвъня. На монитора се появи лицето на Надин, която гневно възкликна:

— По дяволите, Рурк, къде е Далас?

Той долови с периферното си зрение как Ив отрицателно поклати глава.

— В момента не е тук. Мога ли да ти помогна с нещо?

— Включи телевизора на Канал 48. Слушай, кажи на Ив, че съм готова да излъча на живо опровержението ѝ.

— Ще ѝ предам. Благодаря. — Той нареди на телевизора да се включи на Канал 48.

Видяха озлобеното лице на Бауърс, която говореше:

— След трите мои оплаквания шефовете на отдел „Убийства“ повече не ще могат да си затварят очите за безобразното поведение на лейтенант Далас. Жаждата ѝ за власт е накарала тази жена да забрави всякаква предпазливост, да не се подчинява на разпорежданията, да

фалшифицира документи и да манипулира свидетелите така, че да дават показания, които ѝ помагат набързо да приключи случаите.

— Полицай Бауърс, това са сериозни обвинения...

— Мога да докажа всяко едно. — Бауърс заплашително размаха пръст под носа на грижливо гримираната репортерка. — В момента се извършва вътрешно разследване от дисциплинарната комисия. Обещах на колегите да им предоставя необходимата информация, включително онази, че лейтенант Ив Далас е предлагала сексуалните си услуги, а в замяна е получавала сведения и е била повишавана.

— Значи си била уличница, скъпа — престорено спокойно промълви Рурк и прегърна съпругата си, въпреки че кръвта му кипеше от гняв. — Сега ще трябва да се разведем. Това не е шега.

— Тази жена е жалка лъжкия. Ще изключа телевизора.

— Недей. Искам да чуя всичко.

— Скоро ще бъдат потвърдени подозренията, че Рурк, съпругът на лейтенант Далас, е замесен в редица престъпни деяния. Напомням, че в началото на миналата година той беше заподозрян в убийство. Разследването на случая беше поверено на въпросната Далас. Рурк беше оневинен, а тя вече е съпруга на този могъщ и приказно богат човек, който я използва, за да прикрива незаконните си сделки.

— Този път Бауърс премина всички граници. — Ив се разтрепери от гняв. — Няма право да те намесва в мръсните си игрички!

Рурк с престорено безразличие оглеждаше лицето на екрана, сетне промърмори:

— Неизбежно е, след като съм твой съпруг.

— Полицай Бауърс, преди малко казахте, че лейтенант Далас е властна и може би опасна жена. — Репортерката злорадо се усмихна. — Не се ли страхувате да изказвате публично подозренията си.

— Крайно време е някой да каже истината. — Бауърс вдигна брадичка, придаде си сериозно изражение и извърна глава така, че да гледа право в камерата. — Има опасност шефовете да прикрият едно корумпирано ченге, но аз уважавам професията си и не желая да участвам в заговора.

— Ще я изхвърлят като мръсно куче! — възкликна Ив. — Възможно е и аз да пострадам, но тази жена току-що сложи край на

кариерата си. Вече няма да я преместват в различни участъци, а ще я изритат.

Рурк нареди на телевизора да се изключи и взе Ив в прегръдките си.

— Бъди спокойна, не може да ти навреди. Още малко ще продължи да те дразни и да ти причинява неприятности, после ще я уволнят. Ако искаш, можеш да заведеш дело срещу нея, тъй като тя наруши закона за свободата на словото. — Прокара ръце по гърба ѝ и добави: — Все пак послушай съвета на човек, по когото и преди са хвърляли кал — преструвай се, че не се е случило нищо особено. — Целуна я по челото, опитвайки се да я успокои. — Не прави изявления, не се опитвай да се оправдаваш. Бурята ще отмине по-бързо, ако проявиш безразличие.

Ив затвори очи и отпусна глава на рамото му.

— Искан ми се да ѝ счупя врата...

— Ще поръчам дроид с нейното лице, за да си изкарваш яда върху него.

— Прекрасна идея — позасмя се тя. — А сега ще се опитам да поработя. Ще полудея, ако продължим да разговаряме за колежката.

— Добре. — Той я пусна и пхна ръце в джобовете си. — Знаеш ли...

— Какво? — Тя спря на вратата и се обърна.

— Ако се загледаш в очите ѝ, ще разбереш, че тази жена не е с всичкия си.

— Отдавна съм го забелязала.

Когато Ив се затвори в кабинета си, той дълбоко се замисли. Лудостта на Бауърс я правеше още по-опасна. С риск да разгневи съпругата си Рурк реши да използва нерегистрирания си компютър и да събере информация за полицай Бауърс.

Ив включи двигателя на колата си и с раздражение огледа тълпата репортери, които се бяха скупчили пред портала и един през друг ѝ задаваха въпроси, без да се смущават от мълчанието ѝ. Беше свикнала с досадното им поведение, но този път нападките им бяха отправени към самата нея и нямаха нищо общо с работата ѝ.

Продължи да седи в колата си и да наблюдава как възбудата на журналистите нарастваше заедно с температурата на въздуха. Под топлите лъчи на слънцето снежните човеци бързо се топяха.

Обмисляше различните възможности, включително предложението на Рурк да включат устройството за електричество с високо напрежение. Представи си как нахалните репортери безпомощно щяха да изпопаднат на земята...

Все пак избра по-директен подход.

Включи мегафона, бавно подкара към портала и заговори:

— Намирате се в частно имение. Отдръпнете се от портала. Всеки, който се осмели да влезе, ще бъде арестуван и обвинен в нарушаване на закона за частната собственост.

Онези дори не се помръднаха, а продължиха да задават идиотските си въпроси. Камерите и фотоапаратите приличаха на зейнали усти на чудовища, които се готвеха да я погълнат.

— Сами си го изпросихте — промълви тя и включи механизма за отваряне на портала.

Репортерите се втурнаха напред. Ив продължи да шофира, като непрекъснато повтаряше предупреждението си. Със задоволство забеляза как някои от досадниците изплашено отскочиха встрани, когато осъзнаха, че тя няма да спре. Други се вкопчиха в дръжките на вратите и продължиха да крещят.

Щом премина през портала, Ив побърза да затвори плъзгащите се врати, надявайки се да прищипе пръстите на по-големите смелчаги. После злорадо се усмихна и натисна газта, при което трима-четирима отхвъркнаха встрани и гневно заругаха.

Виковете им прозвучаха като музика за нея и внезапно настроението ѝ се повиши.

Когато пристигна в управлението, тя отиде направо в залата за съвещания и сърдито промърмори, тъй като не завари никого от екипа си. Въздъхна и седна пред компютъра. Разполагаше с около час, след това ѝ предстоеше да отиде в „Дрейк“ и да проведе разпитите.

Пийбоди беше уговорила срещите ѝ с лекарите една след друга и Ив възнамеряваше да приключи работата си там до края на деня. Ако късметът ѝ проработеше, положително щеше да открие нещо.

Нареди на компютъра да се включи и се загледа в монитора.

Центърът „Дрейк“ в Ню Йорк.

Клиниката „Нордик“ в Чикаго.
Болницата „Жана Д’Арк“ във Франция.
Здравният център „Мелкаунт“ в Лондон.

Четири града, в които бяха открити шест трупа с липсващи органи.

След като внимателно се беше запознала със сведенията, събрани от Макнаб, беше насочила вниманието си към четирите лечебни и изследователски центрове. Най-любопитното беше, че Уестли беше работил или изнасял лекции във всички тях.

— Добре си се справил, Макнаб — промърмори тя. — Браво. Очевидно ключът към загадката е доктор Френд, но за съжаление и той е мъртъв. Питам се чий приятел е бил той. Компютър, интересувам се дали са съществували приятелски или служебни отношения между Френд, доктор Уестли и доктор Кагни.

Работя...

— Не бързай толкова — меко го скастри тя. — Интересуват ме и взаимоотношенията на Френд с Тая Уо, Майкъл Уейвърли и Ханс Вандерхавен. Засега това е всичко. Действай.

Работа...

— Веднъж и ти да свършиш нещо — промърмори Ив и отиде да си налее кафе. Миризмата му я накара да потръпне, повдигна ѝ се при вида на мътната течност в чашата. Иронично си помисли, че много се е разглезила. Доскоро изпиваше десетина чаши от отвратителното кафе и изобщо не се оплакваше. Отмести чашата и съжали, че сътрудничката ѝ още не е пристигнала, за да прескочи до канцеларията си и да си приготви свястно кафе. Точно когато се готвеше да го направи, Пийбоди влезе и затвори вратата.

— Отново закъсна — сопна ѝ се Ив. — Това е много лош навик. Не мога да се справям с всичко сама... — Тя млъкна, защото едва сега забеляза, че сътрудничката ѝ беше бледа като мъртвец. — Какво се е случило?

— Бауърс...

— Майната ѝ. — Ив грабна чашата и на един дъх изпи отвратителното кафе. — Нямаме време да се занимаваме с нея. По-важно е да открием убиеца.

— Същият човек може би е очистил и нея.

— Какво?

— Тя е мъртва, лейтенант. — Пийбоди дълбоко си пое въздух, за да успокои лудото биене на сърцето си. — Снощи е била пребита до смърт. Преди няколко часа са я открили в мазето на сградата, където е живеела. Оръжието ѝ и картата ѝ за самоличност липсвали. Разпознаването е направено по отпечатъците от пръстите ѝ. — Тя избърса устните си с опакото на дланта си. — Казват, че лицето ѝ било напълно обезобразено.

Ив внимателно остави чашата си.

— Сигурно ли е, че именно Бауърс е жертвата?

— Лично проверих, след като научих за случилото се. Отпечатъците и ДНК пробите съвпадат.

— Боже мой! — Ив залитна, притисна с пръсти клепачите си и се опита да размисли.

Приключих. Как желаете информацията — на екрана или на разпечатка?

— Съхрани я. Боже мой! — повтори тя и отпусна ръце. — Подозират ли някого?

— Нямам представа. Няма свидетели. Бауърс е живеела сама, никой не я е очаквал. В пет и половина сутринта неизвестно лице се обадило в полицията и съобщило за инцидент, като посочило нейния адрес. Двама униформени открили мъртвата. Това е всичко, което знам.

— Дали е била убита с цел грабеж? Била ли е изнасилена?

— Лейтенант, наистина не знам. Всичко се пази в тайна.

Ив усети странна тежест в стомаха си и с изненада разбра, че я обзема ужас.

— Известно ли ти е кой е поел разследването?

— Чух, че са натоварили Бакстър, но не съм сигурна.

— Добре. — Ив машинално разроши косата си. — Дано да е Бакстър, той ще ми даде всички необходими сведения. Най-вероятно е убийството да не е свързано с онези, които разследвам, но не бива да изключваме подобна възможност. — Тя отново вдигна поглед. — Казваш, че била пребита до смърт.

— Да — едва преглътна Пийбоди.

Ив знаеше какво е да те налагат с юмруци, да бъдеш безпомощен да спреш ударите, да агонизираш и да чуваш пращането на костите, заглушавано от собствените ти писъци.

— Жестока смърт — промълви тя. — Бауърс беше некадърно ченге, но не заслужаваше да умре по този начин.

— Всички колеги са потресени.

— За съжаление нямаме никакво време. По-късно ще се свържем с Бакстър, дано да се съгласи да ни помогне. Разпитите са насрочени за след по-малко от час, трябва да се подготвя.

— Лейтенант... искам да ви предупредя... чух да споменават името ви...

— Какво?

— Ами... — По-младата жена раздражено въздъхна, когато видеотелефонът иззвъня. На екрана се появи лицето на Уитни.

— Лейтенант, незабавно ела в кабинета ми!

— Сър, подготвям се да разпитам...

— Веднага! — прекъсна я той.

— Само това ми липсваше! Пийбоди, прегледай материалите, които току-що получих, направи разпечатка. Ще я прегледам, докато пътуваме към „Дрейк“.

— Лейтенант...

— Ще ми разкажеш клюките, когато имаме повече време. — Побърза да излезе, мисълта ѝ беше заета с предстоящите разпити. Дано да я допуснеха в изследователския отдел на „Дрейк“. Може би щеше да получи отговор на въпросите, които я вълнуваха. Например какво правеха с органите, които се отстраняваха по време на операциите. Дали просто ги изхвърляха или пък експериментираха с тях?

Този „колекционер“ имаше някаква цел. Ако тя успееше да докаже, че действията му по някакъв начин са свързани със законни медицински изследвания, това щеше да улесни работата ѝ.

Някой спонсорираше тези изследвания, следователно трябваше да накара Макнаб да провери откъде идваха парите.

Влезе в кабинета на Уитни и стомахът ѝ отново се сви, като видя, че освен командира, там я очакват Уебстър и началникът на полицията Тибъл.

— Затвори вратата, лейтенант — нареди Уитни. Ив си помисли, че той изглежда като болен, после Тибъл пристъпи към нея.

Беше внушителен мъж, не знаеше какво е умора и бе прочут с честността си. Погледът му не издаваше какво чувства в момента.

— Лейтенант, длъжен съм да ви уведомя, че можете да отговоряте само в присъствието на адвоката ви.

— Не ви разбирам, сър. — Тя погледна към Уебстър, сетне отново извърна очи към Тибъл. — Ако членовете на дисциплинарната комисия имат допълнителни въпроси, ще им отговоря без... защитник. Гледах телевизионното интервю, в което към мен бяха отправени обвинения от личен и професионален характер. Уверявам ви, че са безпочвени. Сигурна съм, че вътрешното разследване ще докаже невинността ми.

— Далас... — започна Уебстър, но млъкна, когато Тибъл гневно го изгледа.

— Лейтенант, навярно знаете, че полицай Елън Бауърс е била убита.

— Да, сър. Току-що то научих от сътрудничката ми.

— Ще ни кажете ли къде бяхте снощи между осемнайсет и трийсет и деветнайсет часа?

Ив беше в полицията от единайсет години, но никога не ѝ бяха нанасяли толкова изненадващ удар. Разтрепери се, устата ѝ пресъхна, чу собственото си задъхано дишане.

— Сър, това означава ли, че съм заподозряна в убийството на полицай Бауърс?

Той продължаваше невъзмутимо да я наблюдава. Погледът му не издаваше мислите му. „Има очи на ченге“ — помисли си Ив и внезапно я обзе паника.

— Искаме да ни съобщите къде сте била през този половин час.

— Между осемнайсет и трийсет и деветнайсет пътувах с колата си към дома си. Мисля, че напуснах управлението в осемнайсет и десет.

Тибъл безмълвно се приближи до прозореца и застана с гръб към присъстващите.

Ив почувства как страхът забиваше нокти в стомаха ѝ.

— Сър, Бауърс ми създаваше неприятности, но се постарах да действам според правилника и по установения ред.

— Това е документирано, лейтенант — каза Тибъл, без да се обръща. Нервно стискаше юмруци зад гърба си. — Необходимо е да спазваме процедурата. В момента сте заподозряна в убийството на

полицай Бауърс. Уверен съм, че скоро невинността ви ще бъде доказана.

— Значи ще докажете, че не съм пребила до смърт своя колежка? Че не съм пренебрегнала идеалите си, на които съм посветила работата си? Но защо да го правя? — Паниката ѝ нарастваше, обля я ледена пот. — Може би защото тази нещастница се опита да ме очерни пред колегите и зрителите от цялата страна? За бога, всеки, който я погледнеше, щеше да разбере, че е умопобъркана.

— Далас, изслушай ме. — Уебстър пристъпи към нея. — Прегледахме видеозаписа и се убедихме, че си я заплашвала с физическа саморазправа. Обади се на адвокатата ти.

— Не ме учи какво да правя! — тросна му се тя. — Единствената ми вина е, че съм изпълнявала дълга си. — Опита се да преодолее паниката, която сякаш се беше превърнала в хищно зверче с остри зъби. — Искаш ли да ме разпиташ? Да вървим, готова съм.

— Престани, лейтенант! — намеси се Уитни. Тя рязко се обърна към него и дори не се опита да прикрие гнева си. — Правилникът изисква да проведем разследване на убийството на полицай Бауърс. Нямаме избор. — Той тежко въздъхна и повтори: — Нямаме избор. Докато обвиненията срещу теб отпаднат, ще бъдеш освободена от длъжност.

Уитни извърна поглед при вида на мъката в очите ѝ и лицето ѝ, което пребледня като платно.

— Искрено съжалявам, но те моля да ми предадеш оръжието и значката си.

Ив се вцепени, като че беше марионетка, на която бяха прерязали конците. Не чувстваше нито ръцете, нито краката си, сърцето ѝ беше престанало да бие.

— Значката ли? — повтори неразбиращо.

— Далас, чуй ме. — Командирът пристъпи към нея и съчувствено я изгледа, сетне повтори: — Нямаме избор. Отстранена си от длъжност, докато трае разследването на смъртта на Елън Бауърс. Моля те да ми предадеш значката и оръжието си.

Тя няма се вираше в очите му, сякаш беше хипнотизирана. Не чуваше нищо, в съзнанието ѝ ехтеше отчаян писък. Като насън извади значката от джоба си и с трепереща ръка извади оръжието си от

кобура. Когато ги подаде на Уитни, ѝ се стори, че му подава изтръгнатото си сърце.

Чу как някой произнесе името ѝ, но слепешката се отправи към вратата, отвори я и тръгна по коридора, а токовете на ботушите ѝ потракваха по плочките. Стъпи на ескалатора и толкова силно се вкопчи в перилата, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха.

Уебстър с един скок се озова до нея и я сграбчи за рамото.

— Далас, послушай ме. Свържи се с адвоката си.

— Махни си ръката! — Думите ѝ прозвучаха неубедително, нямаше сили да се отдръпне. — Разкарай се и да не си посмял отново да ме доближиш!

— Ще се махна, но преди това ще ме изслушаш. — Той я издърпа от ескалатора и я притисна до стената. — Разбери, че никой от нас не го искаше. Нямахме избор. По дяволите, отлично знаеш каква е процедурата. Щом докажем невинността ти, ще ти върнем значката. Приеми, че ще имаш няколко почивни дни — това е всичко.

— Разкарай се!

— Бауърс е имала дневник — побърза да заговори той, защото се страхуваше, че Ив ще побегне. — Записвала си е какви ли не глупости по твой адрес. — Уебстър знаеше, че нарушава устава, но изобщо не го беше грижа. — Трябва да проведем официално разследване, защото някой буквално я е смазал, Далас. След час телевизионните станции и пресата ще разгласят новината. Ако не те отстраним от длъжност, ще излезе, че се опитваме да те прикрием.

— А може би хората щяха да си помислят, че началниците и колегите ми вярват... Не ме докосвай — повтори тя с треперещ глас, който накара Уебстър да отстъпи назад, после заговори:

— Трябва да те придружа. — Преструваше се на равнодушен, но ръцете му издайнически трепереха. — Можеш да вземеш само личните си вещи, после ще те изпратя до входа. Длъжен съм да конфискувам комуникатора ти и ключовете от колата.

Ив затвори очи, опитвайки се да се овладее.

— Престани! — прошепна му.

Докато вървеше по коридора, краката ѝ се подкосяваха. Чувстваше, че се задушават, искаше ѝ се да поеме глътка чист въздух. Залитна, но се подпря на вратата на залата за съвещания. Отвори я и ѝ се стори, че вижда всичко изкривено, сякаш гледаше във вода.

— Пийбоди...

— Лейтенант! — Сътрудничката ѝ се изплаши от вида ѝ и скочи на крака. — Какво ви е?

— Взеха значката ми.

Фийни за секунда прекоси залата, сграбчи Уебстър за ризата и го заплаши с юмрук.

— Що за глупости? Уебстър, ако имаш пръст в това, ще си изпатиш!

— Фийни, ти ще проведеш разпитите. — Ив сложи ръка на рамото му най-вече да потърси опора, не да му попречи да се нахвърли върху служителя от отдела по вътрешна сигурност. Не беше сигурна колко още ще издържи на крака. — Пийбоди... Пийбоди има списък на заподозрените и... необходимата информация...

Ирландецът нежно хвана треперещата ѝ ръка.

— Какво се е случило, Далас?

— Заподозряна съм... — стори ѝ се, че чува гласа си отдалеч — ... в убийството на Бауърс.

— Никога не съм чувал по-глупаво нещо.

— Трябва да тръгвам.

— Почакай само минута.

— Трябва да тръгвам — като робот повтори тя, а Фийни забеляза, че погледът ѝ е замъглен от преживяния шок. — Нямам право да остана тук.

— Лейтенант, позволете да ви закарам до дома ви — обади се Пийбоди.

Ив погледна сътрудничката си и поклати глава.

— Не. Остани с Фийни. Не мога... да остана тук. — Тя изтича навън.

— Божичко! — разплакано възкликна Пийбоди. — Какво ще правим сега?

— Ще действваме, какво друго! Обади се на Рурк — нареди ирландецът и в пристъп на ярост ритна бюрото. — Трябва да си е вкъщи, когато тя се прибере.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Рурк стоеше пред вратата и чакаше Ив да се върне у дома. Пийбоди му беше съобщила за случилото се по време на сложните преговори, които той водеше със собствениците на фармацевтична компания от Таурус II. Възнамеряваше да я купи, да преоборудва цеховете ѝ и да я присъедини към своята компания, която работеше на Таурус I.

Щом чу съобщението на Пийбоди, той незабавно прекъсна преговорите. Най-силно беше поразен от сълзите на иначе невъзмутимата сътрудничка на Ив. Завладян бе от една мисъл — да се прибере у дома и да посрещне съпругата си.

Видя таксито, което приближаваше по алеята, и гневът му се разпали. Онези подлещи ѝ бяха отнели дори колата.

Искаше му се да изтича надолу по стъпалата, да грабне Ив в прегръдките си и да я отнесе някъде, където тя ще забрави неописуемата си болка.

Ала сега тя се нуждаеше от подкрепата му, не биваше да се поддава на гневния си изблик.

Бавно слезе по стъпалата, в този момент Ив слезе от таксито. Беше мъртвешки бледа, очите ѝ бяха помътнели, изглеждаше много млада и безпомощна. Сякаш с отнемането на оръжието и значката ѝ бяха отнели и силите ѝ.

Тя се страхуваше, че не ще може да проговори. Гърлото ѝ беше свито, крайниците ѝ бяха изтръпнали. Чувстваше се... мъртва.

— Взеха значката ми. — Внезапно осъзна какво се беше случило и действителността сякаш ѝ зашлеви плесница. Сърцето ѝ се сви от мъка, парещи сълзи бликнаха от очите ѝ.

— Знам. — Той я прегърна и я притисна към себе си като ранена птица. — Съжалявам, скъпа...

— Какво ще правя? Какво ще правя? — разплакано повтаряше Ив и дори не усети кога съпругът ѝ я внесе в къщата и се изкачи по стълбите. — О, Господи, взеха значката ми!

— Всичко ще се оправи. Обещавам, че скоро ще ти я върнат — шепнеше ѝ Рурк. Сетне седна, сложи я на коленете си и я прегърна още по-силно, опитвайки се да спре треперенето ѝ. — Дръж се за мен, скъпа.

— Не ме оставяй сама.

— Няма, миличка, тук съм, до теб.

Ив дълго рида и Рурк се изплаши да не би да ѝ прилошее. После риданията ѝ постепенно секнаха и тя се отпусна в ръцете му като механична кукла със скъсана пружина. Той приготви успокояваща нервите напитка и занесе съпругата си в леглото. Ив, която в друг случай отчаяно щеше да се съпротивлява, безропотно изпи сънотворното. Рурк я съблече, сякаш тя беше дете, капнало от игра.

— Отново ме превърнаха в нищожество — прошепна ладата жена.

Той се втренчи в бледото ѝ лице, в безжизнените ѝ очи.

— Не е вярно, Ив.

— Нищожество. — Тя обърна глава, затвори очи и се изплъзна от действителността.

Отново беше беззащитно дете, статистическа единица в сложната социална система. Напразно се опитваше да заспи в болничното отделение, където вонеше на разлагаща се плът и на приближаваща се смърт. Някой плачеше, разнасяха се стенания, дочуваше се монотонното бръмчене на медицинската апаратура и тихото скърцане на гумени подметки върху протрития линолеум.

Болката се мъчеше да вземе надмощие над лекарствата, които вкарваха във вените ѝ чрез система. Напомняше ѝ буреносен облак, от който така и не рукваше дъжд.

Беше осемгодишна... поне така ѝ бяха казали. И беше наранена душевно и физически.

Полицайте и социалните работници, от които беше научена да се страхува, ѝ задаваха безкрайни въпроси. Но в съзнанието ѝ звучеше гласът на баща ѝ: „Ще те хвърлят в някоя дупка, момиченце. В дълбока, тъмна дупка“.

От време на време тя се събуждаше и едва сподавяше писъците си, когато чуваше пиянския му говор.

Всеки ден до леглото ѝ спираше лекарят с лошите очи и с грубите ръце. Очевидно беше много зает, малката долавяше резкия му тон, с който той се обръщаше към сестрите. Този човек мразеше да си губи времето с невръстните бедняци, които се лекуваха в болницата.

Значката... На ревера му май имаше златна значка, която проблясваше на светлината.

Малката си спомняше змиите, които обвиваха жезъла; понякога сънуваше, че зъбите им се забиват в плътта ѝ и руква кръв.

Лекарят често ѝ причиняваше болка, тъй като винаги бързаше и небрежно вършеше работата си. Ала момиченцето не се оплакваше. Знаеше, че ако запротестира, той щеше да я нарани още повече.

Очите му бяха жестоки като змийските очи.

Полицайте все я питаха къде са родителите ѝ. Те седяха до леглото ѝ и бяха по-търпеливи от лекаря. От време на време ѝ подаряваха шоколадче, защото им беше мъчно за детето с безжизнените очи, което почти не говореше и никога не се усмихваше. Един от тях дори ѝ донесе плюшено кученце. Откраднаха играчката още същия ден, но малката не можеше да забрави колко мека беше козината на кученцето, както и съчувствения поглед на полицая.

Когато я питаха къде е майка ѝ, тя само поклащаше глава и затваряше очи.

Не знаеше дали някога е имала майка. Не си я спомняше, в паметта ѝ се беше запечатал само зловещият шепот, от който я побиваха тръпки. С течение на времето се беше научила да го прогонва от съзнанието си, докато накрая не си спомняше, освен тясното легло в болничното отделение.

Социалната работничка с привичната изкуствена усмивка ѝ беше казала:

— *Ще те наречем Ив Далас.*

„Това не съм аз — помисли си малката, но продължи безмълвно да се взира в жената. — Аз съм... никоя... не зная дори истинското си име.“

Продължиха да я наричат Ив, докато я преместваха в различни приюти или в домовете за временни осиновители. Постепенно тя свикна с новото си име, научи се да се съпротивлява, когато се опитваха да я сломят, да отстоява своето. Отначало само се стремеше

да оцелее, после си постави по-висока цел — да получи полицейската значка, да спечели уважението на околните, да защитава самотните.

В деня, когато облече новата си униформа и получи значката, почувства, че започва нов живот.

Поздравяваме ви, полицай Ив Далас. Нюйоркската полиция се гордее с вас.

В този миг беше изпитала неописуемо щастие, в душата ѝ бе пламнал ярък огън, който беше прогонил сенките от миналото. Най-сетне се беше превърнала в пълноценна личност.

Предай ми значката и оръжието си.

Тя приплака в съня си. Рурк нежно докосна челото ѝ и задържа ръката ѝ, докато младата жена престана да се мятва в леглото. После безшумно отиде в дневната и се обади на Пийбоди.

— Моля те, обясни ми какво се е случило.

— Лейтенантът прибра ли се? Как се чувства?

— Вкъщи е, но е в ужасно състояние. Какво са ѝ сторили?

— В момента съм в „Дрейк“ и не разполагам с никакво време. Снощи е била убита Бауърс. Далас е заподозряна.

— Но това е абсурдно!

— Всички са убедени в невинността ѝ, ала трябва да се подчиним на правилника.

— Майната му на вашия правилник!

Пийбоди потръпна, като видя опасния блясък в леденостудените му очи. Питаше се как да го успокои.

— Слушай, не знам почти нищо. С разследването е натоварен Бакстър, който не е от най-разговорливите. Все пак успях да науча, че Бауърс си е водила дневник, в който е записвала всичко, свързано с Далас, както и отвратителни подробности за сексуални извратености, подкупи, подправени рапорти...

Рурк неспокойно погледна към Ив, която се размърда в съня си, сетне попита:

— Не мислиш ли, че това доказва невинността на съпругата ми?

— За съжаление не можем да разпитаем Бауърс. — Пийбоди уморено прокара ръка по челото си. — Ще направим всичко, за да може час по-скоро лейтенантът да бъде оправдан, Фийни ще се залови с проучването на Бауърс — шепнешком добави тя.

— Кажи му да ми се обади. Вече имам необходимата информация.

— Но как...

— Нека ми се обади. Какъв чин има Бакстър и как е името му?

— Казва се Дейвид и е детектив. Предупреждавам те, че ще откаже да разговаря с теб, защото няма право.

— Нямам намерение да разговарям с него. Къде е Макнаб?

— В Централното управление. Търси допълнителни сведения.

— Добре. Ще ти се обадя по-късно.

— Почакай! Кажи на Далас... кажи й нещо, което да й повдигне духа.

— Само ти можеш да я окуражиш, Пийбоди. — Той прекъсна връзката и замислено погледна към съпругата си. Знаеше, че информацията е най-силното оръжие и възнамеряваше да я достави на Ив.

— Извинете, че ви накарах да чакате, детектив...

— Капитан Фийни — допълни ирландецът и изгледа от глава до пети изисканият мъж в елегантен италиански костюм. — Временно замествам лейтенант Далас, на която е поверено разследването.

— О! — Уейвърли озадачено го погледна. — Надявам се, че лейтенантът е в добро здраве.

— Да, бъдете спокоен. Пийбоди, включи записващото устройство.

— Слушам, сър.

— Божичко, колко сме официални! — Уейвърли се усмихна, сви рамене и седна зад масивното дъбово бюро.

Фийни му съобщи какви са правата му и повдигна вежда.

— Имате ли някакви въпроси?

— Не. Напълно разбирам какви са правата и задълженията ми. Реших, че нямам нужда от адвокат по време на разпита. С най-голямо удоволствие ще помогна на полицията.

— Моля да ми съобщите къде сте бил през дадените периоди от време през следните дни. — Фийни направи справка в бележника си и изреди данните, на които бяха извършени трите убийства в Ню Йорк.

— Най-добре е да проверя в календара си. — Уейвърли извади продълговата черна кутия, постави дланта си върху нея, за да я активира, сетне поиска да му продиктува необходимите сведения.

Почивен ден през първия период, почивен ден през втория. През третия — дежурство в „Дрейк“ — наблюдение на пациента Клифърд.

— Продиктувай личните ми ангажименти.

През първия и през третия период не са отбелязани такива. През втория — среща с Ларин Стивънс.

— Ах, да, среща с Ларин. — Той отново се усмихна. — Ходихме на театър, после вечеряхме у дома. Всъщност дори закусихме вкъщи — разбирате за какво намеквам, нали, капитане?

Фийни записа в бележника си името на жената и поиска адреса ѝ.

Уейвърли намръщено го изгледа и заяви с леден тон:

— Моята секретарка ще ви го продиктува. Иска ми се полицията да не се намесва в живота на приятелите ми. Положително ще се почувстват неловко.

— Когато разследваме убийство, не можем да щадим личните чувства. Ще поговорим с приятелката ви и с пациента на име Клифърд. Дори да потвърдят думите ви, остава един период, за който нямате алиби.

— Мисля, че човек има право от време на време да прекарва нощта сам в собственото си легло.

— Разбира се. — Фийни се облегна назад. — И тъй, вие изтръгвате сърцата и белите дробове на хората.

— Буквално казано — да. — Хирургът отново се усмихна и на страните му се появиха трапчинки. — „Дрейк“ е един от най-прочутите центрове за трансплантация на органи.

— Какво ще кажете за болницата на „Канал“?

Уейвърли вдигна вежда.

— Не съм чувал за нея.

— Това е болница в центъра на града, където оказват безплатна медицинска помощ на бедните.

— Нямам допир с подобни заведения. Преди много години отбих дълга си към обществото. Ще се убедите, че лекарите, които работят

или доброволно сътрудничат в тези болници, са много млади, енергични и прекалено големи идеалисти.

— Да разбирам ли, че сте се отказал да лекувате бедните, защото не си заслужава труда?

Хирургът очевидно не се засегна от язвителната забележка. Скръсти ръце на бюрото си и Фийни неволно забеляза златния му швейцарски часовник.

— Не ме интересува финансовата страна на въпроса. По-важното е, че работата в тези болници не спомага за професионалното ми усъвършенстване. Предпочитам да прилагам познанията и уменията си там, където са необходими, и да предоставя благотворителната работа на онези, които са с по-скромни възможности.

— Говори се, че сте най-добрият хирург.

— Не само се говори, *това е неоспорим факт*.

— Тогава ми кажете... — Фийни извади от папката си няколко снимки и ги подреди върху бюрото. — Кажете ми като специалист какво мислите за това?

Уейвърли обърна снимките към себе си, разгледа ги и заяви:

— Разрезите са направени изключително професионално. — За миг погледна към ирландеца и промърмори: — Разбира се, в никакъв случай не оправдавам подобна жестокост, но вие поискахте мнението ми като специалист. Мисля, че човекът, който е оперирал, е бил блестящ хирург, особено като се вземат предвид примитивните условия, при които е работил.

— Вие бихте ли могъл да се справите?

— Навярно се интересувате дали съм достатъчно опитен и умел. — Той побутна снимките към Фийни. — Разбира се.

— Какво ще кажете за тази? — Ирландецът му подаде снимката на последната жертва. Хирургът се намръщи.

— Сякаш е работил друг човек. Един момент. — Извади от чекмеджето очила, с които се извършваха микрохирургически операции и ги сложи. — Разрезът е идеален и органът е изваден професионално, но не е предотвратен кръвоизливът. Изключително нескопосана работа. Направо отвратителна.

— Най-странното е — прекъсна го Фийни, — че според мен всяко убийство е отвратително.

— Хладнокръвен тип — промърмори Фийни, докато заедно с Пийбоди вървяха по коридора. Спря, погледна часовника си и обяви: — Време е да се срещнем с доктор Уо и да надникнем в хранилището, където пазят човешките органи, отстранени при операциите. Господи, как мразя болниците!

— Лейтенант Далас все това повтаря.

— Засега престани да мислиш за нея — сопна се ирландецът, може би защото сам не успяваше да прогони Ив от съзнанието си. — Ако искаме да ѝ помогнем, трябва да забравим за нейните проблеми. — Той намръщено продължи пътя си, а когато младата жена го последва, ѝ подхвърли: — Направи допълнителни копия от дисковете, на които са записани разпитите.

Пийбоди разбра намека му и за пръв път през тази безкрайна сутрин се усмихна.

— Слушам, капитане.

— Престани да ме наричаш „капитане“. Започва да ми се повдига от това.

— И лейтенант Далас се оплакваше, но после свикна — усмихна се Пийбоди.

За миг намръщеното изражение напусна лицето му.

— И мен ли ще дресиращ, миличка?

Пийбоди се поусмихна зад гърба му. Помисли си, че това изобщо няма да ѝ бъде трудно. Опита се да си придаде сериозен вид, когато застанаха пред кабинета на доктор Уо.

След час тя ужасено се взираше в стъкленца, където се намираще човешко сърце, потопено в синкава желеобразна течност.

Доктор Уо невъзмутимо обясняваше:

— Нашият център разполага с прекрасна база за изследване на органите и с основание се смята за един от най-добрите в света. Именно в нашите лаборатории, които в миналото не бяха толкова многобройни, доктор Дрейк откри и усъвършенства противораковата ваксина. В лабораторията, където се намираме, се изследват различните заболявания, особено онези, отразяващи се пагубно върху вътрешните органи. Освен това продължаваме да изследваме и да усъвършенстваме техниките за подмяна на органите.

Фийни си помисли, че лабораторията е голяма колкото хангар за хеликоптери. Прозрачни прегради оформяха няколко отделни помещения. Служители с бели светлозелени или тъмносини престилки работеха с компютрите, компютризираните микроскопи и с други уреди, чието предназначение му беше неизвестно.

Беше тихо като в черква, не звучеше тиха музика, както беше обичайно в подобни лаборатории. Усещаше се едва доловима миризма на дезинфектант.

Той потръпна от отвращение и се постара да диша през устата.

Стояха в помещение, където бяха подредени стъкленици с различни органи, върху всяка имаше етикет.

До вратата стоеше дроид от охраната и мълчаливо ги следеше с поглед. „Навярно дебне да не би да ми хрумне да грабна стъкленица с пикочен мехур и да побегна с нея — с насмешка си каза Фийни. — Ама че гадно място!“

— Откъде се снабдявате с органи, върху които експериментирате? — попита той доктор Уо, която се обърна и му хвърли унищожителен поглед.

— Във всеки случай не ги отстраняваме от живи пациенти без тяхното съгласие. Доктор Йънг?

Брадли Йънг беше слаб, висок и седеше пред прозрачен плот, върху който имаше монитори, микроскопи и стъкла за микроскоп. Той се обърна, намръщи се, разсеяно свали специалното увеличително устройство и втренчи в нея бледосивите си очи.

— Какво обичате?

— Това е капитан Фийни от полицията и неговата... сътрудничка. Доктор Йънг завежда изследванията. Колега, ще обясните ли как се снабдяваме с органи, върху които да експериментираме?

— Разбира се. — Той прокара ръка през оредялата си сламеноруса коса. — Повечето органи са отстранени преди повече от трийсет години. Например това сърце. — Прекоси безупречно чистото помещение и посочи стъкленицата, в която допреди малко се беше виждала Пийбоди. — Извадено е преди двацет и осем години. Виждате, че е увредено. Пациентът е претърпял три инфаркта. Сърцето му е било отстранено и заменено с орган от първата серия „Нов живот“. Сега човекът е на осемдесет и девет, чувства се добре и

живее в Боузман, Монтана. — Йънг леко се усмихна и продължи: — Всички органи, които виждате, са били дарени от самите пациенти, от роднините (в случай, че е настъпила смърт) или са получени от лицензиран търговец на органи.

— Имате ли документи за всички?

— Документи ли? — примигна младият лекар.

— Да — сертификати откъде са получени.

— Разбира се. Имаме строго установен ред. Всеки... екземпляр се придружава от информация за донора или търговеца, от който е получен, датата на отстраняването му, състоянието му, както и за хирурга и екипа му, които са извършили операцията. Освен това се регистрира изнасянето и връщането на органите, които се изследват в нашата лаборатория или другаде.

— Нима предоставяте „екземпляри“ и на други болници?

— Понякога. — Той неуверено погледна към доктор Уо, която му направи знак да продължи. — Възможно е колеги да се нуждаят от орган с определени дефекти. Имаме договори за предоставяне назаем и за продажба с няколко медицински центъра из целия свят.

„Ето какво било!“ — помисли си Фийни и извади бележника си.

— Имате ли договори с тези болници? — Той прочете списъка на Ив.

Лекарят отново погледна към Уо, която отново му кимна.

— Да, имаме близки взаимоотношения с тези центрове.

— Бил ли сте в Чикаго?

— Няколко пъти... но не разбирам...

— Капитане — обади се доктор Уо, — ставате отегчителен.

— За съжаление професията ми не е забавна — иронично каза ирландецът. — Ще ми предоставите ли списък на органите, които сте получили през последните шест седмици?

— Ами... информацията е поверителна.

— Пийбоди — започна Фийни, без да откъсва поглед от Йънг, който внезапно беше загубил спокойствието си, — поискай разрешение за обиск.

— Почакайте. — Уо повелително махна с ръка, а Пийбоди гневно присви очи. — Доктор Йънг, дайте на капитана дисковете със сведенията.

— Но те са поверителни — упорито повтори той. — Нямам специално разрешение...

— Аз ти разрешавам — сопна се тя. — Ще говоря с доктор Кагни, а междувременно поемам отговорността. Донесете дисковете.

— Благодаря за съдействието — обърна се към нея Фийни.

Когато Йънг се отдалечи, тя смразяващо изгледа ирландеца и изсъска.

— Искам колкото е възможно по-бързо да напуснете лабораторията и центъра. Присъствието ви пречи на работата ни.

— Залавянето на убийци може би е по-маловажно от човъркането из човешките органи, но все пак е начин да изкарвам прехраната си — язвително промърмори той. — Знаете ли какво е това? — добави и извади от джоба си прозрачното пликче със значката.

— Естествено. Нарича се „жезъл на Хермес“. Аз също имам такава значка.

— Къде е тя?

— Къде ли? Сигурно е в някое чекмедже у дома.

— Забелязах, че неколцина от колегите ви носят подобни значки. Навярно вие нямате този навик?

— По принцип не я нося, особено когато съм на работа — заяви тя, но машинално докосна ревера си. — А сега, ако сте приключили с разпита, моля да ме извините — чака ме много работа.

— Засега приключихме. Утре отново ще бъдем тук, тъй като не успяхме да разговаряме с всички. Между другото, няма да е зле да донесете вашата значка.

— Моля?

— Значката ви. Наскоро някой е загубил тази. — Той ѝ показа пликчето. — Искам да се уверя, че не сте вие.

Доктор Уо гневно стисна устни и се отдалечи.

— Тази жена е доста надменна, Пийбоди. Ще я проучим по-обстойно, като се върнем в управлението.

— Била е председател на Лекарския съюз, а в момента тази длъжност се изпълнява от Уейвърли. Лекарският съюз е оказал натиск върху сенатора, който пък е притиснал кмета и го е накарал да му обещае, че ще прекратим разследването.

— Истински омагьосан кръг — замислено промълви ирландецът. — Предлагам да се заемем с новите сведения — дано научим нещо

повече. Какво се случи с Вандерхавен?

— Трябваше да го разпиташ след Уо, но той събщи, че трябвало да се заеме с някакъв спешен случай. — Тя се озърна, за да се убеди, че не ги подслушват. — Обадох се в кабинета му и казах, че съм пациентка, но ми отговориха, че докторът си взел десет дни отпуска.

— Интересно. Струва ми се, че той не желае да разговаря с нас. Вземи адреса му, Пийбоди. Ще го посетим в дома му.

Рурк съсредоточено преглеждаше сведенията, до които се беше добрал. Без всякакви затруднения беше проникнал в компютъра на Бакстър и беше изтеглил информацията относно убийството на Бауърс, която засега беше доста оскъдна.

Беше поразен и отвратен от съдържанието на дневниците на жертвата. Бе издирил всички откъси, където се споменаваше името на Ив, и установи, че години наред Бауърс е таяла омраза към съпругата му. Натъкна се на зловни коментари и обвинения, датиращи от времето, когато Ив беше станала детектив и когато беше получавала похвали и отличия. Остана смаян, като прочете, че била съблазнила Фийни, за да се съгласи да я обучава, както и че била спала с командира, за да ѝ възлага разследването на важни случаи.

Но всичко това изглеждаше съвсем невинно в сравнение с тирадите, които Бауърс беше записвала след деня на първата си схватка с Ив.

„Била е обсебена — помисли си той, — болестното ѝ състояние се е изостряло с течение на времето, докато по странно стечение на обстоятелствата омразата ѝ се е пръснала като гноен цирей и е изпръскала с отрова и двете.“

Сега Бауърс беше мъртва.

Той погледна към монитора, чрез който наблюдаваше спящата си съпруга.

А Ив беше сломена.

В този момент на другия монитор се появи лицето на Съмърсет и Рурк нетърпеливо махна с ръка.

— Остави ме на спокойствие.

— Извинете, но доктор Майра е тук. Държи да разговаря с вас.

— Идвам веднага. — Той стана и още няколко секунди наблюдава Ив. После нареди на компютъра да се изключи и излезе от стаята. Вратата автоматично се заключи. Достъп до помещението имаха само трима души, заключващото устройство реагираше единствено на техните гласове и на отпечатъците от дланите им.

Рурк взе асансьора, за да спести време. Не искаше задълго да оставя съпругата си сама.

Когато го видя, Майра скочи от стола, бързо прекоси дневната и хвана ръцете му. Обикновено спокойното ѝ лице беше напрегнато.

— Дойдох веднага, щом научих какво се е случило. Не исках да се натрапвам, но трябваше да видя Ив.

— Никога не си се натрапвала.

Майра още по-силно стисна ръцете му.

— Как мислиш, тя ще се съгласи ли да поговорим?

— Не знам. В момента спи. — Погледна към вътрешната стълба и шепнешком добави: — Дадох ѝ сънотворно... Знаеш ли, готов съм да ги убия заради онова, което са ѝ сторили. — Говореше сякаш на себе си, гласът му беше ужасяващо спокоен. — Заслужават да ги убия, като си помисля какви страдания ѝ причиниха.

Майра беше убедена в искреността му и ръцете ѝ се разтрепериха.

— Може ли да седнем?

— Разбира се. Извинявай. Умът ми е зает с друго, забравям елементарните правила на гостоприемството.

— Не е необходимо да играеш ролята на любезен домакин. Чуй какво ще ти кажа. — Тя се настани на стола с разкошна дърворезба, приведе се и отново хвана ръцете му, надявайки се да го успокои. — Останалите може би са възмутени, може би съчувстват на Ив заради случилото се, но само двамата с теб разбираме какво са ѝ сторили. Как отстраняването ѝ е повлияло върху психиката ѝ, върху чувствата ѝ.

— Ив е покрушена. — Рурк не можеше да стои неподвижно. Стана, приближи се до прозореца и се загледа навън. — Виждам съм я, когато е била изправена лице срещу лице със смъртта. Виждам съм я да се съпротивлява срещу страховете от миналото, които се надигат в душата ѝ. Виждам съм я да се ужасява от собствените си чувства. Но винаги е издържала. Винаги е била като скала, която се изправя срещу вълните. Ала този път е напълно сломена.

— Сигурна съм, че и сега ще намери сили за отпор. Но едва ли ще може да го стори, ако не я подкрепиш.

— Никога не ще я изоставя.

— Любовта ти ще я спаси. Така както нейните чувства спасиха теб.

Рурк наклони глава, сетне се обърна към нея.

— Странно, досега не бях осъзнал какво се е случило между нас. Но ти имаш право — Ив действително ме спаси... дори ме накара да забравя миналото си. Обичам я повече от всичко на света и ще направя каквото е необходимо.

Няколко секунди Майра безмълвно се взира в ръцете си, после заговори:

— Не се интересувам от методите ти и от... връзките ти с определени хора. Питам те с какво мога да помогна.

— Ако докажеш, че Бауърс е била невменяема и обвиненията ѝ отпаднат, ще върнат ли значката на Ив?

— Членовете на дисциплинарната комисия ще се съобразят с мнението ми, но няма да я върнат на работа, докато разследването не приключи и всички обвинения срещу нея не отпаднат.

— Можеш ли да я подложиш на тестове, които да потвърдят, че тя казва истината? Да представиш благоприятна психологическа характеристика...

— Разбира се, но Ив трябва доброволно да се подложи на тестовете. Процесът е труден — не само физически, но и емоционално. Но ако се съгласи, взните ще се наклонят в нейна полза.

— Ще се опитам да я убедя.

— Знам, че тя скърби, но не позволявай на скръбта да я завладее. Понякога гневът вдъхва неподозирани сили. — Майра стана и се приближи до него. — Поисках разрешение да преценя емоционалното и душевното състояние на Бауърс, като използвам служебните записи от последните няколко седмици и нейните дневници (не само съдържанието им, но и тона, с който е диктувала), както и да разпитам колегите и познатите ѝ. Това ще отнеме известно време. Трябва да действам изключително предпазливо и методично. Ще работя само по този въпрос, но ще мога да представя заключението си след около две седмици.

— Питам се дали ще успея да я накарам да заминем някъде — замислено промълви Рурк.

— Това ще бъде идеалното разрешение, дори ако отсъствате само няколко дни. Но се съмнявам, че тя ще се съгласи. Познавам я отлично, ала все пак съм само психиатър. Мисля, че се досещам за първоначалната ѝ реакция. И все пак не ми се иска да смяташ, че си позволявам твърде много, като я подлагам на анализ.

— Знам колко я обичаш. Каж ми какво може да се случи.

— Ив ще поиска да се „скрие“. Ще търси убежище в съня, в мълчанието, в усамотението. Има опасност да те изолира.

— Няма да го допусна.

— Но тя ще упорства, най-вече защото си най-близкият ѝ човек. — Майра притисна длани към слепоочията си. — Извинявай, мога ли да те помоля за чаша бренди?

— Разбира се. — Той инстинктивно докосна страната ѝ и прошепна: — Седни и се успокой.

Майра почувства, че краката ѝ се подкосяват и че всеки момент ще се разплаче. Отпусна се на стола и изчака, докато Рурк ѝ подаде чашата.

— Благодаря. — Отпи малка глътка и след миг усети как по тялото ѝ се разлива топлина. — Отстраняването от длъжност, подозренията, опетнената репутация не са само служебни проблеми за Ив. В детството ѝ самоличността ѝ е била отнета. С течение на годините, с упорит труд и себеотрицание тя се превърна в достойната за уважение лейтенант Далас. А сега ѝ взеха най-скъпото — достойнството, от което тя така се нуждае. Страхувам се, че ако остане твърде дълго затворена в черупката си, не ще успееш да проникнеш в съзнанието ѝ. Ще се отчужди от теб, дори бракът ви може да пострада.

— Няма да го допусна — повтори той.

Майра тъжно се засмя.

— Много си упорит. Дано да е за добро. — Отново отпи от брендите си и замислено го огледа. Онова, което видя, сякаш смъкна бремето от плещите ѝ. — Ще има моменти, когато ще ти бъде много по-лесно да я обградиш с нежност и ласки, но не бива да отстъпваш. Мисля, че ще разбереш кога трябва да ѝ помогнеш да направи следващата крачка. — Въздъхна и остави чашата на масичката. —

Знам, че изгаряш от нетърпение да се върнеш при нея. Когато Ив пожелае да ме види, веднага ще дойда.

Рурк се замисли. Знаеше за силните ѝ чувства към Ив и се питаше дали биха я накарали да наруши правилника. Реши да рискува.

— Колко време ще ти бъде необходимо за проучването на Бауърс?

— От отдела имат заповед да ми сътрудничат. Предполагам, че ще приключа за един-два дни.

— Имам необходимата информация — заяви той, а Майра смаяно го изгледа, сетне промълви:

— Ясно. — Не продума, докато Рурк ѝ помагаше да облече палтото си, после подметна: — Прехвърли данните в личния ми компютър. Предполагам, че без проблеми ще влезеш в системата.

— Точно така.

Майра неволно се засмя.

— Страхотен си. Ако получа информацията, ще започна да я обработвам още тази вечер.

— Безкрайно съм ти задължен. — Рурк я изпрати, после се качи в спалнята да бди над леглото на Ив.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Кошмарните сънища я преследваха, откъслечни спомени се мяркаха в съзнанието ѝ. Спомни си как беше извършила първия арест и удоволствието от добре свършената работа. Спомни си лигавите устни на момчето, което първо я беше целунало. Тогава беше на петнайсет и за своя изненада не беше изпитала страх или срам, а леко любопитство.

И още... една пиянска нощ с Мейвис в „Синята катерица“, когато се беше смяла до прималяване... обезобразеното тяло на дете, което не беше успяла да спаси.

Струваше ѝ се, че чува плача на опечалените и писъците на мъртвите.

Спомни си как за пръв път беше видяла лицето на Рурк на монитора и беше поразена от красотата му.

Сетне за пореден път се озова в студената стая, където червената неонова реклама пулсираше върху мръсното стъкло на прозореца. От ножа в ръката ѝ капеше кръв, а парещата болка сякаш я оглушаваше.

Когато се събуди, наоколо цареше мрак, а в душата ѝ като че беше зейнала пропаст.

От продължителния плач главата ѝ пулсираше от болка. Чувстваше се така, сякаш някой беше извадил костите ѝ. Копнееше отново да заспи, за да избяга от ужасната действителност.

Рурк безшумно пристъпи в мрака, седна на леглото и хвана ръката ѝ.

— Искаш ли да включа осветлението?

— Не — задавено изрече тя. — Не желая нищо. Не биваше да бдиш над мен...

— За нищо на света не бих позволил да се събудиш и да видиш, че си сама. — Целуна ръката ѝ и добави: — Знай, че винаги ще бъда до теб.

Идваше ѝ отново да се разплаче, горещите сълзи опариха клепачите ѝ. Чувстваше се безпомощна, безполезна.

— Кой ти съобщи за случилото се?

— Пийбоди. После двамата с Фийни дойдоха тук, също и Майра. Макнаб и Надин се обадиха няколко пъти.

— Не мога да говоря с тях.

— Добре. Мейвис е в дневната. Отказва да си отиде, аз не мога да я прогоня.

— Нямам какво да кажа нито на нея, нито на когото и да било. С мен е свършено. Следващото ми посещение в полицейското управление ще бъде като заподозряна в убийство.

— Свързах се с прочут адвокат. Не бива да се тревожиш за разпита. Когато решиш да отговаряш на въпросите им, ще го направиш тук, ще диктуваш условията.

Той виждаше силуета ѝ, забеляза как Ив леко се извърна и се втренчи в мрака. Нежно обгърна лицето ѝ с длани и прошепна:

— Скъпа моя, нито един от колегите ти не вярва в обвинението срещу теб.

— Това изобщо не ме интересува. Отстраняването ми е чиста формалност. Липсват доказателства, няма мотив, но това не е най-важното — изхлипа тя и изпита омраза към себе си заради слабостта си. — Не разполагат с доказателствата, необходими на прокурора, но имат право да задържат значката ми, да не ми позволят да се върна на работа.

— Хората, които те обичат, ще се погрижат това да не се случи.

— Вече се е случило — апатично изрече тя. — Нищо и никой не може да го промени. Уморена съм до смърт... единственото ми желание е отново да заспя. — Тя се отдръпна и затвори очи. — Отиди при Мейвис. Искам да остана сама.

Рурк нежно я помилва. Знаеше, че тази нощ трябва да я остави да потъгува, да се опита да избяга от действителността.

Ала когато той излезе, Ив отвори очи и се втренчи в пространството. Така и не заспа.

На сутринта реши, че няма смисъл да става. Легна по гръб и впери поглед в прозореца над нея. Снегът беше спрял, но небето беше оловносиво. Тя се опита да си внуши, че трябва да се изкъпе и да се облече, но умората сякаш я смазваше.

Бавно обърна глава и забеляза, че Рурк седи в креслото, отпива от кафето си и я наблюдава.

— Мисля, че спа достатъчно, Ив. Не бива да търсиш убежище в леглото.

— В момента тук ми е най-добре.

— Ако се предадеш на отчаянието, ще загубиш битката. Ставай!

Тя седна в леглото, притисна колене до гърдите си и наведе глава.

— Нямам какво да правя, няма смисъл да ставам и да се обличам.

— Можем да заминем където пожелаеш. Уредих всичко така, че да бъда свободен през следващите една-две седмици.

— Не биваше да го правиш! — гневно извика тя, сетне отново я обхвана апатията. — Не желая да заминавам никъде.

— Тогава ще останем вкъщи. Но няма да ти позволя да се криеш под завивките.

Този път гневът ѝ взе надмощие над безразличието ѝ.

— Не се крия! — промърмори, после мислено оправда съпруга си — не би могъл да знае как се чувства в момента. Все пак гордостта я накара да стане и да наметне халата си.

Рурк, който беше доволен от малката си победа, побърза да ѝ налее кафе и заяви:

— Вече закусих, но мисля, че Мейвис чака теб.

— Мейвис ли?

— Да, снощи тя спа тук. — Той натисна бутона на вътрешния видеотелефон. — Тъкмо ще ти прави компания.

— Не искам да... — запротестира Ив, но в този момент лицето на Мейвис се появи на монитора.

— Рурк, събуди ли се съпругата ти? — Щом забеляза до него приятелката си, певицата пресилено се усмихна. — Здравей, Далас. Идвам веднага.

— Не желая да разговарям с никого! — гневно възкликна Ив, когато екранът потъмня. — Нима не го проумяваш?

— Напротив, разбирам те. — Той се изправи и сложи ръце на раменете ѝ. Сърцето му се свиваше от мъка, като гледаше колко е отчаяна. — Години наред двамата с теб сме живели самотно, без близки, за които да милеем и които да държат на нас. Ето защо

разбирам какво е да имаш приятел. — Нежно я целуна по челото и добави: — Да бъдеш заобиколен от хора, които те обичат. Поговори с Мейвис.

— Няма за какво. — Очите ѝ отново преляха от парещите сълзи.

— Тогава чуй какво ще ти каже тя. — Стисна рамото ѝ и се обърна точно в мига, когато Мейвис се втурна в спалнята. — Ще ви оставя насаме — промълви, но жените очевидно не го чува. Певицата прегърна Ив и забърбори, че големите клечки от полицията били пълни тъпаци, които не разбирали от работата си.

Рурк се усмихна, излезе и тихо затвори вратата.

— Не се вълнувай толкова — промърмори Ив и помилва приятелката си по косата, която днес беше боядисана в синьо.

— Щеше ми се да отида при Уитни и да му кажа какво мисля за него, ама Леонардо ме посъветва да дойда право при теб. Господи, колко ми е мъчно, миличка! — Тя рязко се отдръпна, а Ив за малко щеше да падне. — Твоите шефове напълно са изкукуригали! — възкликна певицата и размаха ръце, при което дългите ръкави на прозрачната ѝ розова дреха се издуха.

— Такъв е редът — прекъсна я Ив.

— Дрън-дрън! Няма да им се размине, нали? Бас държа, че Рурк вече е наел цял батальон първокласни адвокати, които да се погрижат за теб. Сигурна съм, че като свърши цялата дандания, ще притежаваш цял Ню Йорк.

— Искам само значката си! — Ив, която знаеше, че може да изрази чувствата си пред Мейвис, се отпусна на канапето и закри очите си с длани. — Когато ми я взеха, сякаш отнеха частица от самата мен.

— Ще ти я върнат, сигурна съм. — Певицата, която беше потресена от реакцията, побърза да я прегърне. — Ти винаги правиш така, че справедливостта да възтържествува.

— Отстраниха ме от работа. — Ив уморено се облегна назад и затвори очи. — Този път съм безпомощна.

— Спомням си как ме арестува преди години. Това промени живота ми, помогна ми.

Ив неволно се усмихна.

— За кой арест говориш?

— За първия... останалите бяха... по погрешка. Тогава се запитах дали не мога да бъде нещо повече от крадла и мошеничка...

сетне именно ти ми вдъхна увереност в способностите ми. А миналата година, когато бях заплашена от затвор, пак ти ми оказа помощ...

— Тогава... имах значка. — Очите ѝ отново потъмняха. — Бях служителка на полицията, имах работата си.

— А сега имаш мен и най-готиния съпруг в цялата вселена. И това не е всичко. Знаеш ли колко души се обадиха тук снощи? Рурк искаше да остане при теб, затова помолих Съмърсет да ми разреши да дежуря на видеотелефона. Повярвай, че не смогвах да отговарям на обажданията.

— Питам се колко репортери са поискали да им дам интервю — кисело отбеляза Ив.

Мейвис само изсумтя и се приближи до автоготвача, за да поръча закуска. Беше обещала на Рурк да накара Ив да се храни.

— Знам как да се спасявам от досадните журналисти. Искаш ли сладолед?

— Не съм гладна.

— Сладоледът не е храна. Боже мой, има и шоколадови сладки. Това вече е върхът!

— Мейвис...

— Ти ме обгради с грижи, когато бях в беда — промълви певицата. — Не ме карай да се чувствам излишна.

Думите ѝ оказаха желаното въздействие. Ив погледна към леглото, искаше ѝ се отново да потърси забрава в съня. Преодоля изкушението, въздъхна и попита:

— Какъв е сладоледът?

През целия ден се чувстваше като човек, който се движи сред гъста мъгла. Не ѝ се влизаше нито в нейния кабинет, нито в този на Рурк. Към обяд заяви, че я боли глава и се „скри“ за няколко часа в спалнята. Отказа да разговаря с когото и да било от хората, които я търсеха по видеотелефона, както и да обсъди с Рурк положението. Накрая се затвори в библиотеката под предлог, че щяла да потърси нещо за четене.

Включи монитора, за да заблуди Рурк, ако му хрумнеше да я наблюдава, спусна завесите, нареди на осветлението да се изключи, отпусна се на канапето и заспа.

В съня си видя змии, оплетени около златен жезъл, от който капеше кръв. А кървавите капки се стичаха върху хартиени цветя, поставени в кафява бутилка.

Някой извика за помощ — гласът беше на изнемощял старец.

Ив пристъпи към мястото, откъдето идваше гласът. Озова се сред ослепително бяло, покрито със сняг поле; бурният вятър брулеше лицето ѝ и отнасяше звука. Тя се затича, подметките ѝ се пързаяха, дъхът ѝ излизаше на облачета... но въпреки усилията си не виждаше нищо, освен безкрайната бяла шир.

— Мръсно ченге — изсъска някой в ухото ѝ, после дочу шепот на друг глас: — Какво си намислило, момиченце?

Сърцето ѝ се вледени от страх.

На кого е притрябвало да изтръгва сърцето му?

На този въпрос тя още нямаше отговор.

Внезапно съзря осъдените и обречените — бяха замръзнали в снега, телата им бяха сгърчени, а лицата им изкривени в кошмарни мъртвешки гримаси. Изцъклените им очи сезираха в нея, сякаш ѝ задаваха същия въпрос.

Внезапно някъде зад нея се разнесе шум от пропукващ се лед. Някой се изтръгваше от ледената прегръдка и издаваше странни звуци, напомнящи тих смях.

Ив се озова сред болничен коридор с боядисани в бяло стени, напомнящ тунел, който сякаш нямаше край. Дочу стъпките на чудовището зад себе си, стъпалата му тихо шляпаха върху плочките. Кръвта нахлу в главата ѝ и почти я оглуши. Тя се обърна, за да окаже съпротива и машинално посегна към оръжието си. Но палката я нямаше.

Какво си намислило, момиченце?

От гърлото ѝ се изтръгна стон, ужасът я погълна. Олюлявайки се, тя хукна да бяга, дъхът свистеше в гърдите ѝ. Долавяше дъха на човека, който я преследваше — вонеше на уиски.

Ненадейно тунелът се раздели. Ив спря, страхът я правеше нерешителна. Накъде да завие — наляво или надясно? Стъпките се приближаваха, тя едва сподави писъка си, лицето ѝ беше обляно от пот. В далечината съзря бледа светлинка и някакъв неподвижен силует.

Затича към светлината, като мислено призоваваше за помощ.

Когато достигна края на тунела, се озова върху маса, върху която беше просната самата тя. Лицето ѝ беше мъртвешко бледо, очите ѝ бяха затворени, а на мястото на сърцето ѝ зееше кървава рана.

Събуди се и усети, че трепери. Повдигаше ѝ се. Въпреки че краката ѝ се подкосяваха, успя да стане и да се добере до асансьора. Облегна се на стената, докато кабината се спускаше надолу. Струваше ѝ се, че ако остане още миг в къщата, ще се задуши. Щом излезе в градината, леденият вятър я прониза и лицето ѝ поруменя.

Остана навън близо час. Крачеше в студа и се опитваше да прогони спомена от кошмарния сън. Постепенно престана да трепери и с изненада установи, че някакъв въображаем глас гневно ѝ нашепваше: „Вземи се в ръце, Далас. В момента си направо жалка. Къде изчезна волята ти?“.

„Остави ме на спокойствие“ — отчаяно си помисли тя. Все пак беше човек като всички други, който можеше да прояви моментна слабост, да се поддаде на отчаянието. Единственото ѝ желание беше да я оставят сама, защото никой не знаеше и не разбираше чувствата ѝ.

„Въпреки че си загубила смелостта си, разумът ти още е непокътнат — обади се гласът. — Помисли как можеш да разрешиш проблема.“

— Уморих се от размишления — промълви тя и спря сред локва от разтопен сняг. — Няма за какво да мисля, не мога да сторя нищо.

Отчаянието отново я обзе и тя бавно се запъти към къщата. Ненадейно беше осъзнала, че копнее за прегръдките на Рурк. Той щеше да ѝ помогне да преодолее всичко, да прогони демоните от миналото и настоящето.

Почувства, че сълзите ѝ отново напират и се опита да се овладее. Плачът я изморяваше. Единственото ѝ желание беше да се притисне до съпруга си и да му позволи да я утеши, да ѝ каже, че всичко ще бъде наред.

Когато се озова във фойето, установи, че старите ѝ маратонки бяха подгизнали, а джинсите ѝ бяха мокри почти до коленете. Беше излязла без якето си и топлината, която я лъхна, я накара да се олюее.

Съмърсет мълчаливо я наблюдаваше. Неодобрително стискаше устни, очите му бяха потъмнели от тревога. Сетне се престори на възмутен и с надменно изражение пристъпи във фойето.

— Покрита сте с кал и сте мокра до кости — презрително промърмори. — Погледнете какви локви станаха в коридора. Изобщо не милеете за собствения си дом.

Очакваше обичайния гневен изблик и поток от нецензурни думи, ала Ив безмълвно се взираше в него и сърцето му, за което тя твърдеше, че е от камък, ненадейно се сви от мъка.

— Извинявай... — Ив разсеяно се втренчи в краката си. — Не се досетих... — Хвана се за перилото, машинално установи, че е студено като лед, и бавно се заизкачва по стълбата.

Съмърсет, който беше смаян от поведението ѝ, изтича до устройството за комуникации.

— Рурк, лейтенантът току-що се прибра. Излязла е без горна дреха. Изглежда ужасно.

— Къде е сега?

— Качва се по стълбището. Слушай, случи се нещо страшно. Нарочно я оскърбих, а тя... тя ми се извини. Трябва да предприемем нещо.

— Сега ще се погрижа за нея.

Рурк излезе от кабинета си и се отправи към спалнята. Щом видя съпругата си, която беше пребледняла като платно и цялата трепереше, загрижеността му беше изместена от гняв. Каза си, че е крайно време да накара Ив да се осъзнае, затова ѝ извика:

— Какво си въобразяваш? Държиш се като дете.

— Излязох да се поразходя. — Ръцете ѝ бяха толкова премръзнали, че не можеше да свали маратонките си. — Исках да подишам чист въздух.

— Излязла си без палто. Значи следващата точка от великия ти план е да се разболееш.

Ив смаяно го изглежда. Беше се прибрала, копнееща за прегръдките и ласките му, а той ѝ крещеше като на непослушно дете.

— Исках да подишам чист въздух — безпомощно повтори тя.

— Виждам, че си успяла! — сопна се Рурк, а мислено добави: „Господи, ръцете ѝ са ледени!“. Преодоля желанието да стопли дланите ѝ с целувки и се отдръпна. — Отивай под душа и пусни врялата вода, както всъщност имаш обичай.

Ив едва не заплака, но безмълвно се подчини. Пасивността ѝ го раздражни още повече. Когато чу плискането на водата, затвори очи и

се замисли. „Остави я да потъгува“ — беше казала Майра и беше добавила, че той ще усети кога е настъпил моментът да помогне на съпругата си. Ив беше страдала достатъчно — крайно време беше да се вземе в ръце.

Поръча бренди за себе си и за нея и апатично отпи от чашата си, докато чакаше Ив да се появи.

Тя излезе по хавлия от банята и Рурк реши да не губи нито минута.

— Мисля, че е време да поговорим за възможностите ти.

— Възможности ли?

— За онова, което трябва да направиш. — Подаде ѝ чашата и отново се настани в креслото. — Имайки предвид образованието ти и богатия ти опит, реших, че най-добре е да се занимаваш с частна охранителна дейност. Знам на какво си способна, ето защо ти предлагам да си избереш предприятие, в което да работиш.

— Какво? Да работя за теб ли?

Той иронично повдигна вежда.

— Гарантирам, че ще получаваш много по-голяма заплата и че няма да скучаеш. — Облегна се назад и с престорено безразличие продължи: — Това ще ти позволи да разполагаш с повече време и най-вече да пътуваш повече. Ще ме придружаваш служебно по време на пътуванията ми, следователно разрешението на въпроса е благоприятно и за двама ни.

— Не търся работа, Рурк.

— Така ли? Значи съм се заблудил. Ако си решила да преустановиш работа, ще обсъдим други възможности.

— За какво говориш? — Тя машинално разроши косата си. — В момента не ми се мисли за нищо.

— Например да си имаме дете — невъзмутимо продължи Рурк.

Ив рязко се обърна и брендито се изплиска от чашата ѝ.

— Какво каза?

— Успях да привлека вниманието ти — промърмори той. — Мислех, че още не му е дошло времето, но при сегашните обстоятелства не е зле да се заемем с това.

Ив недоумяващо го изгледа, питаше се дали го е разбрала правилно.

— Да не си се побъркал? Наистина ли искаш да родя?

— Ами... това е традиционният начин да създадеш семейство.

— Не мога... не искам... — Ив едва си поемаше дъх. — Нямам представа как да гледам бебе...

— В момента разполагаш с много свободно време. Тъкмо ще научиш всичко необходимо за бебетата и малките деца. От теб ще излезе прекрасна майка. Очаквам да имаме много дечица.

— Господи! — прошепна тя и усети, че се вледенява. — Сигурно се шегуваш...

— Не съвсем. — Рурк се изправи и застана пред нея. — Искам да имам голямо семейство. Не настоявам да родиш след година, но копнея за наши деца, за децата, които ще ми родиш. Искам и отново да бъдеш любящата ми съпруга.

— Частна охранителна дейност... бебета. — Очите ѝ отново се наляха със сълзи. — Виждаш, че съм смазана и искаш да ме довършиш.

— Разочарова ме, скъпа — заяви той с леден тон и сълзите ѝ мигновено пресъхнаха.

— Какво искаш да кажеш?

— Очаквах съвсем друго от теб. През последните трийсет часа само хленчиш и се самосъжаляваш. Какво смяташ да постигнеш?

— Смятах, че ще ме разбереш — изплака тя и сърцето му се сви от съжаление. — Че ще ме подкрепиш.

— Не мога да подкрепя човек, който се крие и мисли само за себе си. — Той отново отпи от брендито си. — Омръзна ми да гледам как се самосъжаляваш.

Отвращението, което долови в гласа му, и леденият му поглед напълно я сразиха.

— Тогава ме остави на мира! — изкрещя тя и запрати чашата на пода. — Нямах представа как се чувствам!

— Права си — промълви Рурк. Радваше се, че най-сетне е предизвикал гнева ѝ. — Защо не ми обясниш?

— Аз съм ченге и не мога да бъда нищо друго. Скъсах се да уча в академията, защото това беше единственият начин да постигна нещо в живота. Да престана да бъда момиченцето без име, поредната жертва на обществената система. И успях! Когато станах ченге, осъзнах, че миналото вече няма значение, че мога да го забравя. — Рязко обърна гръб на Рурк, защото не искаше да види сълзите ѝ. Ала този път

плачеше от гняв. — Миналото не можеше да ми попречи. Като ченге имах власт над системата, която ме беше използвала през целия ми живот. Като служителка на полицията отново повярвах в нея, реших, че ще мога да помогна на обществото. Че ще мога да защитавам безпомощните.

— А защо престана?

— Защото ме накараха! — Тя се извърна и стисна юмруци. — Цели единайсет години трупях опит и неуморно работих, надявайки се да променя нещо. Трупите, локвите кръв и ужасите завинаги са се запечатали в паметта ми. В съня си виждам лицата на мъртъвците... ала нищо не беше в състояние да ме спре, защото вярвах в онова, което правех. Защото отмъщавах заради тях. Повярвай, че мога да преодолеем всичко, което се е случило с мен, дори онова, което не си спомням.

Рурк кимна с престорено безразличие.

— Тогава се съпротивлявай — рано или късно ще постигнеш целта си.

— Безпомощна съм! По дяволите, нима не разбираш? Когато взеха значката ми, отнеха моята самоличност.

— Лъжеш се — взели са само символа на властта ти, но не могат да те променят, да те превърнат в друг човек. Ако искаш да получиш значката си, престани да хленчиш и се постарай да си я върнеш. — Той пристъпи до нея и сложи ръце на раменете ѝ.

Ив рязко се отдръпна.

— Благодаря за моралната подкрепа — подхвърли с леден тон и излезе от спалнята. Тичешком прекоси многобройните коридори и се озова в гимнастическия салон, сетне захвърли халата и облече трико. Активира дроида и тъй като кръвта ѝ кипеше от гняв, го преби до смърт.

Докато я наблюдаваше на монитора, Рурк продължи да отпива от брандита си. Доволно се усмихна, като си представи, че навярно Ив мислено се сражава с него.

— Давай, скъпа — промърмори. — Смачкай ми физиономията. — Потръпна, когато тя заби коляното си между краката на дроида и си представи болката, която щеше да изпита, ако беше на неговото място. — Трябваше да го очаквам — добави, после реши, че трябва да купи нов дроид — този вече беше напълно негоден.

„Има прогрес“ — помисли си той, наблюдавайки как Ив съблече трикото, напоено с пот, и се отправи към басейна. В този момент дочу гласа на Съмърсет.

— Извини ме за безпокойството, но е дошъл някакъв си детектив Бакстър. Исква да разговаря с лейтенант Далас.

— Кажи му, че тя не желае да го приеме. Не, почакай. — Рурк реши да смени тактиката, чувстваше се уморен от бездействието. — Покани го, ще го приема в кабинета си. Имам да предам нещо на шефовете на нийоркската полиция.

Бакстър се опитваше да прикрие изумлението си от разкошната обстановка. Беше в отвратително настроение и нервите му бяха изопнати, след като беше преодолял тълпата репортери пред вратите на имението. Някои дори се бяха осмелили да удрят с юмруци по предното стъкло на колата му. Напоследък хората сякаш бяха изгубили уважение към полицията.

А сега надутият иконом го беше поканил в къщата, която приличаше на палат, какъвто беше виждал само във филмите. Едно от любимите му занимания беше да дразни Ив заради приказно богатия ѝ съпруг. Сега разполагаше с доказателство за богатството ѝ, но едва ли някога щеше да се осмели да ѝ натяква заради това.

Когато влезе в кабинета на Рурк, очите му се разшириха от изненада при вида на свръхмодерния компютър, разкошните мебели, огромния панорамен прозорец и блестящите плочки на пода. Почувства се още по-зле в евтиния си костюм и износените си обувки. „Още по-добре — помисли си. — Видът ми отговаря на настроението ми.“

— Добър ден, детектив Бакстър — поздрави го Рурк, но остана седнал зад бюрото. — Мога ли да видя документите ви за самоличност?

Познаваха се отдавна, но Бакстър кимна и извади значката си. Ако беше на мястото на домакина и той би се държал по същия начин.

— Трябва да разпитам лейтенант Далас във връзка с убийството на полицай Бауърс.

— Още вчера ви уведомих, че съпругата ми не желае да я безпокоят.

— Да, но все пак трябва да проведем разпита, за да продължи работата си.

— Имаш работа, така ли? — Рурк се изправи, очите му заплашително проблеснаха. Движеше се грациозно като хищник, който дебне жертвата си. — Но Ив е безработна, защото шефовете на отдела бързат да очернят най-добрата си служителка. Как смееш да показваш значката си, да нахлуваш в дома ѝ, за да я подлагаш на разпит? Заслужаваш да те накарам да глътнеш проклетата значка и да те изпратя на Уитни в катафалка.

— Оправдавам тревогата ти — спокойно каза Бакстър, — но трябва да продължи разследването и да разпитам Далас.

— Нима изглеждам разтревожен? — Рурк заобиколи бюрото, очите му блестяха като острие на меч, отразяващо слънчевите лъчи. — Май трябва да ти покажа какви са истинските ми чувства. — Той замахна светкавично и удари с юмрук челюстта на детектива.

Бакстър политна и се строполи на пода. В този миг влезе Ив и щом видя какво се е случило, препречи пътя на съпруга си, който се готвеше да нанесе втори удар на безпомощния човек.

— Боже мой! Рурк, полудя ли? Отдръпни се! Бакстър... — Тя потупа страните на детектива и изчака да отвори очи. — Добре ли си?

— Имам чувството, че са ме ударили с чук.

— Навярно си се подхлъзнал и си паднал. — Умоляващо го изгледа и добави: — Чакай да ти помогна.

Бакстър изгледа изпод око Рурк, после нея и продължи:

— Да, подхлъзнах се. По дяволите! — Докосна подутата си челюст и позволи на Ив да му помогне да се изправи. Тежко въздъхна, сетне нерешително приглади косата си. — Далас, сигурно се досещаш защо съм тук.

— Да. Предлагам веднага да започнем.

— Няма да отговаряш на въпросите му, ако не присъстват нашите адвокати — намеси се Рурк. — Ще разговаряме с тях и ще съобщим на детектива кога ще го приемеш.

— Бакстър, ще ни оставиш ли за минута насаме? — попита Ив, без да откъсва поглед от съпруга си.

— Да... разбира се... няма проблем... ще почакам навън.

— Благодаря. — Щом вратата се затвори, тя се обърна към Рурк. — Човекът само си върши работата.

— Той отлично знае, че трябва да присъстват защитниците ти.

Младата жена се намръщи, приближи се до него и взе ръката му.

— Пръстите ти ще се подуют. Бакстър има твърда глава.

— Заслужава си да изтърпя малко болка, щом направих онова, за което мечтаех. Хубавичко щях да го подредя, ако не се беше намесила.

— Добре, че се появих, иначе щеше да се наложи да те освобождавам под гаранция. — Тя внимателно го огледа. Често го беше виждала разгневен и добре познаваше признаците. — Преди по-малко от час ми нареди да престана да хленча, а сега влизам и виждам как нокаутиращ човека, който се занимава с разследването. На чия страна си, Рурк?

— Винаги съм на твоя страна, скъпа.

— Но защо преди малко се нахвърли върху мен?

— За да те вбеся. — Поусмихна се и вдигна брадичката ѝ. — Планът ми успя. И твоите пръсти доста са пострадали.

Ив го хвана за ръката.

— Унищожих дроида.

— Знам.

— Докато го удрях, си въобразявах, че удрям теб.

— Знам — повтори той и целуна ръката ѝ. — Ако желаеш да продължиш, сега съм на твое разположение.

— Може би ще се възползвам. — Тя го прегърна и се притисна към него. — Благодаря ти.

— За какво?

— За това, че ме познаваш толкова добре, та да разбереш от какво се нуждая. — Затвори очи и притисна лице към шията му. — А пък аз те познавам достатъчно, за да разбера, че не ти е било лесно.

Рурк отговори на прегръдката ѝ и прошепна:

— Боли ме, когато страдаш.

— Ще преодолея кризата и няма да излъжа очакванията ти... нито моите. Но трябва да си до мен, присъствието ти ми вдъхва сили. — Въздъхна и с нежелание се отдръпна. — Ще повикам Бакстър. Моля те да не го удриш повече.

— А мога ли да наблюдавам, докато го правиш на пух и прах? Знаеш, че това ме възбужда...

— Да видим какво ще се случи.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Когато Бакстър се върна в кабинета, враждебно изгледа Рурк и промърмори:

— Сигурно и аз щях да сторя същото. — После се обърна към Ив: — Преди да включа записващото устройство, искам да ти кажа нещо.

Тя кимна и пъкна ръце в джобовете си.

— Казвай.

— Никога не съм изпълнявал по-неприятно задължение.

Тя неволно се усмихна и се поуспокои. Очевидно Бакстър се чувстваше много по-неловко от нея.

— Вярвам ти. Нека да приключим колкото е възможно по-бързо.

— Обади ли се на адвоката си?

— Не. — Ив се обърна към Рурк. — Той ще бъде моят защитник по време на разпита.

— Нима? — Детективът въздъхна и потърка подутата си челюст. — Но ако още веднъж ме удари, разчитам да му го върнеш вместо мен. — Извади записващото устройство, ала не го включи. Печално се втренчи в Ив и възкликна: — Да му се не види! С теб се познаваме отдавна, Далас, дори мисля, че сме приятели.

— Така е. А сега изпълни задължението си. Ще бъде по-лесно и за двама ни.

— Лъжеш се — промърмори той, включи устройството и го постави върху бюрото. Продиктува датата и часа, сетне правата, както изискваше правилникът. — Чиста формално е, но няма как — добави с извинителен тон.

— Знам какви са правата и задълженията ми — заяви Ив. Краката ѝ се подкосиха и тя побърза да седне. Помисли си, че е съвсем различно, когато си на мястото на заподозрения. — Искам да дам показания, после ще ме разпиташ за подробностите.

Докато говореше, се опитваше да си внуши, че това, което правеше сега, по нищо не се различаваше от стотиците рапорти, които

беше написала, откакто работеше в полицията.

Трябваше да си го внуши, за да прогони страха, който я смразяваше. Щеше да се придържа към фактите и да съобщи наблюденията си.

Ала когато заговори, гласът ѝ трепереше.

— Когато пристигнах на мястото, където беше убит Петрински, не познах полицай Елън Бауърс. По-късно научих, че сме били състудентки в полицейската академия. Не си спомням да съм разговаряла с нея, преди да се срещнем на местопрестъплението. Установих, че не е изпълнила задълженията си, освен това се държеше предизвикателно. В качеството си на офицер с по-висш чин ѝ направих забележка и по двата повода. Всичко, което се случи, може да прегледате на видеозапис.

— В момента колегите се занимават с това.

Ледената топка в стомаха ѝ сякаш увеличаваше размерите си, но Ив се опита да преодолее страха си и продължи да говори:

— Полицай Трухарт, когото Бауърс би трябвало да обучава, се оказа по-наблюдателен от нея, освен това познаваше хората от района. Помолих го да ми съдейства при разпита на един свидетел, който също предварително му беше известен. Помощта му се оказа много ценна. Заявявам, че поисках съдействието му не защото исках да отмъстя на полицай Бауърс, а от професионални подбуди. На следващия ден научих, че тя е подала оплакване срещу мен, съобщавайки, че съм ѝ нанесла лична обида. Депозирала съм отговор на оплакването ѝ.

— Въпросните рапорти също се проучват — заяви Бакстър. Гласът му не издаваше чувствата му, но погледът му я насърчаваше да продължи да излага фактите.

— Полицай Бауърс беше пристигнала първа на местопрестъплението и при убийството на Джилеса Браун. Случаят също е надлежно документиран и видеозаписът ще докаже непрофесионалното поведение на Бауърс, граничещо със служебно неподчинение; надявам се да се убедите в несъстоятелността на твърдението ѝ, че съм я заплашвала по телефона, след като сравните записа на гласа ми с гласа на жената от анонимното обаждане. Бауърс ме дразнеше, но нищо повече. — Копнееше за глътка вода, за да разкваси пресъхналото си гърло, но не искаше да спира. — По времето, когато е била убита, пътувах от полицейското управление към

дома си. Сами преценете, че не съм разполагала с достатъчно време да проследя Бауърс и да я убия по начина, който ми описаха. Проверете в колко часа съм напуснала работа, за да се убедите. Ако се наложи, ще се подложя на детектора на лъжата, за да подпомогна разследването и залавянето на убиеца.

Бакстър облекчено въздъхна.

— Улесняваш ме, Далас.

— Искам да заживея постарому — промълви тя, а мислено добави: „Искам значката си“. Но не го изрече на глас. Чувстваше, че няма сили. — Ще направя всичко, за да постигна целта си.

— Първо трябва да открием мотива... — Той враждебно погледна към Рурк. Не се доверяваше на странните сини очи, които сякаш го пронизваха. — В служебните си рапорти, както и в дневниците си Бауърс обвинява теб и определени служители от нюйоркската полиция. Твърди, че... че си им предлагала секс, за да напреднеш в кариерата.

— Смяташ ли, че съм способна да предлагам „сексуални услуги“ в замяна на каквото и да било? — Ив говореше спокойно, дори иронично, макар това да ѝ струваше неимоверни усилия. — Години наред отблъсквах и твоите предложения.

Бакстър се изчерви и изпод око погледна към Рурк, който пъкна ръце в джобовете си и свирепо го изгледа.

— Престани, Далас. Много добре знаеш, че това са обичайните закачки.

— Знам — отговори Ив и си помисли без капчица злоба, че понякога той беше голям досадник. Ала беше добър професионалист и почтен човек. — А това е необичайна ситуация. Но да се върнем към въпроса: никога не съм предлагала секс, за да получа по-добри оценки при обучението си или по-висока длъжност. Честно заслужих значката си и я... уважавах, докато не ми я отнеха.

— Ще я получиш обратно.

— И двамата с теб знаем, че това не е сигурно. — Мъката накара сърцето ѝ да се свие и очите ѝ да се насълзят. — Все пак имам по-голям шанс, ако откриеш кой и защо е убил Бауърс. Ето защо ще ти съдействам.

— Прекрасно. Спомена, че не си я спомняш от академията, но в продължение на дванайсет години тя е описвала подробно случаи от

живота ти, следователно помежду ви трябва да е имало контакт.

— Повтарям, че дори не я познах, когато я видях. Не мога да обясня как е научила всичко това.

— Тя твърди, че знае за случаи, когато си подправяла веществените доказателства, подвеждала си свидетелите или си подправяла рапортите, за да приключиш по-бързо дадено разследване и да заслужиш похвала.

— Обвиненията ѝ са безпочвени. Държа да видя доказателствата. — Гневът постепенно я завладяваше, очите ѝ заблестяха като стоманени остриета. — Могла е да напише каквото ѝ хрумне — например, че е била любовница на Рурк, че му е родила шест деца и че отглежда ловджийски кучета в Кънектикът. Къде са доказателствата, Бакстър? — Приведе се към него, тъгата ѝ беше заместена от обидата. Не мога да направя нищо, освен да отричам до край. Дори не мога да ѝ поискам обяснение, защото някой се е погрижил да я очисти. Бауърс вече не може да бъде официално разпитана, порицана или наказана. Запитал ли се е някой защо е била убита така, че обвинението да падне върху мен точно когато разследвам серия от убийства, които хора от висшите обществени кръгове искат да потулят?

Бакстър понечи да ѝ отговори, после въздъхна и промърмори:

— Знаеш, че нямам право да обсъждам с теб служебни въпроси.

— Така е, но не можеш да ми попречиш да предполагам. — Тя стана и нервно закрачи из кабинета. — Нима мислиш, че като взеха значката ми са отнели способността ми да мисля? Ако някой е искал да ми създаде неприятности, Бауърс му е била поднесена като на тепсия. Трябвало е само да задълбочи омразата ѝ към мен, докато съзнанието ѝ напълно се обърка, сетне да я убие по особено жесток начин и да направи така, че да заподозрат мен. И ето че съм отстранена не само от разследването, но и от полицията. Започва ново разследване, а отделът е обект на нападки от страна на медиите. Обвиненията в корупция и сексуални извращения ще забавят работата на ченгетата и ще дадат възможност на онзи, който реже жертвите си на парчета, да прикрие следите си. — Рязко се извърна към Бакстър и продължи: — Ако искаш да откриеш виновника, прегледай информацията, която съм събрала и намери връзката. Сигурна съм, че има такава и че Бауърс е била обикновена пионка, от която се отърваха, когато стана непотребна.

Повярвай, тя не ме интересуваше. — За пръв път в гласа ѝ прозвуча съжаление. — Убиецът също не се интересувал от нея, а от мен.

— Разследването продължава — напомни ѝ Бакстър. — Фийни е заел мястото ти.

Ив се замисли, после кимна.

— Той не е влизал в плановете на престъпника.

Останалата част от разпита беше формална — стандартни въпроси и стандартни отговори. Ив се съгласи на следващия ден да се подложи на детектора на лъжата. След като Бакстър си отиде, тя се постара да забрави неприятното преживяване, което ѝ предстоеше.

— Справи се прекрасно — отбеляза Рурк.

— Колегата беше много мил. Личеше си, че ме разпитва против волята си.

— Може би трябваше да му се извиня, задето го ударих — усмихна се той. — Но щях да го сторя против волята си.

Ив се засмя, въпреки че изобщо не ѝ беше до смях.

— Бакстър е добро ченге. Точно такива са ми необходими в момента. — Това я подсети за Пийбоди и побърза да ѝ се обади по личния видеотелефон.

— Лейтенант! — По лицето на сътрудничката ѝ се изписа неопишуемо облекчение, сетне очите ѝ потъмняха — беше загрижена и изпитваше чувство за вина заради случилото се с Ив. — Как сте?

— Не съм в най-добрата си форма. Слушай, имаш ли време да обядваме заедно?

— Да обядваме ли?

— Точно така. Ето защо се свързах с теб по личния ти видеотелефон. — Ив говореше бавно и се надяваше сътрудничката ѝ да успее да разгадае посланието, скрито между редовете. — Имам още една молба — ако е възможно, да обядваме у дома. Можеш да доведеш няколко гаджета. Но ако ми откажеш, няма да ти се разсърдя.

След броени секунди Пийбоди отвърна:

— Умирам от глад. Ще откроя моите приятелчета и след по-малко от час ще бъдем у вас.

— Ще се радвам да те видя.

— Аз също — промърмори сътрудничката ѝ и прекъсна връзката.

Ив облекчено въздъхна, разкърши рамене, сетне се обърна към Рурк:

— Необходима ми е най-подробна информация за личния живот на Бауърс, както и всичките ѝ служебни рапорти и дневници. Трябва да проникна в компютъра на Бакстър и да разбере какво е научил досега. Искам докладите на съдебния лекар, на „метачите“ и записите на разпитите. — Съпругът ѝ мълчаливо я наблюдаваше, а тя продължи да говори, докато кръстосваше просторния кабинет: — Изтрили са данните, които бях събрала по време на разследването. Трябва да ги възстановим. Интересувам се и от данните, до които се е добрал Фийни, след като ме изхвърлиха. Не желая да го принуждавам да ми изпрати копие от тях и без това ще го помоля за услуга, която е в разрез с моралните му убеждения — да открие всичко, свързано със самоубийството на Уестли Френд и кои са били най-близките му сътрудници.

— Случайно имам тази информация — обяви Рурк и се усмихна, когато тя се обърна и го изгледа. — Добре дошла обратно в света на живите, лейтенант. Липсваше на мнозина от нас.

Тя се приближи до него и пое протегнатата му ръка.

— Хубаво е да се върнеш. Рурк, независимо от изхода на разследването, от отдела може би ще решат, че е по-безопасно да не ме върнат на работа.

Без да откъсва поглед от лицето ѝ, той нежно я помилва, сетне замасажира раменете ѝ, за да я накара да се отпусне.

— От всичко това ще загубят само те.

— Каквото и да се случи, трябва да довърша започнатото. Не мога да изоставя мъртъвците, които виждам в сънищата си. Не мога да се откажа от професията, която спаси живота ми. Ще довърша делото си, а ако след това остана въвн от полицията...

— Не мисли за това.

— Трябва да бъда подготвена за подобна възможност. — Погледът ѝ беше спокоен, но в очите ѝ се четеше страх. — Знай, че ще се справя, че няма отново да изпадна в депресия.

— Скъпа моя. — Той обърна лицето ѝ с длани. — Щом сме заедно, всичко ще свърши добре, повярвай ми.

— Вярвам ти. Боже мой, ще стана мошеничка. А отгоре на всичко те правя мой съучастник.

Рурк страстно я целуна, после прошепна:

— Обещах, че винаги ще бъда до теб.

— Навярно ще ти достави огромно удоволствие да действаш против закона — промърмори тя. — Да започваме, нямаме време за губене. Можеш ли да направиш така, че от службата за компютърна охрана да нямат достъп до компютъра ми?

— Това риторичен въпрос ли е? — Той се засмя, прегърна я през кръста и тръгна към вратата между кабинетите.

Задачата му отне по-малко от десет минути. Ив се опита да прикрие възмущението си, но беше смаяна от умението му — пръстите му сякаш съблазняваха електронните устройства и ги караха безусловно да му се подчиняват.

— Действай спокойно — обърна се той към нея.

— Сигурен ли си, че няма да разберат как съм проникнала в главния компютър на нийоркската полиция?

— Ако продължаваш да ме обиждаш, ще се заема с моите играчки и ще те оставя сама да си блъскаш главата.

— Не бъди толкова чувствителен. Ако ме пипнат, ще прекарам доста години в затвора.

— Обещавам, че ще те посещавам всяка седмица.

— Няма, защото ще обитаваш съседната килия. — Рурк само се усмихна, а тя понечи да натисне някакъв клавиш. — Как да получа достъп до данните?

Той хвана ръката ѝ, преди да е докоснала клавиатурата.

— Моля те, не пипай. Ти си абсолютна аматьорка. — Пръстите му затанцуваха по клавиатурата. Компютърът послушно се подчиняваше на командите, замигаха светлинки. Сексапилен женски глас обяви, че прехвърлянето на данните е приключило.

Ив учудено вдигна вежда.

— Това пък какво беше?

— Щом ще работя с този компютър, предпочитам да контактувам с приятен женски глас.

— Има моменти, когато си същинско дете, Рурк. А сега изчезвай. Трябва да свърша много неща преди помощниците ми да пристигнат.

— Добре — кисело отвърна той, но преди да стане, Ив го хвана за ризата, притегли го към себе си и страстно го целуна. После промълви:

— Благодаря.

— Няма за какво. — Рурк я потупа по задника, докато си разменяха местата. — Искаш ли кафе, лейтенант?

— Поне пет литра като начало. — Тя машинално разроши косата си. — Компютър, искам разпечатка на снимките, заснети на местопрестъпленията, както и на пълната информация относно убийствата. Подай на монитора резултатите от аутопсията на полицай Елън Бауърс.

Работя...

— Точно така — промълви Ив. — И двамата с теб работим.

След половин час вече имаше копия от дисковете със специфичните данни и беше успяла да прочете рапортите, подадени след отстраняването ѝ. Когато Фийни пристигна с Пийбоди и Макнаб, тя вече беше подготвена.

— Трябва да ме изслушаш — започна ирландецът, преди Ив да успее да проговори. — Не бива да допуснем това безобразие да продължава. Уведомих Уитни за личното си и служебно становище по въпроса.

— Фийни...

— Млъкни! — Грозноватото му лице беше изкривено от гняв, тонът му беше леден. Направи знак на Ив да седне и тя се подчини, без да ѝ хрумне да запротестира. — Аз съм те обучавал и имам право да изразя мнението си за теб! Най-непростимото е, че си позволила да те изхвърлят и дори не си се съпротивлявала. Безсъмнено са постъпили с теб несправедливо, сега е моментът да възвърнеш позициите си. Не мога да си обясня защо още не си подала официално възражение.

Тя се намръщи.

— Бях забравила за това...

— Какво? Да не си откачила? — Обърна се и се нахвърли върху Рурк. — Ами ти, дето имаш на разположение най-добрите адвокати и си въшлив с мангизи, и ти ли не се досети? Навярно мозъкът ти е омекнал като на скъпата ти съпруга!

— Документите са подготвени. — Рурк невъзмутимо се усмихна. — Изчаквах скъпата ми съпруга да преодолее кризата.

— Целунете ме отзад — промърмори тя.

— Казах ти да млъчиш! — сопна ѝ се Фийни, после се обърна към Рурк: — Подайте възражението още днес. Понякога бюрократичният механизъм действа много бавно. Аз ще придружа

документа с писмено становище като човек, който е обучавал Ив, сетне е бил неин партньор. Филмът на Надин също ще предизвика обществен отзвук.

— Какъв филм? — не се сдържа да попита тя, при което ирландецът сърдито я изгледа.

— Очевидно си била прекалено заета да хленчиш и не си гледала телевизия. Надин е интервюирала роднините на жертвите от престъпленията, които си разследвала, филмът има поразително въздействие. Най-силно затрогват думите на Джейми Лингстром, който споделя как дядо му твърдял, че си едно от най-добрите ченгета, които е виждал. Разказва и как си се изложила на смъртна опасност, за да заловиш убиеца на сестра му. Отгоре на всичко снощи хлапето цъфна у дома и ми поиска обяснение защо съм допуснал да отнемат значката ти.

Ив смаяно го изгледа, после едва чуто промълви:

— Не можеше да им попречиш.

— Опитай се да го обясниш на момче, което мечтае да стане ченге и което вярва в безпогрешността на системата. А после му кажи, че седиш в разкошния си замък и не си помръдваш пръста, за да се защитиш.

— Капитане... — опита се да се намеси Макнаб, но погледът на ирландеца го накара да потръпне и да млъкне.

— Не съм те питал за мнението ти, детектив! Нима не си научила нещо от мен? — нахвърли се той върху Ив.

— Всичко, което знам, съм научила от теб. — Тя се изправи. — Никога не си играл толкова добре ролята на лошото ченге, Фийни. Запази ентузиазма си за друг случай, защото си адски убедителен, но не си хаби усилията за мен. Реших да действам.

— Крайно време беше. — Той извади от джоба си пакетче със захаросани бадеми. — Какъв подход ще възприемеш?

— Ще работя на всички фронтове. Възнамерявам да разследвам случаите, които са поверени на теб, както и убийството на Бауърс. Не желая да се бъркам в твоята работа или в работата на Бакстър, но повече не мога да бездействам.

— Крайно време беше — повтори той. — Ще ти съобщя всичко, което междувременно съм научил...

— Не... — прекъсна го тя и пристъпи към него. — Не искам да се излагаш на риск и да отнемат значката ти.

— Това си е мой проблем.

— Не помолих Пийбоди да ви доведе тук, за да ми съобщите подробности за разследването, а за да ви уведомя какво съм предприела. Това също ви излага на опасност. Докато не се открие убиецът на Бауърс, си оставам заподозряна. Убедена съм, че нейната смърт е свързана с убийствата, които разследваш. Ще ти бъде необходимо всичко, което съм научила. Не само онова, което съм отразила в рапортите, но и онова, което е в главата ми.

— Мислиш ли, че не знам какво си намислила? — изсумтя Фийни и сдъвка поредния захаросан бадем. — Май не си разбрала какво се върти моята глава! Запомни, че аз разследвам този случай и вземам решенията. Според мен ти си ключовата фигура и ако си благоволила да излезеш от депресията, те призовавам да се залавяш за работа. Имате ли някакви възражения? — обърна се той към Пийбоди и Макнаб, които отрицателно поклатиха глава. — Далас, всички подкрепят предложението ми, освен това не забравяй, че имам по-висок чин от теб... А сега искам кана с кафе; доста време ще ми отнеме, докато ти съобщя всичко.

— Не е необходимо — усмихна се Ив. — Разполагам с пълна информация.

Фийни се ухили и хвърли поглед към Рурк.

— Ах, каква изненада! Но няма да се откажа от кафето.

— Ще го приготвя — предложи Пийбоди и се отправи към кухнята, като едва се сдържаше да не затанцува.

— Питам се дали няма нещо за хапване... — обади се Макнаб.

— Отиди и си вземи — няма да ти слугувам — подметна Пийбоди и тресна вратата.

— Това момче все за ядене мисли — промърмори ирландецът, сетне се усмихна като баща, който се гордее с отрочето си. — С теб, Далас, нямах подобни проблеми. Откъде предлагаш да започнем?

— Защо ме питаш, нали ти си командирът тук?

— Я не се занасяй! — Той се настани в креслото, кимна към Рурк и промълви: — Как успя да пипнеш този готин ирландец?

— Получих го заедно с къщата и всичко останало.

— Добра сделка си направила. А сега да не губим повече време в празни приказки.

Започнаха работа, сякаш се намираха в полицейското управление. Върху табло Ив прикрепил снимките на жертвите, както и тези на заподозрените, после двамата с Фийни прегледаха видеозаписите от всеки разпит.

Ив се втренчил в монитора, когато се появили кадрите, заснети в хранилището на органите и в лабораторията на изследователското звено на „Дрейк“.

— Провери ли произхода на всеки орган?

— Да. Някои са получени от донори, други са закупени чрез посредник или придобити по други законни начини.

— Какво научи от документацията? За какво използват „образците“?

— Честно казано, не разбирам разните медицински термини. Изглежда, че изучават различните заболявания и процеса на стареенето.

— Какво ще кажеш, ако използваме Луиз Димато, за да ни разтълкува медицинските термини?

— Положението е деликатно — замислено каза Фийни. — Уликите подсказват, че Кагни и болницата на „Канал“ по някакъв начин са свързани с убийствата. От друга страна, проучванията доказваха, че Луиз е извън всякакво подозрение. Най-важното е, че миналия път помощта ѝ беше безценна.

— Тогава ще рискуваме и отново ще се обърнем към нея. Не зная дали ще открие нещо съмнително. Тези хора пипат много внимателно и не са глупци. Но помощта ѝ ще ни спести много време. Макнаб, от теб искам да разбереш от кои серии са дроидите, които охраняват „Дрейк“, както и да откриеш производителите на самовзривяващи се дроиди.

— Веднага получавате отговор на втория въпрос. — Младежът вдигна глава от гигантската си порция спагети. — Масовото производство на самовзривяващи се дроиди е забранено. Изработват се само по поръчка на правителството и армията. Навремето ги използваша за шпиониране или при антитерористични акции. Официално беше съобщено, че подобни дроиди не се произвеждат вече от пет години, но никой не вярва в това.

— И с пълно право. — Рурк се облегна назад и запали цигара. — Все още изработваме тези дроиди по заявка на много правителства, включително това на Съединените Щати. Бизнесът с тях е изключително доходен, поръчките не секват.

— Приемате ли заявки от частни лица?

Той повдигна вежда, издуха кълбо дим и отвърна:

— Не, лейтенант, защото е незаконно. Доколкото ми е известно, нито един от останалите производители не продава на частни лица.

— В такъв случай се потвърждават подозренията ми, че е замесен човек от правителството. — Ив се питаше какво ли би сторила Надин Фарст, ако ѝ намекнеше за разкритията си. Приблужи се до таблото и още веднъж разгледа снимката на мъртвата Бауърс.

— На пръв поглед изглежда, че жестокото убийство е дело на ревнив любовник. Но ако внимателно се вгледате и проучите заключението на патоанатома, ще се убедите, че престъпникът е действал по предварителен план. Първият удар, който е бил фатален, е бил нанесен още докато са били извън сградата. Според Морис смъртта е настъпила от удар с тежък и тъп инструмент, който е бил нанесен върху лявото слепоочие. Жертвата е умряла след няколко минути, без да дойде в съзнание.

— Следователно е можел да я остави на улицата и да изчезне — намеси се Пийбоди.

— Точно така. Работата е била свършена, останалото е било за заблуда. Убиецът я е завлякъл в мазето, взел е личната ѝ карта. Знаел е, че бързо ще я идентифицират по пръстовите отпечатащи, които фигурират в досието на всеки полицай. Нарочно е захвърлил униформата и значката ѝ в контейнер за смет, намиращ се на няколко пресечки от местопрестъплението. Искал е да изглежда така, сякаш се е стремил да затрудни разпознаването на жертвата.

— Вие никога не бихте постъпила толкова глупаво, ако я бяхте очистила — обади се Пийбоди и се изчерви, когато Ив смразяващо я изгледа. — Искан да кажа, че детектив Бакстър неизбежно ще стигне до същото заключение.

— Дано. Това, че всяка кост на мъртвата е била счупена, а лицето ѝ обезобразено до неузнаваемост, също е било опит за заблуда на полицията. На пръв поглед убийството е било извършено от обезумял човек, но всъщност е било... програмирано.

— Извършено е било от дроид — кимна Фийни. — Всичко съвпада.

— Най-убедителен е фактът, че метачите не са открили на местопрестъплението никаква кръв, освен нейната, никакви следи от друг човек. Ако пребиеш някого с юмруци, по тялото му неизбежно ще полепнат частици от кожата ти. Онзи, който е поръчал убийството, е пропуснал тази малка подробност или пък е знаел, че ще бъде прикрито. Престъпниците не са полицаи, но вероятно са подкупили някое ченге.

Очите на Пийбоди се разшириха от изумление и тя възкликна:

— Росуел!

— Правилно — одобрително кимна Ив. — Познавал е Бауърс, работели са в един и същи участък. Свързан е с другото разследване и е истинският виновник или прикрива някого. Във всеки случай трябва да се заемем с него. Знаем, че има проблеми с хазартните игри — добави тя. — Да проверим какво е финансовото му състояние в момента.

— С удоволствие ще го сторя — обади се Фийни. — Странно, тази сутрин беше цъфнал в управлението. Разбрах, че Уебстър го повикал, за да го разпита за Бауърс. Чух, че започнал да злослови по твой адрес пред колегите ти, а Картрайт с един удар го проснала на земята.

— Не думай! — усмихна се Ив. — Винаги съм я харесвала.

— Бива си я. Ударила го с лакът в тлъстото шкембе, а когато онзи се плъснал на пода, се усмихнала и му се извинила.

— Скъпа, трябва да й изпратим букет — обади се Рурк.

Ив го стрелна с поглед.

— Не бива, защото ще я zlepоставим. Пийбоди, заеми се с Росуел. Макнаб, открий какво общо има правителството с „Дрейк“, за да разберем произхода на дроида. Фийни, свържи се с Луиз — дано открие нещо нередно в документацията, придружаваща всеки орган.

— Бас държа, че има и друга, тайна документация.

Ив смаяно изгледа съпруга си.

— За какво намекваш?

— Ако в „Дрейк“ действително се извършват незаконни медицински експерименти, резултатите от тях са надлежно

документирани. Не вярвам да са в главния компютър на центъра. Вероятно са „погребани“ в друг компютър.

— Как да ги открием?

— Мисля, че ще мога да ви помогна. Но ще ми отнеме доста време, ако се занимавам с всички заподозрени. Най-добре е да ми посочите конкретно име.

— Няма да те питам как ще го направиш — промърмори Фийни. — Започни с Тая Уо и Ханс Вандерхавен. Днес Уо трябваше да ми покаже златната си значка, но не дойде. Вандерхавен ненадейно си е взел отпуска и е заминал. Знаем, че се намира „някъде в Европа“. Когато ни се обади, Далас, с Пийбоди се готвехме да се заемем точно с тях.

— Ако някой от тези двамата е загубил значката си на местопрестъплението, навярно ще си купи нова.

— Бъдете спокойна — намеси се Макнаб. — Имам хора във всички магазини, където се продават значките. Свързал съм се и с магазините в Европа. Ще ни съобщават за всяка продажба.

— Браво, Макнаб.

— Да започваме. — Фийни се изправи и погледна Ив. — А ти какво ще правиш, докато всички ние се скапваме от работа?

— Ще предприема кратко пътуване. Връщам се още утре. Бакстър е уредил с Майра да ме подложи на тест, който ще докаже дали казвам истината.

— Не бързай да се подлагаш на теста. След няколко дни ще докажем невинността ти.

Усмивката ѝ помръкна.

— Ако не го сторя, подозренията завинаги ще тегнат върху мен.

— Тогава поискай да приложат само първо ниво. Нямам право да те принуждават да се подложиш на всичките.

Ив го погледна в очите.

— Знаеш, че трябва да издържа всичко, за да докажа невинността си.

— Глупости!

— Ще се справя. — С крайчеца на окото си тя видя, че Рурк е станал и направи знак на Фийни да замълчи. — Такъв е редът, освен това няма защо да се тревожа, щом съм в ръцете на Майра.

— Така е — промълви той, но сърцето му се сви от мъка. Обърна се, взе палтото си и извика: — Да тръгваме, колеги. Далас, по всяко време можеш да ни се обаждат на личните видеотелефони.

— Ще се чуем, щом науча нещо.

— Лейтенант... — Пийбоди спря пред Ив и неловко запристъпва от крак на крак. — По дяволите — промълви и притисна началничката си в прегръдките си.

— Пийбоди, сега не е моментът да се размекваш. Пък и не ти прилича.

— Ако Росуел е виновен, ще му дам да разбере!

Ив леко я притисна до себе си, после я отблъсна.

— Така те искам. А сега изчезвайте и не ми губете времето.

— А мен никой не ме прегърна — оплака се Макнаб, при което Ив не успя да сдържи усмивката си.

Когато колегите ѝ излязоха, тя се обърна към Рурк:

— Радвам се, че най-сетне имаме план...

— Не знаех, че тестът се провежда на различни степени — прекъсна я той и се приближи до нея.

— Няма опасност, уверявам те.

— Изглежда, Фийни е на друго мнение.

— Остави го, той е един мърморко, който се тревожи за щяло и нещяло.

— Каж ми истината.

— Признавам, че не е като да се пързаяш на въздушни кърки. Е, доволен ли си? Ще се справя, Рурк. Но сега не искам да мисля за това, за да не отвличам вниманието си от разследването. За колко време ще стигнем до Чикаго с прехвалената ти совалка?

„Утре ще си поговорим още по въпроса“ — помисли си Рурк, но ѝ се усмихна окуражително, защото знаеше, че ѝ е необходимо окуражаване.

— За по-кратко време, отколкото ти е необходимо да приготвиш багажа си.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Слънцето залязваше и сенките вече обгръщаха небостъргачите на Чикаго. Последните ярки лъчи се отразяваха от гладката повърхност на езерото.

„Имаше ли езеро в спомените ми?“ — запита се Ив. Дали беше родена тук или на минаване през града беше прекарала няколко ноци в студената стая със счупения прозорец? Как ли щеше да се почувства, ако се озовеше в същата стая? Какви образи щяха да изникнат в съзнанието ѝ? Щеше ли да има смелостта да се опълчи срещу тях?

— Вече не си дете. — Рурк хвана ръката ѝ, докато летателният апарат се подготвяше за приземяване на чикагското летище, което беше пригодено и за космодрум. — Не си сама и не си безпомощна.

Тя се стараше да диша равномерно, за да успокои лудешкото биене на сърцето си.

— Понякога се ужасявам от факта, че можеш да четеш мислите ми — промърмори след секунди.

— Невинаги успявам да разгадая какво мислиш и какво чувстваш, но мразя, когато си разтревожена и се опитваш да скриеш тревогата си от мен.

— Не е вярно, само се опитвам да разбера причините за безпокойството си. — Тъй като изпитваше ужас от приземяването, тя извърна очи от люка. — Не съм тук, за да преследвам спомените си, а да събера информация. Само това ме интересува.

— И все пак в главата ти се въртят тревожни въпроси, нали?

— Вярно е. — Ив погледна към ръката му, която стискаше нейната. Случили се бяха толкова събития, които можеха да предизвикат раздялата им. Но се беше оказало, че нищо не може да я раздели с Рурк. — Когато през есента се върна в Ирландия, ти също имаше лични проблеми, които трябваше да разрешиш, ала не им позволи да ти попречат да осъществиш плановете си.

— Прекалено ясно си спомням миналото си. По-лесно е да се сражаваш с призраци, които добре познаваш. — Рурк ѝ целуна ръка —

жест, който винаги я трогваше. — Но ти така и не ме попита къде съм бил през онзи ден, когато излязох сам.

— Не те попитах, защото като се върна, видях, че вече не тъгуваш толкова силно.

Рурк се усмихна.

— Значи и ти умееш да разгадаваш мислите и чувствата ми. През онзи ден отидох до къщата, където бях живял като малък; свърнах и в уличката, където бяха открили мъртвия ми баща и си бяха помислили, че аз съм забил ножа в гърдите му. Цял живот съжалявах, че той не беше загинал от моята ръка.

— Не бива да съжаляваш за това — промълви Ив, когато совалката безшумно се приземи.

— Аз съм на друго мнение, лейтенант. — В напевния му глас прозвучаха стоманени нотки. — Докато стоях сред вонящата уличка, спомените от младостта ми нахлуха в съзнанието ми; долових познатите миризи, усетих как кръвта ми отново закипя. Внезапно осъзнах, че нещо от онзи Рурк още живее в мен и никога няма да ме напусне. Но разбрах и още нещо. — В гласа му отново се долови топлота. — Благодарение на силната си воля се бях променил. Бях станал друг, както би се изразила ти. Ала причината се криеше не само в мен, но и в теб. Промених се в положителен смисъл откакто сме заедно, скъпа моя. — Той отново се усмихна, когато видя изненадата ѝ. — Никога не съм си представял, че мога да обичам някого, колкото обичам теб. Не вярвах, че мога да се нуждая от любов, да се стремя към нея. Докато стоях на уличката, където баща ми безброй пъти жестоко ме беше пребивал, където беше лежал пиан и накрая мъртъв, разбрах, че миналото ми е било важно, защото ме беше подтикнало да се променя, да стана различен от баща ми. В края на краищата победител бях аз, а той беше загубил. — Рурк освободи предпазния ѝ колан, сетне своя, сетне добави: — Обърнах се и си тръгнах. Спомням си, че валеше дъжд, но в душата ми нямаше тъга. Знаех, че се връщам при теб. Когато решиш да надникнеш в миналото си, помни, че винаги ще бъда до теб.

Ив почувства, че се задушаваше от силните си чувства.

— Не знам как съм могла да живея без теб — промълви.

Този път беше негов ред да се изненада. Помогна ѝ да стане и прошепна:

— Моя любов, от време на време казваш по нещо, което стопля сърцето ми. Успокои ли се вече?

— Да, нямам време за глезотии.

На властимащите и богатите не се налагаше да се смесват с тълпата на простосмъртните пътници на летището. Минути след приземяването на совалката Ив и Рурк се озоваха на частния паркинг, откъдето щяха да продължат с кола.

Тя погледна към двуместния автомобил, който напомняше сребристо торпедо, и се намръщи.

— Не можа ли да избереш нещо по-скромно?

— Не виждам защо да се лишаваме от удобства. Освен това — добави, докато се качваха, — тази кола се движи като ракета. — Включи двигателя, натисна газта и изстреля автомобила от паркинга.

— Боже мой! Намали скоростта! Напълно си откачил! — Тя пристегна предпазния си колан, докато Рурк се заливаше от смях. — Ченгетата ще те глобят още преди да напуснем района на летището.

— Първо трябва да ме хванат. — Той натисна някакво копче и колата стремително полетя нагоре. Ив запроклина, от време на време молеше Бог да се смили над нея. — Отвори очи, скъпа, избегнахме натовареното движение около летището.

Ив още имаше чувството, че стомахът ѝ е между колената.

— Защо правиш такива номера?

— Доставят ми удоволствие. Моля те, програмирай адреса на ченгето, при което отиваме, за да преценим откъде да минем.

Тя предпазливо отвори едното си око и видя, че автомобилът се движи с голяма скорост по магистрала с шест платна. Все още намръщена, затърси на таблото необходимите ѝ клавиши.

— Устройството се задейства чрез устна команда, скъпа. Включи компютъра и му съобщи адреса.

— Нима ме мислиш за толкова невежа? — сопна се тя. — Оглеждах пътя пред нас. Искам да знам къде ще загинем, когато катастрофираш с тази играчка.

— Моделът „Старгрейзър“ 5000X е снабден с предохранителни и животоспасяващи системи — осведоми я Рурк. — Знаем го със сигурност, защото аз съм един от създателите му.

— Така и предполагам. Компютър, включи се.

С какво мога да ви помогна?

Това беше същият леко прегракнал женски глас, с който „говореше“ и домашният им компютър. Ив гневно изгледа съпруга си.

— По дяволите, коя е тази?

— Не я позна, нали?

— А трябваше ли?

— Това е твоят глас, скъпа, след като сме се любили.

— Веднага се разкарай!

— Дори да искам, не мога — отново се засмя той. — Съобщи адреса, лейтенант, преди да сме се озовали в Мичиган.

— Не е моят глас — промърмори тя, после продиктува адреса.

Веднага се появи холографска карта, най-прекият път беше отбелязан с мигащи червени светлинки.

— Много е удобно, нали? Ето, тук трябва да излезем от магистралата.

Рурк рязко зави, въпреки че колата се движеше със сто и двайсет километра в час и центробежната сила отхвърли назад Ив. Тя се зарече, че по-късно ще го накара скъпо да си плати за онова, което ѝ беше причинил.

Разбира се, ако останеха живи.

Уилсън Макрий живееше в спретната бяла къща, заобиколена от подобни сгради, пред всяка от които имаше миниатюрна морава. Алеите за колите бяха покрити с блестящ асфалт, осланената трева беше грижливо окосена.

Улицата беше права, без никакъв завой, а от двете ѝ страни през три метра бяха засадени кленови фиданки.

— Все едно, че гледам филм на ужасите — изстена Ив.

— Скъпа, ти си истинско дете на града!

— Говоря съвсем сериозно. Спомняш ли си онзи филм, в който извънземните нападнаха Земята и... как се казваше... зомбираха хората. Всички се обличаха еднакво, движеха се по един и същ начин, хранеха се по едно и също време... — Тя подозрително оглеждаше къщите, а Рурк развеселено я наблюдаваше. — Не ти ли се струва, че в даден момент всички врати едновременно ще се отворят и от къщите ще излязат хора, които си приличат като две капки вода.

Той се облегна назад, втренчи се в нея и заяви:

— Ив, плашиш ме.

— Видя ли? — Тя се засмя и слезе от колата. — Ако питаш мен, това място е кошмарно. Дори няма да разбереш, ако те зомбират.

— Може би. Върви пред мен.

Ив се изкиска, но сграбчи ръката му, когато тръгнаха по идеално правата пътека, водеща към бялата врата.

— Проучих този човек. Нищо не събуди подозрението ми. Женен е от осем години, има едно дете, жена му отново е бременна. Къщата е ипотекирана, освен това стойността ѝ е според финансовите им възможности. Не открих в банковата му сметка постъпления на големи суми, което да подсказва, че е получавал подкупи.

— Следователно мислиш, че не е корумпиран.

— Надявам се. Дано да не откаже да ми помогне — добави тя. — В момента не съм служителка на полицията и той може да откаже да разговаря с мен. Нямам право да се оплача на бившите му шефове, нито да го принудя да говори чрез заплаха.

— Опитай се да го очароваш — предложи Рурк.

— Ти си по тази част.

— Вярно е. Все пак опитай.

— Как ти харесва това? — Тя подкупващо се усмихна.

— Отново ме плашиш.

— Умник — промърмори Ив и натисна звънеца. Когато дочу звънливата мелодия, забели очи и възкликна: — Господи, бих се самоубила, ако ми се налагаше да живея тук. Обзалагам се, че всичките им мебели са подбрани според цвета на килимите, а в кухнята има порцеланови съдове във формата на крави.

— Залагам петдесет долара, че не са крави, а котенца.

— Приемам облога. Сигурно са крави — те изглеждат по-глупаво. — Ив отново се усмихна, този път не толкова подкупващо, когато вратата се отвори и на прага застана жена, която очевидно беше в последния месец на бременността си.

— Добър ден. Какво обичате?

— Да поговорим с Уилсън Макрий.

— Той е в работилницата. По какъв въпрос го търсите?

— Ние сме от Ню Йорк... — Докато се взираше в откровените кафяви очи на жената, Ив се питаше какво да ѝ каже. — Интересуваме

се от един случай, който съпругът ви е разследвал, преди да напусне работа.

— О! — Очите ѝ потъмняха. — Значи сте ченгета. Заповядайте, извинете, че веднага не ви поканих. Колегите на Уил вече не го посещават. Мисля, че той тъгува за тях. Моля, почакайте в дневната. Ще отида да го извикам.

— Дори не поиска да ѝ се легитимираме. — Ив поклати глава и се огледа. — Уж е съпруга на полицаи, а пуска непознати в дома си. Какво им става на хората?

— Трябва да бъдат застреляни, задето са толкова доверчиви.

Ив намръщено го изгледа.

— Нямах право да ме упрекваш — домът ти е снабден с толкова охранителни системи, че дори извънземни не биха могли да проникнат в него.

— Все за извънземни говориш!

— Този квартал ми въздейства по особен начин. — Тя сви рамене и неспокойно започна да се разхожда напред-назад. — Нали ти казах — всичко си съвпада по цветове. — Посочи канапето, тапицирано в синьо и бяло, стола, боядисан в синьо и бяло, за да отговаря на синия килим и белите завеси.

— Навярно на хората им харесва... — Рурк наклони глава и огледа съпругата си. Косата ѝ се нуждаеше от подстригване, грубите ѝ обувки бяха износени, но тя не обръщаше внимание на външността и на облеклото си. Изглеждаше странно сред тази еснафски обзаведена стая, защото напомняше хищно животно. — А ти сигурно ще полудееш тук.

Ив подрънка монетите в джоба си.

— Абсолютно. А ти?

— Ще издържа около два часа, после ще избягам. — Рурк докосна брадичката ѝ. — Но ще взема и теб, скъпа.

Тя се усмихна.

— Това означава, че имаме еднакъв вкус... — Обърна се, когато чу гласове. Още преди да види Уилсън Макрий, знаеше, че посещението им му е неприятно. Влезе в дневната, следван по петите от смутената си съпруга. Беше намръщен, погледът му бе враждебен.

„Типично ченге“ — помисли си Ив. Човекът зорко ги оглеждаше, очевидно беше готов да се съпротивлява, ако ги нападнеха.

Беше висок около метър и осемдесет, имаше широки рамене и едва ли тежеше повече от деветдесет килограма. Светлокестенявата му коса беше късо подстригана, чертите му бяха грубовати. Кафявите му очи подозрително оглеждаха новодошлите.

— Жена ми не ви е попитала за имената.

— Казвам се Ив Далас. — Тя не му протегна ръка. — А това е Рурк.

— Рурк ли? — възкликна жената и се изчерви. — Знаех си, че ви познавам отнякъде. Виждала съм ви по телевизията. Моля, седнете.

— Карън! — процеди Макрий и тя млъкна — очевидно беше разстроена и озадачена от реакцията му. — И вие ли сте ченге? — обърна се към Рурк.

— Не. — Той сложи ръка на рамото на Ив. — Съпругата ми е от полицията.

— От нюйоркската полиция — уточни Ив. — Ще може ли да ми отделите малко време? Работя по един случай, който очевидно има нещо общо с убийство, разследвано от вас, преди да напуснете полицията...

— Това е най-важното! — прекъсна я той, а Ив долови негодуванието в тона му. — Вече не съм ченге.

— Добре. — Ив не откъсваше поглед от лицето му. — Напоследък някой също искаше по един или друг начин да ме накара да се откажа от работата си. Може би става дума за нещо от... областта на медицината.

Макрий присви очи и стисна устни. Преди да проговори, Рурк пристъпи напред и чаровно се усмихна на Карън.

— Госпожо Макрий, моля да извините нахалството ми, но умирам за чаша кафе. Със съпругата ми дойдохме направо от аерогарата.

— Разбира се... извинете... — Досега тя притискаше огромния си корем, но в смущението си вдигна ръце и докосна шията си. — Веднага ще го приготвя.

— Предлагам да ви помогна. — Усмивката му беше в състояние да смекчи най-коравосърдечната жена на света. — Да оставим тези двамата да си поговорят служебно. Имате прекрасен дом.

— Благодаря. С Уил го обзавеждаме вече две години.

Гласовете им заглъгнаха, но Макрий не откъсваше поглед от Ив. След малко процеди:

— Не мога да ви помогна.

— Още не съм ви казала какво искам. Не мога да се легитимирам, защото преди няколко дни ми отнеха значката. — Забеляза смаяния му поглед, но продължи: — Намериха начин да ме отстранят от разследването, което ме кара да мисля, че съм попаднала на гореща следа. Или са се изплашили от мен... Ето защо съм сигурна, че са открили как да ви накарат да напуснете и онзи тъпак Кимики да заеме мястото ви.

Уил презрително изсумтя и погледът му се смекчи.

— Кимики е толкова глупав, че не може да си намери оная работа в панталоните.

— Вече се убедих в това. Може да ви прозвучи самохвално, но аз съм способно ченге. Грешката на онези е, че допуснаха разследването да бъде поверено на друг способен полицаи. Открихме в Ню Йорк три трупа с липсващи органи. Тук е извършено подобно убийство, по едно в Париж и в Лондон. Още проверяваме за такива престъпления.

— Не мога да ти помогна, Далас.

— С какво те заплашват?

— Имам семейство — прошепна той. — Съпруга, петгодишен син, очакваме второто ни дете. Не искам нищо лошо да ми се случи, ясно ли е?

— Да. — Ив долавяше, че Макрий не се страхува за собствения си живот и гневът му се разпалва от безпомощността му. — Никой не знае, че съм тук, посещенията ми ще остане в тайна. Сама разследвам този случай и няма да те издам на никого.

Макрий мина покрай нея, приближи се до прозореца и повдигна красивата бяла завеса.

— Имаш ли деца?

— Не.

— Заведохме сина ми за няколко дни при баба му, докато Карън роди бебето. Момчето ми е прекрасно. — Той се обърна и кимна към холограмата на масичката.

Ив послушно я взе и разгледа усмихнатото хлапе с големи кафяви очи, тъмноруса коса и трапчинки на бузите. Според нея всички

деца си приличаха — бяха симпатични, невинни и загадъчни. Но знаеше какво трябва да отговори.

— Момчето наистина е красиво.

— Казаха, че първо ще убият него.

Пръстите ѝ се вкопчиха в рамката, после тя внимателно постави холограмата обратно върху масичката.

— Нима ти се обадиха?

— Изпратиха някакъв скапан дроид, който ме завари неподготвен и успя да ме понатупа. Обаче това не е най-важното. — Той рязко се обърна. — Изобщо не се уплаших и му казах да предаде на господаря си да върви по дяволите. Но дроидът ми обясни какво ще се случи с момчето ми, със съпругата ми и с детето, което тя носи в утробата си. Изплаших се до смърт, Далас. Реших да изпратя семейството си далеч от Чикаго и да заловя тези мръсници. Тогавя започнах да получавам по пощата снимки на Карън и Уил, фотографирани на излизане от някакъв магазин за играчки, от супермаркета или в двора на къщата на майка ми, при която ги бях изпратил. Един от шибаните дроиди прегръщаше Уил. Прегръщаше го — повтори той и гласът му затрепери от едва сдържаната ярост. — Имаше нахалството да докосва сина ми! Снимката беше придружена от писмо, в което се казваше, че следващия път щели да изтръгнат сърцето му. Детето ми е едва петгодишно... — Той тежко се отпусна на стола и закри лицето си с длани. — Понякога има по-важни неща от служебния дълг.

Ив разбираше какво означава да обичаш някого и да се страхуваш за любимия човек.

— Съобщи ли на началника ти?

— Не го споделих с никого. Месеци наред не мога да се примиря със случилото се. — Той машинално прокарваше пръсти през късо подстриганата си коса. — Нощем работя като частен охранител, а дните си прекарвам в идиотската работилница, където майсторя къщички за птици. Още малко и напълно ще полудея.

Ив седна до него.

— Помогни ми да ги заловя и да ги вкарам в затвора, за да не заплашват никога повече семейството ти.

— Не мога да се върна в полицията. — Макрий отпусна ръце. — Освен това не съм сигурен докъде се простират пипалата на октопода.

— Онова, което ще ми съобщиш, няма да бъде отразено в никакъв рапорт. Разкажи ми за дроида, може би трябва да започнем с него.

— Майната му на всичко! — Той уморено потърка зачервените си клепачи. Седмици наред беше живял със страха. — Беше висок над метър и осемдесет, от бялата раса, с кестенява коса, кафяви очи и мършаво лице. Първокласен модел, обучен за ръкопашен бой.

— Аз пък имах удоволствието да се запозная с неговия близък — поусмихна се Ив. — Докъде беше стигнал с разследването, когато започнаха да те заплашват?

— Проверих черния пазар за човешки органи, но не открих нищо. Проучих житието и битието на жертвата и се убедих, че никой не е имал причини да я убива. Известно време бях в безизходица, но все си спомнях за начина, по който беше извършена операцията. Абсолютно професионално, нали?

— Да, аз съм на същото мнение.

— На няколко пресечки от местопрестъплението се намира болница, където лечението е безплатно. Открих, че жертвата няколко пъти е посещавала тази болница. Разпитах всички лекари, които се редуват на смени, проучих го. Изглеждаше, че бях попаднал в задънена улица. Но интуицията ми подсказваше друго — добави той и видимо се отпусна, когато Ив кимна. — Започнах да проверявам в другите болници, като най-вече се интересувах от хирурзите. Но когато стигнах до клиниката „Нордик“, шефът ме повика и ме предупреди, че онзи тъпанар Уейлан се оплакал и поискал да проявим по-голямо уважение към медиците. Ама че глупак!

— Той се опита да подреже и моите крила.

— Този човек е позор за нашия щат — продължи Уил. — Жена ми се интересува от политика, но не споменавай пред нея за Уейлан. — За пръв път той се усмихна и сякаш се подмлади. — В този дом е забранено да се говори за него. Поведението му ме накара да го заподозра — какво му пука за лекарите? После узнах, че имал роднини в Лекарския съюз. Точно когато се залових да го проучвам, проклетият дроид ме нападна и заплаши да ме убие. — Макрий въздъхна, стана и закрочи из стаята. — Щях да докладвам писмено за случилото се, но когато отидох на работа, командирът ме извика при себе си. Предупреди ме, че срещу мен били подадени много оплаквания.

Вместо да ме подкрепи, той ме предупреди да внимавам. Каза ми: „Гледай да не настъпиш някого по мазола. Какво толкова, че са убили някакъв боклук. Не дразни богатите и могъщите хора“. Вбесих се и реших да се заема още по-сериозно с разследването. След това по пощата започнаха да пристигат снимките... и се отказах. Ако сега ми се налагаше да избирам, отново щях да постъпя по същия начин.

— Не мога да искам от теб да продължиш, Уил. Не бива да рискуваш живота на близките си. И без това си направил повече от необходимото.

— Отказах се от значката си — промълви той с треперещ глас, едва сдържайки сълзите си. — А твоята са отнели.

Ив реши, че трябва да го утеши и насила се усмихна.

— И двамата сме прекарани, нали?

— Точно така, Далас.

— Ще те помоля да ми дадеш всички материали, които имаш... и може би ще успеем да си ги върнем. Копирал ли си файловете си?

— Не. Но си спомням почти всичко. Месеци наред обмислям подробностите. Някои неща съм записал. — Погледна към вратата, когато чу гласа на съпругата си и прошепна: — Карън не знае нищо. Не искам да я тревожа.

— Каж ми името на някого, когото си вкарал в затвора и наскоро е бил освободен.

— Друри. Саймън Друри.

— Дошла съм да поговорим за Друри. — Ив се озърна и присмехулно повдигна вежди, когато Рурк влезе с поднос, върху който бяха подредени чаши и чинийки. „Ще ни почерпят кафе със сладки“ — помисли си, сетне едва прикри гримасата си, като забеляза каничката във формата на пухкаво бяло котенце. По дяволите, Рурк винаги печелеше облозите!

— Кафето ще ни ободри, благодаря. — Взе си бисквита и се загледа в Карън, питайки се как жената успява да се движи с този огромен корем.

Домакинята забеляза втренчения ѝ поглед и се усмихна.

— Днес трябва да родя.

Ив се задави с бисквитата. Нямаше да се изплаши толкова, ако Карън беше насочила към нея лазерно оръжие.

— Днес ли? Значи може да родите ей сега, така ли?

— Е, не точно на минутата. — Младата жена се засмя и с обожание изгледа Рурк, който ѝ подаде чаша чай. — Но мисля, че няма да чакам дълго.

„Очевидно са се сдушили с Рурк, докато са седели в кухнята и са обсъждали готварски рецепти и глупавите порцеланови котенца!“ — ядно си помисли Ив, после отново заразпитва домакинята:

— Сигурно ще ви бъде... ами... ще се радвате, когато детето се роди.

— С нетърпение очаквам да прегърна дъщеричката си. Харесва ми да съм бременна.

— Но защо?

Карън отново се засмя при вида на смаяното ѝ изражение, сетне нежно погледна съпруга си.

— Защото да създадеш дете е най-голямото чудо на света.

— Така ли? — Ив почувства, че напълно беше изчерпала темата за бременността, затова отново се обърна към Уил. — Не искам повече да отнемам времето ти. Благодаря за помощта. Ще ти бъда благодарна, ако откриеш записките си за Друри.

— Непременно ще ги намеря. — Той стана и докосна ръката на жена си, която лежеше върху корема ѝ, сякаш докосваше неродената си дъщеря.

Ив помоли Рурк да шофира из града, докато му предаваше разговора си с Уилсън Макрий.

— Обвиняваш ли го?

Тя поклати глава.

— Всеки има своята Ахилесова пета. Престъпниците са открили слабото му място — човекът има дете, хубава жена, която е бременна, и спретната къщичка в предградията. Знаели са „кое копче да натиснат“.

Рурк бавно караше по магистралата, осветена от мощните прожектори.

— Карън е учителка — промърмори той. — През последните шест месеца е преподавала чрез видеозаписи и възнамерява да продължи по този начин още една-две години. Оплака се, че ѝ липсвал

контактът с учениците. Изключително симпатична е и много се безпокои за съпруга си.

— Какво знае?

— Повече, отколкото той се въобразява. Уил ще се върне ли в полицията, когато приключиш с този случай?

Направи ѝ впечатление, че Рурк каза „когато приключиш“, не „ако приключиш“. Доверието му ѝ действаше окуражаващо, въпреки че в момента се съмняваше в способностите си.

— Не. Никога няма да се примири, че доброволно е напуснал. Престъпниците са го лишили от значката му. Понякога човек не може да си върне всичко, което е загубил. — За миг затвори очи и прошепна: — Ще ме заведеш ли в центъра на града? Трябва да потърся онази сграда, да проверя дали си спомням...

— Не се натоварвай с допълнителни проблеми, Ив.

— Понякога не можеш да се отърсиш и от всичките си спомени. Трябва да отида там.

„Това е друг град — помисли си, — някои от старите каменни и тухлени сгради упорито се съпротивляват срещу времето, а много са разрушени и на тяхно място са издигнати здания от стъкло и стомана.“

Навярно щяха да видят модерни ресторанти и клубове, луксозни хотели и магазини с бляскави витрини, примамващи туристите да похарчат парите си. Но щяха да се натъкнат и на публични домове, долнопробни кръчми и мръсотия, съществуващи в онези райони на града, където се събираха само глупците и обречените.

Рурк шофираше сребрилата кола по тесните улички, осветявани само от крещящите реклами, които обещаваха плътски наслади. Проститутки зъзнеха по ъглите и чакаха някой клиент да ги спаси от пронизващия вятър. Наркопласъорите предлагаха стоката си на пониски цени, тъй като студът беше прогонил всички минувачи, освен най-пристрастените наркомани.

Бездомниците се свиваха в „колибите“ си, направени от подръчни материали, наливаха се с долнопробен алкохол и чакаха да се съмне.

— Спри пред онази сграда. — Ив посочи някакво ъглово здание с порутени стени, покрити с нецензурни надписи. Прозорците на партера бяха с решетки. Мигащата неонова реклама на фасадата обявяваше, че това е хотел „Саут Сайд“.

Ив слезе от колата и внимателно огледа прозорците. Някои бяха счупени, навсякъде бяха спуснати евтени щори.

— Всички подобни хотели си приличат като две капки вода — промърмори замислено. — Не съм сигурна дали това е онзи, който търся.

— Искаш ли да влезем?

— Не зная. — Тя нерешително приглади косата си. В този момент някакъв кльощав тип със змийски очи изскочи от сенките.

— Търсите ли нещо, приятели? Ако имате мангизи, мога да ви предложа първокласна дрога — „Зевс“, „Екстази“...

Ив гневно го изгледа.

— Разкарай се, скапаняко, или ще ти извадя очите и ще те накарам да ги изядеш.

— Слушай, мръсницо, намираш се на моя територия и ще се държиш прилично. — Човекът вече беше забелязал лъскавата кола и беше решил, че мъжът и жената са глупави богати туристи. Извади джобен нож, отвори го и го насочи към тях. — Дайте ми паричките и бижутата си и ще бъдем квит.

За секунда тя се поколеба дали да му избие зъбите или да го хване и предаде на кварталния полицаи. Но Рурк изобщо не се замисли. Замахна с юмрук и ножът падна на тротоара. След миг вече стискаше наркопласъора за гърлото.

— Май нарече жена ми „мръсница“, а?

Човекът само изхърка и се замята като риба на сухо. Ив поклати глава, наведе се, взе ножа и го сгъна.

— Слушай какво ще ти кажа — продължи Рурк с изключително любезен тон, — ако аз извадя очите ти, наистина ще ги изям. Давам ти пет секунди да изчезнеш, в противен случай апетитът ми ще се изостри.

Той се усмихна и зъбите му проблеснаха в полумрака, после запрати пленника си на тротоара. Костите на нещастника изпращяха, после той, олюлявайки се, се изправи на крака и закуцука по улицата.

Рурк изтупа праха от дланите си и промърмори:

— Докъде бяхме стигнали?

— Много ми хареса заплахата, че ще изядеш очите му. Трябва да я приложа някой път. — Пъхна ножа в джоба си и за миг го задържа. — Да влезем в хотела.

Фоайето се осветяваше само от една лампа, зад мръсното бронирано стъкло на рецепцията седеше намръщен дроид. Изгледа новодошлите и посочи ценоразписа.

За долар на минута клиентът получаваше стая с легло, а ако платеше по два долара, му даваха и ключ от тоалетната.

— Искаме стая на третия етаж, източно изложение — побърза да каже Ив.

— Нямате право на избор.

Тя повтори искането си.

Дроидът погледна към кредитния жетон за сто долара, който Рурк му подаваше.

— Всъщност не ми дреме — промърмори, обърна се и взе някакъв ключ от таблото. Сграбчи жетона и подхвърли ключа. — Имате петдесет минути. Ако просрочите времето, ще платите двойно.

Ив взе ключа и със задоволство забеляза, че ръката ѝ не трепереше. С Рурк се заизкачаха по стълбите.

Никога не беше стъпвала тук, но всичко ѝ се струваше познато. Тесните стъпала, мръсните стени, иззад които се разнасяха стоновете на съвокупляващи се хора. Студеният вятър проникваше през пролуките между тухлите и я смразяваше до мозъка на костите.

Безмълвно пхна ключа в ключалката и отвори вратата.

Въздухът беше застоял, вонеше на пот и мръсотия. Върху чаршафите на леглото имаше засъхнали петна от кръв.

Ив почувства, че се задъхва, но пристъпи в стаята. Рурк също влезе, затвори вратата и зачака.

Прозорецът беше счупен, но това не беше рядкост за евтините хотели. Дъските на пода бяха мръсни и набраздени, ала Ив беше виждала и други стаи с такива подове. Въпреки че краката ѝ се подкосяваха, тя се приближи до прозореца и погледна навън.

Колко ли пъти беше стояла до прозореца в мръсни хотелски стаички и си беше представяла как скача от перваза, как шеметно полита надолу и умира на улицата? Какво ѝ беше вдъхвало сили да се откаже от фаталния скок и да продължи ужасяващото си съществуване?

Колко пъти беше чувала вратата да се отваря и бе отправяла молитви към Бога, когото не разбираше, да се смили и да ѝ помогне. Да я спаси.

— Не знам дали това е стаята, която сънувам. Прекарах детството си в мизерни хотели. Но тази прилича на стаята в Далас, където убих баща ми. Със сигурност знам, че тогава бях много малка. Смътно си спомням как изглеждах, спомням си лицето му и ръцете му, които бяха вкопчени в гърлото ми. — Тя машинално докосна шията си, сякаш да прогони въображаемата болка. — Още усещам лепкавите му устни върху моите и отвращението, което изпитах, когато за пръв път проникна в мен. Не знаех какво ми е сторил, но болката ми подсказа, че се е случило нещо страшно. Знаех, че не мога да му попреча. Най-абсурдното беше, че всеки път, когато се върнеше пиян, се надявах само да ме пребие, но да не ме изнасили. Понякога надеждите ми се сбъдваха. — Затвори очи и допря челото си до счупеното стъкло. — Мислех си, че като дойда тук, ще възкреся спомена от времето преди ужасът да започне. Та нали някоя жена ме е носила в утробата си? Как е могла да ме остави в ръцете на този звяр?

Рурк я обърна към себе си и я прегърна.

— Може би не е имала избор.

Ив сподави мъката и яростта си — нямаше смисъл да се връща към миналото си.

— Винаги има избор — промълви, но не отдръпна ръце от раменете на Рурк. — Ала това вече не ме вълнува. Да се прибираме у дома.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Нямаше смисъл да се преструва, че пътуването я е успокоило. Не искаше да мисли и за онова, което я очакваше на следващия ден. Работата щеше да ѝ помогне да забрави тревогите си. Рурк сякаш четеше мислите ѝ, защото нареди да им донесат вечерята в помещението, до което само той имаше достъп.

— Реших да използваме нерегистрирания компютър. По-мощен е, освен това няма опасност да ни разкрият. Мисля, че и за теб ще бъде по-удобно.

— Да. Първо трябва да открия Фийни — обясни тя, докато се качваха по стълбището — и да му предам разговора с Макрий.

— Междувременно ще прегледам диска, който той ти даде, за да съпоставя данните.

— Неоценим помощник си... почти колкото Пийбоди.

Той спря, сграбчи я и впи устни в нейните, сетне промърмори:

— Това не можеш да получиш от Пийбоди.

— Мога да получа всичко, стига да поискам. — Ив се усмихна, докато той беше зает да разкодира заключващите устройства. — Но сексът с теб ми харесва.

— Радвам се да го чуя. Използвай мини видеотелефона — снабден е с приспособление за заглушаване на сигналите...

— ... което е в разрез със закона за комуникациите — допълни тя.

— Никога не съм го отричал. — Рурк се настани пред сложната апаратура и се залови за работа.

— Фийни, обажда се Далас. Върнах се от Чикаго.

— Точно навреме! Някой си е купил златна значка.

— Кога?

— Току-що получих съобщението. Преди около час доктор Тая Уо е посетила „Тифани“. Ще задържа Пийбоди след края на смяната ѝ, за да си поговорим с докторката.

— Браво! — възкликна Ив и горчиво съжали, че не може лично да я разпита. — Открихте ли Вандерхавен?

— Все още не. Не се е регистрирал в нито един хотел. Според мен бяга от някого.

— Не може вечно да се крие. Ще прегледам сведенията, които получих от моя познат в Чикаго. Ако се натъкна на нещо интересно за доктор Уо, ще се обадя на Пийбоди.

— А пък ние ще ти съобщим какво сме научили. Трябва да тръгвам.

— Желая ви успех.

Ала Фийни вече беше прекъснал връзката. За миг тя остана втренчена в монитора, после се изправи и възкликна:

— Да му се не види!

Ядно сви юмруци и направи гримаса, когато автоготвачът сигнализира, че поръчката е изпълнена.

— Напълно те разбирам — обади се Рурк.

— Важното е да разкрием престъплението, не се ядосвам, задето лично не мога да заловя убиеца.

— Не се преструвай, скъпа.

Тя го изгледа, сви рамене и прекоси помещението, за да вземе подноса с храната.

— Е, просто трябва да се примиря. — Взе чинията, но шумно я изпусна на масата. — Ще го преживея! А когато цялата история приключи, ще приема щедрото ти предложение и ще се погрижа за подобряване на охраната на предприятията ти. Ще пратя по дяволите нюйоркската полиция.

Рурк стана да налее виното и отмина с мълчание думите ѝ.

— Защо да се бъхтя до смърт? Да работя с апаратура, която не става и за отпадъци, да се подчинявам на заповеди и да работя по осемнайсет часа дневно, а накрая да ме изхвърлят като мръсно куче!

— Питам се защо го правиш. Пийни чаша вино.

— Добре. — Ив отпи голяма глътка, сякаш чашата ѝ не беше пълна със скъпо вино, а с чешмяна вода. Продължи да се разхожда и да мърмори: — Писни ми от техните правилници и процедури! Защо до края на живота си да се занимавам с окървавени трупове? Майната им на всички... Има ли още вино? — Тя посочи празната си чаша.

Рурк си каза, че напълно я оправдава, ако е решила да се напие, но знаеше, че самата тя няма да си прости.

— Предлагам да хапнем нещо.

— Не съм гладна. — Ив се обърна, очите ѝ дяволито проблясваха. С един скок се озова до Рурк, сграбчи го за косата и притисна устни към неговите.

— Май си гладна за нещо друго — промърмори той и прокара ръце по бедрата ѝ. — Ще се храним по-късно. — Натисна някакво копче и леглото се плъзна от стената точно навреме, за да се строполят върху него.

— Не, не по този начин — прошепна Ив, когато той зацелува шията ѝ. Повдигна се, ухапа рамото му, разкъса ризата му. — Ето така!

По тялото му се разля гореща вълна, която жегна гърлото и слабините му. Грубо сграбчи китките ѝ и вдигна ръцете ѝ. Докато Ив се опитваше да се освободи, страстно я зацелува, докато тя застена.

— Пусни ме...

— Винаги искаш да бъде твоето, но сега ще ми се подчиняваш — дрезгаво изрече той, изви се назад, а невероятните му сини очи сякаш я изпепеляваха. — И няма да мислиш за друго, освен за това, което правя с теб. — Със свободната си ръка бавно заразкопчава ризата ѝ, пръстите му докосваха плътта ѝ. След като свърши, прошепна: — Ако се страхуваш, кажи ми да спра. — Дланта му обгърна гърдата ѝ.

— Не се... страхувам... — задъхано изрече Ив, но се разтрепери, когато той потърка зърното ѝ — стори ѝ се, че това е най-чувствителното място в тялото ѝ. — Искам... искам да те помилвам...

— Отпусни се, изпитай насладата. — Рурк наведе глава и докосна с език зърното ѝ. — Заедно ще достигнем невиджани висоти. Искам те гола. — Разкопча джинсите ѝ и плъзна ръка между краката ѝ, а тя безпомощно повдигна бедра, подчинявайки се на нагона. — Искам да се гърчиш под мен. — Леко ухапа зърното ѝ и тя почувства, че сърцето ѝ ще изскочи. — А след това... да крещиш — прошепна ѝ и със зъби и пръсти я накара да почувства върховното удоволствие.

Сякаш пламъци обгърнаха тялото ѝ, прогониха мислите ѝ, докато тя престана да усеща каквото и да било, освен докосването на устните и пръстите му, горчиво-сладкото чувство, че отново и отново Рурк я

отвежда към забравата. Безпомощно свиваше юмруци, после ръцете ѝ се отпуснаха.

Отдаването ѝ беше пълно — беше готова да изпълни всяко негово желание. Докосванията му я караха да се задъхва, а сърцето ѝ лудо да тупти.

Силата му я зашеметяваше, доставяше ѝ наслада и сломяваше съпротивата ѝ.

Рурк знаеше, че няма нищо по-възбуждащо от отдаването на една силна жена, от чувството, че костите ѝ са се превърнали в разтопен метал — толкова податливо беше станало тялото ѝ. Любеше я нежно и търпеливо, докато чуеше едва доловимата ѝ въздишка. Обладаваше я грубо и страстно, докато тя се разтреперваше и започваше да стене. Единственото му желание беше да ѝ достави удоволствие, да накара стройното ѝ тяло да запулсира. Да ѝ върне любовта, която тя така щедро му беше дала.

Разкъса дрехите ѝ, разтвори бедрата ѝ и се отпусна между тях.

Тя повтаряше името му като монотонен припев, отново и отново, докато успя да изтръгне ръцете си от хватката му. Вкопчи се в чаршафите, в косата му, сграбчи го за раменете. Желанието да го докосне с устни беше като непоносима болка. Кръвта бушуваше в главата ѝ, сърцето ѝ сякаш щеше да изскочи от гърдите ѝ.

Изви гръбнак, когато Рурк обсипа с целувки цялото ѝ тяло, езикът му я възпламеняваше. Притисна се към него, ноктите ѝ се забиха в раменете му, потърси устните му и го зацелува.

С всеки тласък той проникваше по-дълбоко в нея, но жаждата им оставаше неутолена.

Тя отново повдигна таза си, мускулите ѝ потръпваха от напрежението и удоволствието. Рурк вкопчи пръсти в бедрата ѝ, присвитите му очи не се откъсваха от лицето ѝ.

Тялото ѝ блестеше от потта. Беше отметнала глава в пълна забрава, докато поемаше всеки тласък. Той усети, че Ив отново приближава върха, почувства прилива на енергия в нейното и в собственото си тяло, долови страха, който настъпва в мига, когато губиш контрол.

— Искам да крещиш! — задъхано ѝ прошепна, страстта заплашваше да замъгли съзнанието му. — Викай... сега!

А когато Ив се подчини, светът престана да съществува за него и той намери забрава в обятията ѝ.

Беше ѝ причинил болка. Виждаше синините върху тялото ѝ докато тя лежеше по корем върху разхвърляното легло. Понякога забравяше, че колкото нежна бе кожата ѝ, толкова мускулесто бе тялото ѝ.

Понечи да я завие с чаршафа, но тя се размърда.

— Недей, не спя.

— Трябва да си починеш, скъпа.

Ив се обърна по гръб, подпря се на възглавницата и промълви:

— Наистина исках да те използвам.

Той седна до нея и тежко въздъхна.

— Чувствам се толкова омърсен...

Ив го погледна и леко се усмихна.

— Мисля, че сме квит, след като и ти получи своето.

— Страхотна романтичка си, Ив. — Потупа я по задника и стана.

— В леглото ли да ти поднеса вечерята или ще се храниш, докато работиш? — Вдигна очи от автоготвача и забеляза втренчения ѝ поглед. — Май искаш отново да се любим, а?

— Не си въобразявай, че всеки път, когато те погледна, мисля за секс. — Приглади косата си и се запита дали са ѝ останали дрехи, които да облече. — Въпреки че си изключително привлекателен и страхотен любовник. Къде са панталоните ми?

— Нямам представа. Все пак искам да знам за какво си мислеше.

— За секса — шеговито отвърна тя, откри джинсите си, които бяха обърнати наопаки, и се залови да ги оправи. — От философска гледна точка.

— Нима? — Рурк остави храната да се топли, откри панталоните си, но установи, че Ив е „конфискувала“ ризата му. — Какво е философското ти мнение за секса?

— Че оказва благотворно въздействие върху организма. — Тя закопча джинсите си и добави: — Хайде да вечеряме. Гладна съм като вълк.

Докато проучваше данните на монитора, тя изяде огромна пържола с гарнитура от пресни картофи.

— Най-важното е, че тези хора са свързани по някакъв начин. Кагни и Френд са били в един випуск в Харвард. Вандерхавен и Френд са били консултанти в лондонския център преди шестнайсет години, а преди четири — в клиниката в Париж. Уо и Френд са били в Съвета на директорите на „Нордик“, а през 2055 са работили заедно в хирургическото отделение. До ден-днешен работят съвместно в тази клиника. Уейвърли и Френд са големи клечки в Лекарския съюз. А Френд провежда редовни консултации в „Дрейк“, където Уейвърли работи повече от десетилетие.

Рурк доля вино в чашите им и отбеляза:

— Всичко това напомня за онези детски рисунки, когато чрез съединяване на точките получаваш картина. Всеки един от тези хирурзи по някакъв начин е свързан с колегите си. Мисля, че ще откриеш същото и в европейските клиники.

— Ще помоля Макнаб да провери, но сигурно ще се окажеш прав. — Отпи от прекрасното вино, настроението ѝ се повдигна от откритието, което бяха направили. — Тая Уо също дава консултации в „Нордик“. Макрий е проверил обществения транспорт, за да разбере дали тя е пътувала до Чикаго в деня на убийството. Не е открил нищо, но може би не е разполагал с достатъчно време.

— Аз също проверих. — Рурк поиска нови данни. — Не е купувала билети за частни или обществени превозни средства, но може би е използвала совалката, която тръгва на всеки час и където заплащането става с жетони. Установих, че на тази дата доктор Уо е имала часове за визитация в „Дрейк“. Трябвало е да приключи в четири. Сега ще надникна в служебния ѝ журнал.

— Фийни не ще може да използва тези сведения. Ще му трябва разрешително за обиск.

— Но на мен не ми е необходимо. Системата ѝ за сигурност е направо трагична — добави той. — В компютъра ѝ може да проникне дори петгодишен хакер. Искам данните на монитора.

— Имала е визитации до четири следобед, консултации до четири и половина. Напуснала е клиниката в пет, след час е имала среща с Уейвърли и Кагни. Фийни трябва да провери дали е вечеряла заедно с тях, но дори да е отишла на срещата, е разполагала с цял час

след излизането си от болницата. В осем и половина на следващия ден е имала лабораторна консултация с Брадли Йънг. Какво знаем за него?

— Ще научиш всичко, каквото пожелаеш. Компютър искам пълна информация за доктор Брадли Йънг.

Ив отмести чинията си, стана и заразмишлява на глас:

— Вечеряла е с Кагни и Уейвърли. Именно Кагни оказа натиск върху Майра, принуждавайки я да остави на заден план този случай или да се откаже от него. А колкото до Уейвърли, нещо в него събуди подозренията ми. Тези престъпления не са дело само на един човек. Нищо чудно заговорниците да са трима. По време на вечерята са обсъдили какво и кога да се направи. Единият заминава за Чикаго, изпълнява задачата и се връща с откраднатия орган, който Уо доставя на Йънг.

— Твърде е възможно предположението ти да се потвърди. Най-важното е да открием документацията, свързана с експериментите. Ще се заемем с това.

— Вандерхавен се крие някъде в Европа, за да не се яви на рутинен разпит. Питам се колцина са заговорниците — промълви Ив. — Кога и защо са започнали? Какъв е мотивът им? Разбера ли го, значи съм стигнала до разрешаването на загадката. Не бих се учудила, ако някой лекар се подмами от големи подкупи и наруши Хипократовата клетва. Най-страшното в случая е, че лекарите са неколцина и имат връзки не само със сенатори от Вашингтон, но и със служители от нюйоркската полиция. Със сигурност разполагат с шпиони в моя отдел, може би и в клиниките. Трябва да разбере причината, за да открия виновните.

— Очевидно не се стремят към печалби. В днешно време търговията с човешки органи не е особено доходна — намеси се Рурк. — Може би се стремят към власт...

— Странен начин да се добереш до властта — като крадеш увредените органи на разни бездомници.

— Да предположим, че се чувстват като богове, когато безнаказано отнемат човешки живот. — Рурк сви рамене. — Или пък жадуват за слава.

— Глупости! — Тя нетърпеливо закрочи напред-назад. — Жертвите са от измета на обществото — болни, умиращи, безполезни. С какво ще се прославят, когато ги убият? — Преди Рурк да й

отговори, тя му направи знак да замълчи. — Почакай, почакай... Ами ако убитите не са били безполезни? Ако някой е измислил начин да ги използва... — Тя се обърна към него. — Според информацията, която имам, изследванията са доказали невъзможността за възстановяване или „поправка“ на сериозно увредените органи. Изкуствените заместители са евтини и изключително дълготрайни. Големите клиники години наред не са отделяли средства за проучвания в тази област, откакто Френд е усъвършенствал своите присаждания.

— Пропускаш, че хората винаги търсят по-доброто, по-евтиното, по-модерното — обади се Рурк. — Откривателят ще се увенчае със слава и ще получи куп пари.

— Каква е годишната ти печалба от продуктите „Нов живот“?

— Един момент, сега ще проверя. — Той се обърна, нареди на друг компютър да се включи и поиска финансова справка. — Х-м-м, какво точно те интересува?

— Чистата печалба.

— Над три билиона годишно.

— Какво? Боже мой, на колко възлиза състоянието ти?

Той развеселено я изгледа.

— О, малко повече от тази сума... Имай предвид, че тези три билиона не са влезли в джоба ми. Разходите по поддържането на персонала на компаниите ми са огромни.

— Забрави, че съм те попитала, този разговор ме изнервя. — Тя махна с ръка и продължи да се разхожда. — И така, получаваш три билиона годишно от производството на изкуствени органи. Когато Френд ги е изобретил, името му се е прославило чрез медиите, получил е награди, пари... всичко, каквото доставя удоволствие на хората като него. Получил е голямо политическо влияние, власт... — Тя се замисли, а Рурк не откъсваше поглед от нея. Винаги изпитваше удоволствие, докато я наблюдаваше как размишлява. Кой знае защо гледката го възбуди и той реши да я прелъсти по съвсем различен начин, когато приключат работата си.

Ив отново заговори:

— Ако някой лекар или цял лекарски екип открият нова техника, нов начин за използване на увредените органи. Може би са намерили... или още търсят начин да ги „обновят“ и отново да ги присадят. Но как да се снабдят с тях? Невъзможно е да използват

органите, които се съхраняват в здравните центрове и клиниките, тъй като липсата на всеки един ще бъде забелязана. Донорите също ще възразят, ако части от тялото им бъдат използвани за други цели. Ще възникнат големи проблеми, които ще бъдат раздухани от медиите. Не бива да забравяме и съществуващите федерални ограничения. — Тя млъкна и поклати глава. — Ето защо лекарите започват да убиват — за да се снабдят с материал за експериментите си. Не, невероятно е.

— Така ли мислиш? — Рурк вдигна чашата си като за тост. — Спомни си уроците на историята. Властимащите твърде често извършвали отвратителни експерименти с обикновените хора като нагло са твърдели, че ги правят за тяхно добро. Възможно е група от опитни, високоинтелигентни хора да се решили, че знаят какво е най-добро за човечеството. Мисля, че няма по-страшна ситуация.

— Ами Бауърс?

— Тя е жертва във войната срещу заболяванията в търсенето на дълголетие. Нов живот за мнозина, постигнат с цената на човешки жертви.

— В такъв случай ключът към загадката се крие в лабораторията. Трябва да проникна в „Дрейк“.

— Май ще бъде по-лесно да пренеса „Дрейк“ тук.

— Добро начало. — Тя въздъхна и отново седна. — Да огледаме по-отблизо този Йънг.

— Маниак — заяви Рурк след няколко минути, след като се бяха запознали с данните.

— Какво?

— Изглежда, не разбираш жаргонните изрази, скъпа. Йънг е онова, което щеше да бъде Макнаб, ако не беше толкова очарователен, не си падаше по нежния пол и не се обличаше, меко казано, интересно.

— Ясно — прилича на момчетата от електронния отдел, които предпочитат да прекарат цяла нощ с компютъра, отколкото с жена. Трийсет и шестгодишен, неженен, живее с майка си.

— Типичен пример за маниак — обясни Рурк. — В университета е имал отлични оценки по всички предмети, освен по социалните науки. В гимназията е бил председател на компютърния клуб.

— Сигурно са го наричал „клуб на маниаците“.

— Точно така. В Принстън бил председател на дружеството на електронните специалисти... между другото, завършил е висшето си

образование едва на четиринайсет.

— Гениален маниак.

— Така е. Не бива да забравяме, че е и отличен лаборант и е открил мястото, където най-много му се работи. В моите компании работят стотици като него. Тези хора са безценни. Трудят се неуморно, за да създадат нови, по-усъвършенствани продукти, които наричам „капани за мишки“. Ако Майра му беше изработила психологически портрет, заключението ѝ щеше да гласи, че Йънг е социално ограничен, изключително интелигентен, но затворен в себе си човек със сексуални проблеми; много самоуверен, но с вродена склонност да изпълнява заповеди, макар да смята шефовете си за по-ограничени от себе си.

— Вероятно е свикнал да се подчинява на жени, нали живее с майка си, а работи за доктор Уо. В „Дрейк“ е от осем години, оглавява лабораторията за изследване на органи. Не е хирург — замислено добави Ив, — а лабораторен плъх.

— И положително не умее да общува с хората. Много по-добре се чувства в компанията на компютрите.

— Да проверим къде е бил през дните, когато са били извършени убийствата.

— Дай ми малко време, за да проверя в служебния му дневник.

Залови се за работа, спря и се понамръщи.

— Хм, компютърът му има много по-добра защитна система от тази на доктор Уо. Налага се да проникна през няколко лейъра. — Обърна се, извади клавиатурата и започна да натиска различни клавиши. — Интересно защо е била необходима такава защита за някакъв си служебен журнал. Какво имаме тук? — Той смръщи чело, докато изучаваше странните символи на монитора. — Умник! Монтирал е допълнително предпазно устройство. Ама че мръсник!

— Не можеш ли да го преодолееш?

— Трудно е.

Тя поклати глава.

— Ако позволиш на някакъв маниак да те победи, значи трябва да си търся друг партньор.

Рурк се облегна назад и присви очи. Тя си помисли, че съпругът ѝ изглежда невероятно сексапилен, докато седи гол до кръста пред компютъра, а красивото му лице изглежда озадачено.

— Какъв беше любимият ти израз? „Целуни ме отзад“, нали? Престани да ми висиш над главата и ми донеси кафе. Новата задача ще ми отнеме известно време.

Ив се изкиска и се приближи до автоготвача, а Рурк запретна въображаемите си ръкави и се залови да преодолее „вражеската съпротива“.

Тя изпи две чаши кафе, но неговото кафе остана недокоснато. Ругатните му ставаха все по-цветисти, и все по-изпъстрени с ирландски думи, за най-голямо нейно удоволствие.

— Мамка му, откъде е взел това? — Погледът му издаваше нарастващото му нетърпение. Набра нова комбинация и възкликна: — Няма да се хвана на капана ти, мръсно! Виждам ги! Този човек е гений, Ив, но почти успях да разкрия защитните му кодове... Да му се не види! Майната ти! — Той се закачи с юмрук над компютъра.

Тя понечи да каже нещо, отказа се и си наля трета чаша кафе. Много рядко беше виждала съпруга си истински ядосан.

Реши да не стои със скръстени ръце и се обади на Луиз. Дочу сънливия глас на младата лекарка, която беше изключила видеоустройството.

— Доктор Димато...

— Обажда се Далас. Имам задача за теб.

— Знаеш ли колко е часът?

— Не. Искам да провериш записите на централната система в твоята болница. Интересувам се дали са водени разговори с клиниките, които ще ти съобщя. Чуваш ли какво ти говоря?

— Мразя те, Далас.

— Добре. „Дрейк“, „Нордик“ в Чикаго... записваш ли?

На екрана се появи Луиз с разрошена коса и сънени очи.

— Днес изкарах две смени, обикалях с линейката. Рано сутринта отново трябва да бъда в болницата. Ето защо ти казвам да вървиш по дяволите!

— Не прекъсвай! Тази информация ми е жизнено необходима.

— Доколкото разбрах, си отстранена от работа. Съгласих се да бъда консултант на полицията, но отказвам да предоставя поверителни сведения на цивилно лице.

Фразата „цивилно лице“ жегна Ив по-силно, отколкото беше очаквала.

— Убийците трябва да бъдат открити, независимо дали имам значка или не.

— Ако човекът, който се занимава с разследването, ме помоли за помощ, ще му съдействам... в рамките на закона, разбира се. А изпълня ли искането ти и ме заловят, има опасност да загубя работата си в болницата.

Ив стисна юмруци, опитвайки се да прикрие раздразнението си.

— Твоята болница е истинска дупка. Колко пари са необходими за модернизирването ѝ?

— Поне половин милион. Когато успея да преодоля ограниченията на попечителския фонд, ще дам парите на болничната управа. А сега се махай от главата ми и ме остави да се наспя!

— Почакай. Почакай само секунда. — Тя изключи звука и се обърна към съпруга си: — Рурк! — Тъй като той не ѝ обърна внимание, отново го повика, а Рурк измърмори нещо. — Трябва ми половин милион за подкуп.

— Изтегли от сметката си, имаш достатъчно. Престани да ми говориш, докато хвана този гадняр.

— В моята сметка ли? — удивено попита тя, но побърза да продължи разговора с Луиз, страхувайки се, че младата лекарка ще прекъсне връзката. — Ще получиш половин милион в мига, когато ми изпратиш информацията.

— Моля?

— Ако искаш да получиш пари за болницата, ще ми съобщиш сведенията, които ме интересуват. Ето списъкът на клиниките и медицинските центрове. — Продиктува ги и със задоволство забеляза, че Луиз скочи от леглото и грабна бележника си.

— Мисли му, ако ме премяташ, Далас.

— Не те лъжа. Добери се до сведенията, без да те заловят, и ми ги събщи. Веднага ще разпоредя парите да бъдат преведени. Гледай да не ме измамиш, Луиз. Разбрахме ли се?

— Ама ти си истинска изнудвачка. — Младата лекарка прокара пръсти през косата си, която щръкна във всички посоки. — Щом имам информацията, ще ти се обадя. Знай, че ще спасиш живота на стотици болни.

— Оставям това на теб. Аз спасявам мъртвите. — Прекъсна връзката в мига, когато Рурк победоносно извика:

— Успях да вляза! — Разкърши пръстите си и отпи от чашата. — Боже мой, нима искаш да ме отровиш?

— Приготвих кафето преди час. Слушай, какво искаше да кажеш, когато нареди да изтегля парите от моята сметка, където имало достатъчно?

— Достатъчно от какво? О, да. — Стана, за да се пораздвижи и да си поръча ново кафе. — Притежаваш лична сметка, която е открита преди доста време. Не се ли интересуваш от финансите си?

— Получавам... по-точно, получавах заплата на ченге, което означава, че съм бедна като църковна мишка. В банката имам около двеста долара, след като се охарчих за коледни подаръци...

— Теглила си пари от сметката, по която превеждат заплата ти. Мислех, че говориш за другата си сметка.

— Не те разбирам.

Рурк отпи от кафето си, разтърка вратните си мускули и си каза, че има нужда от хидромасаж. Вдигна поглед към Ив и търпеливо ѝ обясни:

— Миналото лято ти открих лична сметка. А сега искаш ли да видиш служебния журнал на доктор Йънг?

— Я не ме забаламосвай! — Тя плесна голите му гърди. — Защо си го направил?

— Защото се оженихме. Беше логично, дори нормално да внеса известна сума на твое име.

— На колко възлиза тази „известна“ сума?

Той прехапа устни. Знаеше, че съпругата му е доста избухлива и притежава странно чувство за достойнство.

— Ако не ме лъже паметта, основната сума беше пет милиона, но положително е нараснала, благодарение на лихвите и дивидентите.

— Ах, ти. Как си могъл?

Не го удари, макар той да беше подготвен да отблъсне удара ѝ. Вместо това за малко не прободете гърдите му с пръста си.

— Господи! Трябва да изрежеш ноктите си.

— Пет милиона! — Тя отчаяно разпери ръце. — За какво ми са пет милиона долара? Проклет бъди, Рурк! Не ми трябва парите ти!

— Току-що ми поиска половин милион — напомни ѝ той и се усмихна още по-широко, когато Ив ядно изстена. — Изборът е твой — брачен скандал или разследване на убийство.

Ив стисна клепачи — задълженията ѝ бяха по-важни.

— По-късно ще обсъдим въпроса — заплашително каза тя.

— Отсега изгарям от нетърпение. А сега ми позволи да привлека вниманието ти към факта, че нашият маниак е посещавал Чикаго, Париж и Лондон точно по времето, когато са били извършени убийствата.

— Какво? — Тя рязко се обърна и се втренчи в монитора. Боже мой, записано е черно на бяло в служебния му дневник! Пипнахме един от тях! Когато го разпитам, мръсникът ще изпее всичко. Ще го въртя на шиш, после... — тя внезапно млъкна, а Рурк се приближи до нея и сложи ръце на раменете ѝ. — Колко съм глупава. За миг забравих, че вече не съм ченге.

— Престани. — Той нежно я целуна.

— Не се тревожи, няма отново да се размекна — успокои го Ив и си каза, че не бива да изпада в предишното си състояние. — Питам се как да съобщя тази информация на Фийни, без да го компрометирам. Сетих се — ще я запишем на диск и ще го изпратим по пощата. Всичко трябва да бъде законно, за да предадат диска на Фийни. Тогава той ще го използва като анонимно сведение, за да поиска заповед за конфискуването на служебните журнали и за арестуването на Йънг. Вярно е, че процедурата ще отнеме един ден, но така е по-безопасно за нашия приятел.

— Добре, така и ще направим. Парченцата от мозайката постепенно се подреждат, Ив. Скоро престъпниците ще бъдат заловени и ще забравиш за този случай.

„А най-вероятно завинаги ще се простя със значката си“ — помисли си тя.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Когато влезе в кабинета на доктор Майра, Ив се опитваше да си внуши, че е подготвена за онова, което я очакваше. Щеше да се подложи на изпитанието и отново да се заеме с работата си. Знаеше, че резултатите от изследванията щяха да се окажат решаващи за съдбата ѝ. Можеше да я върнат на работа или завинаги да я изгонят от полицията.

Майра се доближи до нея и хвана ръцете ѝ:

— Много съжалявам, скъпа.

— Не си направила нищо...

— Точно така, не направих, а трябваше. — Тя усети напрежението на Ив, видя потръпването на мускулите ѝ. — Слушай, не си задължена да се подложиш на тестовете и процедурите, докато не си напълно подготвена.

— Искам час по-скоро да приключа с това.

Психиатърката кимна и пусна ръцете ѝ.

— Разбирам. Седни, искам да поговорим.

Ив се опита да прогони студените тръпки, които лазеха по гърба ѝ. Знаеше, че трябва да бъде напълно спокойна, за да издържи изпитанието.

— Доктор Майра, не съм дошла да пием чай и да разговаряме. Нямам търпение да разбера каква ще бъде съдбата ми.

— Приеми, че разговорът ни спада към процедурата — рязко каза Майра и ѝ направи знак да седне. Искаше ѝ се да вземе Ив в прегръдките си и да я успокои, а трябваше да прави точно обратното. — Имам пълна информация за теб — започна, когато по-младата жена с престошена самоувереност сви рамене и се отпусна в креслото. „Браво, моето момиче! — помисли си психиатърката. — Така по-лесно ще преминеш изпитанията.“ — Трябва да се убедя, че разбираш на какво се подлагаш.

— Процедурата ми е известна.

— Ще бъдеш подложена на психологически тест, ще бъде проверено дали си склонна към насилие и дали казваш истината. Процедурите включват симулации на виртуална реалност, инжектиране на наркотици и сканиране на мозъка ти. Лично ще извърша повечето от тях, а другите ще бъдат изпълнени под мое наблюдение. Неотлъчно ще бъда до теб, Ив.

— Не се упреквай заради случилото се с мен, Майра. Нямах никаква вина.

— Виновна съм, щом съм допуснала мой колега да се отнесе така с теб.

Ив рязко вдигна глава и я изгледа.

— Нима от психологическата характеристика си разбрала, че става въпрос за колега... или колежка?

— Нямам право да обсъждам служебни въпроси. — Майра взе някакъв диск от бюрото си, без да откъсва поглед от Ив. — Не мога да ти съобща какви са заключенията ми, които са записани на този диск. Между другото, копия от доклада ми са изпратени на всички заинтересовани. — Тя небрежно остави диска обратно на бюрото. — Извини ме за момент, трябва да проверя апаратурата.

Ив беше разбрала намека ѝ. Щом Майра затвори вратата, тя грабна диска и го пхна в задния джоб на джинсите си. Така или иначе нямаше какво да губи.

Искаше ѝ се да скочи, да кръстосва из кабинета, както правеше винаги, когато беше нервна. Но с усилие на волята остана на мястото си и се опита да не мисли за нищо.

В момента най-важното беше да запази спокойствие, в противен случай щеше да бъде по-уязвима от изпитанието, което я очакваше.

Знаеше, че щяха да използват специалната апаратура, скенерите и инжекциите, за да я накарат да изгуби контрол върху себе си и да надникнат в съзнанието ѝ. Да узнаят от какво се страхува...

Но ако прогонеше всички мисли, те нямаше какво да изследват.

Майра отвори вратата, но само надникна в кабинета, без да погледне към бюрото.

— Готови сме да започнем.

Ив безмълвно се изправи и я последва по един от коридорите на лабиринта, където се извършваха тестовете. Стените бяха боядисани в

светлозелено като в болница. Зад стъклените прегради се виждаха силуетите на служителите, напомнящи призраци.

От този момент всеки неин жест, дума или мисъл щеше да бъде документирана и анализирана.

— Процедурата за първо ниво ще отнеме около два часа — заговори Майра.

Ив спря като ударена от гръм и я хвана за рамото.

— Първо ниво ли?

— Да, това е задължително.

— Трябва да бъде подложена на трето ниво.

— Не бива. Рисковете и страничните ефекти са неоправдани при дадените обстоятелства.

— От това зависи дали ще получа значката си обратно — промълви Ив и стисна юмруци, за да спре треперенето на ръцете си. — Много добре знаеш, че успешното преминаване на тестовете от първо ниво не гарантира връщането ми на работа.

— Положителните резултати и моята препоръка ще наклонят везните в твоя полза.

— Няма да бъде достатъчно убедително. Имам право да поискам трето ниво.

— По дяволите упорството ти, Ив. На тестовете от трето ниво се подлагат само хората с умствени дефекти, проявяващи склонност към жестокост и насилие — убийци, психопати...

Ив тежко въздъхна.

— Отговори ми честно — отпаднаха ли предположенията, че съм убила полицай Елън Бауърс?

— Не си главната заподозряна, уликите не са против теб, но...

— Но невинността ми не е доказана. Точно затова трябва да се подложи на трето ниво.

— Поставяш ме в затруднено положение.

Ив изненадващо се усмихна и заяви:

— По-лошо не може да стане и за двете ни.

Минаха през няколко врати от бронирано стъкло. Ив нямаше оръжие, което да предаде. Механичен глас учтиво я помоли да влезе в помещението отляво и да свали дрехите и бижутата си.

Сърцето на Майра се сви, като видя как Ив погледна венчалната си халка.

— Съжалявам, но трябва да я свалиш. Дай да ти я пазя.

Те са взели само символите. Гласът на Рурк отново прозвуча в съзнанието ѝ, тя свали халката и я подаде на Майра. Влезе в помещението, затвори вратата, после се съблече, като се стараеше да не издава вълнението си — знаеше, че я наблюдават. Мразеше да остава гола пред непознати, чувстваше се особено уязвима и безпомощна.

Прогони всички мисли от съзнанието си.

Над отсрещната врата замига червена светлина и друг робот ѝ нареди да влезе, за да бъде прегледана.

Тя се подчини, застана на определеното място и се втрени в стената, докато апаратурата извършваше медицинския преглед.

Процедурата беше бърза и безболезнена. Когато приключи, Ив облече специалния гащеризон и се подчини на механичния глас, който ѝ нареди да премине в съседното помещение, където се намираше скенерът.

Легна по гръб на тапицираната маса, преструвайки се, че не забелязва хората зад стъклените стени. След миг поставиха шлема на главата ѝ. „На какво ли ще ме подложат?“ — запита се и се напрегна, когато масата безшумно се повдигна от едната страна и тя се озова в седящо положение.

Включиха устройството за виртуална реалност, Ив попадна в непрогледен мрак и се хвана за масата, за да не падне.

Някой я нападаше в гръб. Гигантски ръце се протегнаха от тъмнината, сграбчиха я и я запратиха надалеч. Когато падна, видя, че се намира на някаква мръсна уличка. Костите я боляха, кожата на колената ѝ беше разранена. Мигновено скочи на крака и посегна към оръжието си. Но преди да успее да го извади от кобура, гигантът отново връхлетя върху нея. Тя се обърна и го изрита между краката.

— Полиция, глупако! Стой!

Приведе се и сграбчи оръжието си с две ръце, готова да застреля нападателя, но внезапно се озова на друго място, осветено от слънчеви лъчи. Още държеше оръжието си, но сега то беше насочено към жена, която държеше в прегръдките си пиццата дете.

Сърцето ѝ подскочи в гърдите, побърза да свали оръжието си. Чуваше хрипливи звуци, после осъзна, че долавя собственото си дишане.

Намираше се върху някакъв покрив. Слънчевите лъчи я заслепяваха, горещината беше нетърпима. Жената стоеше на тесния перваз и се олюляваше. Втренчи се в Ив, а очите ѝ вече изглеждаха мъртви. Детето се опита да се освободи от прегръдките ѝ и отново се разплака.

— Не се приближавай! — извика непознатата.

— Няма. Погледни — прибирам оръжието. — Ив бавно постави електрошоковата палка в кобура. — Само искам да си поговорим. Как се казваш?

— Не можеш да ми попречиш!

— Не мога — промълви Ив, като се питаше защо се бави подкреплението. Къде бяха хората, които трябваше да опънат предпазна мрежа под сградата... ами психиатрите? — Как се казва детето ти?

— Повече не мога да се грижа за него... толкова съм уморена...

— Малчуганът е изплашен. — Ив предпазливо пристъпи нея, по гърба ѝ се стичаше пот. Топлината, която се излъчваше от покрива, залят с асфалт, беше непоносима. — Горещо му е, както и на теб. Защо да не отидем за малко на сянка?

— Проклетото хлапе реве непрекъснато, дори през нощта. Не съм мигнала цели денонощия... вече не издържам.

— Искаш ли да ти помогна и да подържа малкия? Май е доста тежък. Хайде, кажи ми как се казва.

— Пит. — Потта се стичаше по лицето на непознатата, късата ѝ черна коса прилепваше към челото. — Болен е... И двамата сме болни, няма смисъл да живеем...

Непрестанните писъци на детето сякаш пронизваха главата на Ив. Сърцето ѝ се сви от мъка за непознатата.

— Познавам хора, които ще ти помогнат.

— Ти си само едно тъпо ченге. Не можеш да направиш абсолютно нищо!

— Ако скочиш, никой не ще може да ти помогне. Господи, умирам от горещина. Хайде да отидем на сянка и да си поговорим.

— Върви на майната си — уморено въздъхна жената, после се приведе над перваза. Ив се хвърли към нея и сграбчи момчето през кръста. Пронизителните му писъци бяха като бръсначи, които се забиваха в мозъка ѝ. Тя хвана жената под мишниците и отчаяно я

задърпа, докато почувства, че обтегнатите ѝ мускули ще се скъсат. Молеше се подметките ѝ да не се подхлъзнат, тогава и тримата щяха да намерят смъртта си.

— По дяволите! Дръж се! — Потта се стичаше в очите ѝ и я заслепяваше, докато тя отчаяно се опитваше да намери по-добра опора. Детето се мяташе като риба. — Хвани се за мен! — извика, а непознатата втренчи в нея безизразните си очи.

— Понякога смъртта е за предпочитане. Би трябвало да го знаеш, Далас. — Тя се усмихна, когато произнесе името ѝ, и избухна в смях, щом усети, че хватката на Ив отслабва.

След секунда Ив се озова на друга уличка. Лежеше свита на кълбо, трепереше от болка и от преживяния ужас. Отново беше пребито и изнасилено момиченце без име и без минало.

Полицейските психолози използваша собствените ѝ спомени — „монтираха“ ги към оскъдните данни за детството ѝ, които им бяха известни. Тя изпита омраза към тях, а гневът ѝ беше примесен с паника.

Уличка в Далас, момиченце с окървавено лице и счупена ръчичка, което нямаше къде да избяга...

Проклети да сте! Не я замесвайте в това!

Искаше ѝ се да закрепши, да прогони образите, които се натрапваха в съзнанието ѝ и да разбие с юмруци стъклената стена.

Сърцето ѝ лудо биеше, гневът я заливаше като гореща вълна. Още миг... и програмата я пренесе на улица в Манхатън. Беше студена зимна нощ. Бауърс стоеше пред нея и злобно се усмихваше.

— Мръсница такава! Ще те побъркам от оплаквания срещу теб. Всички ще научат, че си само една тъпа курва, която с чукане се е добрала до по-висока длъжност.

— Бауърс, знаеш ли, че не си наред? Може би след като напиша в рапорта си, че не си се подчинила на по-висш офицер, че си го заплашвала и че си пълна некадърница, шефовете ще съберат смелост и ще те изритат от отдела.

— Ще видим кого ще изритат. — Бауърс я блъсна и Ив се олюля.

Гневът накара ръцете ѝ да се разтреперят, прободете като копие сърцето ѝ.

— Да не си посмяла втори път да ме докоснеш!

— И какво ще направиш, лейтенант? Тук сме само двете с теб. Какво си въобразяваш? Да не мислиш, че ще ти позволя да идваш на моя територия и да ме заплашваш?

— Не те заплашвам, само те предупреждавам: не ме докосвай и не се бъркай в работата ми, иначе скъпо ще ми платиш!

— Ще те съсипя, ще докажа на всички какво представляваш и нищо не може да ме спре!

— О, може...

Ненадейно Ив осъзна, че държи метална тръба. Усети как я стиска, как се напруга, готова да нанесе удар. Испита по-скоро раздражение, отколкото изненада, захвърли тръбата, приведе се и сграбчи Бауърс за куртката.

— Ако още веднъж ме докоснеш, така ще те ударя, че ще паднеш на дебелия си задник. Оплаквай се колкото щещ, нищо няма да помрачи репутацията ми. Но ти обещавам, че ще се погрижа да те изхвърлят, защото си позор за полицията! — Освободи я, с отвращение погледна ръцете си, сякаш допирът до Бауърс я беше омърсил и понечи да се отдалечи. С периферното си зрение долови някакво движение. Наведе се, обърна се, а металната тръба изсвистя край главата ѝ.

— Изглежда съм сгрещила. — Говореше спокойно, но гласът ѝ беше леден. — Не си позор за полицията, просто си ненормална.

Бауърс разтегна устни в ужасяваща гримаса и отново замахна с тръбата. Ив отскочи встрани, сетне се втурна към нападателката. Усети удар върху рамото си и болката сякаш ѝ даде сили. Хвърли се върху Бауърс и двете паднаха на тротоара.

Тя сграбчи тръбата, изтръгна я от ръката на другата жена и я хвърли колкото успя по-далеч. Извади оръжието си, повдигна брадичката на Бауърс и задъхано изкрещя:

— Свършено е с теб. — Преобърна я по корем, изви ръцете ѝ зад гърба и измъкна белезниците от джоба си. — Арестувана си за нападение със смъртоносно оръжие, грозна, тъпа кучко!

По лицето ѝ се разля победоносна усмивка, в този миг отново се озова в мрака. Беше възседнала някакво тяло, ръцете ѝ бяха покрити с кръв.

Помъчи се да стане, завладяна от ужас и пронизващ страх, като шепнеше:

— Боже мой! Боже мой, невъзможно е! Не съм го направила. Не бих могла...

Закри лице с окървавените си длани, а Майра затвори очи и промърмори:

— Достатъчно! Прекъснете програмата. — Прилоша ѝ, докато наблюдаваше как тялото на Ив конвулсивно потръпваше. Когато свалиха шлема, двете се спогледаха през стъклото.

— Този етап от изследванията приключи. Премини в съседното помещение. Ще бъда там.

Ив почувства, че краката ѝ се подкосяват, щом слезе от леглото, затова изчака секунда. Опита се да диша равномерно, внезапно усети, че дланите ѝ са влажни. Спомни си как ѝ се беше сторило, че са покрити с кръв и машинално ги избърса на гащеризона.

В съседното помещение имаше тапицирана кушетка, стол и дълга маса, върху която бяха подредени някакви инструменти. Апаратурата беше сложна, с много монитори, стените бяха бели.

Майра влезе и промълви:

— Имаш право на половин час почивка. Съветвам те да се възползваш.

— Не, ще продължим без прекъсване.

— Седни, Ив.

Тя се отпусна на кушетката, опитвайки се да забрави преживяното преди няколко минути и да се подготви за следващото изпитание.

Майра седна на стола, скръсти ръце и заговори:

— Имам деца и лудо ги обичам... — Млъкна за миг, сякаш не забелязваше изумлението на Ив, после продължи: — Имам приятели, без които не мога да живея, познати и колеги, които уважавам и от които се възхищавам. Знай, че изпитвам всички тези чувства към теб. — Приведе се и стисна ръцете на по-младата жена. — Ако беше моя дъщеря, ако имах власт над теб, нямаше да ти разреша да се подложиш на тестовете от трето ниво. Като приятелка те моля да размислиш.

Ив се втрени в преплетените им пръсти и промърмори:

— Извинявай, че ти създавам затруднения.

— Боже мой, колко си твърдоглава! — Майра скочи, обърна се и се опита да се владее. — Процедурата не е безопасна. Ще бъдеш безпомощна, не ще можеш да се защитаващ в буквалния и в преносния

смисъл. Ако започнеш да се съпротивляваш, сигурна съм, че инстинктивно ще го сториш, това ще се отрази зле на сърдечната ти дейност. Ще се опитам да предотвратя тази реакция. — Обърна се и продължи да говори, макар да знаеше, че е безполезно. — Комбинацията от лекарствата и сканирането на мозъка ти ще те накара да изпиташ главоболие, умора, виене на свят, възможно е временно да изгубиш контрол върху мускулите си.

— Прекрасна перспектива, но въпреки това няма да променя решението си. Няма смисъл да ми разказваш страхотии — искам по-бързо да приключим.

Майра примирено сви рамене, приближи се до масата и взе спринцовка, която лично беше напълнила.

— Легни, опитай се да се отпуснеш.

— Разбира се, дори може да подремна. — Тя легна и се втренчи в синята лампа на тавана. — За какво служи това?

— Съсредоточи се върху нея. Гледай към светлината, представи си, че се намиращ вътре в нея, сред прекрасната синева. Не бой се, няма да боли. Трябва да разкопчая гащеризона ти.

— Затова ли имаш сини столове в кабинета си. Сигурно искаш пациентите да се потапят в синевата.

— Все едно, че е вода. — Майра бързо разкопча няколко копчета и оголи рамото ѝ. — Можеш да се плъзнеш във водата. Сега ще усетиш леко убождане — промърмори, докато инжектира първия препарат. — Това е само успокояващо.

— Мразя лекарствата.

— Знам. Дишай нормално, сега ще включа скенерите и мониторите. Няма да почувстваш нищо.

— Не се страхувам от болката. Халката ми в теб ли е? — Вече преплиташе език, виеше ѝ се свят. — Ще ми я дадеш ли?

— Бъди спокойна, щом свършим, ще ти я върна. — Психиатърката умело прикрепил скенерите към слепоочията ѝ и китките ѝ, в сърдечната област. — Готово. Отпусни се в синевата.

На Ив ѝ се струваше, че се носи върху повърхността на океан. Питаше се защо Майра предварително я беше наплашила — процедурата беше напълно безболезнена.

Психиатърката зорко следеше мониторите. Пулсът, кръвното налягане, мозъчните вълни... засега всичко беше нормално. Погледна

към Ив и видя, че очите са затворени, лицето ѝ беше спокойно, тялото — отпуснато. Нежно докосна страната ѝ, после постави белезници на китките и глезените ѝ и взе втора спринцовка.

— Чуваш ли ме, Ив?

— М-м-м. Да. Чувствам се добре.

— Имаш ли ми доверие?

— Да.

— Тогава запомни, че съм тук, до теб. Започни бавно да броиш от сто към едно.

— Сто, деветдесет и девет, деветдесет и осем, деветдесет и седем... — Когато вторият препарат проникна в кръвта ѝ, пулсът ѝ се ускори, тя се задъха. — Деветдесет и шест. Господи! — Шоковете разтърсиха нервната ѝ система, тялото ѝ се загърчи, опитваше се да се освободи от белезниците.

— Не се съпротивлявай. Дишай. Слушай какво ти казвам. Дишай. Не се съпротивлявай.

Хиляди горещи, гладни насекоми пълзяха върху нея, промъкваха се под кожата ѝ. Някой се опитваше да я удуши, ръцете му бяха като назъбени парчета лед. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че заплашваше да изскочи от гърдите ѝ. Отвори очи и пред погледа ѝ сякаш падна червена завеса от ужаса, който я обзе, когато видя белезниците.

— Не ме оковавай! Моля те!

— Така трябва, иначе ще се нараниш. Но аз съм до теб. Ето ръката ми. — Тя стисна свития ѝ юмрук. — Тук съм. Дишай бавно и дълбоко. Слушай гласа ми. Дишай бавно и дълбоко. Лейтенант Далас — строго изрече тя, когато Ив продължи да се задъхва и да се мята. — Заповядах ти да престанеш да се съпротивляваш и да дишаш нормално.

Ив жадно вдъхна въздух, издиша го. Вече не се опитваше да се освободи от белезниците.

— Гледай към лампата — продължи Майра, без да откъсва поглед от мониторите. — Слушай гласа ми, само гласа ми. До теб съм. Знаеш ли коя съм?

— Майра. Доктор Майра. Боли ме.

— След миг ще престанеш да чувстваш болка. Нервната ти система трябва да се адаптира. Дишай дълбоко. Гледай към светлината и дишай дълбоко. — Продължи да повтаря едни и същи напътствия с

тих, монотонен глас, докато стрелките на мониторите се върнаха в нормалното си положение, изражението на Ив отново стана спокойно.

— Сега си отпусната и чуваш само гласа ми. Още ли те боли?

— Не, не чувствам нищо.

— Как се казваш?

— Лейтенант Ив Далас.

— Кога си родена?

— Не знам.

— Къде си родена?

— Не знам.

— Къде живееш?

— В Ню Йорк.

— Семейно положение?

— Омъжена съм. За Рурк.

— Къде работиш?

— В Централното управление на нюйоркската полиция. Не... — от мониторите се разнесоха сигнали, подсказващи раздразнение и объркване. — Вече не работя там. Отстраниха ме... временно. Взеха значката ми. Много ми е студено.

Майра нареди температурата в помещението да се повиши с пет градуса. В продължение на няколко минути продължи да задава безсмислени въпроси, за да накара Ив да се успокои, едновременно наблюдавайки кръвното ѝ налягане, дишането, пулса.

— Имаше ли основание за отстраняването ти?

— Правилникът го изискваше — нямам право да бъда на служба, докато съм обект на разследване.

— Имаше ли основание?

Ив объркано смръщи чело и повтори:

— Правилникът го изискваше.

— Ти си ченге до мозъка на костите си — промърмори психиатърката.

— Така е.

Откровеният отговор накара Майра да се усмихне.

— Отговори с „да“ или с „не“ — убивала ли си човек, докато си изпълнявала служебния си дълг?

— Да.

„Сега предстои най-трудното“ — помисли си Майра. Знаеше, че като малка Ив беше причинила смъртта на баща си.

— Отнемала ли си човешки живот при друга ситуация, освен при самозащита и при опит да спасиш някого?

В съзнанието на Ив отново изплува ужасяващата гледка: мръсната стая, локвите кръв, ножа, от който още се стичаха червени капки. Споменът за болката я прорязва като мълния, тя застена:

— Трябваше... трябваше.

Гласът беше детски и Майра побърза да се намеси:

— Ив, не се връщай в миналото. Отговаряй само с „да“ или „не“. Отговори — убивала ли си някого, освен при самозащита и при опит да спасиш човешки живот?

— Не! — почти изкрещя Ив. — Не, не, не! Той ми причинява болка... Не иска да... престане.

— Не се връщай там. Слушай гласа ми, гледай към светлината. Няма да отиваш никъде, освен ако ти наредя. Ясно ли е?

— Споменът никога не ме напуска.

Страховете на Майра се оправдаваха. Побърза да заговори:

— Сега него го няма. Тук съм само аз. Как се казвам?

— Той се връща. — Ив затрепери, замята се. — Пил е, но не е пиян.

— Лейтенант Далас, това е официална процедура. Временно отстранена си от длъжност, но не си уволнена. Задължена си да се подчиняваш на правилника. Разбираш ли задълженията си?

— Да. Да. Господи, не искам да се връщам там.

— Как се казвам?

— Майра. Доктор Шарлот Майра.

„Остани при мен — помисли си психиатърката. — Остани при мен.“

— Какъв случай разследваше, когато те отстраниха?

— Убийство. — Тя престана да трепери и мониторите показаха, че е започнала да се успокоява. — Всъщност няколко убийства.

— Познаваш ли полицай Елън Бауърс?

— Да. Заедно с помощника си, когото обучаваше, първи бяха отишли на местопрестъплението при убийствата на Петрински и Спиндлър.

— Карала ли си се с Бауърс?

— Да.

— Разкажи какво се случи.

Нови картини се появяваха и изчезваха в съзнанието ѝ. Докато разказваше, отново преживяваше случилото се. Чувстваше горещата вълна от омраза, която я беше разтревожила и озадачила, чуваше жестоките, зловни думи на жената, която от години я мразеше.

— Знаеше ли, че Бауърс е подала няколко оплаквания против теб?

— Да.

— Имала ли е основание?

— Наругах я, използвах доста нецензурни думи. — Въпреки че съзнанието ѝ беше замъглено, Ив презрително се изкиска, а Майра усети, че ѝ олеква. — Формално погледнато това е нарушаване на устава.

Ако не се тревожеше толкова за нея, психиатърката щеше да се разсмее.

— Заплаши ли я физически?

— Не си спомням. Сигурно съм ѝ казала, че ще я изрита в дебелия задник, ако продължава да проявява немарливост.

— В дневниците си тя е записала, че си получила служебно повишение в замяна на сексуални услуги. Вярно ли е?

— Не.

— Имала ли си сексуална връзка с командир Уитни?

— Не.

— Имала ли си сексуални отношения с капитан Фийни?

— Не, за бога. Не се чукам с приятелите си.

— Някога приемала ли си подкуп?

— Не.

— Някога подправяла ли си рапорт?

— Не.

— Нападнала ли си полицай Бауърс?

— Не.

— Ти ли причини смъртта ѝ?

— Не знам.

Майра подскочи.

— Ти ли уби полицай Бауърс?

— Не.

— Тогава как е възможно да си причинила смъртта ѝ?

— Някой я е използвал, за да ме отстрани от разследването. Тя се оказа по-лесна плячка от мен.

— Нима мислиш, че някой или някои все още неизвестни лица са убили Бауърс, за да престанеш да се занимаваш с разследването?

— Да.

— Но защо се смяташ отговорна за смъртта ѝ?

— Защото съм... бях ченге. Защото позволих на чувствата си да повлияят върху служебните ми задължения, вместо да се досетя, че Бауърс е само маша в ръцете на някого. Следователно нося вина за смъртта ѝ.

Майра въздъхна и отново провери дозатора.

— Съсредоточи се в светлината, Ив. Още малко и свършваме.

Рурк нетърпеливо се разхождаше в чакалнята пред кабинета на психиатърката и се питаше защо се бавят толкова. Трябваше да се досети, че Ив го залъгва, когато му беше съобщила, че процедурата ще трае само един-два часа и че изобщо не е опасна. А тази сутрин тайно се беше измъкнала от къщи, което означаваше, че не е искала присъствието му тук.

Но той се беше досетил и сега я очакваше. Ив трябваше да се примири с присъствието му. Погледна часовника си — бяха изминали цели четири часа. По дяволите, как е възможно някакви си тестове да отнемат толкова време? Проклинаше се, задето не беше я накарал да му обясни процедурите.

Знаеше, че всеки полицаи, който е убил човек, трябва да се подложи на тест. Изпитанието беше неприятно, но тя няколко пъти го беше преминала. Тестът с детектора на лъжата също не беше лек, след него нервната система се разстройваше за няколко часа.

Ала Ив се беше справяла и с това.

Господи, защо не свършваха?

Когато вратата на чакалнята се отвори, той вдигна глава. Но лицето му се изопна от гняв, щом видя Уитни.

— Здравей, Рурк. Надявах се, че вече са свършили.

— Съпругата ми едва ли ще иска да те види точно сега. Достатъчно страдания ѝ причинихте.

Уитни студено го изгледа, под очите му имаше сенки.

— Всички ние изпълняваме заповеди, Рурк, спазваме процедурата. В противен случай ще настъпи хаос.

— Искаш ли да чуеш мнението ми за вашата процедура? — Пристъпи към командира, очите му гневно проблясваха.

Вратата се отвори. Той се обърна и в сърцето му сякаш се заби стрела — толкова беше потресен от вида на Ив.

Беше бледа като платно. Очите ѝ бяха хлътнали, ирисите ѝ напомняха златисто стъкло, зениците ѝ бяха разширени. Залитна, въпреки че Майра я подкрепяше.

— Не биваше да ставаш. Необходимо е време, за да се възстановиш.

— Трябва да се махна. — Искаше ѝ се да отблъсне ръката на психиатърката, но се страхуваше да не падне. Първо видя Рурк и почувства едновременно раздразнение и облекчение. — Какво правиш тук? Казах ти да не идваш.

— Млъкни! — В гнева си той беше неудържим. Бързо прекоси помещението и блъсна ръката на Майра. — Какво си ѝ сторила?

— Тя само изпълняваше задълженията си.

Ив се опита да запази равновесие, макар да ѝ се повдигаше и да я обливаше студена пот. Каза си, че за нищо на света не бива отново да повърне — вече на два пъти ѝ беше прилошавало.

— Трябва да си легне — обади се Майра. Лицето ѝ беше бледо като на Ив, прорязано със ситни бръчици, предизвикани от напрежението. — Още не се е възстановила. Накарай я да се върне и да легне, за да следя жизнените ѝ функции.

— Искам да се махна. — Ив го погледна в очите. — Не мога да остана тук.

— Добре. Да си вървим.

Тя уморено се облегна на него, в този миг забеляза Уитни. Тласкана от гордостта и от инстинкта си, с мъка се изпъна.

— Сър.

— Далас, съжалявам, че трябваше да се подложиш на тази процедура. По-добре е да останеш под наблюдението на доктор Майра, докато тя прецени, че си по-добре.

— Извинете, сър, но имам право да отида, където си пожелаея.

— Джак! — Психиатърката преплете пръсти, почувства се безполезна. — Тя премина през трето ниво.

Уитни гневно се обърна към Ив.

— Не беше необходимо! По дяволите, защо го направи?

— Защото ми отнехте значката — промълви тя, после отново изпъна гръбнак. Надяваше се Рурк да разбере, че не бива да я подкрепя. Когато стигна до вратата, отново се разтрепери, но решително поклати глава. — Да не си посмял да ме вдигнеш на ръце. Остави ми поне малко достойнство.

— Добре, дръж се за мен. — Прегърна я през кръста и се опита да поеме тежестта ѝ. Вместо към ескалатора, тръгнаха към асансьора. — Какво представлява третото ниво?

— Истинска гадост. — Тя имаше чувството, че главата ѝ ще се пръсне. — Ужасно беше. Не ми се сърди, нямаше друг изход.

— Нямаше друг изход за теб — промърмори Рурк и я въведе в претъпкания асансьор.

Погледът ѝ се замъгли, по челото ѝ изби студена пот. Гласовете на хората около нея ту се засилваха, ту заглъхваха, сякаш бяха океански вълни. Стори ѝ се, че пропада в бездна, смътно дочу Рурк да ѝ казва, че почти са стигнали до паркинга.

— Добре. — Сивата пелена пред очите ѝ стана още по-плътна. — Майра ме предупреди за подобни странични ефекти. Няма никаква опасност.

— За кой от страничните ефекти говориш?

— Мамка му, Рурк! Мисля, че ще припадна.

Така ѝ не чу как съпругът ѝ изруга, когато я грабна в прегръдките си.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

В продължение на четири часа тя ту спеше, ту изпаднаше в безсъзнание. Не си спомняше как бяха стигнали до вкъщи и как се беше озовала в леглото. И за щастие на всички не си спомняше как по молба на Рурк омразният ѝ Съмърсет я беше прегледал и беше заявил, че ѝ е необходима почивка.

Когато се събуди, главата още я болеше, но вече не ѝ се повдигаше и не трепереше.

— Можеш да вземеш таблетка против главоболието.

Тя примигва, за да проясни погледа си и се втренчи в синьото хапче, което той ѝ подаваше.

— Какво?

— Вече можеш да вземеш болкоуспокояващо. Хайде, глътни го.

— Не искам да пия никакви лекарства...

Беше принудена да млъкне, тъй като той насила сложи таблетката в устата ѝ и ѝ нареди:

— Гълтай!

Ив се намръщи, но машинално се подчини, сетне промърмори:

— Добре съм... мина ми вече.

— Разбира се. Тогава да отидем да потанцуваме.

Ив седна, опитвайки се да преодолее замайването.

— Някой видя ли как припаднах?

— Не. — Той нежно я помилва. — Репутацията ти на кораво ченге е ненакърнена.

— Слава богу, че поне това е наред. Знаеш ли, умирам от глад.

— Не се учудвам. Майра каза, че си повърнала всичко, което си яла през последните двайсет и четири часа. Не се сърди, че ѝ се обадох — добави той, когато забеляза гримасата ѝ. — Исках да разбера какво са ти сторили.

Ив видя гневните пламъчета в очите му, лицето му, изопнато от тревога, помилва страната му и промълви:

— Нали не ми се сърдиш?

— Не. Не можеше да постъпиш по друг начин.

Тя се усмихна и отпусна глава на рамото му.

— Побеснях, като те видях пред кабинета на Майра най-вече защото се зарадвах, че си дошъл.

— Кога ще бъдат готови резултатите?

— След ден-два. Не ми се мисли за това. Имам предостатъчно работа, докато... Хей, къде са дрехите ми? В джоба на джинсите ми имаше диск.

— Този ли? — Рурк ѝ подаде диска, който беше поставил на нощното шкафче.

— Да. Майра ми позволи да го открадна от кабинета ѝ. На него е записан докладът ѝ, съдържащ психологическия профил на престъпника или престъпниците. Трябва да го прочета. — Тя отмести завивките. — Фийни вече трябва да е получил диска, който му изпратихме. Ако е успял да разпита Уо, Пийбоди ще ми съобщи какво се е случило.

Скочи от леглото и започна да се облича. Още беше много бледа, под очите ѝ имаше огромни сенки. Рурк си помисли, че главоболието ѝ е поотслабнало, което означаваше, че вече нищо не можеше да я спре. Примирено я попита:

— Къде ще работим?

— В моя кабинет — промърмори Ив, докато ровеше в чекмеджето за някое скрито шоколадче.

— Хей! Ще го изядеш след вечеря. — Той грабна шоколадчето от ръката ѝ.

— Ама и ти си един... — Ив подкупващо му се усмихна. — Спомни си колко ми беше зле. Няма ли да ме поглезиш?

— Нали мразиш да те обграждам с грижи.

— Май започнах да свиквам — промълви тя, докато излизаха от спалнята.

— Забранявам да ядеш шоколад преди вечеря. Ще поръчам пилешка супа — казват, че била като панацея — за всичко. — Когато влязоха в нейния кабинет, продължи: — Щом се чувстваш по-добре, донеси супата, а аз ще разпечатам доклада на Майра.

Ив се намуси. Главоболието ѝ още не беше напълно преминало, повдигаше ѝ се, чувстваше се изтощена. Докато вървеше към кухнята, си помисли, че понякога грижите му ѝ досаждаха — караше я да си

легне и бдеше над нея като куче пазач. А сега, когато ѝ се искаше да я поглези, той се държеше така, сякаш нищо не ѝ се бе случило. Но ако се оплачеше, щеше да ѝ се подиграе.

Беше попаднала в собствения си капан. Извади от автоготвача купичка, от която се вдигаше ароматна пара и реши да се престори на обидена.

След първата лъжица ѝ се прииска да се разплаче от облекчение — мигновено се почувства по-добре. Отново поднесе лъжицата към устата си, без да обръща внимание на котарака, който, привлечен от благоуханието, се увърташе около краката ѝ. Неусетно беше изяла супата си. Съзнанието ѝ се беше прояснило, настроението ѝ се повиши. Облиза лъжицата и се обърна към Галахад:

— Защо той винаги е прав?

— Това е един от талантите ми — обади се Рурк, който незабелязано беше застанал на вратата и самодоволно се усмихваше. — Вече не си толкова бледа, лейтенант. Както виждам, имаш добър апетит, сигурно главоболието ти е преминало. — Погледна към празната ѝ чиния. — Къде е моята супа?

Тя реши да му отмъсти заради самодоволния му вид. Отмести празната чаша, взе втората от автоготвача и отново започна да се храни.

— Нямам представа. Може би Галахад е изял порцията ти.

Рурк се засмя, наведе се и вдигна котарака, който възмутено замяука.

— Е, приятелю, щом жена ми е такава лакомница, сами трябва да се погрижим за себе си. — Той програмира автоготвача, докато Ив го наблюдаваше, после му подхвърли:

— Къде ми е шоколадчето?

— Не знам. — Рурк сложи едната чиния на пода, а Галахад с един скок се озова пред нея. — Може би котаракът го е изял. — Взе своята чиния и излезе.

Ив го последва в кабинета, като мърмореше:

— Имаш страхотен задник, шампионе. А сега се разкарай от стола ми.

Рурк се ухили.

— Ела да седнеш на скута ми, любима.

— Нямам време за перверзните ти игри. — Тъй като съпругът ѝ не помръдна, тя се настани до него, втрени се в монитора и отбеляза: — Не обръщай внимание на фразите и думите, които използват всички психоаналитици, въпреки че в случая те са много важни. Майра пише, че престъпникът е зрял човек, надарен с изключителна интелигентност, който умее да се владее и е методичен в работата си.

— Всичко това отдавна ти е известно, нали?

— Да, но заключението ѝ ще помогне в съда, освен това потвърждава, че при разследването сме избрали вярната посока. Престъпникът се мисли за Бог, притежава отлични медицински познания и е великолепен хирург. Този човек е едновременно лечител и убиец. — Ив се намръщи, приведе се към монитора и продължи: — Нарушил е клетвата да не причинява зло никому и се е поставил извън лекарската професия. Сигурна съм, че е практикуващ хирург или някога е бил такъв. Професионализмът и умениято, с които са извършени операциите, подсказват, че той продължава да оперира — спасява живота на едни пациенти, облекчава страданията на други. Той е лечител.

Но едновременно с това причинява смърт, пренебрегвайки правата на жертвите си, както и Хипократовата клетва. Той е и убиец, който действа решително, без да изпитва никакви угризения, който напълно осъзнава какво прави. Навярно оправдава деянията си, свързвайки ги по някакъв начин с медицината. Избира болни, стари, умиращи хора. За него те са само тела, в които се намират органите, които всъщност са му необходими — предположението ми се доказва от вниманието, с което той отстранява „образците“. Навярно гледа на жертвите си като на епруветки в лабораторията — ако някоя се счупи, веднага я заменяш с друга. — Тя се облегна назад и повтори: — Двойствена природа.

— Нещо като историята за доктор Джекил и мистър Хайд — намеси се Рурк. — Лекарят, отдаден на професията си и злата сила в него, която взема превес и го кара да убива.

— Кого?

— Обречените, невинните. А накрая и себе си.

— Прекрасно. — Очите ѝ бяха като ледени висулки. — Краят ми допада. Очевидно не става въпрос за раздвояване на личността, нали?

— Не. Майра говори за двете страни на една и съща монета. Във всекиго от нас живеят едновременно доброто и злото — важното е кое ще надделее.

— Сега не е моментът за философски разсъждения. — Тя стана — трябваше да се движи, докато размишляваше.

— Но нали всичко се свежда до възгледите на този човек... или на тази жена. Убива, защото има възможност, защото иска. От медицинска гледна точка жертвите му нямат никакво значение.

Ив се обърна и го изгледа.

— Ето че пак стигнахме до органите и онова, за което са му били необходими. Навярно престъпникът се стреми към славата, която ще спечели, ако успее да възстанови увредените органи, да подмлади пациентите или да излекува някого от заболяване, което досега се е смятало за неизлечимо? Навярно е открил или си въобразява, че е открил начин да възстанови напълно увреден орган.

— Историята с доктор Франкенщайн се повтаря. Той е бил едновременно гений и безумец, който е бил унищожен от собственото си творение. Което ми подсказва, че престъпникът не е само хирург, но учен и изследовател.

— И политик. По дяволите, трябва ми повече сведения за Френд, искам да разбера какво е научил Фийни от разпита на Уо.

— Защо не си ми казала досега? Разпечатка ли предпочиташ или видеозапис?

Ив престана да се разхожда, сякаш се беше блъснала в невидима стена.

— Не ще можеш да проникнеш във файловете със записа от разпита.

Рурк престорено гневно възкликна:

— Не знам защо се примирявам с непрекъснатите ти обиди. Признавам, че ще ме улесниш, ако ми дадеш номера на файла, датата и часа на провеждане на разпита, но мога да се справя и без тези подробности.

— Боже мой! — Тя уморено потърка челото си. — Не искам да узная как ще го направя, нито ще остана тук да те наблюдавам.

— Целта оправдава средствата, скъпа.

— Ще донеса кафе — промърмори тя.

— По-добре изпий чаша чай — за днес са ти достатъчни стимулантите. Донеси и на мен. Информацията за самоубийството на Френд ще се появи на монитора на стената.

Ив тръгна към кухнята, като се питаше: „Какво правя? Готова ли съм да прекрача границата на закона, за да заловя престъпника?“

Отговорът ѝ беше положителен. Точно когато посегна към видеотелефона, се разнесе звън.

— Тук Далас.

— Лейтенант, нямаме време за губене. — Лицето на Пийбоди беше сурово. — Рано сутринта Луиз е била нападната в болницата. Получихме съобщението преди няколко минути. Не знам подробности, но разбрах, че била приета в „Дрейк“ и че положението ѝ било критично.

— Веднага тръгвам.

— Още нещо. Уо също е в „Дрейк“. Направила е опит да се самоубие. Лекарите не дават големи надежди за живота ѝ.

— Само това ни липсваше! Успяхте ли да я разпитате?

— Не. Още не сме открили Вандерхавен, но арестувахме Йънг.

— След няколко минути ще бъда в „Дрейк“.

— Няма да ви разрешат да видите нито Уо, нито Луиз.

— Идвам — повтори Ив и прекъсна връзката.

Когато стигна до сестринската стая в интензивното отделение, жена с бяла престилка ѝ препречи пътя.

— В коя стая е Луиз Димато? Какво е състоянието ѝ? — нетърпеливо попита Ив.

Сестрата я изгледа.

— Роднина ли сте ѝ?

— Не.

— Извинете, но мога да давам сведения само на най-близките роднини и на полицията.

Ив машинално посегна към джоба си, сетне гневно стисна юмрук като се досети, че значката ѝ е отнета.

— Тогава ме осведомете за състоянието на доктор Тая Уо.

— Нямам право, госпожо.

Ив си пое въздух, беше готова да обсипе сестрата с нецензурни думи. В този момент се намеси Рурк:

— Сестра Саймънс, с доктор Уо сме в директорския съвет на тази клиника. Ще бъдете ли така любезна да съобщите на лекуващия й лекар, че искам да разговарям с него? Казвам се Рурк.

Жената се облеци и се изчерви.

— Рурк ли? Да, сър. Веднага, сър. Чакалнята е отляво. Веднага ще се свържа с доктор Уейвърли.

— Междувременно открийте и полицай Пийбоди — намеси се Ив, а сестрата я погледна накриво.

— Нямам време...

— Бъдете така любезна — прекъсна я Рурк, а Ив си помисли, че съпругът й щеше да спечели милиони, ако можеше да съхранява в шишенца чара си и да го продава на хората, които съдбата не беше ощастливила като него. — Непременно трябва да разговаряме с полицай Пийбоди. Ние със съпругата ми — той постави ръка върху рамото на Ив — сме много разтревожени.

Сестрата изгледа Ив от главата до петите, сякаш не можеше да повярва, че тази небрежно облечена жена беше съпруга на прочутия Рурк.

— Разбира се. Ще имам грижата да я открия.

— Както я беше подхванал, трябваше да я помолиш да ти целуне краката — гневно промърмори Ив, когато сестрата се отдалечи.

— Нали бързаше, скъпа? — промълви той в отговор.

Чакалнята беше празна. Телевизорът беше настроен на канал, по който излъчваха някакъв нов комедиен сериал. Ив не погледна към екрана, нито към каната, която навярно съдържаха отвратително кафе.

— Подкупих я, а сега животът й е в опасност, Рурк. Използвах парите ти, за да я накарам да ми даде сведения, до които не можех да се добера.

— Ако е вярно, тя е направила своя избор, а животът й е застрашен не от теб, а от нападателя й.

— Беше готова на всичко, за да обнови бедняшката болница. — Ив притисна клепачите си. — Използвах я, за да приключа разследване, с което дори нямам право да се занимавам. Ако се случи непоправимото, смъртта й ще тежи на съвестта ми.

— Отново ще ти напомня, че не си виновна за случилото се с нея. Продължиш ли да си го въобразяваш, ще се провалиш. — Кимна, когато тя отпусна ръце. — Нямах право на провал, след като си стигнала почти до края. Престани да се самообвиняваш и направи онова, което най-добре умееш — открий отговора на загадката.

— Но първо ми отговори какво си сторила, та племенницата ми е в кома? — Кагни влезе в стаята, лицето му беше мрачно. — Какво правиш тук? Въвлякла си Луиз в игра, която не я засяга, изложила си я на опасност, за да постигнеш собствените си цели. Докато е „шпионирала“ заради теб, тя е била нападната и сега се бори за живота си.

— Какво е състоянието ѝ? — попита Ив.

— Как си посмяла да дойдеш тук? За мен ти си убийца и корумпирано ченге. Не можеш да ме заблудиш, каквото и да прави приятелката ти от телевизията, за да манипулира обществеността.

— Кагни. — Гласът на Рурк беше едва доловим като мъглата в Ирландия. — Разбирам тревогата ти и ти съчувствам, но внимавай какви ги дрънкаш на жена ми.

— Може да говори каквото си иска. — Тя застана между тях. — Аз също. Възхищавам се от смелостта и жертвоготовността на Луиз. Отказала се е от прекрасната длъжност в твоята клиника за богаташи и е избрала да върви по свой път. Приемам, че донякъде съм виновна за сегашното ѝ състояние. Но мисля, че и ти имаш вина.

— Не ѝ беше мястото в онази болница. — Красивото му лице беше изопнато, очите му бяха хлътнали в орбитите си. — Способна лекарка като нея не биваше да пропилява таланта си и да се занимава с измета, с бездомниците, повечето от които умират като кучета по улиците.

— Хора от измета на обществото, чиито органи могат да бъдат извадени, нали?

Очите му сякаш изгаряха лицето ѝ.

— Хората, на които няма да им мигне окото да убият една млада жена, за да я ограбят, или за да откраднат лекарствата, необходими им да поддържат жалкото си съществуване. Мисля, че добре ги познавате, защото и двамата произхождат от измета на обществото.

— Мислех, че лекарите не разделят пациентите си на бедняци и богаташи, че единствената им цел е да спасяват човешкия живот.

— Всъщност е точно така. — Уейвърли влетя в чакалнята, престилката му се развяваше. — Колин, не си на себе си. Отиди да си починеш. Правим всичко, което е по силите ни.

— Ще остана при Луиз.

— Недей. — Уейвърли сложи ръка на рамото му, погледът му беше съчувствен. — Поне си почини в специалното помещение за персонала. Обещавам да те повикам, ако настъпи някаква промяна. Племенницата ти ще се нуждае от теб, когато дойде в съзнание.

— Да... прав си. Да. — Той докосна слепоочието си, ръката му трепереше. — Изпратих сестра ми и съпруга ѝ у нас... в моя дом. Трябва да се прибера и да ги окуража.

— Точно така. Ще ти се обадя.

— Благодаря ти. Знам, че Луиз е в ръцете на най-добрия специалист.

Уейвърли го изпрати до вратата, като му шепнеше нещо, сетне се обърна към Ив и Рурк.

— Потресен е. Въпреки опита си, всеки от нас е неподготвен, когато се случи нещастие с негов близък.

— Сериозно ли е ранена Луиз? — попита Ив.

— Имаше фрактура на черепа, сериозен кръвоизлив. Операцията беше успешна. През равни интервали проверяваме за мозъчни увреждания. Надяваме се състоянието ѝ да се подобри.

— Идвала ли е в съзнание?

— Не.

— Ще ни разкажете ли какво се е случило?

— Тези подробности ще научите от полицията. Не биваше да ви съобщавам и за състоянието ѝ. Извинете, но ще ви оставя. Почти не се отделям от леглото на Луиз.

— Ами доктор Уо?

Умореното му лице сякаш се сбръчка.

— Тая почина преди няколко минути. Дойдох да съобщя на Колин, но не исках допълнително да го обременявам. Надявам се да разберете състоянието му и да го извините.

— Трябва да разбере какво се е случило с нея — промълви Ив на съпруга си, когато останаха сами. — По какъв начин се е самоубила, кой и кога я е открил. По дяволите, дори не знам кой ще разследва убийството ѝ.

— Открий някой, който да ти го съобщи.

— Как да... — Тя млъкна. — Дай ми портативния си видеотелефон.

Той се подчини и се усмихна.

— Поздрави Надин от мен. Ще се погрижа да открият Пийбоди.

— Умник! — промърмори Ив и се обади на репортерката от Канал 75.

— Далас, избягваш ме дни наред. Какво става? Добре ли си? Създават ли ти още ядове онези тъпанари шефовете ти? Гледа ли филма ми? След излъчването му бяхме затрупани с обаждания на зрителите.

— Нямам време да отговарям на въпросите ти. Свържи се с твоя човек в патологоанатомичното отделение. Искам да науча всичко относно Тая Уо, която се е самоубила. Ще я закарат в моргата след по-малко от час. Интересувам се как и кога се е самоубила, кой я е намерил и е съобщил в полицията, кой ще води разследването... с една дума — всичко.

— Не ми се обаждаш по цели дни, после искаш всичко. Кой ти каза, че имам човек в моргата? — с престорено негодувание добави тя. — Подкупването на служебни лица е забранено.

— Май забрави, че в момента не съм ченге. Не разигравай цирк, Надин, всяко забавяне ще бъде фатално. Почакай, можеш ли да научиш нещо за тъмните сделки на един сенатор?

Надин се разсмя и отговори:

— Подценяваш ме, миличка, освен това задачата ми ще бъде много лесна. Няма сенатор без кирливи ризи.

— Браво. Интересува ме становището на тази личност по въпроса с присаждането на изкуствени органи. Обади ми се вкъщи или по видеотелефона на Рурк.

— Не зная номера му. Има неща, които дори аз не мога да науча.

— Съмърсет ще те осведоми. Благодаря.

— Почакай! Добре ли си? Искам да...

— Извинявай, нямам време. — Тя прекъсна връзката и се затича към вратата. На прага се сблъска със сътрудничката си и ѝ се сопна: — Къде беше? Не ти ли предадоха, че те търся?

— Възникна малък проблем, Фийни ме изпрати да науча подробности за Уо, която почина преди петнайсет минути.

Любовницата ѝ беше там и изпадна в истерия. Едва успяхме с двама санитарии да я удържим, за да ѝ инжектират приспивателно.

— Мислех, че Уо живее сама.

— Оказа се, че тайно е имала любовница, която се прибирала вкъщи и намерила приятелката си натъпкана със сънотворни.

— Кога е било това?

— Преди един-два часа. Научихме, след като дойдохме за Луиз. Картрайт мисли, че смъртта е настъпила при съмнителни обстоятелства, но според мен е самоубийство... Ще рискувам да опитам това кафе. — Тя се приближи до каната, помириша течността и направи гримаса, но все пак си наля една чаша, сетне продължи: — С Фийни осигурихме разрешително за обиск и отидохме в апартамента ѝ, след като доктор Уо не се яви на разпит. Не беше вкъщи. Дойдохме тук, но отново не я открихме, макар колегите ѝ да твърдяха, че била на работа. Арестувахме Йънг, а той за нула време повика адвоката си. Възнамеряваме да го разпитаме утре сутринта, но нищо чудно да го освободят под гаранция. Точно когато възнамерявахме да се върнем в жилището на Уо, научихме за Луиз. — Отпи от кафето, потръпна от отвращение и попита: — Как мина... денят ви?

— Отвратително. Какво можеш да ми съобщиш за Луиз?

Пийбоди погледна часовника си, а Ив не можа да прикрие гримасата си.

— Извинете, лейтенант! По дяволите!

— Не се извинявай. Разбирам, че нямаш време.

— Ще вечерям в някакъв шикозен френски ресторант, а след това се надявам да прекарам прекрасна любовна нощ. — Тя кисело се усмихна. — Ето какво научихме за Луиз. Докато е била в болницата са я ударили по главата. Дясната ѝ китка е счупена, което означава, че се е опитала да се предпази от удара. Предполагаме, че е видяла нападателя, който е използвал вместо оръжие видеотелефона.

— Сигурно е истински здравеняк.

— Да. Била е ударена няколко пъти. Нападната е била в кабинета си и убиецът я е оставил да лежи на пода. Шкафчето, в което се съхраняват образци от лекарства, е било разбито. Опитът за убийство е бил направен между петнайсет и шестнайсет часа. Последният пациент на Луиз си е отишъл в три и десет. Лекарят от следващата

смяна я открил малко след четири. Обадили се в полицията и се опитали да спасят живота ѝ.

— Какви са шансовете?

— „Дрейк“ е прочут медицински център. Апаратурата изглежда така, сякаш е като от космически проект. За Луиз се грижат най-добрите лекари, стаята ѝ се охранява от униформен полицаи. — Пийбоди с отвращение допи кафето си. — Чух сестрите да казват, че пациентката навярно ще оживее, защото е млада и силна, сърцето и белите ѝ дробове са наред. Снимките на мозъка ѝ засега не давали повод за безпокойство. Но лекарите очевидно се притесняват, задето още не е излязла от комата.

— Ще те помоля да ми се обадиш, ако настъпи промяна. Трябва да знам.

— Разбира се. А сега е време отново да се захващам за работа.

— Бягай. Кажи на Фийни, че работя върху няколко възможности. Ще му съобщя, ако се добера до нещо интересно.

— Добре. — Пийбоди понечи да излезе, но се поколеба. — Има нещо, което трябва да знаете. Говори се, че Уитни притиска началника на полицията. Освен това се е опитал да пришпори дисциплинарната комисия, а на Бакстър е наредил да побърза с разследването на убийството на Бауърс. Бил е и в Сто шейсет и втори участък, за да направи собствени проучвания. Накратко казано, командирът полага големи усилия да те върнат на работа.

Ив не знаеше как да реагира, затова само сви рамене и промълви.

— Благодаря, че ми го каза.

— Още нещо. Открихме, че през последните два месеца в личната сметка на Росуел редовно са внасяни по десет хиляди долара. — Тя леко се усмихна като забеляза как проблеснаха очите на Ив. — Не му е чиста работата, Фийни вече накара Уебстър да го следи.

— Съвпада по време с убийството на Спиндлър. Чудесно сте се справили.

Когато се върна, Рурк я завари да седи на дръжката на канапето и замислено да се взира в ръцете си.

— Имаше тежък ден, лейтенант.

— Да. — Тя тръсна глава, опитвайки се да прогони мрачното си настроение. — Мислех да го завършим с нещо специално.

— Нима?

— Какво ще кажеш за малко секс?

— Скъпа, страхувах се, че си прекалено уморена — закачливо се усмихна Рурк.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Аз ще шофирам.

Рурк, който се пресягаше да отвори вратата на колата, се намръщи.

— Автомобилът е мой.

— Но отиваме по моя работа.

Двамата се спогледаха, никой не желаше да отстъпи.

— Защо държиш да шофираш?

Ив пхна ръце в джобовете си и смутено извърна поглед.

— Няма да ти кажа, защото ще ми се подиграваш.

— Ще се опитам да не те засегна. Хайде, обясни ми.

— Винаги карам колата си, когато разследвам някой случай. Ако шофирам, ще се чувствам като представител на властта, не като престъпница.

— Ясно. Добре, убеди ме. Сядай зад волана.

Преди да се качи, тя го изгледа.

— Хей, да не би да ми се подиграваш зад гърба?

— Разбира се. — Той се настани на предната седалка и протегна краката си. — Ако искаш да бъде съвсем официално, трябваше да ме снабдиш с униформа. Нямах да се противопоставя, но отказвам да нося грозните обувки, които раздават на униформените полицаи.

— Голям шегобиец си — промърмори тя, включи на задна скорост и изкара колата от гаража.

— Жалко, че автомобилът няма сирена. Предлагам да се преструваме, че нищо не работи, за да се почувствам „по-официално“.

— Продължавай в същия дух, скъпи.

— Може би трябва да ти говоря на „ви“ — ще бъде забавно. — Той се усмихна, когато забеляза гневния ѝ поглед. — Добре, добре, няма повече да те дразня. Какъв е планът ти?

— Искам да отида в клиниката и да потърся сведенията, които поисках от Луиз, после да се измъкна, без да бъда заловена от кварталния полицей-дроид. Предполагам, че след като съпругът ми е

опитен разбивач на ключалки, не ще имам никакви проблеми с влизането в „Дрейк“.

— Много благодаря, миличка.

— Не се дръж фамилиарно с мен, приятелче. — Тя ловко зави по булеварда, избягвайки сблъсъка с подвижния павилион за скара и насочи колата на юг. — Не мога да повярвам, че го правя. — Задмина огромен автобус, изхвърлящ облаци от изгорели газове, профуча през кръстовището точно когато светофарът се смени на жълто. — Сигурно напълно съм откачила, та непрекъснато си слагам главата в торбата и нарушавам законите.

— Но нали го правиш в полза на обществото?

— Ако продължавам по същия начин, ще свърша в затвора. Едно време най-стриктно спазвах устава и законите, вярвах в тях. А сега сътворявам мои закони.

— Нямаше друг избор... освен отново да се скриеш в спалнята си.

— Прав си. В определен момент всеки от нас е изправен пред дилема. Аз направих моя избор.

Откри място за паркиране на четири пресечки от „Канал“ и спря колата между някакъв мотоциклет и очукан камион. Елегантната двуместна кола на Рурк се открояваше като лебед сред грозни патенца, но не беше противозаконно да се кара супермодерен автомобил в този сектор.

— Не искам да паркирам близо до болницата. Надявам се, че колата има алармена система.

— Естествено. И то няколко. — Преди да слязат, той нареди на устройствата да се включат, извади нещо от джоба си и го подаде на Ив: — Вземете оръжието си, лейтенант.

Тя го грабна и възкликна:

— Какво правиш!

— Връчвам ти оръжие.

— Нито един от двамата ни няма право да носи оръжие... — Ив въздъхна, като видя подигравателната му усмивка. — Престани да се хилиш! — заповяда му и пъкна в джоба си електрошоковата палка.

— Когато се върнем вкъщи, ще ме... накажеш за неподчинението.

— Престани да мислиш за секс.

— Защо? Този квартал ми навява други мисли. — Той сложи ръка на рамото ѝ, докато вървяха по улицата. Скитниците, които надничаха от входовете, бързо се отдръпваха — навярно се плашеха от суровия поглед на Ив и от гневното изражение на Рурк.

— Болницата е разположена в стара сграда — заобяснява тя. — Няма специализирана система за сигурност, нито охранителни камери. Но бравите са солидни, може би са с таймери — законът го изисква заради лекарствените препарати, които са на склад. Има и аларма против крадци. Разбрах, че разследването е поверено на Картрайт, която е способно ченге. Питам се обаче как ще влезем. Вече нямам шперц.

Рурк леко стисна рамото ѝ.

— Но имаш мен, което е равносилно.

— Да. — Погледна го — изражението му подсказваше, че той безкрайно се забавлява. — Така изглежда.

— Ако искаш, ще те науча как да се справяш с различни ключалки.

Предложението му беше съблазнително. Господи, колко ѝ липсваха оръжието и значката ѝ!

— Ще наблюдавам да не се появи някой полицай или нежелан свидетел. Ако неволно включиш алармата, ще избягаме.

— Скъпа, не съм се издънвал, откакто бях на десет. — Рурк се престори на обиден, но се зае с вратата на болницата, докато Ив застана на пост и се замисли. Омразата, която Бауърс беше изпитвала към нея още от академията, откриването на мъртвия скитник и смъртоносния заговор за кражба на органи бяха довели до там да ѝ отнемат значката. Сега охраняваше съпруга си, който, без да му мигне окото, се готвеше да влезе с взлом в сградата.

Ако продължаваше по този начин, тя никога нямаше да се върне на работа в полицията. Обърна се и понечи да извика на Рурк да не предприема нищо. Но се вкамени, щом го видя да стои пред отворената врата.

— Какво решаваш, лейтенант?

— Майната му на всичко — промърмори тя и влезе в болницата.

Рурк я последва и затвори вратата, сетне включи джобното си фенерче.

— Къде е кабинетът?

— В дъното на коридора. Вратата се отваря отвътре.

— Дръж фенерчето. — Той приклепна и й направи знак да освети бравата. — От години не съм виждал такава. Приятелката ти Луиз е била оптимистка, щом си е въобразявала, че може да модернизира тази сграда само с половин милион долара.

Извади нещо като писалка, свали капачката и прокара пръст по тънката жица.

Ив го познаваше близо година, чувстваше го близък като никого друг на света, но той продължаваше да я изненадва.

— Нима винаги носиш инструменти за влизане с взлом?

Рурк присви очи и пъхна жицата в процепа.

— Ами, да. Човек не знае кога ще му потрябват. Ето... почти успях. — Той завъртя инструмента и се заслуша в изщракването на езичетата. Разнесе се тихо бръмчене, после бравите се отключиха.

— След вас, лейтенант.

— Бива си те. — Тя забърза по коридора, като осветяваше с фенерчето пътя си. Влязоха в кабинета.

— Няма прозорец. Лампите се включват чрез ключ. — Натисна го и примигна, докато очите ѝ свикнаха със светлината. Огледа се и установи, че „метачите“ бяха оставили след себе си обичайната мръсотия — върху всички мебели имаше лепкаво покритие, с което се снемаша пръстовите отпечатащи.

— Вече са взели отпечатащи, търсили са влакна, косми, следи от кръв, но едва ли ще открият нещо важно. Бог знае колко души от персонала влизат тук всеки ден. Веществените доказателства вече са в лабораторията, все пак не бива да докосвам всичко и евентуално да попреча на разследването.

— Онова, което търсиш, е в компютъра.

— Или е записано на диск, ако Луиз е успяла да го открие. Заеми се с компютъра, а аз — с останалото.

Рурк бързо се справи с паролата, докато тя преглеждаше етикетите — всеки диск беше надписан с името на даден пациент. Дискът на Спиндълър липсваше.

Ив се намръщи и се приближи към картотеката. Тук бяха подредени записи от наблюдения върху различни заболявания и наранявания. „Медицински бръщолевения“ — помисли си тя, но

внезапно присви очи. Върху един от дисковете имаше надпис: „Синдромът Далас“.

— Знаех си, че е умна! — възкликна и взе диска. — Изключително умна. Намерих го.

— Още не съм се наиграл.

— Бързо провери какво е записано тук... — Млъкна и извади от джоба си портативния видеотелефон на Рурк. — Блокирай видеото! Тук Далас.

— Лейтенант, обажда се Пийбоди. Луиз дойде в съзнание, иска да разговаря с вас. Ще ви вкараме в „Дрейк“, но трябва да побързате.

— След броени минути съм при вас.

— Качете се по стълбището в източното крило. Повтарям, побързайте!

— Вземи диска. — Ив пхна видеотелефона в джоба си. — Нямаме време за губене.

— Този път аз ще шофирам.

Тя само кимна, а когато автомобилът полетя по улиците, се вкопчи във вратата. Славеше се като смела и понякога безразсъдна шофьорка, но в сравнение с Рурк беше направо плаха. Стисна зъби, когато със скърцане на гуми той спря в гаража на „Дрейк“. Дори не се потруди да му се развика, а изтича до източното крило и бързо се заизкачва по стъпалата.

Вярната като куче Пийбоди вече я чакаше и ѝ отвори вратата.

— Уейвърли ще се върне при нея след няколко минути. Ще заема мястото на униформения часовой пред вратата. Фийни вече е при Луиз, но тя настоява да разговаря само с теб.

— Как е тя? Ще се оправи ли?

— Не знам. Лекарите не смеят да правят прогнози. Теб не мога да пусна — обърна се тя към Рурк.

— Ще чакам отвън.

— Няма да се бавим. Гледай да не ни изненадат — промърмори Пийбоди.

Тръгна към стаята на Луиз, а Ив стигна до края на коридора и застана така, че да наблюдава сътрудничката си.

Пийбоди погледна ръчния си часовник, вдигна рамене, сетне направи знак на униформения полицаи, че ще заеме мястото му, докато

той си отдъхне. Колегата ѝ забърза към помещението за почивка, за да изпие чаша кафе и да се нахрани.

— Връщам се веднага — прошепна Ив и изтича в стаята на Луиз.

Помещението беше по-голямо, отколкото беше очаквала, светлината бе приглушена, Фийни ѝ кимна и спусна щората на прозореца.

Луиз седеше в леглото, лицето ѝ беше бяло като бинтовете, с които беше превързана главата ѝ. Към двете ѝ ръце бяха прикрепени системи, по мониторите на сложната медицинска апаратура пробягваха светлинки.

Когато Ив се приближи, младата лекарка отвори очи. Въпреки че погледът ѝ беше замъглен, направи опит да се усмихне и прошепна:

— Заслужих си петстотинте хиляди долара.

— Съжалявам... — Ив се вкопчи в решетката на леглото.

— Благодаря за съчувствието. — Луиз се засмя и вдигна дясната си ръка. Китката ѝ беше поставена в специална шина. — Обещавам, че когато счупят твоята глава и аз ще ти съчувствам.

— Съгласна съм.

— Записала съм информацията на диск и съм го поставила в...

— Знам всичко. — Чувствайки се безпомощна, Ив се наведе и докосна счупената ѝ ръка. — Не се тревожи.

— Знаеш ли? Но защо ти трябвах аз?

— За по-сигурно.

Луиз въздъхна и затвори очи.

— Не знам доколко моите сведения ще ти бъдат полезни. Проблемът е много по-сериозен, отколкото предполагах. Страхувам се... Господи, натъпкали са ме с приспивателни. Главата ми започва да се замайва...

— Каж ми кой те удари. Видя нападателя, нали?

— Да. Постъпих много глупаво, но бях побесняла от гняв. Скрих диска, после реших сама да отмъстя на предателя... Заспивам, Далас.

— Кой те удари, Луиз?

— Повиках я, казах ѝ, че знам всичко. После... тя... бях неподготвена. Не предполагах... виновницата беше Джан, вярната медицинска сестра. Залови я, Далас, и отмъсти вместо мен... в момента съм напълно безпомощна...

— Бъди спокойна.

— Хвани цялата банда негодници — промърмори младата лекарка и се унесе.

— Говореше свързано — обърна се Ив към ирландеца, без да осъзнава, че още държи ръката на Луиз. — Следователно няма сътресение на мозъка.

— Госпожицата има твърда глава — усмихна се Фийни и извади бележника си. — Джан — това е сестрата от болницата на „Канал“. Веднага ще я арестувам.

Ив пъкна ръце в джобовете си — чувстваше се напълно безпомощна, след като не можеше да бъде в центъра на събитията.

— Ще ми се обадиш ли после?

Фийни я погледна в очите.

— Веднага, щом я арестувам.

— Добре. Прекрасно. А сега да изчезвам, преди да са ме заловили. — На вратата тя спря и се обърна. — Фийни...

— Какво?

— Пийбоди е добро ченге.

— Вярно е.

— Ако не ме възстановят на работа, помоли Картрайт да я вземе за своя сътрудничка.

Гърлото му се сви, той преглътна и заяви:

— Ще се върнеш в полицията, Далас.

Спогледаха се, а Ив повтори:

— Ако се случи най-лошото, помоли Картрайт да я вземе при себе си. Пийбоди мечтае да стане детектив в отдел „Убийства“, а Картрайт може да ѝ помогне. Направи ми тази услуга.

— Дадено — промърмори ирландецът, когато тя излезе. — По дяволите!

Рурк шофираше мълчаливо, докато пътуваха към дома си. Знаеше, че в мислите си Ив придружава Фийни и Пийбоди, застава с тях пред апартамента на сестрата... и излива гнева си, като отваря с ритник вратата.

Когато влязоха във фойето, се обърна към нея:

— Нямахте да е зле да поспиш, но навярно ти предстои работа.

— Трябва да го направя...

— Знам — промълви той и сърцето му се сви, когато забеляза печалното ѝ изражение. — А пък аз трябва да направя ето това. — Взе я в прегръдките си и я притисна до гърдите си.

— Не се тревожи, добре съм — прошепна Ив, но за миг се отпусна в ръцете му. — Каквото и да се случи после, няма да страдам, ако заловим престъпниците. Не бих могла да се примиря със съдбата си в случай, че те се отърват безнаказано.

— Ще успееш. — Той нежно я погали. — С наша помощ ще успееш.

— Ако отново изпадна в депресия, напляскай ме.

— Ах, какво удоволствие ми доставя да пребивам съпругата си. — Хвана я за ръката и заедно тръгнаха нагоре по стълбата. — Ще използваме нерегистрирания компютър за издирване на скрити файлове в компютъра на лабораторията. Сигурен съм, че ще се натъкнем на нещо.

— В мен е дискът с информацията, до която се е добрала Луиз. Не го дадох на Фийни... — Тя млъкна, докато Рурк декодира охранителната система. — Пък и той не ми го поиска.

— Умееш да избираш приятелите си. А сега на работа. — Той се обърна към монитора, на който беше информацията от проучването на лабораторията в „Дрейк“. — Имахме късмет, скъпа. Натъкнахме се на сведения, които не са регистрирани в официалната документация. Сигурен съм, че ще се добера до тях. „Погребал“ ги е по същия начин като журнала си, но вече познавам похватите му.

— Можеш ли да се занимаеш и с това? — Тя му подаде диска. — Моля те, искам информацията за Френд на един от мониторите. А пък ти сигурно искаш кафе.

— Предпочитам чаша бренди.

Ив забели очи, но отиде да му налее питието, като мърмореше:

— Ако беше купил няколко дроида, вместо да оставяш всичко на онзи противен сноб Съмърсет...

— Май започваш да изпадаш в депресия.

Тя млъкна, занесе му брендите, поръча си кафе и седна пред монитора, за да проучи сведенията за смъртта на Уестли Френд. Той не беше оставил предсмъртно писмо. Според семейството и приятелите му дни преди да се самоубие, бил потиснат, разсеян и изнервен. Всички предположили, че раздразнението му е предизвикано от

усилената му работа, съчетана с изнасяне на лекции и честите изявления пред медиите за рекламиране на продуктите от серията „Нов живот“.

Открили го в кабинета му в клиниката „Нордик“ — лежал по очи на бюрото си, на пода имало спринцовка.

„Сънотворно — помисли си Ив. — Същият начин на самоубийство, както при Уо.“

Това не беше съвпадение. Престъпникът или престъпниците действаха по един и същ начин.

Уестли Френд беше оглавявал екип от прочути лекари и изследователи, които работели върху строго секретен проект.

С мрачно задоволство Ив забеляза, че Кагни, Уо и Вандерхавен са били ключовите фигури в този екип.

„Действали са по един и същ начин — помисли си отново. — Били са участници в ужасяващ заговор.“ Питаше се какъв е бил този секретен проект, заради който Френд беше загубил живота си.

— Проблемът действително е изключително сериозен — промълви тя. — Заговорът датира от години и всички участват в него. — Обърна се към Рурк и добави: — Трудно е да се открие убиецът, когато са действали колективно. Колко ли души са били заговорниците и колко техни колеги са знаели за него, но не са предприели нищо? — Тя поклати глава. — Не са замесени само лекари. Сигурна съм, че ще открием ченгета, политици, шефове на предприятия, инвеститори.

— Навярно подозренията ти ще се потвърдят. Но не го приемай лично — няма да ти помогне.

— Проблемът засяга и мен. — Тя се облегна на бюрото. — Пусни диска на Луиз.

В помещението се разнесе гласът на младата лекарка:

— Далас, дължиш ми петстотин хиляди. Не съм сигурна какво...

— Спри звука — нареди Рурк, без да извърне поглед от клавиатурата. — Разсейва ме.

Ив стисна зъби, но се подчини, като си казваше, че ѝ е писнало дори на шега да изпълнява заповедите му. Внезапно ѝ хрумна ужасяващата мисъл, че дори да я върнат на работа, може би ще я понижат до длъжността на обикновен полицай. Идваше ѝ да закрепси. Дълбоко си пое въздух и отново се втренчи в монитора.

„Не съм сигурна какво означава това, но имам няколко предположения, които ме изпълват със страх. От записите, които ще чуеш след това, ще се убедиш, че някой редовно се е свързвал от нашата болница с «Дрейк» и то чрез централата. Случвало се е да се консултираме с колегите от центъра, но обажданията са прекалено много и винаги чрез централата. Лекарите използват видеотелефона в кабинета, само сестрите и хората от счетоводния отдел се обаждат чрез централата. Някой се е свързвал и с клиниката «Нордик» в Чикаго, което щеше да бъде обяснимо само ако имахме пациент, лекуван в «Нордик», където се съхранява здравният му картон. Много рядко говорим със специалисти от други медицински центрове, например с тези в Лондон и в Париж.

Установих, че всеки път човек от нашата болница се е свързвал с отделенията за трансплантация на органи. Проверих журналите и разбрах кой е бил дежурен по времето на обажданията. Ще си поговоря с колежката, след като запиша на диск всичко, което съм научила. Едва ли ще ми даде задоволително обяснение, но все пак ще ѝ предоставя възможност да се оправдае, преди да повикам ченгетата.

Знам, че не бива да споменавам името ти. Какво ще кажеш да възнаградиш «деликатността» ми? Няма да се оплачеш, че те изнудвам, нали? Ха-ха! Залови тези негодници, Далас!

Луиз“

— Помолих те само да ми дадеш необходимите сведения — промълви Ив. — Защо е трябвало да играеш ролята на ченге?

Погледна ръчния си часовник — може би Фийни и Пийбоди вече бяха арестували сестрата. С удоволствие би жертвала десет години от живота си, стига да можеше да я разпита.

„Не бива да изпадаш в депресия“ — напомни си и се залови да преглежда записите, които ѝ беше предоставила Луиз. В този момент видеотелефонът иззвъня. Тя се намръщи, като видя лицето на Фийни.

— Надявам се, че онази мръсница вече е в помещението за разпит.

— Не.

— Прибрахте ли я?

— И така може да се каже... но в чувал за трупове. Открихме я мъртва в апартамента ѝ, още не беше изстинала. Убиецът е действал бързо и очевидно е бил изключително силен. Смъртта е настъпила след един удар по главата. Предварителният оглед показва, че убийството е било извършено около половин час преди да влезем в жилището.

— Да му се не види! — Ив затвори очи и се замисли. — Случило се е малко след като Луиз дойде в съзнание. Счупената ѝ китка подсказваше, че при самоотбраната е видяла нападателя.

— Някой е искал да запуши устата на Джан — кимна Фийни. — Съвсем логично е.

— Това означава, че престъпникът е лекар от „Дрейк“. Уо вече не се брои. Трябва да открием къде са били заподозрените през този час. Взе ли дисковете със записите от охранителната камера в дома на сестрата?

— Пийбоди ще ги конфискува.

— Престъпникът не си е изцапал ръцете с убийството на Джан. Сигурна съм, че на видеозаписа ще видите дроид — едър на ръст, от бялата раса, с кестенява коса и кафяви очи. Но някой го е програмирал и активирал.

— Дроид... — замислено кимна Фийни. — Макнаб се е натъкнал на нещо интересно, докато е проучвал самовзривяващите се дроиди. Сенатор Уейлан е бил председател на комисията, която се е занимавала с приложението им в армията.

— Имам предчувствието, че той няма да бъде избран за втори мандат. — Тя уморено потърка клепачите си. — Важни са журналите на охраняващите дроиди в „Дрейк“. Събуди Макнаб и се постарай да получиш разрешително за проверка. Дори програмата да е заличена, той ще открие времето, по което е била задействана. После... — Внезапно тя се сепна. — Извинявай, че те командвам. Просто... мислех на глас.

— Винаги си била умница, малката. Продължавай.

— Искях да кажа, че Уестли Френд се е самоубил по същия начин като доктор Уо и че двамата заедно с техни колеги са участвали

в някакъв строго секретен проект. Всичко беше прекалено очебийно. Може би някой е подсказал на Морис, че става въпрос за самоубийство.

— Нейната значка е била открита на местопрестъплението.

— Да, това беше единствената грешка на престъпниците. Уликата бе прекалено очебийна.

— Подозираш, че Уо е станала изкупителна жертва, така ли?

— Да. Интересно какво е знаела. Ако можех да се добера до журнала й...

— Ще събудя Макнаб и ще му възложя задачата. А ти стой на телефона.

— Нямам намерение да отивам някъде.

Тя взе чашата с кафе и започна да се разхожда напред-назад, докато размишляваше. В основата на нещата очевидно беше откритието на Френд: беше изобретил революционен метод за присаждане, което означаваше край на проектите за изследване на органите и на огромните субсидии, залязване на славата за онези, които се занимаваха с подобни изследвания.

— Да предположим, че група лекари от заинтересовани страни тайно са продължили изследванията... — Тя се обърна към Рурк и се извини, щом забеляза, че беше съсредоточен в работата си.

— Не се притеснявай, вече можем да разговаряме. Разбрах системата на нашия човек. Скоро ще го разконспирирам. — Погледна към нея и с удоволствие забеляза, че пред него стоеше предишната Ив — неуморна и съсредоточена. — Каква е теорията ти?

— Не става въпрос само за един корумпиран лекар. Дори аз не мога да се справя сама с разследването. Помагаш ми ти, въпреки че не одобрявам методите ти, също Фийни, Пийбоди и Макнаб, които нарушават правилника. Луиз също се включи, успях да накарам дори Надин да събере необходимите ми сведения. — Замълча и машинално разроши косата си. — Невъзможно е за едно ченге (което при това е отстранено от работа) да се справи само. Необходими са контакти, помощници, експерти. Ето защо съм убедена, че престъпникът също има екип. За Джан вече знаем — навярно го е информирала за пациентите, които са посещавали болницата на „Канал“ или са ползвали услугите на лекарите, придружаващи подвижната амбулатория. Бездомници, проститутки, наркопласъори, наркомани.

Изметта на обществото. Хора, чиито органи могат безнаказано да бъдат откраднати.

— Свързала е някого с потенциални „донори“ — кимна Рурк. — Всеки бизнес процъфтява при наличието на информация от вътрешен човек.

— Съобщавала е информацията директно на лабораториите. Обаждала се е на различните медицински центрове, за да потвърди сведенията. Навярно е била нещо като посредник.

— Позна.

— Обзалагам се, че е натрупала цяло състояние. Тези хора плащат добре. Йънг също е бил техен човек — имали са нужда от маниак като него. „Дрейк“ е огромен медицински център, а той е бил шеф на лабораторията и на отделението за трансплантации. Знаел е къде да скрие незаконно внесените органи. Той има и медицинско образование; следователно може да асистира на хирурга, да постави отстранения орган в специална чанта и да го занесе в лабораторията. — Тя се приближи до автоготвача и си поръча още кафе. — Какво знаем? Доктор Уо е била опитен хирург и е жадувала за слава и власт, била е свързана с политически личности. В качеството си на бивша председателка на Лекарския съюз е била вътре в играта, но очевидно заговорниците са преценили, че трябва да я отстранят. Може би е започнала да изпитва угризения на съвестта или се е изплашила, а може би са я пожертвали, за да заблудят полицията. В случая с Френд тази тактика се е оказала успешна. Как мислиш, навярно би се ужасил, ако разбереше, че изследванията тайно продължават. Това щеше да намали огромните му приходи, да помрачи славата му. Нямаше да го канят да изнася лекции, нямаше да има пищни банкети в негова чест, медиите щяха да го забравят.

— Но само ако изследванията, с които са се занимавали престъпниците, са имали желан резултат.

— Точно така. Щом са били готови да убиват в името на успеха, нищо не им е струвало да отстранят конкурента си. Вече съм сигурна, че изследванията са свързани с изграждане на органи. Луис накратко ми обясни процедурата. Взема се тъкан от увреден орган и в лабораторни условия се „изработват“ нови сърца, бели дробове, бъбреци и така нататък. Тъканите се поставят в нещо като матрица, за да добият необходимата форма. По този начин е бил решен проблемът

с приспособяването. След като новият орган е бил изграден от тъкани на пациента, организмът го възприема. Но процедурата отнема доста време. Невъзможно е за едно денонощие да „отгледаш“ ново сърце. — Тя седна до Рурк и продължи монолога си. — Процесът напомня зачеването „ин витро“, но бебето се ражда едва след девет месеца — можеш да „направиш“ някой негов орган. До появата на Френд изграждането и продажбата на органи са носели огромни печалби. Ала методът не може да се прилага за пациенти, по-възрастни от деветдесетте поради остаряването на тъканите. За изграждането на пикочен мехур са необходими месеци, освен това процедурата е много скъпа и трудоемка. Но ето че Френд изобретява изкуствена материя, която организмът приема. Освен това е евтина, дълготрайна и лесно се моделира. Започва масово производство, всички са възхитени и възхваляват човека, осигурил безсмъртието.

Рурк усмихнато вдигна поглед.

— А ти не искаш ли да живееш вечно?

— Не и със сменени органи — ще се чувствам като машина, на която подменят частите. Но да продължим... Френд е героят на деня, получава купища пари и слава. А лекарите, които се занимават с изграждане на органи, са забравени. Пък и кой би пожелал да пикае в пелена, докато пикочният му мехур „се отглежда“ в някоя лаборатория, след като веднага могат да му присадят нов от изкуствена материя?

— Съгласен съм с теб — производителите от моя завод са затрупани с поръчки. Но след като новата технология се е наложила, какво биха доказали неколцина смахнати учени, като продължат работата си?

— Те държат на своето — обясни тя. — От медицинска гледна точка работата им е равностойна на извършване на чудеса. Регенерирането е като... човека, създаден от Франкенщайн. Вземаш увредено сърце, което скоро ще престане да бие, и го „поправяш“ така, че да бъде като „ново“. Боравиш с истински орган, не с чужда тъкан. Консервативната партия, в която членува и сенаторът Уейлан, ще тържествува. Мнозина от привържениците ѝ имат изкуствени сърца, но обичат да проповядват, че е против Божият промисъл да се удължава животът чрез каквито и да било средства.

— Скъпа, изненадан съм, че следиш писанията в пресата.

— Целуни ме отзад. — Тя се усмихна и внезапно почувства облекчение. — Надин със сигурност ще ми съобщи, че Уейлан е яростен противник на средствата за изкуствено удължаване на живота.

— Компанията „Нов живот“ непрекъснато има проблеми със защитниците на „естествения“ живот. Навярно сенаторът ги подкрепя.

— Но не би имал нищо против да спечели някой и друг долар от група, която обещава да извърши чудеса в медицината. Откритието трябва да гарантира бързо „изработване“ на органи, а операцията не бива да бъде рискована. Никога няма да се наложат, ако не съумеят да конкурират присаждането на изкуствени заместители. Всичко е въпрос на печалба, слава, спечелване на гласовете на избирателите.

— Съгласен съм. Смятам, че доскоро са експериментирали с животински органи и са постигнали известен успех.

— Сетне са започнали да използват органи на хора. На хора от измета, както се изрази Кагни.

— Проникнах в компютъра — прекъсна я Рурк.

— Какво? Дай да видя.

Той я придърпа на скута си, но Ив така се беше съсредоточила в данните на монитора, че дори не запротестира.

— Прекрасно — промърмори. — Имена, дати, експерименти, резултати. Боже мой, всичко е тук!

„Джаспър Мот. 15 октомври 2058, успешно извадено сърце. Потвърдена е предварителната диагноза. Органът е с тежки увреждания, много уголемен. На донора му е оставала около година живот. Записан е в журнала под номер К-489. Процедурата за възстановяване е започнала на 16 октомври.“

Ив прескочи няколко реда и зачете данните за Снукс.

„12 януари 2059, успешно извадено сърце. Потвърдена е предварителната диагноза. Органът е сериозно увреден, артериите са втвърдени и запушени, наличие на ракови клетки. Смъртта на донора е щяла да

настъпи след около три месеца. Записан е в журнала под номер С-351. Регенерацията е започнала на 13 януари.“

Тя не разбра сложните медицински термини, които следваха, но последното изречение беше недвусмислено.

„Експериментът неуспешен. Органът е унищожен на 15 януари.“

— Откраднали са три месеца от живота му, а след като са се провалили, са изхвърлили сърцето му.

— Погледни последната записка в журнала, Ив.

Тя видя името — Джилеса Браун, и датата, когато беше отстранен органът. По-нататък текстът гласеше:

„25 януари. Предварителната регенерация е успешна. Преминаване към втора фаза. Органът реагира на стимуланти. Забелязва се появата на нормални клетки. Третата фаза започна на 26 януари. С просто око се вижда порозовяване на тъканта. Органът е напълно възстановен трийсет и шест часа след първата инжекция. Изследванията показват, че няма индикации за някакво заболяване. Процесът на остаряване успешно е забавен. Органът функционира нормално.“

— Пипнахме ги. — Ив дълбоко си пое въздух. — Браво на нас. А сега да ги арестуваме.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Ив се питаше как да постъпи. Можеше да изпрати информацията на Фийни по същия начин, по който досега му беше доставяла другите сведения. Той щеше да я получи на следващия ден, което пък щеше да му даде основание да поиска заповед за обиск и арест на виновниците.

Само че не ѝ се искаше да постъпи така.

Можеше да отиде в „Дрейк“, тайно да се вмъкне в лабораторията, да запише на диск уличаващите доказателства и да разпита виновниците, докато си признаят всичко.

Знаеше, че не бива да го прави, но със сигурност щеше да ѝ достави удоволствие.

Погледна диска, на който беше записала данните от журнала, и замислено каза:

— Щом Фийни получи това, ще приключи разследването за четирийсет и осем часа. По-трудно ще бъде да се открият виновниците — някои от тях са на другия край на света — но убийствата ще престанат.

— Важното е, че всичко ще приключи след броени дни. — Рурк започна да масажира раменете ѝ, за да прогони умората. — Знам, че ти е мъчно, задето няма да присъстваш на арестите. Успокоявай се с мисълта, че разследването ще приключи благодарение на теб. Страхотно ченге си, Ив.

— Бях.

— Престани да се самосъжеляваш. След като шефовете ти се запознаят с резултатите от изследванията и със заключението на Майра, веднага ще те върнат на работа. — Наведе се, целуна я и добави: — Ще ми липсваш, тези дни свикнах да си до мен. Все пак е време отново да се превърнеш в защитница на закона.

Ив се усмихна.

— А пък ти все успяваш да се намесиш, независимо дали действам в името на закона или го нарушавам. Да занесем диска на

Фийни. После ще гледаме арестите по телевизията като всички обикновени граждани.

— Облечи си палтото, навън е студено.

— Палтото ми е съсипано — напомни му тя, докато слизаха по стълбите.

— Имаш друго. — Рурк отвори някакъв гардероб и извади дълго кашмирено палто. — Прекалено студено е за коженото яке.

Тя докосна мекия плат и подозрително изгледа съпруга си.

— Май си заключил в някоя стая дроиди, които шият тези палта.

— И така може да се каже. Ръкавиците са в джоба — напомни ѝ Рурк и облече връхната си дреха.

Ив си помисли, че е приятно да носиш топло палто, което да те предпазва от суровия януарски студ.

— След като изпратим диска, ще се приберем вкъщи, ще се съблечем и ще се любим.

— Одобрявам плана ти.

— А утре ще се заловиш с делата си и ще престанеш да се държиш като моя бавачка.

— Мислех си, че успешно играя ролята на влюбен Ромео.

— Този пък кой е?

— Не си ли чувала за Ромео и Жулиета, скъпа? Непременно трябва да прочетеш трагедиите на Шекспир.

— Питам се как намираш време да четеш и да гледаш архивни филми от миналия век. Навярно успяваш, защото почти нямаш нужда от сън като нормалните хора. Непрекъснато си зает да трупаш билиони долари, да купуваш планети... което ми напомни, че трябва да обсъдим идиотската ти идея да ми откриеш банкова сметка. Искам да си вземеш обратно парите.

— Всичките пет милиона ли? Или без петстотинте хиляди долара, които ще дариш на болницата на Луиз.

— Не хитрей, приятелче. Омъжих се за теб заради тялото ти, не заради парите ти.

— Скъпа моя, трогнат съм до сълзи. А пък аз все си мислех, че си била съблазнена от хубавото кафе, което предлагам.

Думите му я накараха за кой ли път да осъзнае колко го обича.

— Това също наклони везните в твоя полза. Искам сметката да бъде закрыта още утре. Следващия път, когато ти хрумне... Луиз! О,

Господи! Бързо карай към „Дрейк“! По дяволите, как не се досетихме?

Той ускори, колата профуча на завоя и леко се удари в тротоара.

— Мислиш ли, че Луиз е в опасност?

— Убили са Джан, не могат да си позволят да оставят жива Луиз.

— Без да вземе обичайните предпазни мерки, тя се свърза с Фийни по видеотелефона в колата.

— Незабавно тръгни към „Дрейк“. Луиз е в опасност. Ще бъда там след около пет минути. Ще я убият, Фийни. Тя знае прекалено много.

— Тръгвам веднага. Не се паникьосвай, стаята ѝ се охранява, Далас.

— Полицията няма да спре лекар. Свържи се с него, кажи му да не пуска никого.

— Разбрано. Ние ще пристигнем след петнайсет минути.

— А пък ние след две — обеща Рурк. — Уейвърли ли подозираш?

— Той е сегашният председател на Лекарския съюз, завеждащ е на хирургическото отделение, специалист е по трансплантирането на органи, член е на директорския съвет на „Дрейк“ и работи за най-големите в света медицински центрове. — Тя се подпря на таблото, когато Рурк рязко зави и влезе в гаража. — Кагни е чичо на Луиз, но е главен лекар на „Дрейк“ и един от най-уважаваните хирурзи в страната. Ханс Вандерхавен има връзки и познати в много страни. Бог знае къде се намира в момента. Всеки един от лекарите в нашия списък необезпокоявано може да влезе при Луиз. Навярно има поне дузина начини да очистиш пациент и да прикриеш следите си.

Тя изскочи от колата и се втурна към асансьора, като продължаваше да говори.

— Не знаят, че е разговаряла с мен. Тя е умна и няма да го сподели с никого, а ако се опитат да изкопчат истината от нея, ще се преструва, че не разбира нищо. Но се боя, че са разпитали Джан, преди да я убият. Навярно вече знаят, че Луиз е разбрала за разговорите с другите клиници, че е задавала въпроси и е обвинила най-вярната си сътрудничка. — Втренчи се в светлинното табло над вратата на асансьора, струваше ѝ се, че кабината се изкачва прекалено бавно.

— Навярно ще почакаат, докато настъпи време да започне дежурството на следващия лекарски екип — предположи Рурк.

— Дано да не сме закъснели. — Тя изскочи от асансьора в мига, когато вратите се отвориха.

— Госпожице! — Сестрата стана от бюрото си, когато Ив профуча покрай нея. — Госпожице, нямате право да влизате тук... — Спусна се след натрапниците, но преди това повика охраната.

— Къде е полицаят, който трябваше да охранява тази стая? — попита Ив, блъсна вратата и установи, че е заключена.

— Не знам. — Сестрата им препречи пътя. — Нямате право да нахлувате тук. Достъпът е разрешен само на най-близките роднини на пациентката и на лекуващия персонал.

— Отключи вратата.

— Няма. Повиках охраната. Лекарят нареди никой да не безпокои пациентката в тази стая. Моля ви да напуснете.

— Няма защо да ме молиш. — Ив се засили и с ритник отвори вратата. Резервното ѝ оръжие като по чудо се озова в ръката ѝ.

— Боже мой!

Леглото беше празно.

Тя рязко се извърна и сграбчи сестрата за яката.

— Къде е Луиз?

— Н-не знам. Трябваше да бъде тук. Когато преди двацет минути застъпих на смяна, намерих бележка от лекаря да не влизам в стаята ѝ, за да не я безпокоя.

— Ив, ето къде бил полицаят. — Рурк беше коленичил от другата страна на леглото и измерваше пулса на униформения, който беше в безсъзнание. — Жив е, но мисля, че е упоен.

— Кой беше оставил бележката?

— Доктор Уейвърли, той е нейният лекуващ лекар.

— Помогни на полицая! — извика тя на сестрата. — Ченгетата ще бъдат тук след десет минути. Заповядай да не пускат никого да излиза.

— Не съм упълномощена...

— Направи го! — Ив рязко се обърна. — Засега не можем да претърсим цялата сграда. Предлагам да отидем в отделението, където се съхраняват органите. Там ще се разделим, за да го огледаме едновременно.

— Ще я намерим, не се безпокой. — Едновременно стигнаха до асансьора, Рурк отвори контролното табло и натисна някакви бутони.

— Сега ще полетим нагоре. Хвани се здраво.

Тя остана без дъх и дори не успя да изругае. Центробежната сила я запрати в ъгъла на кабината, от очите ѝ потекоха сълзи, сърцето ѝ сякаш щеше да изскочи от гърдите ѝ. Единствената ѝ надежда беше Рурк да е задействал и спирачната система. В този миг асансьорът спря и тя политна към съпруга си.

— Боже мой, струваше ми се, че летим с ракета. Взemi оръжието ми.

— Благодаря, лейтенант, но съм въоръжен. — С непроницаемо изражение той извади деветмилиметров пистолет, който, подобно на всички огнестрелни оръжия, беше забранен отпреди десетки години.

— Мамка му! — прошепна Ив.

— Ще се разделим и ще тръгнем в противоположни посоки.

— Не стреляй, освен при крайна... — започна тя, но Рурк вече се отдалечаваше.

Ив се огледа и тръгна по коридора, като се прицелваше с оръжието си, когато се озовеше пред врата. Искаше ѝ се да побърза, но устоя на желанието. Всеки участък трябваше внимателно да бъде огледан.

Вдигна поглед към камерите на тавана. Цяло чудо щеше да бъде, ако се добереше до Уейвърли, преди да е забелязал присъствието ѝ. Когато забеляза, че вратите, които трябваше да бъдат заключени, се отваряха при приближаването ѝ, разбра, че той я „води“ към себе си.

— Добре, негоднико — прошепна тя. — Искаш двубой, така ли? Желанията ни съвпадат.

На следващия завой се озова пред двойна врата от матово стъкло, снабдена с няколко брави, заключващо устройство, което се задействаше чрез притискане на дланта и скенер за очната роговица. Когато пристъпи към нея, се разнесе механичен глас:

Предупреждение: Достъпът до лабораторията е разрешен само на персонала. В помещението се съхраняват опасни вируси. Предупреждение: Задължително е използването на специалните облекла. Влизането забранено без разрешение.

Вратата безшумно се отвори.

— Май получих разрешение — промърмори Ив.

— Упорството ти е похвално, лейтенант. — Уейвърли беше свалил бялата си престилка. Носеше елегантен черен костюм и

копринена вратовръзка, сякаш се готвеше да посети изискано празненство. Значката на ревера му проблясваше под ярката светлина. Усмихна се, а на Ив ѝ се стори, че забива иглата на спринцовката в шията на Луиз. Сърцето ѝ подскочи, после забеляза, че лекарката диша и се зарече да направи всичко, за да я спаси.

— Станал си небрежен, докторе.

— Не мисля. Просто трябва да довърша това-онова. Остави оръжието, лейтенант. В противен случай ще инжектирам смъртоносна доза на приятелката ти.

— По същия начин ли умъртви Френд и Уо?

— Всъщност Ханс се погрижи за Тая, но и двамата с него използват еднакви методи. Препаратът действа бързо и сигурно — ненапразно е предпочитан от самоубийците, Луиз ще бъде мъртва след по-малко от три минути. А сега хвърли оръжието.

— Ако я убиеш, нямаш гаранция, че ще запазя живота ти.

— Няма да позволиш да я убия. — Той отново се усмихна. — Сигурен съм, че щом рискуваш живота си заради някакви мъртви бездомници, ще преглътнеш гордостта си, за да спасиш невинен човек. През последните седмици те проучих, лейтенант... или по-точно — бивша лейтенант Далас.

— Ти си виновникът за отстраняването ми. — Ив остави оръжието си върху плота и си помисли, че ще трябва да разчита на изобретателността си. И на Рурк.

— Честно казано, поведението ти спрямо Бауърс ме улесни, пък и тя доста ни помогна. — Той нареди на вратата да се затвори, а Ив изтръпна, като чу изцракването на ключалките. Нямахте връщане назад, трябваше да блъфира, за да печели време.

— Тя сътрудничка ли ти беше?

— Работеше за мен, но не ме познаваше. Бавно отмести оръжието си наляво. Браво, така те искам. Уверявам те, че тук никой няма да ни обезпокои. С удоволствие ще задоволя любопитството ти, защото си умно момиче и защото ми се струва справедливо при дадените обстоятелства.

Тя разбра, че Уейвърли искаше да докаже превъзходството си. Беше безкрайно самоуверен, мислеше се за Бог.

— Мисля, че знам почти всичко. Все пак ми е интересно как успяхте да впримчите Бауърс.

— Сама влезе в капана. По-точно — ти попадна в него. Бауърс се оказа най-подходящото „оръжие“ срещу теб, тъй като заплахите не те стряскат, нито пък можехме да те подкупим, като знаехме славата ти на неподкупно ченге. Заради теб жертвахме много скъп дроид от охраната на „Дрейк“.

— Не съжалявай, имате и други.

— Права си. Един от тях в момента се занимава със съпруга ти. — Болката в очите ѝ го развесели. — Виждам, че си загрижена за него. Никога не съм вярвал в голямата любов, но вие действително сте... по-точно бяхте хубава двойка.

Тя си повтаряше, че Рурк е въоръжен и не би оставил да го победи някакъв дроид.

— Няма да му бъде лесно да се справи със съпруга ми.

— Всъщност Рурк не ме интересува. — Уейвърли самодоволно сви рамене. — Докато бяхте заедно, ме дразнехте, но сега... Ала да се върнем на въпроса: Бауърс беше идеалното оръжие против теб. Беше параноичка, склонна към насилие, която по една случайност беше преминала психологическите тестове. В полицията работят и други като нея.

— Случват се и грешки.

— Права си. Една от тях беше, когато ти възложиха да разследваш убийството на онзи... как му беше името?

— Петрински, по прякор Снукс.

— Да, точно така. Трябваше да изпратят там Росуел, но диспечерът объркал нещо.

— Откога той работи за вас?

— О, само от няколко месеца. Ако всичко вървеше според плана, тази история отдавна щеше да бъде архивирана и забравена.

— Кой е вашият човек в клиничната лаборатория?

— Дребна риба, но проявява пристрастие към наркотиците. — Той подкупващо се усмихна. — Много лесно е да откриеш подходящия човек с „подходяща“ слабост.

— Напразно сте убили Снукс. Експериментът се е провалил.

— Бяхме много разочаровани. Но неуспехите са неизбежни в търсенето на нови, по-прогресивни методи. Появяват се пречки, които трябва да бъдат преодоляни. Ти беше една от тях. Веднага ни стана ясно, че си опасен противник. Имахме подобен проблем в Чикаго, но

лесно се справихме с него. Наложих се да използваме други методи, за да се отървем от теб. Росуел ни помогна, умело разпалихме омразата на Бауърс към теб, после уредихме отново да се срещнете на друго местопрестъпление. Тя реагира според очакванията ни, което беше напълно достатъчно, въпреки сдържаното ти поведение.

— Убили сте я, защото сте знаели, че според устава е трябвало да бъде отстранена от работа, докато се провежда разследването!

— Смятахме, че сме разрешили възникналия проблем. Уейлан притискаше кмета, ето защо мислехме, че спокойно ще завършим изследванията. Бяхме толкова близо до успеха.

— Занимавали сте се с възстановяване на органи, нали?

— Точно така. — Уейвърли засия, сякаш разговаряше с изключително умна ученичка. — Досетила си се за всичко. Предупредих колегите, че си опасна.

— Да, разбрах целта на заговора. Откритието на Френд е провалило доходния ви бизнес, парите за изследванията са секнали. — Тя пхна ръце в джобовете си и пристъпи към него. — По онова време си бил много млад, може би току-що си бил усетил сладостта на успеха и славата. Навярно си бил вбесен.

— Позна, миличка. Необходими ми бяха години, докато успях да събера средства, екип от учени и лекари, и да доставя скъпата апаратура, за да продължим работата си, която бяха прекъснали след изобретението на Френд. Още не бях прочут хирург, когато той и някои колеги започнаха да експериментират съчетаването на жива тъкан с изкуствена материя. Но Тая... вярваше в мен, в увлечението ми, ето защо подробно ме информираше за опитите му.

— Тя ли ти помогна да го убиеш?

— Не, справих се сам. Френд беше дочул за моите експерименти и се страхуваше от успеха им. Възнамеряваше да използва влиянието си и да накара спонсорите да оттеглят жалките суми, които ми подхвърляха, за да изследвам възстановяването на животинските органи. Ето защо трябваше да го отстраня.

— Но след това се е наложило да прекратиш и твоите опити. — Ив пристъпи още по-близо, без да откъсва поглед от лицето му. — Възнамерявал си да използваш човешки органи, ето защо си се постарал да прикриеш следите си.

— Справих се отлично с помощта на най-блестящите умове в областта на медицината. Поговорката гласи, че всичко е наред, щом краят е успешен... Внимавай да не се спънеш.

Тя спря до количката, с която превозваха пациентите и се хвана за нея.

— Знаеш, че арестуваха Йънг. Ще изпее всичко за теб.

— Никога — навярно би предпочел да умре. — Уейвърли се изкиска. — Той е обсебен от нашия проект. Представя си как името му завинаги ще се споменава в учебниците по медицина. Освен това ми вярва като на Бог. Сигурен съм, че ще прегризе вените си, но няма да ме предаде.

— Може би си прав. Знаел си, че не можеш да разчиташ на подобна преданост от страна на Уо.

— Така е. Да работиш с нея беше рисковано. Беше добра лекарка, но реакциите ѝ бяха непредсказуеми. — Той махна с ръка, сякаш прогонваше досадна муха. — Запротестира, когато разбра, че човешките органи са били придобити... без разрешение.

— Навярно не е предполагала, че ще убивате хора.

— Бездомниците не са хора...

— Какво мислеха другите ти колеги?

— За убийството ли? Ханс изцяло ме подкрепяше, а Колин... — Той сви рамене. — Предпочиташе да се преструва, че не знае произхода на органите и мащабите на нашия проект. Разбира се, имаме още много сътрудници. Изпълнението на толкова амбициозна задача изисква голям екип от способни лекари.

— Ти ли изпрати дроида да убие Джан?

— Значи сте я открили. — Уейвърли възхитено поклати глава и косата му проблесна като злато под силната светлина в лабораторията. — Бързо действате, браво. Разбира се, че аз го изпратих. Тя вече не ни беше необходима.

— Как ще реагира Кагни, когато му съобщиш, че се налага да убиеш Луиз?

— Няма да разбере какво се е случило. Когато се намираш в болница, много лесно можеш да се отървеш от някой мъртвец. Крематориумът работи денонощно. Изчезването ѝ завинаги ще остане забулено в тайна. — Той разсеяно погали Луиз, а на Ив ѝ се прииска да го убие само заради този жест. — Навярно Колин ще бъде съсипан.

Съжалявам, че се наложи да убия две отлични лекарки, но прогресът изисква жертви.

— Той ще разбере какво се е случило.

— О, може би ще ме подозира, ала ще си внушава, че не знае нищо — както е правил досега. Но ще се смята виновен за смъртта на племенницата си. Положително знае, че извършваме експериментите без официално разрешение, но предпочита да си затваря очите, за да докаже лоялността си към нас. Лекарите не се предават взаимно.

— Но ти си нарушил това правило.

— В името на нашия проект.

— Какво се надяваш да спечелиш?

— Нима още нямаш отговор на този въпрос? Боже мой, ние успяхме! — Зелените му очи маниакално проблясваха. — Способни сме да възстановяваме човешки органи. Само за двацет и четири часа болното сърце може да бъде излекувано... „подмладено“. — Във възбудата си той повиши глас. — В някои случаи органът функционира по-добре, отколкото през младостта на донора. Сигурен съм, че много скоро ще започнем да реанимираме органите.

— Ще възкресявате мъртвците, така ли?

— Мислиш, че идеята ми е неосъществима, дори налудничава. Някога са смятали за неосъществими присаждането на органи, подмяната на роговицата на окото, операциите „ин витро“. Много скоро наистина ще възкресяваме мъртвци — почти сме готови да съобщим за откритието си. Серумът, който се инжектира в увредения орган, възстановява клетките и елиминира всяко заболяване. Пациентът ще прекарва в болницата само четирийсет и осем часа, след което ще я напуска излекуван, при това няма да му бъдат присадени никакви си изкуствени органи. — Приведе се към Ив и разгорещено продължи: — Не разбираш мащаба на проекта ни. Процедурата може да се извършва многократно. След време ще я прилагаме и върху мускулите, костите, тъканите. След като спонсорите се убедят в успеха ни, ще съберем достатъчно средства да довършим делото си. Надявам се, че след две години ще „възстановяваме“ човешки същества. Продължителността на живота ще се увеличи поне два пъти. Смъртта ще бъде забравена...

— Това никога няма да се случи, докато съществуват хора като теб. Кого ще „подновиш“? На Земята няма достатъчно място, нито

храна, за да могат хората да живеят вечно. — Тя видя как усмивката му помръкна. — Следователно ще бъдат избрани онези, които могат да платят.

— Нима на обществото са необходими застаряващи проститутки или бездомници? Уейлан ни играе по свирката и ще използва влиянието си във Вашингтон. Политиците ще бъдат възхитени, защото сме открили начин да изчистим измета от улиците, да приложим закона за естествения подбор, при който оцеляват най-приспособените.

— Само че подборът няма да бъде естествен, а ще бъде направен от вас.

— Защо не? Най-разумно е решението да вземаме ние, хирурзите, които сме докосвали човешките сърца, прониквали сме в мозъка на хората, разрязвали сме телата им.

— Ето каква била истинската ви цел — промълви Ив. — Да създавате хора по ваш шаблон, да убивате онези, които смятате за измет.

— Признай, че светът ще бъде по-хубав без разни отрепки.

— Прав си, само дето сме на различни мнения какво точно представляват отрепките.

Тя силно тласна количката надясно и скочи върху нея.

Рурк коленичеше пред двойната врата; вниманието му беше погълнато от контролния панел. Върху скулата му имаше дълбока драскотина, в рамото му зееше рана. Беше успял да откъсне ръката на дроида и да го обезглави, но схватката беше отнела доста време.

Опита се да се съсредоточи, с усилие овладя треперенето на ръцете си. Дори не трепна, когато чу стъпки зад себе си. От километър можеше да разпознае скърцането на униформените обувки, които носеха ченгетата.

— Боже мой, нима ти си накълцал онзи дроид?

— Ив е в лабораторията. — Той не погледна към Фийни, а продължи да търси начин да отвори вратата. — Сигурен съм. Дръпни се, засенчваш светлината.

Пийбоди се покашля, когато предупреждението отново прозвуча.

— Ако си сгрешил...

— Не съм.

Ив замахна и стовари юмука си право в лицето на Уейвърли. Изпита странно удоволствие, въпреки че кокалчетата на пръстите ѝ се разкървавиха и болката бе нетърпима. После се хвърли върху него и двамата паднаха на пода. Той оказваше отчаяна съпротива. Ив усети, че устата ѝ се напълни с кръв, костите ѝ пращяха, пред очите ѝ притъмня, когато удари главата си в колелото на количката.

Яростта ѝ беше най-силният стимулатор, заслепяваше я. Възседна Уейвърли и заби лакът в гръкляна му. Той се задави, опита се да си поеме въздух. Ив изтръгна спринцовката от ръката му миг преди да е успял да забие иглата в хълбока ѝ.

Уейвърли се задъхваше, очите му се облешиха от ужас, когато тя обърна спринцовката към гърлото му.

— Изплаши се, а, мръсно! Лесно е да ликвидираш хора, нали? Само да мръднеш и си мъртъв. Доколкото си спомням, отровата убивала за около три минути. Ще наблюдавам как умираш... както си наблюдавал смъртта на невинните ти жертви.

— Недей! — изхърка Уейвърли. — Задушavam се.

— Бих те избавила от мъките ти. — Ив се усмихна като видя ужасения му поглед. — Но ще се отървеш прекалено лесно. Мечтаел си да живееш вечно, нали? Обещавам ти, че никога няма да излезеш от затвора. — Понечи да стане, въздъхна и промърмори: — Не мога да се въздържа. — После му нанесе зашеметяващ удар.

Точно когато се изправяше на крака, вратата с трясък се отвори. Ив избърса подутите си устни с opakото на дланта си и възкликна:

— Ето че всички сме заедно. — Внимателно подаде на сътрудничката си спринцовката. — Прибери я като веществено доказателство, но се пази — съдържа смъртоносна отрова. Хей, Рурк, целият си окървавен.

Той пристъпи до нея и нежно докосна устната ѝ.

— Ти също.

— Добре, че сме в болница. Жалко за хубавото ти палто.

— Твоето също е съсипано — усмихна се Рурк.

— Казах ти, че не бива да го обличам. Фийни, можеш да ме разпиташ, след като арестуващ този тип. Погрижете се за Луиз —

навярно я е упоил, защото тя изобщо не се събуди. Приберете и Росуел. Уейвърли го издаде.

— С най-голямо удоволствие. Кого още трябва да арестуваме?

— Кагни и Вандерхавен, които били в града според нашия доктор Смърт. Ще има и други арести. — Тя погледна към Уейвърли, който лежеше в безсъзнание на пода. — Този страхливец ще издаде всичките си съучастници. — Грабна оръжието си и го пхна в джоба си. — Да се прибираме вкъщи.

— Добре си се справила, Далас.

За миг погледът ѝ помръкна, после тя се усмихна и сви рамене.

— Така си е. — Прегърна Рурк през кръста и се отдалечи.

— Пийбоди!

— Слушам, капитане.

— Събуди Уитни.

— Не ви разбирам, сър.

— Кажу ми, че капитан Фийни учтиво го моли да домъкне бюрократичния си задник тук и то час по-скоро.

Младата жена се изкашля.

— Ако не възразявате, леко ще перифразирам съобщението ви.

— Прави каквото искаш — само го накарай да дойде. — Ирландецът ѝ обърна гръб и отново се възхити от „добре свършената работа“ на Ив.

Беше потънала в дълбок сън, когато видеотелефонът иззвъня. За пръв път в живота си тя се зави през глава и се престори, че не го чува, а когато Рурк я разтърси за рамото, гневно промърмори:

— Остави ме да се наспя.

— Обади се Уитни. Ще те чака в кабинета си след час.

— Да му се не види. Не е за добро. — Тя примирено отметна завивките и седна в леглото. — Още не е научил резултатите от тестовете и заключението на Майра. По дяволите, ще ме изхвърли от полицията.

— Не се вайкай предварително. Като отидем там, ще разберем за какво те вика.

Ив поклати глава и с нежелание стана от леглото.

— Нямах работа в управлението.

— Нима си въобразяваш, че ще отидеш сама? Стегни се, Ив.

Тя се опита да потисне отчаянието си, изпъна рамене и огледа съпруга си. Вече беше облякъл елегантен костюм, блестящата му коса бе гладко сресана. Драскотината на скулата му почти беше заздравяла, благодарение на чудодейните лекарства, но още личеше и му придаваше безразсъден вид.

— Не мога да повярвам, че вече си на крак. Защо си станал толкова рано?

— Смятам, че ако не правиш секс, не бива да оставаш в леглото до обяд. Тъй като ти не прояви желание да се любим, започнах деня с чаша кафе. Престани да се криеш под завивките, отиди да вземеш душ.

— Добре, добре... благодаря за съчувствието. — Тя се запъти към банята, тревогата не ѝ даваше покой.

Отказа да закуси, а Рурк не настоя. Докато пътуваха с колата към центъра на града, хвана ръката му. Той я стисна и я задържа, докато паркира пред полицейското управление, сетне заговори:

— Слушай, скъпа. — Обгърна лицето ѝ с длани и почувства облекчение, когато усети, че макар и бледа, Ив не трепери. — Спомни си коя си.

— Опитвам се. Бъди спокоен, всичко ще бъде наред. Чакай ме тук.

— Няма да стане.

— Добре. — Тя дълбоко си пое въздух. — Да тръгваме.

Докато асансьорът се изкачваше и двамата мълчаха. Ченгетата, които се качваха или слизаха, хвърляха поглед към Ив, после извъръщаха очи. Очевидно се чувстваха неловко и не знаеха какво да кажат.

Когато слезе от асансьора, стомахът ѝ се сви, но тя престорено спокойно тръгна към кабинета на командира.

Вратата беше отворена. Уитни стоеше зад бюрото си и ѝ направи знак да влезе. Погледна към Рурк, но изражението му не се промени.

— Седни, Далас.

— Предпочитам да остана права, сър.

Не бяха сами в кабинета. Началникът на полицията Тибъл стоеше до прозореца. Останалите мълчаливо седяха. Изражението на Фийни беше по-печално от всеки друг път. Пийбоди стискаше устни.

Уебстър преценяващо оглеждаше Рурк. Преди Уитни отново да заговори, Майра тичешком влезе.

— Извинете, че закъснях. Имах пациент. — Седна до Пийбоди и скръсти ръце.

Командирът кимна, отвори чекмеджето на бюрото си, извади значката и оръжието на Ив и ги постави пред себе си. Погледна към нея, лицето му беше безизразно.

— Лейтенант Уебстър.

— Да, сър. — Той се изправи. — Отделът за вътрешно разследване и дисциплинарната комисия прецениха, че няма причини да продължи разследването на лейтенант Далас, нито тя да получи дисциплинарно наказание.

— Благодаря, лейтенант. Детектив Бакстър е зает, но получих рапорта му относно разследването на полицай Елън Бауърс. Случаят е приключен, всички обвинения срещу лейтенант Далас отпадат. Заключение се потвърждава и от доктор Майра.

— Резултатите от тестовете също доказват невинността на Далас и потвърждават, че е способна да изпълнява задълженията си. Докладът ми е приложен към нейното досие — каза доктор Майра.

— Ще го имам предвид. — Уитни се обърна към Ив, която през цялото време дори не беше помръднала. — Нюйоркската полиция и отделът по безопасност поднасят извиненията си на една от най-добрите си служителки за несправедливите обвинения, отправени към нея. Аз се извинявам от мое име. Процедурата е задължителна, но невинаги е справедлива.

Тибъл се приближи и заговори:

— Възстановена си на предишната си длъжност. Временното отстраняване няма да бъде отразено в досието ти. Няма да бъдеш санкционирана заради принудителното отсъствие от работа. Отделът ще съобщи на медиите онова, което прецени за необходимо. Уитни, твой ред е.

— Слушам, сър. — Лицето на командира остана безизразно, когато подаде на Ив значката и оръжието ѝ. Погледът му се смекчи, когато младата жена не посегна към тях. — Лейтенант Далас, отделът и лично аз ще претърпим голяма загуба, ако откажеш да се върнеш на работа.

Внезапно Ив осъзна, че е престанала да диша. Дълбоко си пое въздух, погледна Уитни в очите и взе онова, което ѝ принадлежеше. Пийбоди шумно подсмръкна.

— Лейтенант. — Уитни ѝ протегна ръка, усмихна се и лицето му сякаш се преобрази — той почти винаги беше прекалено сериозен. — Заеми се със задълженията си.

— Слушам, сър. — Тя се обърна и се втренчи в Рурк. — Само да изпратя този цивилен. — Без да откъсва поглед от него, прибра значката и сложи кобура си. — Може ли да поговорим отвън?

— Разбира се.

Той намигна на разплаканата Пийбоди и последва съпругата си в коридора. Щом вратата се затвори зад гърба му, грабна в прегръдките си Ив, затанцува с нея и страстно я целуна.

— Радвам се да те видя, лейтенант.

— О, боже! — изхълца тя. — Трябва да изляза от тук, без да... нали знаеш?

— Знам. — Рурк видя сълзите, които напиреха в очите ѝ.

— Върви си, иначе ще се размекна. С нетърпение очаквам да се прибера у дома, за да дам воля на чувствата си.

— Хващай се за работа. — Той повдигна брадичката ѝ. — Прекалено дълго бездейства.

Ив се засмя, прегърна го и впи устни в неговите.

— До скоро.

— С нетърпение очаквам тази вечер. — Преди вратите на асансьора да се затворят, Рурк ослепително ѝ се усмихна.

— Извинете, лейтенант. — Пийбоди, която стоеше зад нея, застана мирно, въпреки че беше усмихната до уши. — Не исках да ви прекъсвам, но ми наредиха да ви върна комуникатора. — Пъхна го в ръката на Ив и силно я прегърна. — Страхотно, нали?

— Дръж се както подобава, Пийбоди.

— Слушам. Искате ли след работа да отпразнуваме събитието, като се напием?

Ив се престори, че размишлява, докато вървяха към ескалатора. Усмивката на Рурк не излизаше от ума ѝ:

— Тази вечер съм заета, но утре съм на твоє разположение.

— Върхът! Фийни искаше да ви предам, че трябва още да поработите, докато напълно приключите разследването: необходимо е

да се заловят заговорниците в другите страни, да се разобличат корумпираните политици, да се провери персонала в „Дрейк“, да се извършат съвместни акции с чикагската полиция.

— Ще ни отнеме известно време, но ще се справим. Заловиха ли Вандерхавен?

— Още е на свобода. — Тя изгледа Ив с крайчеца на окото си. — Уейвърли вече е в ареста и бърза да издаде съучастниците си с надеждата да получи по-лека присъда. Навярно ще ни съобщи къде се крие Вандерхавен. Фийни смяташе, че вие ще искате да го разпитате.

— Фийни е умник. — Ив побърза да слезе от ескалатора и тръгна към помещението за разпити. — Да му смачкаме фасона, Пийбоди.

— Харесват ми изразните ви средства, лейтенант.

Издание:

Нора Робъртс. Заговор в смъртта

Оформление и рисунки на корицата: Кръстьо Кръстев

ИК „Златорогъ“, София, 1998

ISBN 954-437-060-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.